SANTA MONTEFIORE

Casa de la malul mării

Santa Montefiore

Casa de la malul mării

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

Editura LIRA
2012

The House by the Sea
Santa Montefiore

Casa de la malul mării
Santa Montefiore

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro
www.lirabooks.ro

Ne puteti vizita pe
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florin Pînzaru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePub: 978-606-8494-03-6
ISBN PDF: 978-606-8494-04-3
ISBN Print: 978-606-600-938-6

elefant.ro

Scumpului meu Sebag, cu dragoste

prolog

Toscana, 1966

Fetiţa stătea în faţa porţilor negre şi impunătoare ale domeniului La Magdalena şi privea în lungul aleii. Un nesfârşit şir de chiparoşi traversa terenul, iar la capăt se zărea licărirea amăgitoare a unui palazzo galben pal. La Magdalena se înălţa cu demnitatea şi siguranţa de sine a unei mari împărătese. Ferestrele înalte erau acoperite cu obloane verzi-albăstrui, o balustradă decorativă, construită de-a lungul părţii de sus a faţadei, îi servea drept coroană, iar pereţii îi străluceau ca mătasea; aparţinea unei lumi la fel de fermecătoare şi de inaccesibile ca aceea a basmelor.

Soarele strălucitor al Toscanei arunca umbre de cerneală pe alee, iar fetiţa simţea miresmele dulci ale grădinii ridicându-se în aerul cald şi umed. Era încălţată cu sandale, purta o rochiţă de vară jerpelită, iar părul îi atârna pe spate şi peste ochii negri, chinuiţi, încărcaţi de dorinţă. La gât purta un medalion cu Fecioara Maria, pe care mama ei i-l dăduse înainte de a fugi cu un bărbat întâlnit la taraba cu roşii din Piazza Laconda, luându-l cu ea şi pe fratele ei mai mic.

Fetiţa vizita deseori La Magdalena. Îi plăcea să se caţăre pe zid, acolo unde o porţiune se prăbuşise, lăsându-l îndeajuns de scund ca ea să se poată urca. Se aşeza şi privea grădinile superbe ce adăposteau fântâni de piatră, pini graţioşi şi statui de marmură reprezentând doamne elegante şi bărbaţi pe jumătate goi, înlănţuiţi în poziţii teatrale de dragoste şi dor. Îi plăcea să-şi imagineze că *ea* locuieşte acolo, înconjurată de toate aceste splendori – o tânără domniţă cu rochii scumpe şi pantofi lucioşi, iubită de o mamă care îi

împleteşte funde în păr şi de un tată care o răsfaţă cu daruri şi o aruncă în aer pentru ca apoi să o prindă în braţele lui puternice şi protectoare; venea pe domeniul La Magdalena pentru a uita de propriul ei părinte beţiv şi de micul lor apartament de pe Via Roma pe care ea se străduia din răsputeri să-l ţină curat.

Îşi încleştă mânuţele pe grilajul porţii, înghesuindu-şi faţa între bare pentru a se uita mai bine la băiatul care se apropia, însoţit de o corcitură de câine. Ştia că el îi va cere să plece, aşa că voia, mai întâi, să-l privească atent, înainte de a o lua la fugă pe cărarea care şerpuia spre plajă.

Băiatul, mult mai mare decât ea, era chipeş, cu un păr frumos, pieptănat astfel încât să-i lase fruntea liberă, şi un chip blând. O cercetă cu nişte ochi deschişi la culoare şi zâmbitori, despre care, văzându-i mai îndeaproape, şi-a dat seama că erau verzi. Fetiţa a rămas pe loc, provocându-se în sinea ei să nu se mişte până în ultimul moment. Degetele i s-au încolăcit în jurul barelor, maxilarul i s-a în-cordat cu hotărâre, dar zâmbetul lui a dezarmat-o; băiatul nu avea aerul unei persoane pe cale să o gonească. El şi-a băgat mâinile în buzunare şi a studiat-o din spatele porţii.

– Bună.

Ea n-a scos un cuvânt. Creierul îi spunea s-o ia la goană, dar picioarele nu voiau să asculte. A rămas acolo, zgâindu-se la el, incapabilă să-şi îndepărteze privirea.

– Vrei să intri?

Invitaţia lui a luat-o prin surprindere, făcând-o să-şi îndrepte spatele, suspicioasă.

– E clar că eşti curioasă.

– Eram doar în trecere pe-aici, a răspuns fetiţa.

– Deci *poţi* vorbi.

– Bineînţeles că pot vorbi.

– La început nu eram sigur. Păreai atât de speriată.

– Nu mi-e frică de tine, dacă asta vrei să spui.

– Bine.

– Tocmai mergeam undeva.

– Ciudat, suntem mai degrabă izolaţi aici.

– Ştiu. Eram pe plajă.

Măcar asta era adevărat.

– Deci ai vrut doar să arunci o privire.

– E aşa de frumoasă. Mi-a atras atenţia.

Când a pomenit de casă, chipul i s-a luminat, iar ochii i s-au îndreptat, plini de dorinţă, înspre alee.

– Atunci intră şi-o să-ţi arăt grădinile. Familia mea nu e aici, aşa că sunt singur. Ar fi drăguţ să am cu cine sta de vorbă.

– Nu ştiu...

Ochii i s-au întunecat din nou, dar el a deschis poarta.

– Nu-ţi fie frică. N-o să-ţi fac rău.

– Nu mi-e frică, a ripostat ea. Pot să am grijă de mine, să ştii.

– Sunt sigur că poţi.

Fetiţa a păşit înăuntru, iar el a închis poarta în urma ei. S-a uitat la el cum încuie şi, pentru o clipă, a simţit o strângere de inimă, dar apoi privirea i-a fost atrasă de casă şi a uitat de teamă.

– Locuieşti aici?

– Nu tot timpul. De obicei stau în Milano, dar ne petrecem vara aici în fiecare an.

– Asta înseamnă că te-am mai văzut.

– Chiar aşa?

Entuziasmul de a se afla pe acel domeniu i-a dat curaj.

– Da, spionez de pe zid.

– Diavoliţă mică!

– Îmi place să mă uit la grădini. Oamenii nu mă interesează aşa mult.

– Atunci o să te duc să te uiţi mai bine, ca să nu mai fie nevoie să spionezi.

A păşit alături de el, cu inima umplându-i-se de plăcere.

– Toate astea chiar sunt ale tale?

– Păi, ale tatei.

– Dacă asta e locuinţa ta de vară, casa ta din Milano trebuie să fie construită ca pentru un rege.

El a râs, dându-şi capul pe spate.

– E mare, dar nu îndeajuns de mare pentru un rege. Asta e mai mare. La ţară e mai mult spaţiu.

– E veche, nu?

– Din secolul al XV-lea. A fost construită de familia Medici, după planurile concepute de Leon Battista Alberti în 1452. Ştii cine a fost?

– Sigur că ştiu.

– Câţi ani ai?

– Zece ani şi zece luni. Ziua mea e în august. Cred că o să am o petrecere mare.

– Sunt sigur că o să ai.

Ea şi-a privit picioarele. Niciodată nu avusese parte de o petrecere. Acum, după plecarea mamei, nimeni nu-şi va mai aminti măcar de ziua ei.

– Cum îl cheamă pe câinele tău?

– Noapte Bună.

– Ce nume caraghios.

– Era un câine vagabond pe care l-am găsit pe stradă în mijlocul nopţii. Ne-am împrietenit imediat, aşa că l-am botezat Noapte Bună pentru că atunci când l-am întâlnit a fost o noapte bună.

Ea s-a aplecat să mângâie animalul.

– Ce e?

– Nu ştiu. Un amestec de multe rase diferite.

– E drăguţ. Chicoti când câinele o linse pe faţă. Uau, stai cuminte, cuţu!

– Te place.

– Toate animalele de pripas mă plac.

„Poate pentru că şi tu pari de pripas“, s-a gândit el, privind-o cum îşi înfăşoară braţul în jurul lui Noapte Bună, lipindu-şi capul de blana lui.

– Mi-am făcut un prieten, a spus ea cu un zâmbet triumfător.

Tânărul a râs de exuberanţa ei.

– Nu, ţi-ai făcut doi. Haide.

Au străbătut întreaga alee unul lângă altul, încrederea fetei crescând cu fiecare pas. El i-a explicat arhitectura, făcând paradă de cunoştinţele sale, iar ea l-a ascultat, vrăjită de fiecare amănunt, încercând să le reţină pe toate pentru a i le povesti mai târziu prietenei sale, Costanza. Vila era chiar mai mare decât crezuse. Ea îi văzuse doar partea centrală, între pomii de la capătul drumului. Casa mai avea două aripi, nu la fel de înalte ca aceea din mijloc, dat tot atât de întinse. Cu proporţii clasice şi nepretenţioasă, locuinţa avea o anumită grandoare, vopseaua galbenă dându-i un aer plăcut şi vesel, de parcă ar fi ştiut că nu trebuie să se străduiască pentru a fi frumoasă. Fetiţa tânjea să intre, să se plimbe prin camere şi să admire tablourile care atârnau pe pereţi. Era sigură că interiorul arăta şi mai frumos decât exteriorul. Dar el a dus-o în spate, unde o scară de piatră în spirală cobora din clădire, într-o grădină formală cu pini înalţi, statuete şi tufişuri ornamentale în vase de teracotă. Era ca şi cum ar fi murit, iar acum păşea în paradis, deoarece, cu siguranţă, doar raiul putea fi atât de frumos.

Tânărul a condus-o printr-o portiţă ascunsă în zid, într-o delicată grădină ornamentală, aflată în mijlocul unei cerc format din coloane de piatră. Elementul central era o superbă fântână cu sirene care aruncau în aer jeturi de apă. Pe lângă aleea din jurul ei creştea lămâiţă, iar pe toate cele patru laturi existau bănci de fier, aşezate cu spatele spre un gard viu scund, care mărgineau patru peluze atent îngrijite şi straturi de flori. Fetei i-a trebuit ceva vreme să le cuprindă pe toate cu privirea. Stătea acolo în sandale, cu mâinile încleştate pe piept, în dreptul inimii, pentru că niciodată nu mai văzuse o asemenea splendoare.

– Asta e grădina mamei mele, i-a spus el. A vrut un loc în care să citească în linişte, fără să fie spionată. I-a făcut cu ochiul şi a râs din nou. Ar trebui să fi un spion foarte priceput ca să intri aici.

– Pun pariu că mama ta e frumoasă, a spus ea, gândindu-se la propria mamă şi încercând să-şi aducă aminte cum arată.

– Cred că este. Oamenii nu prea se gândesc la mamele lor în felul ăsta.

– Unde citeşte?

– Mă gândesc că probabil stă pe una dintre băncile astea, lângă fântână. Nu ştiu. Niciodată nu m-am obosit să bag de seamă.

S-a îndreptat agale către una dintre ele, cuprins deodată de admiraţia molipsitoare a fetiţei.

– Chiar *e* frumos, nu-i aşa?

– Închipuie-ţi că stai aici în lumina soarelui, ascultând susurul apei şi uitându-te cum se bălăcesc păsările în ea.

– E foarte liniştit.

– Iubesc păsările. Pun pariu că aveţi multe păsări pe aici. Probabil altele decât avem noi în oraş.

El a râs neîncrezător.

– Cred că o să găseşti aceleaşi păsări pe care le aveţi şi în Herba.

– Nu, aici aveţi unele speciale.

Era atât de sigură, încât el a aruncat o privire în jur, aproape aşteptându-se să vadă papagali printre ramurile pinilor.

– Stai vreodată aici?

– Nu.

– De ce nu?

El a ridicat din umeri.

– Ce să fac aici?

– O, ai multe lucruri la care să te uiţi. Eu aş putea să stau aici ore întregi – chiar zile întregi. Aş putea să stau aici pentru totdeauna şi să nu mai vreau să plec niciodată.

S-a lăsat cu grijă pe bancă, de parcă ar fi fost un obiect sacru pe care se temea să nu-l strice. Odată aşezată, a privit apa, imaginându-şi că are propria grădină în care să se poată bucura de felul în care se schimbă lumina, de la răsărit până la apus.

– Dumnezeu e aici, a spus ea încet, un ciudat sentiment de adoraţie strecurându-i-se pe sub piele, ca respiraţia caldă a unui înger.

Tânărul s-a aşezat lângă ea, întinzând picioarele şi aşezându-şi mâinile la ceafă.

– Crezi?

– Oh, ştiu. Îl simt.

Au rămas acolo multă vreme, ascultând briza printre frunzele chiparoşilor şi gânguritul mulţumit al porumbeilor de pe acoperişul casei. Noapte Bună adulmeca marginile potecii, ridicând piciorul lângă tufişuri.

– Asta e cea mai frumoasă zi din viaţa mea, a spus ea după o vreme. Nu cred că am mai fost vreodată aşa de fericită.

El a privit-o curios, un zâmbet blând ridicându-i colţurile buzelor.

– Cum te cheamă, *piccolina?*

Fata s-a uitat la el, cu ochii plini de recunoştinţă şi încredere.

– Floriana, a răspuns. Pe tine?

Cumva, amândoi ştiau că schimbul de nume *însemna* ceva. El a ezitat, privind-o în ochii care acum erau larg deschişi, deloc temători. I-a întins mâna. Ea i-a strâns-o cu gesturi ezitante. Palma ei părea mică şi întunecată în palma lui mare şi albă.

– Dante Alberto Massimo, a spus băiatul încet. Dar poţi să-mi spui Dante.

capitolul 1

Devon 2009

SE CAUTĂ ARTIST CARE SĂ-ŞI PETREACĂ
VARA ÎNVĂŢÂNDU-I SĂ PICTEZE PE OASPEŢII
HOTELULUI POLZANZE, DEVON.
MASA ŞI CAZAREA GRATUITE.
TELEFON: 07972 859 301

Automobilul Morris Minor huruia pe drumul îngust care ducea către satul Shelton. Gardurile vii erau înalte şi bogate, punctate de hasmaţuchi albe şi de flori de nu-mă-uita. Un stol de vrăbii ţâşni spre cerul pe care nori pufoşi pluteau deasupra ţărmului, purtaţi de vântul sărat. Maşina care înainta cu grijă viră către marginea drumului pentru a evita un camion care venea din faţă, apoi continuă să meargă spre sătucul cochet format din căsuţe albe, ale căror acoperişuri gri de ţiglă străluceau precum aurul în lumina caldă a răsăritului.

În inima Sheltonului, o biserică din piatră cenuşie se ridica din mijlocul unui pâlc de platani magnifici, şi pe lângă zidul ei o pisică neagră şi graţioasă trecea cu paşi mărunţi, întorcându-se acasă după o noapte de succes la vânătoare. La capătul satului, unde drumul cotea brusc la stânga înainte de a coborî înspre mare, o pereche de porţi impozante de fier se deschideau către o alee îngustă care ocolea graţios tufele de rododendron deja înflorite. Maşina viră, croindu-şi drum printre florile mari şi rozalii,

spre conacul de piatră gri aflat în capăt, aşezat într-o splendidă zonă izolată, cu vedere la mare.

Polzanze era o clădire armonios proporţionată, construită în 1814 de către ducele de Somerland pentru capricioasa lui soţie, Alice, al cărei astm se ameliora datorită aerului de mare. El a demolat vechea casă, o grămadă de cărămizi neplăcută vederii, care data din secolul al XVI-lea, şi a conceput actuala locuinţă cu ajutorul talentatei sale neveste care ştia foarte bine ce îşi doreşte. Rezultatul a fost un conac ce semăna în interior cu o cabană mare, cu lambriuri de lemn, tapet cu modele florale, şemineuri cu buşteni arzând şi ferestre zăbrelite ce dădeau spre peluză şi spre oceanul de dincolo de ea.

Ducesa îşi adora grădina şi îşi petrecea verile îngrijind trandafirii, plantând pomi exotici şi concepând un complicat labirint de poteci prin verdeaţa luxuriantă. În faţa biroului ei, a construit o grădină micuţă pentru copii, unde aceştia puteau cultiva legume şi flori, îngrădind-o cu un apeduct în miniatură pentru ca puştii să-şi facă de lucru cu bărcile de jucărie, câtă vreme ea îşi scria scrisorile. Îndrăgostită de Italia, şi-a decorat terasa cu vase grele din teracotă în care creşteau rozmarin şi levănţică, apoi a plantat viţă-de-vie în seră, făcând-o să urce pe spalier pentru ca strugurii să atârne din tavan în ciorchini prăfuiţi.

Descendenţii ei au schimbat puţine şi au îmbunătăţit multe, sporind frumuseţea locului cu flerul şi extravaganţele lor până când problemele economice i-au obligat să vândă proprietatea la începutul anilor 1990. Polzanze a fost transformat în hotel, lucru care i-ar fi frânt inima lui Alice, dacă ar mai fi fost în viaţă. Dar moştenirea ei a fost păstrată, la fel ca mare parte din tapetul original, pictat de mână cu păsări şi fluturi. Despre cedrul care străjuia aripa de est se spunea că ar fi avut cinci sute de ani. Domeniul se mândrea cu o străveche grădină de legume înconjura-tă de ziduri, construită cu mult înainte ca ducesa să se apuce de cultivat rubarbă şi zmeură, dar şi cu un bătrân grădinar care parcă era acolo de când lumea şi pământul.

Marina a auzit o maşină oprind pe pietrişul de afară şi s-a repezit la fereastra de la primul etaj. S-a uitat pe geam şi a văzut un Morris Minor vechi şi murdar, plin cu pânze şi huse pătate cu vopsea, oprind în faţa hotelului precum un catâr extenuat. Inima a început să-i bată mai tare în aşteptarea întâlnirii şi s-a grăbit să se cerceteze în oglinda de pe palier. Abia trecută de cincizeci de ani, era în culmea frumuseţii, de parcă timpul trecuse uşor peste chipul ei, fără a lăsa aproape nici o urmă. Părul bogat, de culoarea mierii, i se revărsa în valuri peste umeri, iar ochii ei profunzi şi atrăgători aveau nuanţa cristalelor de stâncă fumurii. Minionă, cu oase mici şi talie îngustă, era totuşi voluptuoasă, şoldurile fiindu-i late, iar bustul – generos. Şi-a netezit rochia, apoi şi-a aranjat părul, sperând că va face o impresie bună.

– Marina dragă, se pare că a venit primul tău potenţial artist al casei, a exclamat soţul ei, Grey Turner, aruncând o privire pe fereastră şi chicotind la vederea unui bătrân care păşea pe pietriş purtând un parpalac lung de brocart, pantaloni negri şi o pereche de pantofi uzaţi, decoraţi cu catarame mari din alamă care străluceau slab în lumina soarelui de primăvară.

– Dumnezeule, e căpitanul Hook! a remarcat Clementine, fiica de douăzeci şi trei de ani a lui Grey, care i se alăturase acestuia la fereastră. Tânăra a strâmbat din nas cu dispreţ. Nu pot să pricep de ce Submarina vrea să invite în fiecare vară un pictor care să ne stoarcă de bani. E foarte snob să ai un artist al casei.

Grey a ignorat porecla lipsită de respect pe care copiii săi o născociseră pentru mama lor vitregă.

– Marina are fler în afaceri, a spus el împăciuitor. Paul Lockwood a avut mare succes anul trecut, oaspeţii noştri l-au plăcut foarte mult. Este normal să vrea să repete experienţa.

– S-ar putea să se răzgândească atunci când o să-l vadă pe bătrânul lup de mare!

– Crezi că are un papagal pitit între bagajele alea? a continuat Grey, urmărindu-l pe bătrân cum înconjoară ţeapăn maşina şi scoate din spate un portofoliu jerpelit.

– Sunt sigură, tată – şi o navă amarată la chei. Măcar n-are un cârlig pe post de mână.

– Marina o să-l considere încântător. Ea adoră excentricii.

– Crezi că din cauza asta s-a măritat cu *tine?*

Gray s-a îndreptat de spate, băgându-şi mâinile în buzunare. Era foarte înalt, cu părul cărunt, creţ şi un chip lung şi sensibil. S-a uitat în jos către fiica lui şi a scuturat din cap.

– Nu uita că ai genele mele, Clemmie. Dacă eu sunt excentric, sunt mari şanse ca şi tu să fi moştenit ace-laşi defect.

– Eu nu l-aş considera un defect, tată. Nimic nu este mai plictisitor decât un om obişnuit. Totuşi, ai grijă, a mai spus ea, în timp ce artistul încuia maşina. Chiar şi în cazul lucrurilor bune, ce-i prea mult strică.

– A ajuns! Ce emoţionant!

Marina li s-a alăturat soţului şi fiicei sale vitrege la geam. Clementine a simţit o undă de plăcere în timp ce o urmărea cum îi piere bucuria când dădu cu ochii de primul candidat care se îndrepta şontâcăind către intrare, cu lucrările îndesate sub mâneca mâncată de molii.

– O, Doamne! a exclamat Marina, ridicând mâinile în aer. Ce mă fac?

– Acum e prea târziu, dragă. Ai face bine să-i deschizi, altfel s-ar putea să-şi scoată sabia.

Disperată, Marina şi-a implorat soţul din priviri, dar el a scuturat din cap şi a râs afectuos, vârându-şi mai adânc mâinile în buzunarele pantalonilor de catifea reiată.

– Ăsta e proiectul tău. Ştiu cât de mult urăşti să mă bag.

– De ce nu-l intervievezi împreună cu mine? a încercat ea să-l seducă, zâmbindu-i larg.

– O, nu, iubito, e numai al tău.

– Eşti un om tare, tare rău, Grey Turner, a replicat ea, dar colţurile buzelor i s-au ridicat pe când se aşeza în mijlocul salonului, lângă masa rotundă şi extravagantul aranjament floral, în vreme ce Shane Black, portarul, îl ajuta pe bătrân să intre cu mapa lui.

Neluând în seamă feţele amuzate care se adunaseră la fereastră – pentru că acum Jennifer, una dintre recepţionere, şi Heather, o chelneriţă, îşi găsiseră câte un pretext ca să vină în salon – Marina i-a zâmbit cald primului candidat, întinzându-i mâna. A bărbatului era aspră şi bătătorită, cu unghiile pătate de vopsea. El i-a cuprins degetele cu o strângere fermă. Ochii lui o devorau cu pofta unui om care a petrecut multe luni pe mare şi acum parcă rămăsese fără cuvinte.

– Drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi, domnule Bascobalena. Să mergem în biroul meu unde putem să bem o cafea şi să stăm puţin de vorbă. Poate preferaţi un ceai?

– Un butoiaş cu rom, i-a şoptit Clementine tatălui ei.

Domnul Bascobalena şi-a dres vocea şi a înghiţit în sec.

– Cafea neagră, fără zahăr – şi, vă rog, spuneţi-mi Balthazar.

Vocea lui groasă, baritonală, a speriat-o pe Marina, făcând-o să tresară şi să-şi retragă mâna. O vedea cu colţul ochiului pe fata ei vitregă râzând pe înfundate, aşa că şi-a ridicat bărbia sfidător.

– Shane, ai grijă ca Heather să aducă numaidecât o ceaşcă de cafea neagră pentru domnul Bascobalena şi un cappuccino pentru mine.

– Sigur, doamnă Turner, a spus portarul, reţinându-şi veselia.

Luând mapa, Shane i-a urmat de-a lungul holului, prin salon, unde câţiva oaspeţi stăteau şi citeau ziarele, în plăcutul salonaş verde, la capătul căruia se găsea biroul Marinei ce dădea spre grădina copiilor, cu inutilul ei apeduct, şi spre mare. Ea i-a făcut semn portarului să lase dosarul pe măsuţa de cafea, apoi l-a urmărit cum iese din cameră, închizând uşa în urma lui.

Marina l-a invitat pe Balthazar să se aşeze pe canapea şi s-a înfiorat când hainele lui murdare au atins tapiseria verde pal. S-a cufundat în fotoliu şi a întors faţa către fereastra deschisă, pe unde briza mării aducea arome dulci de iarbă proaspăt cosită şi de ozon. Se auzea mugetul îndepărtat al oceanului, tânguitul pescăruşilor plutind în bătaia vântului şi a simţit un junghi în inimă din pricina dorinţei de a fi pe plajă, cu picioarele în apă şi părul răsfirat de adierea brizei. Fără chef, şi-a adunat gândurile. Ştia deja că

Balthazar Bascobalena nu-şi va petrece vara la Polzanze, dar trebuia să-i arate respectul de a-l intervieva.

– Ai un nume minunat: Bascobalena. Sună spaniol.

Era conştientă că bărbatul se holba la ea, cu gura uşor căscată, de parcă nu mai văzuse vreo femeie până atunci. În ciuda ferestrei deschise, mirosul lui neplăcut începuse să umple camera. Marina îşi dorea ca Heather să aducă mai repede cafelele, dar bănuia că Shane pierde vremea prin hol, bârfindu-l pe vizitator cu restul angajaţilor. Spera că nici unul dintre clienţii ei nu-l văzuse intrând pe bătrân.

– Poate că pe undeva, prin trecutul familiei mele, o fi existând şi vreun spaniol. Dar altfel suntem din Devon de la un capăt la altul şi suntem mândri de asta.

Marina a ridicat sprâncenele cu îndoială. Omul avea pielea măslinie şi ochi de spaniol. Când îşi arătă dinţii, aceştia erau galbeni şi cariaţi, precum cei ai unui marinar suferind de scorbut.

– Şi Balthazar. Ai numele unui erou din cărţi.

– Mama era fantezistă.

– Era şi ea artistă?

– Nu, dar era o visătoare, Dumnezeu s-o odihnească.

– Aşadar, spune-mi, Balthazar, ce pictezi?

– Bărci, a răspuns el, aplecându-se pentru a-şi deschide mapa.

– Bărci, a repetat Marina, încercând să-şi strecoare puţin entuziasm în voce. Ce interesant. Dar deloc surprinzător, a adăugat ea cu umor.

Domnul Bascobalena nu i-a priceput aluzia la ţinuta lui de marinar.

– O, am fost fascinat de bărci încă de când eram ţânc.

– Ai crescut pe ţărmul mării?

– O, da, la fel ca tata şi bunicul înaintea lui. Atenţia i-a fost atrasă de câteva picturi atârnate pe perete. Sunt nişte peisaje bune. Sunteţi colecţionară, doamnă Turner?

– Din păcate, nu. Nici nu pictez. Sunt doar o admiratoare a oamenilor ca dumneata, care pictează. Deci, să vedem câteva dintre lucrările pe care le-ai adus.

El a scos schiţa unei bărci de pescuit aflată pe o mare cuprinsă de furtună. Pentru o clipă Marina a uitat de miros, de hainele lui extravagante şi s-a holbat neîncrezătoare la pictura din faţa ei.

– E superbă, a spus cu răsuflarea tăiată, mutându-se pe marginea scaunului. Ai un dar.

– Atunci uitaţi-vă la asta.

Tot mai entuziast, el a scos un alt tablou. Marina era uimită de farmecul melancolic al operelor lui. Avea schiţe cu tot felul de ambarcaţiuni: de la flote de pe vremea reginei Elisabeta, până la iahturi moderne şi barje. Unele desenate plutind pe ape liniştite, altele pe mări tulburi, sub lumina lunii, toate cu aceeaşi melancolie tulburătoare.

– Pictez şi în ulei, dar acelea sunt mult prea mari ca să le aduc. Puteţi veni să le vedeţi, dacă vreţi. Locuiesc lângă Salcombe.

– Mulţumesc. Cu siguranţă sunt la fel de frumoase ca şi aceste schiţe. S-a uitat la el cu sinceritate. Ai un talent extraordinar.

– Dacă aş putea picta oameni, v-aş face portretul.

Marina a ignorat privirea libidinoasă din ochii lui. S-a prefăcut dezamăgită.

– Nu pictezi oameni?

– Nici o şansă.

Bărbatul şi-a trecut o mână prin părul rar şi cărunt, care îi ajungea până la epoleţii aurii.

– Niciodată n-am pictat oameni. Nu-mi ies. Orice-aş face, mereu arată ca nişte maimuţe.

– Ce păcat! Vezi dumneata, eu am nevoie ca artistul casei să-i înveţe pe oaspeţii mei cum să picteze de toate. Nu doar bărci şi maimuţe. Îmi pare rău.

Umerii lui Balthazar se lăsară în jos sub povara înfrângerii; atunci a apărut şi Heather cu o tavă pe care se aflau un ibric argintiu cu cafea şi un cappuccino. Marina i-a aruncat o privire furioasă pentru că întârziase atât de mult şi chelneriţa s-a înroşit uşor în timp ce aşeza tava pe birou. Marina sperase că bărbatul va pleca imediat, dar ochii lui lacomi s-au pironit pe

biscuiţii cu ghimbir şi starea de spirit i s-a îmbunătăţit. Fără prea mare tragere de inimă, Marina a turnat cafea într-o ceaşcă, i-a întins biscuiţii şi l-a privit cum se cufundă la loc pe canapeaua ei.

Clementine s-a urcat la volanul Mini Cooperului ei roşu şi a pornit pe drumurile înguste şi întortocheate ce duceau către oraşul Dawcomb-Devlish. Câmpuri ca de lână se unduiau în petice asortate de verde, sub cerul senin. Rândunelele plonjau, pescăruşii se roteau şi, din când în când, întrezărea oceanul de un albastru sclipitor unduindu-se în pâcla orizontului. Şi totuşi, în ciuda acestor frumuseţi, inima Clementinei erau un ghem de resentimente.

Privea amărâtă asfaltul gri şi se gândea la propria soartă. Îşi dorea să călătorească din nou prin India, bucu-rându-se de libertatea meritată după trei ani de studii şi o respectabilă diplomă universitară, în loc să se târască în fiecare dimineaţă până în Dawcomb-Devlish, pentru a slugări pe post de secretară pentru exasperant de plicticosul domn Atwood şi adormita lui agenţie imobiliară de pe bulevard.

Avusese oarecum un şoc atunci când tatăl ei declarase că nu mai are bani să-i finanţeze răsfăţurile. Sperase să mai amâne serviciul măcar un an. El îi oferise un loc de muncă la hotel, ca şi lui Jake, care avansase până la poziţia de manager, dar mai bine murea decât s-o considere pe mama ei vitregă „şefă“. Aşa că îşi găsise o slujbă pentru şase luni, cât timp secretara domnului Atwood, Polly, era în concediu de maternitate. Dacă va rezista şase săptămâni, va fi un miracol. Nu doar că abia era în stare să dactilografieze, dar era şi foarte dezorganizată, bazându-se pe Sylvia, secretara partenerului domnului Atwood, să facă mare parte din treabă în locul ei. Era conştientă că pune la grea încercare răbdarea şefului său, dar acesta nu prea avea ce face, fiindu-i dator tatălui ei care îi trimitea clienţi.

Oricum, era o plictiseală totală să locuieşti în Devon. Dacă mama ei n-ar fi fost nevoită să vândă casa din Londra şi să se mute în Scoţia, şi-ar fi găsit un loc de muncă mult mai atractiv în Chelsea şi ar fi petrecut fiecare noapte împreună cu prietenii ei, în clubul Boujis. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, se trezise în Devon, loc pe care îl ura din pricina numeroaselor

vacanţe de vară pe care şi le petrecuse târâtă pe plaje reci şi tremurând pe stânci în vreme ce fratele şi tatăl ei pescuiau crabi. Marina obişnuia să organizeze picnicuri îmbelşugate şi să o plimbe de-a lungul şi de-a latul ţărmului, în căutare de scoici, dar Clementine întotdeauna refuzase să o ia de mână. Era un mic gest de sfidare. Mereu simţise că locul ei nu e lângă acea creatură frumoasă care îi furase inima tatălui ei. Vedea prea bine lumina care se aprindea în ochii lui când îşi privea actuala soţie, de parcă s-ar fi uitat la un înger, şi felul în care acea lumină pălea când se uita la *ea*, de parcă ea ar fi fost o... întrerupere. Nu se îndoia de dragostea lui; doar că el o iubea mai mult pe Marina.

Apropiindu-se de oraş, Clementine a remarcat un obiect negru zăcând în mijlocul drumului. La început a crezut că e o cizmă veche şi a încetinit. Dar, la o privire mai atentă, a văzut că era un arici care traversa, agale, drumul. A tras cu ochiul în oglinda retrovizoare, a văzut două maşini în spatele ei şi a ştiut că dacă nu opreşte, cu siguranţă ariciul va fi zdrobit. Pericolul în care se afla animalul a făcut-o să se piardă cu firea şi să frâneze brusc, deschizând portiera pentru a-i sări degrabă în ajutor. Bărbatul aflat la volanul maşinii din spate a claxonat furios. Clementine l-a ignorat şi s-a aplecat pentru a-l face pe arici să înainteze. Problema era că acesta era acoperit cu ţepi şi plin de purici. Observând două vehicule care veneau spre ea, a reacţionat rapid, scoţându-şi încălţările. Cu grijă, a ridicat ariciul într-un pantof şi l-a aşezat în iarba de pe marginea şoselei. L-a urmărit cu satisfacţie cum se strecoară în tufişuri şi dispare. Până să se urce la loc în maşină, mici cozi se formaseră în spatele şi în faţa ei. Când a trecut pe lângă ceilalţi şoferi, le-a făcut cu mâna în semn de mulţumire, aruncându-le câte un zâmbet celor care o mustrau din priviri.

Era trecut bine de ora zece când a dat buzna în birou, bâiguind nişte scuze. Sylvia Helvin, o roşcată energică, divorţată, cu sâni mari, acoperiţi cu greu de un pulover verde cu decolteu în formă de „V“ şi de o eşarfă din mătase, a pus mâna peste receptorul telefonului şi a zâmbit larg.

– Nu te panica, iubita, în dimineaţa asta au o întâlnire amândoi. Tot biroul e al nostru. Fii drăguţă şi adu-mi şi mie o cafea cu lapte. Apoi şi-a

privit unghiile sângerii şi a râs gros în telefon. Freddie, eşti un băieţel tare, tare neascultător. Ai face bine să fii cuminte, altfel va trebui să te bat iar la funduleţ.

Clementine a pornit spre cafeneaua Black Bean. Când s-a întors, Sylvia încă mai vorbea, cu receptorul prins între bărbie şi umăr, ocupată fiind să-şi pilească unghiile. Clementine i-a trântit paharul cu cafea în faţă, apoi şi-a aruncat geanta pe podea.

– O dimineaţă proastă? a întrebat-o Sylvia, închizând telefonul.

– Submarina intervievează artişti.

– Ah, artistul casei. Foarte la modă.

– Păi tocmai asta-i problema. Nu e deloc la modă. E snob.

– Dacă e drăguţ, mai contează?

– Drăguţ? Nici gând. Ar fi trebuit să-l vezi pe piratul care şi-a făcut apariţia azi-dimineaţă. Bătrân, împuţit şi fără îndoială dus cu pluta. Tot ce-i mai lipsea era vaporul.

Sylvia a sorbit din cafea, atentă să nu-şi strice rujul.

– Ştii, ori e curajoasă, ori e nebună să invite un străin în casă.

– Nu e o casă, e un hotel. Oricum, asta-i afacerea: străini vânzolindu-se încolo şi-ncoace toată ziua, în fiecare zi. Oribil!

– Nu, vreau să spun cu toate furturile acelea. Au început să-i spună Baffles[1], hoţul gentleman. Ţinta lui sunt hotelurile, ca al tatălui tău, dar şi casele mari. N-ai citit ziarul de azi?

– Nu citesc *Dawcomb-Devlish Gazette*.

– Nu ştii ce pierzi. E o adevărată mină de informaţii locale. Totul devine de-a dreptul bizar. S-a dus la o casă mare, chiar lângă Thurlestone, s-a furişat înăuntru în vreme ce toţi dormeau şi a plecat cu o grămadă de bani şi cu o pictură valoroasă. Chestia ciudată este că părea să ştie unde sunt toate, de parcă ar mai fi fost acolo şi ar fi verificat locul mai întâi.

– De unde ştiu că e un el?

Sylvia a dat din umeri.

– Păi, se semnează Raffles, ca personajul, iar *ăla* era bărbat. Din cauza asta l-au poreclit Baffles. A râs nazal. Tipic pentru ziarişti, le place la

culme! Totuşi, fii atentă aici: n-a lăsat nici un indiciu, cu excepţia unui bileţel pe care scria „mulţumesc“, curat şi îngrijit.

– Glumeşti!

– Aş face eu poante cu o treabă atât de serioasă? Şi-a supt obrajii. Nu te iau peste picior, Clemmie dragă. Hoţul are bune maniere. Şi când te gândeşti că doar acum o săptămână a dat o spargere la hotelul Palace din Thurlestone. Să sperăm că nu ajunge şi aici.

Clementine a început să râdă şi s-a lăsat să cadă în scaunul ei.

– Păi, nu prea-mi pasă dacă ia la ochi Polzanze şi fură preţioasele tablouri ale Submarinei. Mi-ar face o favoare dacă ar reuşi s-o ia şi pe *ea*, odată cu prada.

– Cred că eşti nedreaptă. Mie îmi place de ea. E strălucitoare.

– Strălucire ieftină.

– Nu fi snoabă!

– Nu sunt snoabă. Nu-mi pasă de unde provin oamenii atâta vreme cât sunt de treabă.

– E o fată de prin părţile astea, ca şi mine.

– Nu că s-ar vedea. Încearcă atât de mult să pară elegantă încât abia dacă a mai rămas vreo urmă din accentul ei de la ţară, a chicotit Clementine. Problema este că s-a ales cu un accent tare ciudat care nu e nici una, nici alta – uneori sună chiar ca o străină!

– Eşti foarte dură cu ea, Clemmie. Da, are o fire ciudată, ăsta-i defectul ei. Ar trebui să fii mai iertătoare.

– E plină de ea. Nu-mi plac oamenii care pretind că sunt altceva decât sunt. Ar trebui să înceteze să se mai dea mare.

Sylvia a sărit s-o contrazică:

– Spui că nu eşti o snoabă, Clementine, dar vorbeşti exact ca una. Cu ce te-au ajutat pe tine studiile preţioase? Ai căpătat astfel un stil înţepat de a vorbi şi un sentiment de superioritate. Lucrezi în acelaşi birou cu mine şi câştigi mult mai puţin. Taică-tău mai bine şi-ar fi economisit banii.

– N-am vrut să te jignesc, Sylvia. E mama mea vitregă. Nu cred că e potrivită pentru tata, asta-i tot. Ar fi putut să-şi găsească pe cineva mai bun.

Ştii doar că a fost avocat de succes în Londra. Ce Dumnezeu l-a făcut să vină aici şi să administreze un hotel?

– Nevastă-sa.

– Exact asta spun şi eu. Dacă ar mai fi rezistat acolo, acum ar fi fost judecător.

– Poate că n-a vrut să fie judecător. Poate că e fericit cu alegerile pe care le-a făcut. Oricum, nu trebuie să-ţi iubeşti mama vitregă. Şi să fi fost fată de rege, tot n-ai fi considerat-o îndeajuns de bună.

– Cred că şi-a dorit casa aia doar pentru că a fost a ducelui de Somerland. Stă în biroul ei, care i-a aparţinut ducesei, şi se simte importantă. Tata era atât de mult deasupra ei pe lanţul trofic că mă şi întreb cum de a reuşit să pună ochii pe el.

– Eu cred că este frumoasă. Are ceva profund şi trist în privire.

– Crede-mă, n-are nici un motiv să fie tristă. A obţinut tot ce şi-a dorit vreodată prin pură manipulare.

– Atunci ar trebui să iei exemplu de la ea şi să-ţi foloseşti inteligent propria frumuseţe.

– Eu nu sunt frumoasă.

Sylvia a scuturat din cap şi i-a zâmbit cu bunătate.

– Eşti, atunci când zâmbeşti.

Marina a privit uşurată cum, în sfârşit, maşina lui Balthazar îşi croieşte drum, huruind, de-a lungul aleii. L-a găsit pe Grey cocoţat pe o scară în biblioteca de alături, căutând o carte pentru a i-o împrumuta generalului care, de când îi murise soţia cu cinci ani în urmă, îşi lua în fiecare dimineaţă micul dejun cu ouă şi pâine prăjită la Polzanze.

– O, Doamne, a spus el. Deci n-a mers bine.

Ea a ridicat mâinile spre cer şi a tras aer în piept cu un gest teatral.

– Am scăpat de el. Acum biroul meu miroase ca un azil pentru boschetari şi sunt pe cale să mai intervievez pe cineva.

– De ce nu stai afară? E o zi superbă.

– Dacă Elizabeth Pembridge-Hughes este prezentabilă, aşa o să fac. Totuşi, dacă e nebună, va trebui s-o ascund ca să nu-mi sperie clienţii. Am

aprins o lumânare parfumată în birou, dar mă tem că nu va fi de ajuns.

– Credeam că o să-l placi. Tu adori excentricii.

Marina a zâmbit în silă.

– Nu excentricii cu dinţi negri, respiraţie puturoasă, păr lung, slinos şi haine ridicole!

– Mă uimeşti.

Bărbatul a coborât de pe scară.

– Îmi plac excentricii *prezentabili*. Cei care miros a lămâie, poartă cămăşi curate şi se spală pe dinţi.

– Aha, a spus el, ridicând o sprânceană. A sărutat-o pe frunte. Chestia asta ar trebui să fie distractivă, Marina. Până la urmă a fost ideea ta. Bucură-te de ea.

– Dar dacă n-o să găsesc persoana potrivită?

– Nu eşti obligată să ai un artist al casei.

– O, ba sunt. Avem nevoie de ceva care să ne diferenţieze, care să-i atragă pe oameni la noi. Nu mai e cazul să-ţi amintesc în ce situaţie suntem. Trebuie să ne gândim la noi modalităţi de a-i ademeni pe clienţi sau o să fim o altă victimă a creditelor. Nu facem bani, Grey. De fapt, ni se scurg banii printre degete. Gândeşte-te, jumătate dintre oaspeţii care vin aici vara vin să picteze. Doamnele mele din Londra şi-au rezervat o săptămână în iunie pur şi simplu pentru că vor să repete distracţia de anul trecut. Construiesc o reputaţie care îi va aduce pe oameni înapoi în fiecare an.

– Atunci, dacă persoana potrivită n-o să apară, o s-o vânăm.

Ea şi-a încleştat degetele.

– Clementine crede că treaba asta e de prost gust.

– E tânără.

– E nepoliticoasă.

– N-o băga în seamă. Vrea să vadă cum te scoate din sărite.

– Atunci n-o să-i ofer satisfacţia asta. Ar trebui să mă trateze cu ceva respect. Sunt mama ei vitregă.

S-a întors brusc, cuvântul „mama“ stăruindu-i pe buze, ca un afront.

– Vrei să vorbesc cu ea?

– Nu. Las-o în pace. Poate că pur şi simplu nu mă pricep la asta.

– Ai încercat, iubito. Ştiu cât de mult te-ai străduit şi îţi sunt foarte recunoscător. E o situaţie imposibilă.

Dintr-odată, aerul s-a încărcat cu vorbe mult prea dureroase pentru a fi rostite.

Când a reluat discuţia, vocea Marinei era liniştită.

– Hai să nu vorbim despre asta, Grey. Elizabeth Cum-o-chema-o o să ajungă aici dintr-o clipă în alta şi nu vreau să arăt pusă pe ceartă.

– Arăţi superb.

– Doar pentru tine.

– Cine altcineva mai contează?

Expresia de pe chipul ei s-a îmblânzit.

– Eşti eroul meu, Grey.

– Întotdeauna, iubito.

Shane se fâţâia stânjenit pe lângă uşă, prefăcându-se că nu aude. Şi-a şters nasul mare cu dosul mâinii, apoi a devenit atent când a auzit o maşină încetinind pe pietrişul de afară. Jennifer a lăsat-o pe Rose la recepţie şi s-a grăbit să-şi lipească nasul de geam pentru a vedea cum arată *următorul* candidat.

1 To baffle – a deruta, a eluda, a zăpăci (n.tr.)

capitolul 2

Elizabeth Pembridge-Hughes era extrem de prezentabilă. Înaltă, slabă, cu trăsături frumoase şi nobile, piele ca de porţelan şi ochi albaştri sensibili, era întruchiparea felului în care ar *trebui* să arate un artist rafinat. Marina i-a strâns mâna şi a remarcat pe loc cât de rece era.

A condus-o prin hotel, către terasă, făcând un popas în seră pentru a admira lămâii plantaţi în ghivece şi viţa-de-vie care urca pe spalier, întinzându-şi tentaculele pe tavanul de sticlă precum o caracatiţă drăgălaşă. Elizabeth nu mai contenea cu complimentele, nelăsând să-i scape nimic, iar Marina a simţit cum i se ia o piatră de pe suflet văzând că şi-a găsit artistul casei.

Au stat afară, la una dintre măsuţele rotunde, având în jurul lor vasele de teracotă în care rozmarinul şi levănţica nu înfloriseră încă. Elizabeth s-a aşezat picior peste picior, înfăşurându-şi şalul de caşmir lila-deschis în jurul umerilor pentru că vântul era cam rece. Părul ei blond natural avea şuviţe grizonante, iar firele rebele care i se desfăcuseră din coada prinsă la spate fluturau jucăuş în bătaia brizei. Nu fusese binecuvântată cu frumuseţe, dar chipul ei avea o anumită mândrie care te captiva.

– Vă supăraţi dacă fumez?

Marina detesta ţigările şi a fost puţin dezamăgită. Dar Elizabeth îi ceruse permisiunea atât de politicos, accentul ei educat rotunjind cuvintele atât de plăcut, încât s-a hotărât să n-o critice. Nimeni nu e perfect.

Femeia a băgat mâna în poşetă şi a început să scotocească în căutarea ţigărilor şi a brichetei. Asta a durat ceva, timp în care Marina a comandat un

ceai de plante pentru musafira ei şi un suc de fructe pentru ea. În sfârşit, degetele lungi ale artistei au apărut cu un pachet de Marlboro Lights, iar ea a băgat o ţigară în gură şi a aprins-o, întorcându-se cu spatele către vânt.

– Ai un hotel superb, Marina, a spus Elizabeth, suflând fumul prin colţul gurii. E foarte inspirator să vezi marea.

– Trebuie să fiu lângă mare, a răspuns Marina, fixându-şi privirea profundă pe suprafaţa scânteietoare a apei. Ea a fost întotdeauna cel mai statornic lucru din viaţa mea.

– Sunt de acord. E bună pentru suflet. Odată am călătorit împreună cu un actor celebru – al cărui nume discreţia mă împiedică să-l dezvălui – care obişnuia să mediteze la malul mării. Presupun că am fost artistul lui în turneu. El a fost ca o sursă de inspiraţie pentru mine. Am încercat şi eu să meditez, dar mintea îmi e prea ocupată. Nu pot s-o fac să tacă.

– Munca dumitale te obligă să călătoreşti mult?

– Tot timpul. Am însoţit regi, regine şi prinţese prin toată lumea. Am avut noroc, zău aşa.

Marina s-a simţit stânjenită. Până şi ea era îndeajuns de realistă încât să-şi dea seama că postul de artist al casei la Polzanze nu era unul dintre cele mai dorite. Cu siguranţă, dacă Elizabeth Pembridge-Hughes ar fi fost obişnuită să picteze pentru regi, nu s-ar fi gândit să-şi petreacă vara în Dawcomb-Devlish, învăţându-le pe băbuţe să picteze în schimbul mesei şi cazării.

– Ce fascinant, Elizabeth. Spune-mi, care regi, regine şi prinţese? Mi-ar plăcea la nebunie să-ţi aud poveştile.

Elizabeth şi-a ţuguiat buzele.

– Păi, asta-i treaba. Înţelegi, dacă cineva e îndeajuns de privilegiat încât să fie invitat în călătoriile lor prin străinătate, atunci trebuie să păstreze tăcerea. Sunt sigură că mă înţelegi. A râs, scoţând pe nări un fornăit scurt, însoţit de firişoare de fum. Poate când o să ne cunoaştem mai bine, o să-ţi împărtăşesc câteva nestemate.

– Desigur.

Dar Marina se îndoia că artista avea vreo nestemată de împărtăşit. Tocmai când începuse să-şi piardă din entuziasm, Grey a ieşit pe terasă.

– A, soţul meu, a spus ea, zâmbindu-i recunoscătoare.

Elizabeth a observat statura bărbatului, umerii lui laţi, părul des, ondulat şi figura lui prietenoasă, gândindu-se cât de incredibil de atrăgător e. Evident un intelectual, şi nobil pe deasupra, se vede.

– E o plăcere să vă cunosc, a rostit plină de entuziasm, întinzându-i mâna.

– M-am gândit să mă alătur dumneavoastră, a răspuns el, strângându-i-o.

A remarcat strângerea moale a degetelor care păreau subţiri şi reci.

– Vă e suficient de cald aici, afară?

– E perfect, a replicat ea.

Gray şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Un chelner s-a grăbit să-i aducă nişte cafea.

– Tocmai spuneam cât de frumos este să vezi marea.

– Sunt de acord, priveliştea e spectaculoasă.

– Mi-ar plăcea s-o pictez.

– Păi, poate că o s-o faceţi, a spus el.

Apoi a surprins privirea soţiei sale şi a dedus după expresia de pe chipul ei că Elizabeth Pembridge-Hughes nu se va mai întoarce să picteze nimic.

– Deci, ce presupune mai exact postul de artist al casei?

Marina a simţit acel familiar gol în stomac, un sistem intern de avertizare care nu dădea greş niciodată. Nu o voia pe Elizabeth Pembridge-Hughes în hotelul ei, să arunce nume celebre în stânga şi în dreapta toată vara. Încă o dată, se vedea nevoită să respecte procedurile pentru a nu fi nepoliticoasă.

– Anul trecut am avut un domn şarmant care a stat la noi trei luni, învăţându-i pe oaspeţii hotelului cum să picteze. E ceva diferit, pe care îmi place să-l ofer clienţilor mei.

– Ce idee genială – şi e o zonă atât de frumoasă în care să pictezi.

– Aşa mă gândesc şi eu. Vara trecută Paul ne-a învăţat pe toţi să pictăm.

– Şi pe dumneavoastră?

I-a adresat întrebarea lui Grey.

– Pe mine nu, eu nu sunt un artist. Marina a făcut o încercare, nu-i aşa, iubito?

– Da, cu toate că nici eu nu mă pricep. A fost o experienţă distractivă, iar Paul era un bărbat atât de amabil. A fost o plăcere să-l avem alături de noi toată vara şi ne-a lipsit când a plecat. Devenise parte din familie.

– La fel cum o voi face şi eu. Nimic nu e mai frumos decât să-ţi sufleci mânecile şi să treci la treabă. Toată lumea la lucru.

– Absolut, a spus Grey, considerându-i entuziasmul foarte amuzant.

Chelnerul a pus pe masă cafeaua, împreună cu ceaiul de plante şi un pahar cu suc de grepfrut.

Elizabeth şi-a aşezat ţigara în scrumieră.

– Acum, daţi-mi voie să vă arăt cu ce mă ocup.

A căutat în geantă şi a scos un album negru, cu fotografii.

– Mă tem că lucrările mele sunt prea mari ca să le pot lua cu mine. Unele dintre tablourile mele sunt expuse în case regale, deci vă daţi seama că nu prea poţi merge să le ceri cu împrumut, nu-i aşa? Aşa vă veţi face o impresie.

I-a dat albumul lui Grey. Marina şi-a apropiat scaunul de soţul ei, împungându-l pe acesta cu cotul.

– Mă pricep foarte bine la oameni, a continuat Elizabeth. Una e să ştii să pictezi, dar e cu totul altceva să ştii să predai. Eu sunt îndeajuns de norocoasă încât să mă pricep la amândouă.

Grey i-a răspuns soţiei sale tot cu o împunsătură.

Au răsfoit fotografiile, de la schiţe în cărbune ale unor cai, până la naturi moarte, pictate în ulei. Nu încăpea îndoială că Elizabeth avea talent. Totuşi, lucrările ei n-aveau nimic din spiritul bărcilor melancolice ale lui Balthazar Bascobalena, nici flerul acestuia. Era foarte bună, dar nu punea suflet.

– Eşti foarte talentată, Elizabeth, a spus Marina, încercând să pară entuziasmată.

– Mulţumesc. Când îţi place ceea ce faci eu cred că se vede, nu-i aşa?

– Oh, chiar se vede, a spus Grey, dar Marina nu vedea nici urmă de plăcere în operele ei.

Elizabeth a terminat o ţigară şi a aprins o alta. În vreme ce îşi sorbea ceaiul, Marina a remarcat cum chipul i se relaxează. Dintr-odată părea bătrână şi tristă, ca o actriţă sătulă să-şi mai joace rolul. A simţit o undă de compasiune, dar abia aştepta să scape de ea.

– A fost îngrozitoare, a exclamat ea către soţul ei, odată ce maşina lui Elizabeth a dispărut în lungul aleii.

– Trebuie să pupi mulţi broscoi înainte de a-ţi găsi prinţul. Poate că acelaşi lucru e valabil şi în cazul artistului tău.

– Nu mai spune, Grey. Presupun că ţie toate astea ţi se par amuzante.

– Sunt amuzat.

– Păi, măcar unul dintre noi e.

Bărbatul şi-a pus braţul în jurul ei şi a strâns-o afectuos.

– Iubito, trebuie să-ţi păstrezi simţul umorului. Lumea e plină de oameni minunaţi – minunat de nesuferiţi şi minunat de plăcuţi. Elizabeth Pembridge-Hughes a fost, cu siguranţă, interesantă.

– Şi eu m-aş distra dacă n-aş fi atât de îngrijorată.

– Nu ai de ce să fii îngrijorată. Totul o să se rezolve până la urmă. Gândeşte-te la asta ca la un studiu al naturii umane.

Ea i-a zâmbit.

– De unde deduc că şi Dumnezeu are simţul umorului.

– Da, dar cred că a fost foarte serios când te-a creat pe tine.

A râs, iar Marina nu s-a putut abţine să nu râdă împreună cu el.

La prânz, Harvey Dovecote a intrat agale în salon. Burlac convins, el lucra pentru Grey şi Marina de la bun început, având în vedere că fusese administrator al proprietăţii pentru ultimii – şi cei mai puţin norocoşi – duce şi ducesă de Somerland. Acum, la şaptezeci şi cinci de ani, nu prea mai

făcea altceva decât mici servicii pentru Marina, echipat cu obişnuita lui şapcă de tweed şi cu o salopetă albastru-deschis. Clienţii frecvenţi erau încântaţi de prezenţa lui familiară în timp ce el îşi vedea de treburi cu farmec şi cu un optimism incurabil. Era o figură iubită, fiind parte a hotelului la fel de mult precum cărămizile şi mortarul, iar Marina devenise cu totul dependentă de firea lui cu picioarele pe pământ. El mătura frunzele, umplea coşurile cu buşteni pentru foc, înlocuia ţevile sparte şi siguranţele arse. Repara ţigla de pe acoperiş şi tavanele crăpate sau peticea şi vopsea atunci când ornamentele aveau nevoie de mici retuşuri. Nu exista vreo muncă pe care să n-o poată face şi avea energia unui om cu douăzeci de ani mai tânăr.

În formă şi viguros, Harvey avea părul rar, cărunt şi o faţă lungă, blândă, mereu zâmbitoare. Pielea îi era brăzdată de riduri adânci, dar ochii îi străluceau cu reflexiile unei minţi agere care nu rata nimic şi vedea umorul din orice situaţie. A ajuns în salon tocmai când Elizabeth Pembridge-Hughes accelera în Range Roverul ei.

– Încă unul dă cu fundul de pământ!

– O, Harvey, cât mă bucur că te-ai întors! a exclamat Marina, simţind cum un calm plăcut îi alungă toate îndoielile. N-o să-ţi vină să crezi ce soi de oameni a trebuit să intervievez azi. Un pirat şi una care îşi etala cercul de cunoştinţe. Dacă nici al treilea interviu n-o să fie cu succes, nu ştiu ce-o să mă fac.

– O să aştepţi să apară persoana potrivită.

– Crezi că o să apară?

– O să apară.

Convingerea lui Harvey era reconfortantă.

– Ce mai face mama ta? Îmi pare rău. Sunt atât de prinsă cu proiectul meu că am uitat să te întreb.

Şi-a pus mâna pe braţul bătrânului pentru că, de curând, sănătatea mamei lui se înrăutăţise, iar aceasta fusese internată într-un azil. Avea nouăzeci şi opt de ani, iar Harvey o iubea foarte mult, vizitând-o şi de trei ori pe săptămână.

– Se ţine bine. Azilul pentru bătrâni Sun Valley e lugubru, dar eu şi cu nepotul meu, Steve, o distrăm cât de mult putem. E foarte entuziasmată pentru că Steve şi-a cumpărat un Jaguar la mâna a doua. Superbă maşină. Toarce ca o pisică uriaşă. A condus-o până la azil şi au scos-o pe mama afară, într-un cărucior cu rotile, ca să se poată uita mai bine la ea.

– Nu mi-ai mai vorbit despre Steve până acum. Nici măcar n-am ştiut că ai un nepot. Pare un om realizat.

– Este. Locuieşte chiar la ieşirea din Salisbury, într-o casă mare, plină cu lucruri frumoase. E colecţionar. Ai fi uimită de chestiile pe care le are. Fratele meu, Tony, n-a reuşit niciodată mare brânză, dar băiatul lui, Steve, iese din tipar. Mi-ar împrumuta Jaguarul dacă i l-aş cere, atât e de generos. Poate că ar trebui să vin cu el aici şi să mă dau mare.

Marina a început să râdă.

– Tu la volanul unei maşini spilcuite? Aş vrea s-o văd şi pe *asta*.

– Iar eu aş vrea să văd ce faţă o să faci când o să te scot la o plimbare în ea!

Harvey a deschis gura lui mare şi a râs din toată inima.

– O, mi-ar plăcea la nebunie, Harvey. Au trecut mulţi ani de când n-am mai mers cu o maşină sport, fru-moasă. Brusc, a devenit serioasă. Ai auzit ştirile din dimineaţa asta?

– Ba bine că nu. Este precum Macavity, Motanul Misterios.

– Serios, Harvey...

– „Gheară Ascunsă i se spune/ Căci tâlhar cum este el, legii nu i se supune.“

A rânjit, reuşind să o facă, încă o dată, să zâmbească.

– Nu-i de râs, Harvey.

– Nu-mi place să te văd îngrijorată.

– Dar ăsta chiar este un motiv de îngrijorare, Harvey. Trebuie să fim vigilenţi şi să sperăm că n-o să pună ochii pe noi. Suntem mici în comparaţie cu locurile din care a furat până acum, deci sper că ne va trece cu vederea.

– Mă aştept s-o facă. Nu prea ai ce fura de-aici, nu-i aşa?

– Nimic cu adevărat valoros, aşa-i.

– Atunci scoateţi-l din minte.

– Doar atunci când o să-l prindă poliţia.

– „Zăpăceşte Scotland Yardul, pe mascaţi i-a enervat,/ Căci până ajung la locul faptei – Macavity a şi plecat!“

– Nu pari neliniştit din cauza asta.

– Neliniştea n-o să-l oprească să ţintească hotelul Polzanze.

– Atunci ce?

– O să stau de pază cu o puşcă.

– Nu cred că m-aş simţi mai în siguranţă cu tine fluturând o armă, Harvey. Avem nevoie de altceva.

El şi-a scărpinat bărbia.

– Un câine?

– Ştii că nu accept câini în incinta hotelului.

– Te-ai simţi mai în siguranţă dacă ai avea unul. Motanilor ca Macavity nu le place să fure din locuri păzite de câini.

Marina s-a răsucit, încrucişându-şi braţele la piept.

– N-aş putea suporta un câine. Pur şi simplu n-aş putea...

– Câinii sunt nişte animale tare prietenoase.

– Ştiu... dar pur şi simplu n-aş putea...

– Atunci o să ne gândim la altceva, a spus Harvey pe un ton liniştitor.

Ea a zâmbit uşurată.

– Da, te rog. Orice, numai un câine, nu.

Al treilea şi ultimul candidat al Marinei a ajuns târziu. Un absolvent de universitate bâlbâit şi afectat, îmbrăcat în blugi şi un sacou bej din catifea reiată, cu un păr lung, blond şi cu o faţă de copil care abia dacă părea îndeajuns de matur ca să fi terminat şcoala. Şi-au băut ceaiul în seră, pentru că vântul se înteţise, iar el i-a povestit despre sine în vreme ce Marina încerca să se concentreze şi să pară interesată. Harvey i-a surprins privirea când a urcat pe terasă pentru a repara o masă care se clătina şi a făcut o grimasă. Ea n-avea nevoie de confirmarea lui, dar era bine să ştie că şi Harvey e de acord: nici George Quigley n-avea să rămână peste vară.

I-a fost greu să scape de el. Tânărul a băut nenumărate ceşti de ceai, a mâncat patru felii de tort şi o grămadă de minisendvişuri cu ou. Marina l-a ascultat cu răbdare cum trăncănea despre Universitatea Exeter, despre prietena lui şi despre optimistele lui planuri de viitor, care se întindeau în toată lumea. Aşa cum se aştepta, lucrările lui erau abstracte. Pentru a-şi alunga dezamăgirea, Marina s-a amuzat imaginându-şi ce-ar zice bătrânicile ei despre un asemenea artist.

I-a explicat că operele lui sunt pur şi simplu prea moderne pentru oaspeţii ei şi i-a tăiat-o brusc când el a încercat să-i spună că poate picta orice i s-ar cere. Din partea ei putea să fi fost la fel de bun ca David Hockney[2]; nu-l plăcea şi cu asta, basta. Tocmai când tânărul se pregătea să plece, Clementine a intrat agale în salon. S-a uitat la el şi pe faţă i-a înflorit un zâmbet. Au făcut schimb de priviri, iar el i-a întors zâmbetul, măsurând-o apreciativ din cap până în picioare. Fata l-a urmărit cum iese, apoi s-a întors entuziasmată către mama ei vitregă.

– *El* vine să stea peste vară?

– Mă tem că nu. E foarte nepotrivit.

Trăsăturile Clementinei şi-au pierdut brusc însufleţirea.

– Ce e nepotrivit la el? Dacă mă întrebi pe mine, e exact ce-ţi trebuie.

– Tocmai de aceea nu te întreb pe tine.

– Eşti foarte greu de mulţumit. Oricum, băbuţelor tale învechite le-ar plăcea un tânăr arătos ca el.

– Tablourile lui sunt prea moderne.

– Dacă are talent probabil că poate picta şi peisaje plicticoase pe gustul tău.

– Nu m-am simţit apropiată de el.

– Eu, da.

– Atunci du-te şi vorbeşte cu el. Uite-l, îşi face de lucru pe lângă maşină. E clar că te place.

– Nu, a răspuns ea pe un ton tăios.

– Nu eşti interesată?

Clementine a plescăit din limbă cu ţâfnă şi s-a îndepărtat mândră.

– N-ai putea înţelege.

Marina a oftat.

– Ies, i-a spus ea lui Jennifer. Am nevoie de aer. A fost o zi tare grea. L-ai văzut pe Jake?

– Nu s-a întors încă.

– Cât o dura să mergi la dentist? Păi, am plecat. Grey e pe aici, dacă ai nevoie de el.

Marina păşea hotărâtă pe faleză, cu braţele încrucişate şi umerii strânşi din pricina vântului aprig. Niciodată nu fusese în stare să privească oceanul fără să simtă un junghi în inimă din pricina dorului. Mai ales într-o zi senină ca asta, când soarele care apunea îi apăsa sufletul până la durere.

S-a grăbit să coboare pe cărarea bătătorită care ducea către plajă, unde ultimele raze de soare erau treptat înghiţite de umbre, apoi s-a descălţat ca să se plimbe cu picioarele goale prin nisip. Aerul proaspăt i-a umflat plămânii şi pieptul i s-a umplut cu frumuseţea zilei care se sfârşea. Rezistase atât de mult îngropându-şi amarul în adâncul fiinţei, acolo unde credea că nu-l va mai găsi. Dar acum, când se apropia de cincizeci şi cinci de ani, acesta revenise, bolborosind prin crăpăturile corpului ei îmbătrânit, iar ea nu-l mai putea ignora.

Dezamăgirile din acea zi şi grijile privind afacerea o copleşiseră, aşa că a început să plângă cu suspine. De ce nu fusese nici unul dintre acei artişti aşa cum trebuie? De ce fuseseră toţi complet nepotriviţi? De ce simţea că, deodată, viaţa ei nu mai are scop sau direcţie? De ce acum, după aproape patruzeci de ani, trecutul se deschidea brusc în spatele ei, precum un baraj, inundând-o cu amintiri dureroase? Doborâtă, s-a lăsat în genunchi. Îmbrăţişându-şi talia, s-a legănat înainte şi înapoi, încercând să-şi aline suferinţa.

Aşa a găsit-o Grey. A alergat pe plajă şi a luat-o în braţe. Ea s-a lăsat, fără să opună rezistenţă, îngropându-şi faţa la pieptul lui şi blocând imaginea apei. Nici unul n-a scos un cuvânt. Ce ar mai fi fost de spus? Nici un fel de vorbe atent alese n-ar fi putut domoli agonia de a nu avea copii.

S-au agăţat unul de altul. Marina şi-a descărcat sufletul şi s-a oprit din plâns. A închis ochii, liniştită de mâna lui care îi mângâia cu blândeţe părul şi de buzele lui care îi sărutau tandru tâmplele, apoi a inspirat adânc până când o senzaţie de calm a cuprins-o, precum mierea caldă turnată peste rănile inimii ei. Tristeţea a fost înlocuită, încet-încet, de recunoştinţă, pentru că descoperise în Grey un bărbat care o iubea necondiţionat, în ciuda tuturor defectelor ei.

– Am venit să-ţi spun că mai ai un candidat pentru slujba de artist al casei. Un bărbat pe nume Rafael Santoro tocmai a sunat şi a întrebat dacă postul a fost ocupat. A părut foarte mulţumit când i-am spus că nu.

– Nu cred că mai am energia să mă mai întâlnesc cu cineva, a spus ea printre suspine.

– O vei avea mâine. Acum eşti extenuată, aşa că nu te mai gândi la asta.

– De unde e? Din Italia?

– Argentina.

– Părea... normal?

Grey a râs cu buzele lipite de fruntea ei.

– Ce înseamnă normal?

– Nu e vreun dansator de tangou dus cu capul sau vreun jucător de polo fiţos?

Şi-a ridicat capul şi s-a şters la ochi, schiţând un zâmbet.

– Nu ştiu. Dar din câte mi-am dat seama părea destul de normal.

– La ca oră vine?

– Zece.

Ea a oftat adânc, adunându-şi puterile.

– OK. Deci nu e totul pierdut.

– Nu este pierdut până când nu spui tu că este pierdut, iubito.

– Mi-aş dori să se întoarcă Paul.

– O să găsim un alt Paul. Rafa ăsta, cum îi place să i se spună, ar putea fi chiar mai bun decât Paul.

– Eşti la fel de optimist ca Harvey. A râs, recăpătându-şi strălucirea din priviri. Dacă mă întrebi pe mine, Rafa Santoro sună a marcă de biscuiţi

pentru câini.

Clementine s-a întâlnit cu Sylvia, cu iubitul ei, Freddie, şi cu prietenul acestuia, Joe, în barul Dizzy Mariner, din Shelton, înconjuraţi de bărci în miniatură şi de ceea ce păreau a fi relicvele ruginite ale vasului *Mary Rose*.

– Shelton trebuie să fie cel mai adormit sătuc din Devon, a spus Clementine, privind în jur la mesele goale.

Un cuplu de bătrâni stătea într-un colţ, înfruptându-se din fripturi şi dintr-o plăcintă cu rinichi, fără să-şi spună un cuvânt unul altuia. Un alt bărbat mai în vârstă, purtând un costum uzat şi o şapcă de tweed, era cocoţat pe un scaun de bar, conversând cu barmaniţa care se aplecase peste tejghea, recunoscătoare că are companie.

– Majoritatea oamenilor merg la Wayfarer, în Dawcomb, dar mie îmi place aici. E confortabil şi e mai puţină gălăgie, a spus Sylvia.

– Îmi place liniştea, a zis Freddie, cuprinzând talia femeii cu braţul. Nu trebuie să te împart.

– Sau să rişti să dai nas în nas cu nevastă-ta, a replicat Sylvia, ridicând o sprânceană pensată.

– Pun pariu că este un şoc cultural destul de mare să vii aici din Londra, a spus Joe, privind-o admirativ pe Clementine.

– Este. Eu n-am vrut să vin. Nu mă înţeleg cu soţia tatălui meu.

– Atunci, de ce-ai făcut-o?

– Pentru că trebuie să câştig nişte bani.

– Credeam că cei ca tine au un fond fiduciar sau ceva de genul ăsta.

Clementine a râs amar.

– A fost o vreme în care tata ne umplea de bani. Ştii tu, modelul clasic de părinte care încearcă să câştige afecţiunea copiilor cu daruri pentru a compensa divorţul. Dar acum nu mai e aşa bogat. Submarina – nevasta lui – e *foarte* greu de întreţinut şi ştiu că au fost afectaţi de criza financiară pentru că am prins frânturi de discuţie când nu ştiau că-i ascult. Mai e şi mama, măritată din nou cu Michel, fără speranţă în privinţa banilor. Au fost nevoiţi să-şi vândă casa din Londra şi să se mute în Edinburgh, ca el să se poată alătura afacerii familiei lui. A pierdut o grămadă de când cu criza

creditelor. Cred că prefer să fiu săracă, dar să locuiesc în Londra, decât să fiu bogată şi să stau în Edinburgh.

– În Edinburgh se întâmplă mai multe decât în Dawcomb şi Shelton la un loc! a spus Sylvia.

– Poate, dar e frig. Măcar aici e soare.

– Uneori. Ai avut tu noroc, asta-i tot.

Sylvia şi-a aranjat rochia, trăgând de decolteu în jos pentru a-şi expune pielea. Freddie s-a pierdut în el vreme de câteva clipe.

– N-aş putea trăi într-un oraş pentru nimic în lume. Prea mult zgomot şi oamenii... ah, n-aş suporta să fiu nevoită să mă lupt pentru spaţiul de pe trotuar. Şi aşa e destul de rău în Dawcomb vara, când vin toţi turiştii şi umplu locul până la refuz. Mie îmi place acum, când e linişte. Doar noi, localnicii, plajele goale, marea goală, zilele lungi şi goale.

A chicotit în timp ce Freddie îşi punea mâna pe coapsa ei.

– Şi tu, dragă Freddie, cu capul tău gol!

– Nu e gol. E plin cu tine, Sylvia.

Ea s-a fâţâit, cuprinsă de plăcere.

– Ai chef să ieşi la o ţigară?

Sylvia a traversat încet localul, cu silueta ei în formă de clepsidră strânsă într-o rochie albastră mulată, făcându-l pe bărbatul în tweed să-şi verse berea pe când se răsucea pentru a-i urmări mişcările cu ochi pofticioşi.

– Închide gura, dragă, eşti prea bătrân, a spus barmaniţa chicotind şi întinzând mâna după o cârpă cu care să şteargă tejgheaua.

– Este o figură, a spus Joe, dând din cap. O adevă-rată vulpiţă.

– De când sunt împreună?

– Eu n-aş folosi tocmai cuvântul „împreună“. Sunt amanţi, pur şi simplu. El e însurat şi are copii. Ea e divorţată. O să iasă urât. De vreo şase luni, ca să-ţi răspund la întrebare. Momente furate, iar eu sunt acoperirea.

– Eşti foarte drăguţ că suporţi chestia asta.

– E prietenul meu. Aş face orice pentru Freddie. Problema e că s-a îndrăgostit. Un bărbat nu-şi mai foloseşte capul când e îndrăgostit.

– Eram foarte mică atunci când părinţii mei au divorţat, dar ştiu că m-a afectat. Vreau să spun... cum să nu mă afecteze? Oricine crede că cei mici scapă teferi când părinţii lor divorţează se păcăleşte singur. Toată copilăria am visat că o să se împace. Chiar şi după ce tata s-a însurat cu Submarina şi s-a mutat aici, eu tot mai speram. S-a aplecat peste masă şi a coborât vocea. Îmi doream ca Submarina să aibă vreun accident.

– Fetiţă obraznică.

– Foarte.

– Se pare că încă e vie şi nevătămată.

– Din păcate. Măcar nu i-a făcut tatei vreun copil. Până la urmă există o formă de dreptate.

Şi-a dat peste cap paharul cu votcă.

– Încă sunt singura fată a tatei. E şi asta o consolare.

Joe a început să râdă.

– Eşti amuzantă.

– Umor macabru.

– Pot să-ţi mai ofer o băutură?

– Sigur că poţi, Joe. Mulţumesc.

El a plecat spre bar. Clementine s-a lăsat pe spătarul băncii, urmărindu-l somnoroasă. Era frumuşel. Un pic necioplit, poate, dar îi plăcea felul în care râdea la glumele ei şi cum o privea apreciativ. Când el s-a întors cu votca, rânjea.

– Ce te face să zâmbeşti?

– Noi.

– Ce vrei să spui?

– Păi, Sylvia şi cu Freddie ne-au făcut lipeala.

– Pe bune?

– Bineînţeles.

– Eu credeam că doar au ieşit la o ţigară.

– Nu. Au ieşit să şi-o tragă. Dar ne-au lăsat singuri intenţionat.

– Nu mi-ar face lipeala fără să mă avertizeze.

– Sigur că ţi-ar face. Aşa e Sylvia. Are o inimă mare. Vrea ca toată lumea să fie la fel de fericită ca ea.

– Deci, Joe, dacă tu eşti partenerul meu, am putea să comandăm ceva de mâncare. Sunt hămesită.

El s-a holbat la ea nerăbdător, cu un zâmbet în colţul gurii, gândindu-se la ceea ce avea să urmeze.

– Sunt mai puţine stele pe cer în seara asta.

– Chiar aşa?

– Da, pentru că cea mai strălucitoare dintre ele stă chiar aici, la masa asta, cu mine.

Poate că de vină era alcoolul sau inima ei însingurată, gata să se deschidă în faţa oricărui bărbat cu o cheie, dar ea a râs din tot sufletul la replica lui jalnică şi a mai luat o gură de votcă.

Când Sylvia şi Freddie s-au întors, ea netezindu-şi rochia şi aranjându-şi părul, Clementine şi Joe mâncau o plăcintă ţărănească şi râdeau prosteşte la fiecare vorbă.

– Deci, se pare că voi doi vă înţelegeţi, a spus Sylvia, strecurându-se pe bancă şi umplând aerul cu un copleşitor parfum de tuberoze.

– Unde aţi fost? a întrebat Clementine.

– La o ţigară, iubito.

– Lungă ţigară.

– Da, am tras de ea.

A râs cu o voce răguşită.

– Să comandăm, a sugerat Freddie. Miroase bine.

– *Este* bună, a spus Joe însufleţit, cu gura plină.

– Sylvia, ne-ai făcut cumva lipeala?

– Niciodată n-aş face aşa ceva fără să-ţi spun, Clemmie, a răspuns ea, cu un aer revoltat.

– Doar că Joe a zis...

– Nu asculta un cuvânt din ce spune Joe. E un mare hoţoman. De ce, chiar vă înţelegeţi? N-a aşteptat un răspuns. Dacă da, atunci îmi asum bucuroasă meritele.

– N-o să găseşti un bărbat mai bun decât Joe.

– Freddie are dreptate. Treizeci şi doi de ani, necăsătorit, fără copii, cu o slujbă bună – şi asta înseamnă ceva în ziua de azi.

– Cu ce te ocupi, Joe? a întrebat Clementine.

– Cu orice vrei.

A râs de propria lui glumă.

– Nu, pe bune.

– Da, pe bune. Sunt meşter bun la toate.

– Ca Harvey, a murmurat ea şi a chicotit, imaginân-du-şi-l într-o salopetă albastră şi cu o bască pe cap.

– Pot să fac orice. A ridicat sprâncenele şi a rânjit. Absolut orice.

2 Pictor, desenator, gravor englez (n. 1937), considerat unul dintre cei mai influenţi artişti ai secolului XX, care şi-a adus o contribuţie importantă la mişcarea pop în anii 1960 (n.red.)

capitolul 3

A doua zi de dimineaţă, Marina lua micul dejun împreună cu Grey, în locuinţa privată pe care o construiseră pe locul vechilor grajduri, aflate vizavi de hotel.

– Mă bucur să văd că Jake s-a întors în dimineaţa asta, a spus Marina încordată. Lungă vizită la dentist. Ce i-a făcut omul ăla? I-a scos toţi dinţii şi pe urmă i-a pus la loc?

– A fost în Thurlestone.

– De ce? E manager aici, nu în Thurlestone.

– E interesat de hoţul ăla.

– Şi s-a dus să facă puţin pe detectivul?

– Exact.

– Bine. Acum putem să dormim cu toţii mai bine la noapte. A sorbit cu plăcere din cafea. Nu cred că prezenţa lui Jake acolo o să fie de mare ajutor la prinderea infractorului.

– E limpede că el e convins că poate schimba ceva.

– Detectiv amator!

– Ar trebui să-şi concentreze energia pe treaba de aici, altfel o s-o dau altcuiva.

Grey s-a uitat la ceasul de pe perete.

– Cred că ar fi bine s-o trezeşti pe Clementine sau s-ar putea să se roage şi ea de tine pentru o slujbă.

– Fata aia trebuie să înveţe să fie responsabilă.

– Nevoia e mama tuturor invenţiilor.

– Acum e un pic cam târziu s-o înveţi să stea pe propriile picioare. Ştie că întotdeauna o s-o scoţi din belele.

– Dacă vrea să se întoarcă în India, să-şi câştige singură banii.

– Grey, dragule, n-ar trebui să se întoarcă în India. Ar trebui să-şi ia o slujbă ca lumea. India e pur şi simplu un fel de a-şi evita restul vieţii.

– Iubeşte India.

– Când eram de vârsta ei, eu trebuia să mă întreţin singură. N-am avut părinţi bogaţi care să mă finanţeze.

– Şi Clementine nu e norocoasă pentru că are?

– *Avea*. Nu mai avem parale de împărţit.

– Nu văd nimic greşit în a călători şi a vedea lumea acum, cât e tânără şi liberă.

– Sigur că nu e nimic greşit în asta. Dar motivaţiile ei sunt greşite. N-o să se maturizeze până când n-o să-şi asume responsabilitatea pentru propria viaţă. Eşti prea moale. Mereu ai fost aşa.

– Sunt un tată vinovat.

– N-ai de ce să te simţi vinovat. Le-ai dat copiilor ăstora tot ce şi-au dorit. Jake locuieşte şi munceşte aici, Clementine şi-a petrecut fiecare vacanţă călătorind prin lume. Nici măcar n-a trebuit să lucreze ca să-şi plătească taxele universitare. Amândoi au dus-o bine şi, drept rezultat, sunt teribil de răsfăţaţi. Dar nu sunt copiii mei, aşa că – a dat din umeri – n-ar trebui să critic.

– Dar o faci.

A privit-o cu indulgenţă.

– Pentru că îmi pasă.

Grey i-a zâmbit.

– Ştiu.

– *Ei* nu. Ei mă consideră duşmanul.

– Nu-i adevărat. În adâncul sufletului te plac.

– N-o arată.

– Nici tu.

Ea a oftat.

– Impas.

– Ia un croasant.

– Schimbi subiectul.

El a zâmbit.

– Da, îl schimb.

– Foarte bine, o să iau un croasant. În curând va veni vremea să mă întâlnesc cu „biscuitul pentru câini“.

– Şi să-mi trezeşti fata.

– N-o să mi se mulţumească.

– Dar o să faci o faptă bună.

Marina şi-a golit ceaşca de cafea.

– Presupun că în dimineaţa asta mergi la pescuit.

– E o zi foarte bună pentru asta.

– Minunat. Uneori mi-aş dori să vin şi eu cu tine.

– Şi eu mi-aş dori s-o faci. Ţi-ar prinde bine să pleci puţin şi să te gândeşti la altceva.

– N-aş şti la ce să mă gândesc. Locul ăsta e acaparant.

– Asta spun şi eu. S-a ridicat. Mă întorc la prânz. Baftă cu biscuitul.

Marina a făcut o faţă îngrijorată şi a oftat neajutorată. Când a trecut pe lângă scaunul ei, Grey s-a aplecat să o sărute pe cap. A zăbovit câteva clipe, înţelegându-i temerile, dorindu-şi cu ardoare să-i care el povara. A închis ochii şi a inspirat aroma ei caldă de vanilie.

– Orice ar fi, iubito, suntem împreună în treaba asta.

Ea şi-a pus mâna peste a lui, care o strângea de umăr. Atingerea bărbatului era încărcată cu atât de multe cuvinte nerostite încât n-a avut curajul să-i răspundă, aşa că l-a strâns şi ea la rândul ei. Au rămas nemişcaţi, lăsând ca dragostea să le ofere consolare acolo unde vorbele nu puteau să o facă. Apoi el a sărutat-o din nou şi a părăsit încăperea.

Clementine s-a trezit cu capul plin de rinoceri care se luau la bătaie. Şi-a dus mâna la frunte şi s-a frecat în van. Pe măsură ce îşi venea, încet, în fire, frânturi din cele petrecute noaptea trecută ieşeau la suprafaţă una câte una, până când o imagine dezgustătoare a început să i se formeze în minte.

A gemut cu gândul la propria-i prostie. Nu doar că îl lăsase pe Joe să o sărute, lucru care fusese chiar drăguţ la momentul respectiv, dar îi permisese şi să facă tot felul de *alte* chestii, în legătură cu care avea numai amintiri confuze şi o persistentă senzaţie de ruşine. S-a răsucit, punându-şi o pernă pe cap. Oare merseseră până la capăt? A descoperit cu groază că nu-şi putea aduce aminte.

Uşa s-a deschis şi Marina a intrat tiptil.

– Clementine, trebuie să te trezeşti. E opt şi un sfert.

Clementine zăcea nemişcată, prefăcându-se că nu aude. Marina a mers până la fereastră şi a tras draperiile. Lumina soarelui a năvălit înăuntru.

– Iarăşi este o zi superbă. Nici urmă de nor pe cer. S-a apropiat de pat şi a ridicat perna. Ştiu că eşti trează. O noapte grea?

– Prea multă votcă la Dizzy Mariner, a mormăit Clementine.

– O să-ţi pregătesc o cafea tare. Fă un duş rece, o să te simţi mai bine.

– Vreau să dorm.

– Eu nu sun să mint că eşti bolnavă.

– Te rog.

– Nu. Asta nu-i în fişa postului. Acum grăbeşte-te sau o să întârzii.

Clementine s-a târât până în baie şi s-a zgâit la propria reflexie în oglinda de deasupra chiuvetei. Faţa îi era pământie, cearcănele de sub ochi arătau la fel de întunecate ca norii de furtună şi avea o pată oribilă pe bărbie. Părul ei lung până la umeri era încâlcit şi plin de noduri de parcă o pasăre îşi petrecuse noaptea în el, încercând să iasă la lumină croindu-şi drum cu ghearele. Buzele îi erau umflate de la prea multe săruturi. Toate picăturile pentru ochi din lume nu i-ar fi putut repara roşeaţa de sub pleoape, iar cât priveşte respectul de sine – a bâjbâit după paracetamol – pe ăsta nimic nu i l-ar fi putut repara.

În sfârşit, a reuşit să ajungă în bucătărie. Mirosul de cafea proaspătă şi croasanţi calzi i-a revigorat moralul aflat la pământ. Marina era la masă, citind *Vogue*. Părea stăpână pe sine şi dichisită, îmbrăcată cu nişte pantaloni bej şi o bluză înflorată în culori deschise, iar în picioarele micuţe purta o

pereche de pantofi bej cu platformă. Şi-a ridicat ochii deasupra revistei şi a zâmbit înţelegătoare.

– Aşa-i mai bine.

Dar numai puţin. Clementine încercase să ascundă urmele cu prea mult fond de ten şi creion dermatograf.

– N-ar fi trebuit să beau atât de mult.

– Toţi facem prostii.

– O, tu nu faci, Marina. Arăţi de parcă n-ai fi făcut nici măcar o singură prostie în viaţa ta.

– Ai fi surprinsă.

– Da, aş fi.

Clementine nu-şi putea imagina că mama ei vitregă se îmbătase vreodată, lăsându-l pe un necioplit cu o slujbă de zilier să-şi facă poftele cu ea. Şi-a turnat o ceaşcă de cafea şi a ciugulit cu grijă dintr-un croasant. Ruşinea îi strângea stomacul. I-ar fi plăcut să-şi împărtăşească grijile, dar ştia că Marina ar fi ultima persoană de pe planetă care s-o înţeleagă. În vreme ce mesteca, temerile îi deveneau tot mai mari. Dacă el nu purtase prezervativ? Dacă era gravidă? Dacă el avea vreo boală? Să meargă oare la doctor? A simţit cum i se scurge sângele în picioare.

Marina i-a aruncat o privire, simţindu-i suferinţa.

– Eşti bine? Pari bolnavă.

– Sunt bine. Doar mahmură.

Femeia nu era convinsă.

– Dacă într-adevăr îţi e atât de rău, n-ar trebui să mergi la lucru şi cu siguranţă n-ar trebui să conduci. O să-l sun pe domnul Atwood şi o să-l anunţ.

– Nu te mai agita. Am zis că sunt bine.

Clementine nu avusese intenţia de a-i vorbi pe un ton atât de aspru, dar era prea slăbită ca să-şi mai ceară scuze. S-a uitat la ceas.

– Ar fi bine să plec.

– N-ai mâncat mai nimic.

– Nu mi-e foame.

S-a ridicat.

– Ia croasantul cu tine să-l mănânci în maşină.

– O să-mi iau ceva din oraş.

Atentă să nu fie acuzată că se agită, Marina nu a mai insistat. A privit croasantul aproape neatins, lăsat pe masă, şi a simţit cum o cuprinde o grijă maternă. Nu este sănătos să începi ziua cu burta goală.

– Atunci ne vedem mai târziu. Să ai o zi bună.

Clementine nu i-a răspuns. A ieşit din cameră, luându-şi îngrijorările sumbre cu ea. Ceva mai târziu, uşa din faţă s-a închis cu o bufnitură puternică. Un curent de aer a pătruns în bucătărie, dar apoi atmosfera s-a liniştit şi locul s-a înseninat din nou.

Marina şi-a îndreptat gândurile către Rafa Santoro. Nu era nerăbdătoare să-l cunoască. O apăsau teama şi anticiparea dezamăgirii. Numai de s-ar întoarce Paul Lockwood şi totul ar fi bine! Şi-a golit ceaşca de cafea şi a strâns masa. Pe când aşeza farfuriile la loc, a auzit din nou uşa deschizându-se, apoi obişnuitul oftat zgomotos care întotdeauna însoţea sosirea Berthei.

– ’Neaţa, a mormăit Bertha. Încă o zi minunată la Polzanze.

A intrat zorită în bucătărie, urnindu-şi corpul greoi prin încăpere. O femeie cu aspect porcin, cu o piele rozalie pătată şi un păr blond-deschis, prins la spate într-o coadă de cal, Bertha era angajata hotelului şi, în fiecare dimineaţă, lucra câte două ore pentru Marina, în clădirea fostelor grajduri.

– ’Neaţa, Bertha. Cum te mai simţi azi?

– Păi, e clar că răceala mea dă să treacă, dar spatele...

I-a dat Marinei o carte poştală, pe urmă s-a lăsat pe un scaun şi s-a servit cu croasantul pe jumătate mâncat al Clementinei, încă rămas pe masă.

– A venit taman din Canada. Frumoasă scriitură.

– Katherine Bridges, a răspuns Marina cu un zâmbet. Fosta mea profesoară.

– Ciudat să mai ţii legătura cu profesoara ta.

– A fost mai mult decât o profesoară. A fost specială.

Bertha a făcut o grimasă.

– Doctorul mi-a sugerat să încerc chestia aia cu acele. Cum îi zice?

– Acupunctură, a replicat Marina absentă, uitându-se pe cartea poştală.

– Pare dureros, toate acele alea micuţe. Nu cred că aş suporta. Am un prag de rezistenţă la durere foarte scăzut. Naşterile aproape că mi-au venit de hac. Dacă nu mi s-ar fi făcut anestezii pentru fiecare dintre copii, aş fi murit.

Marina a înţepenit.

– Ar fi bine să mă duc dincolo. Eşti drăguţă să cureţi bine camera Clementinei în dimineaţa asta?

– Am văzut-o cu maşina pe alee. Nu arăta prea bine azi. N-am primit nici măcar un zâmbet.

– Nici eu, Bertha.

– Nu te costă mult să zâmbeşti.

– Ba da, dacă eşti la fel de mahmură ca ea. Nu uita de camera ei, te rog.

– O să fac tot ce pot.

S-a ridicat încet, cu o mână la şale şi s-a îndreptat cu mişcări greoaie către maşina de spălat vase pe care a început, fără prea mare tragere de inimă, să o umple cu farfurii.

Marina şi-a băgat cartea poştală în buzunar şi a traversat aleea cu pietriş, până la hotel. Bertha a verificat pentru a se asigura că a plecat de-a binelea, apoi a pus ceainicul pe foc, s-a aşezat la loc, a scos din geantă un ziar *Daily Mail* şi s-a adâncit într-un articol captivant despre un pisoi care căzuse în toaletă şi supravieţuise după ce fusese trasă apa.

Când Marina a intrat pe uşă, Jennifer şi Rose erau la recepţie, stând de vorbă cu Jake. Spre deosebire de sora lui, el era un tânăr senin, cu un aer plăcut şi cu zâmbetul mereu pe buze. Înalt ca tatăl său, avea o frumuseţe clasică, ochi de un albastru-deschis, nasul lung şi drept. Ceea ce îl făcea mai puţin atrăgător era lipsa de personalitate de pe chipul lui. Nu avea prea multe trăsături care să-l deosebească de obişnuiţii englezi chipeşi care în viaţa lor n-au avut parte de altceva decât de plăcere.

Tânărul şi-a întâmpinat cu jovialitate mama vitregă, iar ea nu s-a putut abţine să-i zâmbească.

– Ar trebui să fiu supărată pe tine.

– Ştiu. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun că o să mă abat prin Thurlestone. Dar nu m-am aşteptat să îmi ia atât de mult.

– Şi, ce-ai descoperit în legătură cu hoţul?

– În afara faptului că lasă un bilet de mulţumire?

– Asta-i semnătura lui, nu?

– Cred că se cam bucură că i se spune Baffles, Hoţul Gentleman. Presupun că a făcut o fixaţie pentru Raffles, personajul din filmul ăla vechi. Ştii, ăla în care a jucat David Niven.

– La origine a fost un roman de E.W. Hornung, cumnatul lui Arthur Conan Doyle, creatorul lui Sherlock Holmes. Grey mi-a spus. Se pricepe la cărţi. Păi, Baffles ar face bine să fie atent. Aşa începe decăderea. Cei ca el mereu se umflă în pene prea tare.

– Probabil că ai dreptate. Totuşi, pentru moment, sunt zăpăciţi[3]. Jake a râs de propria lui poantă. Este clar că a studiat hotelurile şi casele în amănunt, dar nimeni nu-şi poate da seama cum.

– N-oi fi detectiv, dar până şi eu îmi dau seama că trebuie să se fi dat drept oaspete.

– Poate. Dar cum reuşeşte un oaspete să aibă acces la toate celelalte camere?

– Se caţără pe fereastră şi sare de pe un pervaz pe altul, precum o pisică.

Marina a zâmbit, gândindu-se cum recita Harvey din Macavity.

– Sau e un om de serviciu care lucrează pentru hoteluri – un lucrător de la compania de gaze sau care curăţă covoare.

– Mai devreme sau mai târziu o să-l prindă, a spus ea cu speranţă în glas. Tipii ăştia nu scapă niciodată.

– Ar trebui să renunţe cât mai e pe val.

– Dacă lasă bileţele e pentru că se simte bine. Este pe val.

Jake a scuturat din cap.

– O să-şi dea cu stângul în dreptul, ascultă la mine. O să se grozăvească şi o să facă vreo prostie.

– Să sperăm că aşa va fi, curând şi nu mai târziu.

Jake a urmat-o în salon.

– Aşadar, aud că interviurile tale de ieri n-au mers prea bine.

– Sunt tare demoralizată.

Marina şi-a lăsat umerii să cadă şi a zâmbit cu un aer jalnic.

– Tata mi-a zis că în dimineaţa asta aştepţi un argentinian.

– Rafa Santoro. Sună a marcă fiţoasă de biscuiţi pentru câini.

– Să sperăm că e tot aşa uşor de înghiţit ca un biscuit.

– Eu sper doar că e un pictor normal. Nu caut pe cineva special. Nu vreau un excentric; deja sunt destui din ăştia pe aici!

– Că veni vorba, domnul Potter vrea să-ţi vorbească. Ceva în legătură cu mazărea.

– Mai târziu. Marina s-a uitat la ceas. Mă duc sus, să mai schimb două vorbe cu generalul, înainte să vină „biscuitul“. Dacă ajunge mai devreme, mă găseşti în sala de mese. Condu-l în biroul meu şi nu-mi spune dacă e vreun ciudat. În dimineaţa asta nu mai fac faţă ciudăţeniilor.

Generalul stătea la masa lui obişnuită, aflată în capătul încăperii, lângă fereastră. Îmbrăcat cu un costum de tweed din trei piese şi cu o cravată galben pal, bea ceai şi citea *The Times*, râzând zgomotos de absurditatea lumii. Sala de mese fusese binecuvântată cu un tavan înalt şi ferestre gigantice care dădeau spre magnificul cedru, aşa încât soarele dimineţii inunda camera cu strălucire şi lumina capul bătrânului ca un nimb. Când a văzut-o pe Marina, s-a ridicat în picioare, în ciuda rugăminţilor ei repetate de a nu o face, şi a salutat-o cu voioşie, pe un ton tunător.

– Ce plăcere să te văd la prima oră a dimineţii.

Chipul lui era o masă cărnoasă de piele roşiatică şi vene sparte, cu favoriţi atent îngrijiţi, mustaţă şi un păr des, alb. Ochii lui erau mici ca nişte stafide, dar vederea îi era perfectă în timp ce o măsura din cap până în picioare, de parcă ar fi evaluat o iapă arătoasă.

– Eşti întruchiparea frumuseţii, Marina.

– Mulţumesc, a spus ea, aşezându-se.

– Grey mi-a împrumutat ieri o carte foarte interesantă. Am început s-o citesc aseară şi n-am mai putut s-o las din mână.

– Ce carte?

– *Masters and Commanders*[4], de Andrew Roberts. Grozavă lectură. Superb scrisă. O pură plăcere. Uneori îmi doresc să pot da timpul înapoi. Cele mai bune zile din viaţa mea.

– Eu mă bucur foarte mult că nu putem face asta.

– Zi-mi că sunt un bătrân nebun, dar pe timpuri aveam un scop în viaţă. Aveam o cauză pentru care să lupt, iar de atunci nimic n-a mai fost la fel de bun în viaţa mea. Sunt ca un tren aruncat la fiare vechi, amintindu-mi de vremuri mai fericite.

– Dar ai un scop, generale! Ai copii, nepoţi şi pe strănepotul tău, Albert. Cu siguranţă nu eşti aruncat la fiare vechi.

El a început să râdă.

– A, da. Copiii sunt o binecuvântare. Nu simţi că ţi-ai lăsat cu adevărat amprenta în lume dacă nu ai urmaşi. O să mor ştiind că neamul meu va continua. N-am luptat degeaba, cu toate că majoritatea tinerilor din ziua de azi nu apreciază ce am făcut pentru ei. Dacă n-am fi fost noi, acum ar fi vorbit germana şi s-ar fi ploconit în faţa unei adunături de nemţălăi! La dracu!

S-a înecat din pricina râsului, a tuşit zgomotos, apoi şi-a curăţat gâtul de flegmă.

– Apropo de copii, ce mai fac ai tăi? Jake ăla e tot mai înalt de fiecare dată când îl văd.

Pe Marina nu a lăsat-o inima să-i reamintească faptul că nu erau copiii ei.

Discuţia cu generalul i-a distras atenţia de la iminenta sosire a candidatului de la ora zece. Când Jake a traversat încăperea, aproape că uitase cu totul de el.

– A, vorbeşti de lup, a spus generalul.

Marina a observat expresia neobişnuită de pe chipul tânărului. Era un amestec de amuzament şi încântare.

– ’Neaţa, generale. Marina, a venit „biscuitul“, a spus el.

– Ce-i cu faţa asta bizară? a întrebat ea, stomacul strângându-i-se din pricina îngrijorării.

– Ce faţă bizară? E în biroul tău.

– Şi? E... normal?

– Eu aş zice că nu e deloc normal.

– Mă iei peste picior.

– Du-te odată şi fă cunoştinţă cu el.

– Care-i treaba cu biscuitul? i-a întrerupt generalul. Mie îmi sună bine, mai ales dacă are un pic de ciocolată cu lapte pe deasupra.

Marina a ajuns în salon unde i-a găsit pe Shane, Jennifer, Rose, Heather şi Bertha stând grămadă lângă recepţie, chicotind ca nişte şcolari. Când au văzut-o apropiin-du-se, s-au despărţit cu un aer vinovat. Entuziasmul plutea în aer, de parcă Moş Crăciun ar fi venit cu şapte luni mai devreme şi acum aştepta în biroul ei.

– Doriţi să vă aduc nişte cafea? a întrebat-o Heather, cu obrajii în flăcări.

Marina şi-a mijit ochii.

– Păi, să vedem ce vrea.

– Mie-mi seamănă a băutor de cafea, a spus Bertha.

– Şi ce vânt te aduce pe *tine* în hotel, Bertha? a întrebat Marina.

– Am rămas fără Cif, a răspuns ea, chicotind. Am picat cum nu se poate mai bine.

– Atunci de ce nu te duci să-ţi mai iei un recipient din dulap? Heather, vino cu mine, iar voi ceilalţi vă puteţi întoarce la muncă.

Marina a intrat în biroul ei cu un oarecare optimism. Judecând după strălucirea de pe feţele angajaţilor ei, era clar că artistul arăta bine. Asta nu era de mirare; se ştie că bărbaţii argentinieni sunt frumuşei. Totuşi, nu era pregătită pentru magnetismul tăcut al lui Rafael Santoro.

Acesta stătea lângă fereastră, privind către mare, cu mâinile în buzunare, pierdut în gânduri. Îmbrăcat cu o jachetă din piele întoarsă de culoare deschisă, o cămaşă albastră şi o pereche de blugi uzaţi, era de înălţime medie, cu umeri laţi şi constituţie atletică. Privindu-l din profil,

Marina a estimat că avea în jur de treizeci de ani. Pielea îi era arsă de soare, bărbia aspră, iar părul şaten-des-chis îi cădea uşor peste fruntea lată şi brăzdată de riduri de expresie. Când a auzit uşa deschizându-se, a părut să ezite pentru o clipă înainte de a se întoarce, ca şi cum s-ar fi recules. Marina i-a observat nasul aristocratic şi maxilarul puternic, simţind cum i se umple inima de admiraţie. Era, fără îndoială, un bărbat chipeş. El s-a răsucit şi a privit-o, uimind-o numaidecât cu ochii lui. Erau ciocolatii şi profunzi, dar expresia lor a fost cea care i-a tăiat respiraţia. Aproape că îi era familiară, iar ea s-a bâlbâit.

– Îmi... îmi pare bine să vă cunosc.

– Şi mie îmi pare foarte bine să vă cunosc, a spus el, întinzând mâna.

Accentul lui era moale şi cald, ca laptele caramelizat. Marina i-a strâns mâna şi a simţit cum căldura pielii lui îi urcă în tot braţul.

– Cred că sunteţi primul argentinian care a pus piciorul în Polzanze, a spus ea, negăsind altceva mai bun de zis.

– Mă surprinde. Sud-americanii adoră să călătorească.

– Păi, îmi face plăcere să vă urez bun venit, a spus ea, ferindu-şi privirea pentru câteva secunde.

Ochii lui erau prea greu de suportat.

– Mă bucur să mai aud şi câte un accent străin.

– Îmi închipui că un loc atât de frumos ca acesta atrage oameni din toate colţurile lumii.

– Mă flataţi.

– Asta şi intenţionez.

Comentariul lui a fost făcut cu atâta degajare, încât ea nu l-a luat drept flirt. I-a zâmbit politicos.

– Mulţumesc.

Deja îl plăcea. Nu avea frumuseţea superficială a lui Jake, chipul lui purtând ridurile şi imperfecţiunile unui bărbat care trecuse prin viaţă în fel şi chip.

– Sper că nu vă aşteptaţi la un artist *englez*.

– Deloc. N-am preferinţe atâta vreme cât persoana este potrivită pentru post.

I-a observat catarama de argint de la curea, gravată cu iniţialele lui: R.D.S.

El a zâmbit, pielea încreţindu-i-se în forma unor riduri adânc săpate în jurul gurii şi al ochilor.

– Un cadou de la tatăl meu.

– E foarte frumoasă. Luaţi loc.

Bărbatul s-a aşezat pe canapea, iar Marina s-a cufundat visătoare în fotoliu, mai-mai să uite de Heather, care rămăsese încremenită în uşă, cu roşeaţa impregnată în obraji.

– Doriţi ceai sau cafea? a întrebat Marina, venindu-şi în fire.

– Mi-ar plăcea un suc de fructe.

– Vreau şi eu unul. Suc de portocale, proaspăt stors, a spus Marina.

Heather a părut surprinsă.

– Să aduc şi nişte biscuiţi gustoşi?

– Bună idee, Heather.

– Puţină gheaţă în suc?

– Nu, mulţumesc, a răspuns el.

Roşeaţa fetei s-a adâncit.

– Altceva?

N-a făcut nici cel mai mic gest să plece.

– Doar uşa, Heather, a spus Marina cu subînţeles. Închide-o în urma ta. Deci, ce caută un argentinian în Devon?

– E firesc să mă întrebaţi. Sunt departe de casă.

– Foarte.

– Lucrez pentru o agenţie de publicitate din Buenos Aires, în departamentul de creaţie. Eu fac toate lucrările artistice. Tata a murit, aşa că m-am decis să îmi iau un an sabatic.

– Condoleanţe.

– Era foarte bătrân. Eu sunt mezinul din cinci copii, cu douăzeci de ani mai mic decât ceilalţi.

– Un gând întârziat.

– Ceva de genul ăsta. Oricum, m-am hotărât să călătoresc. Aşadar, mi-am petrecut ultimele luni umblând prin Europa.

– Pictând?

– Da. E un bun mod de a-ţi face timp să vizitezi locurile aşa cum trebuie.

– Probabil că până acum aveţi deja o colecţie minunată.

– Am. Dar mă tem că nu le-am păstrat pe toate. Nu pot călători cu valize pline de tablouri.

– Sigur că nu. Şi, ce faceţi cu ele? Să nu-mi spuneţi că le aruncaţi.

– Nu. Ar fi prea dureros. Într-un fel sunt ataşat de fiecare în parte. Deci le las în hoteluri, restaurante... sau le dau de pomană.

– Foarte generos din partea dumneavoastră.

– E uşor să fii generos. Nu m-au costat nimic. A dat din umeri. Şi, oricum, nu valorează cine ştie ce. Nu sunt celebru. Nici măcar nu sunt cunoscut.

– Dacă aţi fi, nu v-aţi mai afla aici.

– Probabil că aveţi dreptate. Am ajuns în Devon din întâmplare şi, descoperind că e atât de frumos, m-am hotărât să rămân. În vreme ce încercam să-mi dau seama cum să fac, am văzut anunţul dumneavoastră în ziarul local. Mi-ar plăcea să stau aici pe timpul verii.

– Iar apoi să vă întoarceţi în Argentina?

– Da. Înapoi în Buenos Aires.

– N-am fost niciodată în Argentina.

– Şi acolo e foarte frumos. Judecând după bunul gust de care daţi dovadă aici, la hotel, aş zice că nu se poate să nu vă placă.

– Se spune că e plină de italieni care vorbesc spaniola şi vor să fie englezi.

A râs, relaxându-se în fotoliu. El avea un chip atât de atrăgător încât şi-ar fi dorit ca interviul să nu se mai termine. Ştia deja că Rafael Santoro îşi va petrece vara la Polzanze, fie că ştia să picteze sau nu.

– Presupun că e destul de corect, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Deşi, nu cred că mi-aş dori să fiu englez. Sunt fericit cu mine însumi.

În acel moment uşa s-a deschis, iar Heather a intrat cu o tavă pe care se aflau sucuri şi biscuiţi, urmată de Harvey, nerăbdător să vadă ce e cu toată agitaţia. El le ordonase celor patru din salon să se întoarcă la treabă, ştiind că Marinei nu i-ar plăcea deloc să-i vadă stând degeaba, mai ales pe Bertha, care era leneşă precum o scroafă în bătaia soarelui.

– Faceţi cunoştinţă cu Harvey, a spus Marina, ochii luminându-i-se la vederea acestuia.

Bătrânul i-a strâns mâna lui Rafa şi i-a zâmbit. Marina i-a simţit imediat aprobarea şi s-a bucurat.

– Harvey lucrează cu noi de când am cumpărat locul ăsta, acum optsprezece ani. E mâna mea dreaptă. N-aş fi putut avea succes fără el.

– N-o asculta, a protestat Harvey, cu o sclipire în priviri. Doar că, pe aici, eu schimb becuri ca nimeni altul. Chiar şi la şaptezeci şi cinci de ani.

– Nu arăţi de şaptezeci şi cinci de ani, Harvey.

Bătrânul i-a făcut cu ochiul lui Rafa.

– Tocmai asemenea complimente mă ţin în putere să urc scări şi să curăţ scurgerile.

– Aţi adus vreuna dintre lucrările dumneavoastră pe care să ne-o arătaţi? a întrebat Marina.

– Sigur.

Rafa a luat pe genunchi o geantă de piele maronie şi i-a deschis fermoarul. A scos de acolo un dosar pe care l-a aşezat pe masă.

Marina s-a aplecat nerăbdătoare.

– Se poate?

– Vă rog.

Ea a deschis la prima filă.

– Perfect, a răsuflat, uitându-se la o acuarelă reprezentând un râu, pictată cu fler şi căldură.

Un stol de păsări se ridica în aer, unele fiind încă în apă, iar altele întinzându-se spre cer. Aproape că simţea stropii stârniţi de picioarele lor.

Următoarea era o schiţă reprezentând două femei care bârfeau într-o piaţă, cu feţele pline de expresivitate, de la amărăciune la trufie.

– Sunteţi foarte versatil.

– În meseria mea trebuie să fiu. Azi poate pictez o sticlă de Cola, mâine un peisaj, poimâine o caricatură. Niciodată nu e la fel.

– Unde aţi învăţat să pictaţi?

– Nicăieri în mod special.

– V-aţi născut cu talentul ăsta.

– Poate.

– Sunteţi norocos.

El i-a zâmbit lui Harvey.

– Dar nu mă pricep la curăţat scurgeri.

Marina a răsfoit întregul album, admiraţia crescându-i cu fiecare desen.

– Am fi încântaţi să petreceţi vara cu noi, a spus ea, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Rafa a părut mulţumit.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Ea a continuat cu un aer uşor stânjenit.

– Mă tem că nu vă vom putea plăti. Dar veţi avea parte de cazare şi masă gratis. Tot ce vă cerem e să fiţi disponibil pentru a-i învăţa pe oaspeţi să picteze. O să vă punem la dispoziţie toate materialele, bineînţeles.

– Când aţi vrea să încep?

Marina a bătut din palme fericită.

– Luna viitoare. Să spunem, pe întâi iunie?

– Întâi iunie.

– Veniţi cu o zi înainte ca să aveţi timp să vă instalaţi.

– Abia aştept.

– Şi eu la fel, a răspuns ea, bucuroasă că el părea satisfăcut de aranjament. Nici nu ştiţi cât de greu v-am găsit.

Apoi gândurile i-au zburat la Clementine. În sfârşit, fata va avea ceva pentru care să-i mulţumească.

3 În original, *baffled*

4 *Masters and Commanders*: *The Military Geniuses Who Ted the Nest to Vic-tory in World War II* – Maeştri şi comandanţi: geniile militare care au condus Occidentul spre victorie în cel de-al Doilea Război Mondial (n.tr.)

capitolul 4

Clementine a intrat clătinându-se în clădirea firmei, purtând o pereche de blugi mulaţi, balerini şi o jachetă groasă de culoare gri care îi atârna până aproape de genunchi. Era primăvară, dar ea simţea frigul până în oase. Nu ştia ce o doare mai tare, moralul sau capul. Sylvia stătea la biroul ei, îmbrăcată cu o rochie mulată şi purtând pantofi cu toc, vopsindu-şi unghiile cu roşu. Partenerul domnului Atwood, domnul Fisher, era deja în biroul lui, vorbind la telefon. Clementine era uşurată că ajunsese înaintea şefului ei, deşi nu-şi putea închipui că-i va fi de mare ajutor.

– Of, draga de tine, a spus Sylvia, clătinând din cap. Nu arăţi bine.

– Mă simt groaznic.

– Du-te şi ia-ţi o cafea.

– Am băut deja una acasă.

– Atunci mai bea una. Domnul Atwood o să ajungă în curând şi o să vrea o cafea cu lapte degresat şi o brioşă cu afine. Dacă i le pregăteşti pe birou, o să-ţi ierte paloarea bolnăvicioasă.

– Aşa de rău arăt?

– Da, iubito, arăţi. La vârsta ta n-ar trebui să te dai cu fond de ten. Când o să te apropii de treizeci de ani, ca mine, poţi să-l torni şi cu lopata.

Clementine s-a prăvălit pe scaunul ei, apoi a des-chis calculatorul.

– Nu-mi amintesc mare lucru de noaptea trecută.

– Ce *îţi* aminteşti?

– Pe Joe.

A închis ochii, sperând că imaginea lui va dispărea.

– Nu-i aşa că-i drăguţ? Atât de arătos. Voi doi chiar v-aţi înţeles, lucru care m-a făcut să mă trezesc zâmbind azi-dimineaţă, pentru că eu am fost aia care v-a făcut lipeala. Cred că e îndrăgostit lulea. Niciodată nu l-am mai văzut purtându-se aşa până acum.

– Purtându-se cum?

– Era grămadă pe tine.

– Era?

– O, da.

Sylvia a rânjit.

– De obicei, e invers, el trebuie să le ţină la distanţă.

– Asta-i încurajator.

– Nu pari prea încântată. Tipul e o partidă, să ştii.

– Sunt sigură că e. Un peşte mare într-un iaz mic.

– Nu-i nimic în neregulă cu iazurile mici. Mai bine decât un peşte mic într-un iaz mare.

– Nu ştiu. Lăsând la o parte iazul, nu sunt sigură în privinţa peştelui.

Sylvia s-a încruntat.

– Acum m-ai pierdut.

– Îmi amintesc că am fost la el acasă. Îmi amintesc că tu şi Freddie dansaţi.

– Freddie adoră să danseze.

– Pe urmă îmi amintesc canapeaua lui.

Sylvia a izbucnit într-un râs gutural.

– Pun pariu că-ţi aminteşti. Canapeaua aia a văzut multe la viaţa ei.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine. Mulţumesc.

– Ştii ce vreau să spun. Omul nu-i călugăr. Sylvia şi-a ridicat unghiile şi le-a scuturat pentru a le usca. Şi nici tu nu eşti vreun înger.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

– Nu regreţi, nu-i aşa? Secretul în viaţă e să nu regreţi nimic. Pierdere de vreme. Te-ai distrat, nu?

– Nu-mi aduc aminte.

– Când am plecat noi, păreai că te distrezi.

Clementine s-a simţit cu moralul la pământ.

– Mă temeam eu că aţi plecat.

– Nu mă pasionează voyeurismul, Clemmie. Şi apoi, eu şi Freddie aveam treburile noastre de care să ne ocupăm. Mmm, ăsta bărbat care ştie să satisfacă o femeie fără să aibă nevoie de GPS.

Uşa s-a deschis şi domnul Atwood a intrat.

– ’Neaţa fetelor, a rostit el vesel. Apoi a văzut-o pe Clementine cocoşată pe scaun, cu geanta pe genunchi. Deja ne părăseşti, Clementine?

– Mă duceam doar să vă iau o cafea cu lapte degresat şi o brioşă, a răspuns ea, ridicându-se.

– Bravo. Vrei să-mi iei, te rog, *Gazzete* şi *Telegraph?* A, şi dacă tot pleci, mâine e ziua soţiei, ai grijă să-i găseşti ceva potrivit.

– Potrivit?

– O lumânare parfumată, ceva. Eşti femeie, ştii ce le place femeilor. Eu n-am nici o idee şi mereu dau pe alături.

– Eu nu ştiu ce-i place soţiei dumneavoastră.

– Ştiu eu, a spus Sylvia, înşurubând capacul sticluţei cu ojă. Du-te la Kitchen Delights şi ia-i ceva de acolo. E magazinul ei preferat.

– Dacă iau ceva ce are deja?

– Intenţia contează, a spus domnul Atwood. Intenţia va fi îndeajuns ca s-o fericească pe domniţă.

– O să fac tot ce pot.

Lui Clementine îi surâdea ideea de a petrece un timp în afara biroului.

– Fii drăguţă şi adu-mi şi mie o negresă cu ciocolată şi un ceai, cu lapte, fără zahăr, a adăugat Sylvia. Şi o cafea neagră pentru domnul Fisher.

A sunat telefonul. Ea a ridicat receptorul, atentă să nu-şi strice unghiile, şi a răspuns cu o voce cântată:

– Atwood & Fisher, Sylvia la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

Domnul Atwood a intrat în birou, oprindu-se pe drum pentru a aranja revistele de pe măsuţa din sala de aşteptare, şi a închis uşa în urma lui. Clementine a mijit ochii în lumina soarelui, apoi a păşit pe stradă. Şi-ar fi dorit să tot meargă până când o să uite de sine.

A mers mai întâi la Kitchen Delights, unde a petrecut intenţionat cât mai mult timp posibil pentru a găsi cadoul potrivit. Şi-o imagina pe biata doamnă Atwood într-un şorţ, slugărind lângă aragaz pentru un bărbat care nici măcar nu se deranja să-i cumpere singur un cadou de ziua ei. Ce fel de soţ e ăsta? Nu-şi putea închipui că femeia ar fi fericită cu câteva castroane. Ce dacă i-ar fi luat un colier drăguţ sau o poşetă? Domnul Atwood nu ştia nimic, şi nici Sylvia. Provinciali, a pufnit ea dispreţuitor, luând în mână un set de forme pentru jeleu. După mai bine de un sfert de oră, s-a hotărât la un mixer roz, lucios.

„Foarte atrăgător“, şi-a zis ea, mulţumită de alegerea făcută. S-a uitat la eticheta cu preţul şi a tresărit. „Scump, dar te costă să fii leneş.“

S-a plimbat în jurul cafenelei Black Bean cu geanta în mână, cumpărând pe drum ziare, o felicitare şi ambalaj pentru cadouri – a tândălit vreo zece minute pe lângă felicitări, găsind-o pe cea mai *ne*potrivită cu putinţă, pentru a se înveseli.

Când a ajuns la cafenea se simţea mult mai bine. S-a cufundat într-una dintre canapelele de catifea, cu o cafea cu lapte şi o brioşă alături, citind în *Gazette* ultimele ştiri despre jafuri. Alte douăzeci de minute au fost irosite în cel mai satisfăcător mod. A inspirat adânc şi i-a privit pe ceilalţi clienţi: vreo două mame cu copii mici, trei oameni de afaceri care ţineau o şedinţă, eleve care chiuleau de la şcoală. Dar nu putea lipsi toată dimineaţa. Fără tragere de inimă, şi-a golit paharul şi s-a aşezat la coadă pentru a cumpăra lunga listă de produse pe care trebuia să le ducă înapoi la birou. Gândurile i-au zburat la Joe şi temerile i-au revenit prefăcându-i stomacul în unt. Uşa s-a deschis şi un bărbat într-o jachetă din piele întoarsă şi blugi a intrat în cafenea. Ea l-a privit. Dar în loc să se întoarcă, a rămas tablou, incapabilă să-şi desprindă privirea. El s-a uitat prin încăpere, apoi s-a aşezat la coadă în spatele ei.

Clementine a făcut eforturi pentru a-şi smulge ochii de la el, dar nu înainte de a-i fura un zâmbet. A simţit cum roşeaţa i se urcă în piept, apoi îi înfloreşte pe faţă, făcând-o să uite de Joe şi de sentimentul ei de nepotrivire. Putea simţi mireasma lemnului de santal în parfumul străinului. A inspirat-o

adânc, savurând aroma locurilor îndepărtate. Evident, nu era englez. Pe englezi blugii nu stau atât de bine, iar ei niciodată nu-şi bat capul să poarte catarame elaborate. S-a uitat în jos, către picioarele lui: mocasini maronii din piele întoarsă. Nu mai văzuse o pereche de când plecase din Londra. Coada s-a mişcat rapid şi, în curând, a ajuns la tejghea, dând comanda. S-a dat la o parte pentru a-i face loc străinului, în vreme ce fata îi aşeza negresa şi brioşa într-o pungă, după care plecă să-i facă ceaiul şi cafeaua.

– Prăjiturile alea sunt amândouă pentru tine? a întrebat el.

Clementine s-a speriat. Nu-şi imaginase că îi va vorbi. A încercat să se poarte degajat, dar inima îi dansa zgomotos în piept.

– Îmi dai de înţeles că n-ar trebui?

– Bineînţeles că nu. Este important ca o fată să mă-nânce bine.

Acum îi zâmbea.

– O să-ţi cumperi şi *tu* ceva nesăbuit?

– Dacă mă iei aşa, aş face bine să-mi iau.

– Ar fi politicos să nu. De unde eşti?

– Argentina.

– Argentina? Ţara jocului de polo.

– Ce bine o cunoşti.

Ea a râs, simţindu-se prost.

– N-o cunosc deloc. Am fost la meciul de polo Cartier, am urmărit cum argentinienii i-au bătut măr pe englezi şi am văzut *Evita* la cinema. Cam atât ştiu.

– E un început bun.

– Ai făcut drum lung.

– Nu chiar. Lumea e din ce în ce mai mică.

Fata de la tejghea stătea ţeapănă lângă casă.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Clementine a văzut cum şi ea s-a înviorat când a dat cu ochii de bărbat.

– O negresă cu ciocolată şi un espresso.

Bărbatul s-a întors spre Clementine.

– Vorba ta, ar fi nepoliticos să nu.

Ea a râs.

– Chiar ar fi. Dacă eşti din Argentina ar trebui să mergi la Devil's şi să guşti papanaşii noştri cu smântână şi gem. Sunt din altă lume.

– Data viitoare când o să ne întâlnim, poţi să mă duci acolo.

– S-a făcut.

Îşi dorea sincer să existe o dată viitoare.

Ea şi-a plătit comanda. Străinul n-a invitat-o să i se alăture. Poate că nici el nu rămânea.

– Păi, ne mai vedem, străine.

– Ne mai vedem. Bucură-te de brioşa ta nesăbuită.

– De fapt, nu e pentru mine. E pentru şeful meu.

– Norocos şef.

– Chiar că norocos. Cu siguranţă n-o merită.

Nu mai avea încotro şi trebuia să plece. Cei de la coadă din spatele lor îi priveau cu nerăbdare. I-a aruncat un zâmbet degajat, cât de degajat a putut având în vedere că, de fericire, gura ei era gata-gata să-i înghită toată faţa de fericire, şi a plecat.

Agitată, Clementine s-a grăbit să se întoarcă în birou. Aruncându-se pe uşă cu pungile în mâini, a năvălit înăuntru.

– O, Doamne! a exclamat către Sylvia, care acum îşi dădea cu ulei pe cuticule.

– Arăţi mai bine. Ce-ai făcut? Ai luat cadoul?

– Un mixer roz.

– Grozav!

– Aşa zic şi eu. Am luat hârtie de împachetat şi o felicitare.

– Să le vedem!

Clementine a pus sacoşa pe biroul Sylviei.

– Va trebui să le scoţi tu, iubito, încă am unghiile lipicioase.

– Am dat peste cel mai delicios bărbat pe care l-am văzut vreodată.

– Mai delicios decât Joe?

Sylvia părea dezamăgită.

– Dă-l încolo pe Joe, Sylvia. Joe nu e un candidat.

– Păcat, tocmai ţi-a trimis un buchet de trandafiri.

A făcut semn cu capul către biroul Clementinei. Inima tinerei s-a înmuiat la vederea celor zece trandafiri mari, ambalaţi în celofan şi legaţi cu o panglică.

– Of, Doamne!

– El nu te poate ajuta.

– Pot măcar să-L rog.

– Deci, continuă. Amuză-mă.

– Un străin divin din Argentina tocmai a intrat în cafeneaua Black Bean şi a intrat în vorbă cu mine.

– Serios? Cu tot machiajul ăla turnat pe faţa ta?

– Da.

– Străin. Şi?

– Păi, asta-i tot.

– I-ai dat numărul tău?

– Bineînţeles că nu.

– El ţi l-a dat pe-al lui?

– Nu.

– Ştie unde lucrezi?

– Sylvia, nu ştie nimic despre mine. Am stat puţin de vorbă. Asta-i tot.

– Nu sunt nici măcar pe jumătate amuzată. Vasăzică îl refuzi pe Joe din cauza unui bărbat cu care ai stat de vorbă cinci minute şi pe care n-o să-l mai vezi niciodată.

– Mă simt în al nouălea cer.

Sylvia avea un aer perplex.

– Eşti o tipă tare ciudată, Clemmie. În ce zodie eşti?

– Berbec.

– Trebuie să ai ascendentul în Vărsător.

– Mă rog. Mi-a trecut mahmureala.

A zâmbit larg.

– Păi, mulţumim lui Dumnezeu pentru asta.

Clemmie i-a întins felicitarea. Sylvia s-a uitat la fotografia alb-negru în stilul anilor ’50, ce reprezenta o femeie cu un şorţ de bucătărie, zâmbind senină în vreme ce mânuia o lingură de lemn. Textul spunea: „Pun pariu că nu-ţi poţi imagina unde aş vrea să vâr asta“.

– Crezi că e potrivită?

– El n-o să afle până când ea n-o s-o deschidă. Mie mi se pare amuzantă.

– *Lui* n-o să i se pară.

– Dar doamnei, da.

Sylvia a râs, dându-i-o înapoi.

– Şi eu cred că ei da. Acum dă-mi cadoul şi hârtia, iar eu o să ţi-l împachetez imediat ce mi se usucă unghiile. Dacă împachetezi la fel cum te îmbraci, domnul Atwood o să arunce cu el după tine.

Clementine şi-a petrecut mare parte din dimineaţă îndesând documente în cele mai apropiate dosare, fără să-i pese că, la un moment dat, cineva ar putea avea nevoie să le găsească. Visa la frumosul argentinian. Se întreba ce caută el în Dawcomb, dacă a rămas aici sau dacă e deja într-un tren spre Londra, plecat pentru totdeauna. Nu se aştepta să-l revadă, dar nu se putea abţine să nu-şi imagineze cum ar fi să-l ducă la Devil’s pentru nişte papanaşi cu smântână. Poate, când va câştiga suficienţi bani, va merge în Argentina şi nu în India. Îşi dorea ca el să sune pentru a închiria o proprietate pe timpul verii şi îşi trăgea palme pentru că nu găsise o cale de a aduce firma Atwood & Fisher în discuţie. I-ar fi fost uşor pur şi simplu să strecoare numele pe undeva, iar ea s-ar fi aflat chiar după colţ. El s-ar fi putut plimba prin zonă după ce şi-ar fi băut cafeaua şi ar fi putut-o invita la prânz.

Din păcate, nu argentinianul a fost cel care a intrat în birou la ora douăsprezece şi jumătate, ci Joe, care i-a sugerat să ia masa împreună cu el la braseria cu vedere spre mare. Clementine s-a prefăcut încântată şi, apăsându-şi stomacul pentru a-i opri zbaterile pline de regret, i-a mulţumit pentru flori. Abia dacă îndrăznea să-l privească în ochi de teamă că aceştia

i-ar putea declanşa alte amintiri legate de noaptea trecută. Se hotărâse că e mai bine să nu ştie, măcar aşa încă rămânea posibilitatea să *nu* o fi făcut.

Joe era tare necioplit în comparaţie cu străinul, trăsăturile lui fiind grosolane şi banale, lipsite de caracter. Îmbrăcat într-o pereche de blugi prost croiţi şi un pulover cu anchior, era depăşit de departe de bărbatul pe care ea nu avea să-l mai vadă vreodată. Încă mai simţea mireasma de santal a pielii argentinianului, păstrând în minte rânjetul lui trufaş şi ochii lui profunzi. Nu era nimic profund în legătură cu Joe, cu excepţia gropii pe care ea tocmai şi-o săpa singură, acceptând să ia masa cu el.

Domnul Atwood i-a acordat o oră, atâta vreme cât Sylvia rămânea la birou, să aibă grijă de treburile firmei. Era mulţumit de cadoul pentru soţia lui, ambalat cu grijă şi legat cu o panglică. Părea că muncise mult pentru a găsi cadoul perfect. Doamna avea să fie încântată de mixer; rozul era culoarea ei preferată. El a semnat felicitarea fără să se uite la ea şi a pus-o în sacoşa cu cadoul, apoi s-a îndreptat către telefon pentru a-şi suna amanta.

La hotel, sala de mese era aproape goală, în afara câtorva oaspeţi care mâncau în linişte lângă fereastră şi a unui cuplu în vârstă care venise din oraş pentru a-şi sărbători nunta de aur cu un prânz scump. Heather supraveghea somnoroasă mesele, în vreme de Arnaud, sommelierul, îşi plimba plin de importanţă silueta enormă prin încăpere, fluturându-şi argintia *tasse de dégustation* care îi atârna în jurul gâtului, pe un lanţ elaborat.

Marina era prea fericită pentru a se mai plânge de mesele goale. Îşi găsise artistul casei. Era fermecător, talentat şi cald. Unde mai pui că Harvey îl plăcea, iar bătrânul avea fler la oameni. S-a aşezat la biroul ei şi a început să scrie o listă cu lucruri de cumpărat, în ciuda puţinilor bani pe care îi mai avea la dispoziţie. Era sigură că Rafa îi va atrage pe oameni la hotel, odată ce Marina va posta informaţii despre el pe website-ul lor. Shelton era faimos pentru frumuseţea şi păsările lui. Dacă va reuşi, cumva, să atragă persoane din toate colţurile lumii cărora le place să picteze, era convinsă că va putea salva hotelul de la faliment.

Sunetul mării şi ţipetele pescăruşilor pătrundeau prin fereastra deschisă, ademenindu-i gândurile înspre apa în care durerea ei secretă zăcea risipită pe valuri, în bătaia vântului. S-a oprit, cu creionul deasupra hârtiei şi aproape că a cedat. Dar apoi şi-a amintit de scumpul ei Polzanze, conacul pe care îl transformase într-un superb hotel cu determinarea unei femei hotărâte să creeze cu mâinile ceea ce corpul ei nu putuse zămisli. Locul acesta o susţinuse atunci când durerea ameninţa să o distrugă. Pusese toată dragostea în conceperea şi naşterea lui. Fără el, ar fi fost pierdută. A reînceput să scrie până când mugetul oceanului şi ţipetele pescăruşilor s-au estompat într-un vaiet surd.

A fost întreruptă de o uşoară bătaie în fereastră. Şi-a ridicat privirea. Acolo, cu trăsăturile lui îngroşate lipite de geam, se afla domnul Potter, grădinarul. Când a văzut că-l observase, el şi-a scos pălăria şi i-a zâmbit ştirb, făcându-i semn cu mâna să iasă pentru a sta de vorbă cu el. Ea s-a ridicat, oftând.

– Îmi pare rău, am uitat complet, a spus Marina, aplecându-se afară. Mazărea.

– Aşa e, doamnă Turner.

– Lasă-mă un minut, să-mi pun cizmele şi vin afară.

– Îmi pare rău să vă deranjez. Păreaţi ocupată acolo.

– Nu-i nici o problemă. Grădinile sunt la fel de importante ca şi casa.

Ochii lui cenuşii au strălucit sub sprâncenele albe şi stufoase ca vata de zahăr.

– Fără îndoială că sunt.

– Ne întâlnim în seră.

S-a retras de la fereastră şi a privit cu o undă de afecţiune cum bătrânul îşi pune la loc pălăria, apoi se îndepărtează, şoldul lui înţepenit făcându-l să şchiopăteze uşor.

Tocmai când dădea să iasă, Marina şi-a amintit de cartea poştală primită de la Katherine Bridges şi a scos-o din buzunar. A citit-o din nou, zâmbind cu drag în sinea ei în timp ce îşi amintea de vechea prietenă care acum avea aproape şaptezeci de ani şi locuia pe malul lacului Windermere,

în provincia canadiană British Columbia. Dragostea o purtase în celălalt capăt al lumii şi n-o putea învinui pentru asta, dar îi era dor de singura femeie pe care se bazase vreodată cu adevărat. A scos din sertar o cutie înflorată şi a deschis-o. Acolo se aflau o duzină de scrisori de la Katherine pe care le păstrase de-a lungul anilor. A pus cartea poştală înăuntru şi a aşezat cutia la loc. Apoi a mers în grădină să-l caute de domnul Potter.

– Ei bine, şi-a găsit artistul, a spus Bertha, stând la masa din bucătărie împreună cu Heather.

Prânzul se terminase, puţinii oaspeţi plecaseră, iar cei trei bucătari îşi scoseseră şorţurile şi se retrăseseră pentru acea după-amiază.

– E drăguţ, a oftat Heather, puternicul ei accent de Devon încolăcindu-se în jurul vorbelor precum aburul ce se ridica din ciocolata caldă pe care o avea în faţă.

– Crezi că e adevărat ce se spune despre străini?

– Ce se spune?

– Că sunt amanţi buni.

Heather a chicotit.

– N-am de unde să ştiu.

– De ce-ar fi mai buni? Ce fac ei şi englezii nu fac?

– Rezistă mai mult?

Bertha a mârâit.

– Nu-i nimic bun în asta.

Heather şi-a strâns în mâini cana cu ciocolată caldă.

– Crezi că o să se calmeze, acum că şi-a găsit artistul?

– Sper. E foarte încordată. Cred că trece prin criza vârstei de mijloc.

– Pe bune?

– O, da. Are peste cincizeci de ani şi n-are copii. Pun pariu că doare.

– Săraca de ea. Orice femeie merită să aibă copii.

– Ştii, te poate scoate din minţi să n-ai copii. E ceva legat de uscarea pântecelui.

– Chiar aşa?

– O, da. Se usucă, iar uscarea asta îţi face o chestie la creier.

– Şi ce-o să se întâmple?

– Nu ştiu.

Bertha a scuturat din cap, cu o expresie lugubră pe chip.

– Poate că artistul ei o s-o înveselească. Pieptul i s-a zguduit apoi de râs. Să fiu a naibii dacă pe mine nu m-a înveselit!

Clementine a insistat să plătească o jumătate din nota de plată de la prânz. Aceasta nu era prea mare, iar Joe era hotărât să-i facă cinste, dar ea a pus douăsprezece lire sterline pe farfurie şi a refuzat să le ia înapoi.

– Mi-ai cumpărat un buchet de trandafiri. Nu te pot lăsa să-mi plăteşti şi prânzul.

– Mă bucur că ţi-au plăcut.

– Mi-au plăcut. Înveselesc biroul.

– Tu mi-ai înveselit ziua.

– Bine.

Şi-a simţit încordarea din voce şi a zâmbit ţeapăn.

– Noaptea trecută a fost fantastică.

– Grozav. Bine.

Îl căuta cu frenezie pe chelner.

– Nu pari foarte convinsă. Pentru tine n-a fost bine?

Ea şi-a aruncat privirea către micuţele bărci de pescuit care se legănau pe malul mării, dorindu-şi să plece pur şi simplu cu una dintre ele.

– Nu-mi amintesc mare lucru, a mormăit ea. Am băut prea multă votcă. M-am simţit groaznic în dimineaţa asta. Aşa că, nu, pentru mine n-a fost prea grozav.

Joe s-a crispat dezamăgit.

– Îmi pare rău.

– Şi mie.

– N-ar fi trebuit să te las să bei atât de mult.

– Nu sunt obişnuită, a minţit ea.

– Totuşi, ai fost amuzantă.

– Sunt sigură că am fost. S-a uitat furioasă la el. De obicei nu mă culc cu cineva l-a prima întâlnire.

Joe a părut uimit.
– Crezi că te-ai culcat cu mine?
– Nu m-am culcat?
A fost rândul ei să se crispeze.
– Drept ce fel de om mă iei? Crezi că te-am îmbibat cu băutură şi am profitat de tine?
– Nu aşa ai făcut?
– Bineînţeles că nu.
– Deci, doar ne-am prostit?
– Eu nu i-aş spune chiar aşa. La vremea respectivă nu te-a deranjat. De fapt, ai mieunat de plăcere.
– Las-o moale cu detaliile.
El a zâmbit.
– Acum te simţi mai bine?
– Da, mult mai bine. M-am trezit cu un sentiment de ruşine. Nu sunt genul ăla de fată.
– Ştiu. Pentru asta te plac.
Nu avea să-i fie uşor să se detaşeze de el, câtă vreme se simţea atât de recunoscătoare.
– Mulţumesc.
– Eşti ciudată. Îmi place.
– Sunt?
– Îmi place muşcătura ta, e sexy.
– Muşcătura mea?
– Da, felul în care dinţii de sus calcă pe cei de jos...
– Parcă aş fi Goofy.
– Când te pot vedea din nou? În seara asta?
– Nu în seara asta, Joe.
– Atunci mâine?
– Poate.
El i-a zâmbit.
– Îmi plac femeile care se lasă greu.

Clementine s-a întors la birou demoralizată, în ciuda descoperirii că, până la urmă, rămăsese castă. Sperase s-o termine cu Joe, dar se pare că relaţia pornise de capul ei, fără să ţină cont de ea.

capitolul 5

Grey şi-a ancorat barca de pescuit în Golful Căpitanului, apoi şi-a aruncat undiţa. Marea se umfla blând în spatele lui, iar pescăruşii plonjau din văzduh pentru a înota pe lângă el, înfulecând lacomi pâinea pe care le-o arunca. Cu soarele în spate şi cu briza care îi mângâia faţa, se bucura de pace. Pajişti verzi de catifea se opreau brusc în stânci abrupte, unde păsările îşi făceau cuib printre bolovani şi unde doar una, două case albe se înălţau pentru a înfrunta vânturile care biciuiau suprafaţa apei. O plajă galbenă se cuibărea în taină în golf. Niciodată nu văzuse pe cineva să se plimbe pe acolo, deşi exista o cărare ce cobora printre stânci. Părea tentantă, iar el s-a imaginat întinzând acolo o rogojină pentru picnic şi aşezându-se împreună cu Marina, savurând liniştea netulburată.

Gândurile i s-au îndreptat către soţia lui, aşa cum o făceau întotdeauna, pentru că ea devenea din ce în ce mai neliniştită. Îi înţelegea îngrijorarea. Nimeni nu iubea Polzanze mai mult ca ea. Când se cunoscuseră, visul ei era să creeze un cămin superb. Dacă ar fi avut bani, i-ar fi cumpărat o casă fără să clipească, dar din venitul lui de avocat nu îşi permitea nici măcar o aripă din genul de locuinţă pe care şi-ar fi dorit să i-o ofere. Aşa că îi cumpărase în schimb un conac ajuns în paragină şi o urmărise cu plăcere cum, încet şi meticulos, îşi clădeşte palatul din fanteziile ei. La început lăsase toată treaba în sarcina Marinei, revenind din Londra doar în weekenduri, cu trenul, pentru a vedea ce mai făcuse ea în timpul săptămânii. Îl pusese pe Harvey să o ajute şi, împreună, vopsiseră şi decoraseră, în vreme ce domnul Potter trebăluise prin grădini, alături de cei doi fii ai săi, Ted şi Daniel. Toţi

munciseră cu dragoste – Marina având viziunea ei, iar Harvey şi domnul Potter având amintirea vremu-rilor de glorie în care clădirea fusese o magnifică locuinţă de familie.

Grey părăsise Londra când deschiseseră Polzanze. Să fii hotelier era o slujbă cu normă întreagă, iar Marina era nerăbdătoare să dea locului un aer de cămin, ca şi cum şi-ar fi deschis propria casă pentru oaspeţii plătitori, întâmpinându-l pe fiecare la uşă, aşa cum ar face o gazdă bună. Curând s-a scris despre ei în publicaţii prestigioase, iar oamenii au dat năvală să admire ornamentele flamboiante şi grădinile splendide. Erau multe de făcut. Un teren de golf era situat convenabil în apropierea hotelului, iar un club de tenis cu şase terenuri de joc organiza în fiecare vară Turneul Shelton pentru tineret. Grey punea la cale excursii la pescuit, alimentând hotelul cu midii proaspete, homari, crabi, dar şi cu o mare varietate de peşte. O potecă îngustă îi ducea pe oaspeţi de-a lungul falezei, în Dawcomb-Devlish, unde aveau parte de mici magazine şi de restaurante elegante. Copiii se aşezau la coadă sub platani pentru a li se împleti părul şi a li se face tatuaje cu spray-ul, în vreme ce mamele lor făceau cumpărături, iar taţii pregăteau călătorii cu bărcile de viteză şi plimbări de o zi în Salcombe.

Marina şi-a dorit copii din clipa în care s-a măritat. La treizeci şi trei de ani era cu mult mai tânără decât Grey, pe atunci în vârstă de patruzeci şi doi de ani, divorţat, cu doi copii mici, de trei şi respectiv cinci ani, care veneau să stea cu el în două weekenduri impare şi de sărbători. Oricât i-ar fi adorat pe Clementine şi Jake, Marina tânjea să aibă propriul copil. Grey s-a supus fericit, nu că şi-ar fi dorit cu disperare alţi urmaşi, dar îşi dorea nespus de mult s-o facă fericită. Conştientiza diferenţa de vârstă dintre ei şi o compensa satisfăcându-i orice capriciu, aşa cum ar fi procedat un tată cu scumpa lui fiică. Ea a început să meargă la biserică, rugându-se lui Dumnezeu s-o binecuvânteze cu un copil, dar n-a avut parte de nici unul. El ori n-a auzit-o, ori n-a considerat-o vrednică. Marina agoniza întrebându-se care dintre cele două variante o fi cea corectă.

Acum ea nu mai mergea la biserică. Nu se mai ruga, iar ochii i se umezeau la cea mai mică aluzie referitoare la copii. Dumnezeu o părăsise,

iar ea simţea răceala respingerii Lui cu un copleşitor sentiment de ruşine. Polzanze o susţinuse vreme de mulţi ani, dar acum cortina se lăsase peste visele ei de a deveni mamă. Petrecea mai mult timp pe plajă, privind către mare de parcă s-ar fi aşteptat ca un urmaş să răsară din apă. Grey ştia că ea îşi vede viitorul ca pe un hău sumbru, când acesta ar fi trebuit să-i fie înseninat de râsetele copiilor şi, poate, ale nepoţilor. Aveau mari probleme financiare, după ce se împrumutaseră din greu pentru a-şi clădi afacerea. Ea îşi dădea seama că e la un pas de a pierde Polzanze, deşi nu suporta s-o spună cu voce tare. Grey ştia că, în acele ore de reculegere petrecute pe plajă, ea se întreba ce are în afara lui şi a preţiosului ei hotel; mai ştia şi că ea considera că nu are nimic.

A simţit o smucitură la capătul undiţei şi atenţia i-a fost atrasă înapoi spre sarcina de moment. Încet, cu multă răbdare şi îndemânare, a tras prada la mal. A simţit că peştele e unul mare. Păcat că nu aveau restaurantul plin pentru a se bucura de el. Era mândru că, în fiecare zi, aproviziona bucătăria cu cele mai proaspete capturi. Uneori ieşea împreună cu Dan Boyle şi Bill Hedley, doi pescari locali, care îşi aruncau undiţele în acele ape de mai bine de cincizeci de ani. Atunci aducea suficiente fructe de mare încât să le ajungă o săptămână.

În sfârşit, peştele s-a ridicat deasupra apei. Era un biban de Cornwall, mare şi alunecos, care se zbătea pentru a se elibera. Grey a uitat de Marina, de durerea ei pentru copilul pe care nu l-au putut avea şi a zvârlit peştele în barcă. I-a deschis gura moale şi a scos cârligul. Un val de entuziasm l-a cuprins în vreme ce îl admira – trebuie să fi avut, pe puţin, două kilograme.

A înlocuit momeala, aruncând iar undiţa. Avea să-şi petreacă întreaga dimineaţă acolo, desprins de lume şi de grijile ei. Câtă vreme se afla în barcă, Polzanze părea foarte, foarte departe. Nici nu îndrăznea să se întrebe cum se înţelesese Marina cu Rafa Santoro – dacă ar fi crezut în puterea rugăciunii, ar fi înălţat una pentru ea. Ştia cât de mult conta asta pentru soţia lui – iar dacă un lucru era important pentru ea, atunci pentru el era şi mai important.

Rafa Santoro s-a întors la hotelul său şi s-a aşezat la o masă afară, lângă perete. Soarele era cald, iar el era la adăpost de vânt. Un pescăruş curajos a aterizat pe masa lui, dar nu avea nimic să-i dea, aşa că pasărea şi-a ridicat ciocul şi a zburat să hărţuiască pe altcineva pentru a primi bunătăţi. A remarcat două fete aşezate la o altă masă, chicotind în vreme ce îşi mâncau prânzul, şi a întors privirea. Nu voia să le încurajeze. Chelnerul i-a luat comanda – Cola, friptură şi cartofi prăjiţi –, iar el s-a cufundat în lectura ziarului *Gazette*, cea mai sigură cale de a se pune la curent cu bârfele locale.

Aşadar, ajunsese. Nu era sigur cum ar trebui să se simtă. O parte din el se bucura, o alta se întrista – se întrista pentru că cea mai importantă latură a fiinţei lui nu simţea absolut nimic. A încercat să nu se gândească la asta. Chelnerul i-a adus mâncarea, iar el a luat o înghiţitură de suc, simţind cum privirile fetelor îl urmăresc încărcate de admiraţie. În oricare altă zi le-ar fi invitat să i se alăture. Poate chiar le-ar fi luat în camera lui de hotel şi ar fi făcut dragoste cu ele. În oricare altă zi, numai acest gând ar fi fost suficient să-i ridice moralul şi să-i învioreze paşii pentru tot restul după-amiezii, dar nu şi azi. Şi-a îngropat faţa în *Gazette*, terminându-şi prânzul de unul singur.

Fetele au plecat, nu înainte de a trece intenţionat pe lângă masa lui, aruncându-i cele mai drăgălaşe zâmbete ale lor. El a dat din cap politicos, dar le-a lăsat să plece fără să le mai acorde vreo privire. Pescăruşul s-a lăsat pe masa lor, rămasă liberă, şi a furat un corn pe jumătate mâncat. Rafa s-a uitat la ceas. În Argentina era dimineaţă, devreme, dar el simţea nevoia să vorbească. Şi-a scos BlackBerry-ul, apăsând butonul de apelare rapidă. N-a trebuit să aştepte mult.

– Rafa?

– *Hola, mamá*.

– Mulţumesc lui Dumnezeu. N-ai mai sunat de o săptămână. Am fost îngrijorată la culme. Eşti bine?

– Am ajuns.

– Înţeleg.

Vocea ei era încordată. El a simţit-o cum se aşază. Femeia a scos un oftat apăsat, aşteptându-se la ce era mai rău.

– Şi?

– E un conac superb, cu vedere la mare. O să-mi petrec vara aici, învăţându-i pe oaspeţi să picteze. A râs cinic. Nu ştiu la ce mă aşteptam.

– N-ar trebui să fii acolo.

– Linişteşte-te, *mamá*.

– Ce-ar zice tatăl tău? *Dios mío*, ce-ar zice?

– Ar înţelege.

– Nu cred că ar înţelege.

– Ei bine, n-o să afle niciodată.

– Să n-ai impresia că nu e acolo sus, cu ochii pe tine. După tot ce-a făcut pentru tine, Rafa. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

– Nu mă face să mă simt şi mai rău. Şi eu mă lupt cu propria conştiinţă. Ai zis că mă înţelegi. Ai zis că o să mă ajuţi.

– Pentru că te iubesc, fiule.

El a simţit brusc un fior ridicându-i-se în piept, făcându-l să-şi ia capul în mâini.

– Şi eu te iubesc, *mamá*.

A urmat o lungă tăcere. Îi putea auzi respiraţia prin telefon, familiarul sunet al copilăriei lui care, cândva, îl învelise într-o pătură caldă de siguranţă şi de dragoste necondiţionată, dar care acum era muncit şi bătrân, şi plin de temeri. În sfârşit, ea a vorbit, iar vocea îi tremura.

– Vino acasă, *hijo*. Uită ideea asta prostească.

– Nu pot.

– Atunci nu mă uita pe mine.

– O să te sun tot la două zile, promit.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

– Tot.

– Ai grijă.

– Am.

– Ai grijă şi de ei.

– Sigur, *mamá*. N-o să rănesc pe nimeni.

„Dar mă răneşti pe mine“, s-a gândit ea în vreme ce punea receptorul în furcă şi îşi ştergea ochii cu o *pañuelo* albă şi curată. Maria Carmela Santoro s-a ridicat de pe fotoliu şi a străbătut coridorul pavat cu gresie, către dormitorul lui Rafa. Acum casa era tăcută. Soţul ei era lângă Iisus, iar cei patru copii mai mari părăsiseră cuibul cu multă vreme în urmă. Rafa era cel mai mic, un dar de la Dumnezeu, sosit atunci când chiar era prea bătrână pentru a mai avea copii. Ceilalţi erau bruneţi, cu pielea măslinie, ca tatăl lor, dar Rafa fusese un copil foarte blond. Cu părul lui bălai şi cu farmecul înnăscut, era foarte special.

A rămas în uşă, privind prin încăperea care păstra atâtea amintiri, încălzite permanent de blândele ei mângâieri. În copilărie, ceilalţi prunci ai ei fuseseră obligaţi să împartă câte doi o cameră, deoarece căsuţa de la ferma aflată în mijlocul pampasului era prea mică. Însă Rafa, mezinul, îşi avusese propria cameră.

Sigur că, acum, el locuia în Buenos Aires, într-un apartament elegant, chiar la ieşirea de pe Avenida del Libertador. Dar venea acasă de multe ori, mai des decât ceilalţi. Erau un fiu bun. Acum că tatăl lui nu mai era în viaţă ca să aibă grijă de ea, bătrâna se ştia în siguranţă în mâinile capabile ale lui Rafa. O invitase chiar să locuiască împreună cu el, dar ea ura zgomotul şi poluarea oraşului. Îşi petrecuse toată viaţa la fermă, de mai bine de cincizeci de ani muncise din greu ca menajeră pentru Señora Luisa şi apoi, după moartea acesteia, pentru nora ei Marcela, înfigându-şi adânc rădăcinile în pământul fertil în care, acum, zăceau rămăşiţele soţului ei, marcate de o piatră funerară simplă şi de florile pe care ea le ducea săptămânal pentru a-i cinsti memoria.

S-a dus la fereastră şi a deschis obloanele verzi. Mirosul toamnei a intrat în cameră, iar ea l-a inspirat cu plăcere. Soarele era deja cald şi câteva frunze căzuseră pe iarbă, chircite, uscate şi ruginii ca nişte răvaşe melancolice, gata să fie luate de vânt. Platanii se înălţau magnifici pe marginea aleii lungi care traversa domeniul şi ducea către casa principală, în care angajatorii ei îşi petreceau weekendurile şi sărbătorile, într-o

splendoare languroasă. Lumina pătată de umbrele norilor cădea pe cărarea prăfuită, iar un câine lătra zgomotos, întrecut doar de Angelina, bucătăreasa, cu o tiradă într-o spaniolă furioasă.

Maria Carmela şi l-a amintit pe micul Rafa învăţând să călărească împreună cu tatăl lui. A zâmbit cu drag imaginii din mintea ei. Lorenzo cel mare şi brunet, cu bereta şi eşarfa lui roşie legată lejer în jurul gâtului, cu cureaua cu bănuţi, scăpărând, şi cu *bombachas* largi, vârâţi în cizmele de piele uzate. Băieţelul blond, în espadrile albe, cu gleznele bronzate goale pe sub *bombachas* verde-oliv şi cu eşarfa roşie brodată legată în jurul mijlocului, având şi el o beretă micuţă, cuibărit lângă trupul tatălui, galopând de-a lungul câmpiei, în hohote de râs. Ce contrast între pielea îmbătrânită şi ridată a soţului ei şi cea tânără a fiului! Ce bucurie era pentru toţi!

Tocmai acel şarm angelic al micuţului îi atrăsese atenţia doamnei Luisa. Într-o dimineaţă, pe când băiatul avea doar şase ani, tatăl lui îl lăsase să-i aducă poneiul stăpânei. Mândru că i se oferise un rol atât de important, el dusese animalul în faţa casei şi rămăsese în umbra eucaliptului, cu spatele drept şi bărbia ridicată. Când ea i se adresase, el o privise drept în ochi, zâmbindu-i larg, iar femeia râsese văzându-i îndrăzneala; atât de curajos pentru un copilaş atât de mic. Îl atrăsese într-o lungă discuţie, intrigată de isteţimea lui, la o vârstă atât de fragedă, iar el o făcuse să râdă, răspunzându-i foarte sincer. Era clar că inteligenţa lui o depăşea pe cea a părinţilor.

De atunci înainte ea îl sponsorizase personal, interesându-se de şcoala şi de pasiunile lui. Când aflase despre dragostea lui pentru artă, avusese grijă ca Rafa să aibă toate materialele necesare, ba chiar îl ajutase cu mâna ei, atât cât se pricepuse, până când asta nu mai fusese de-ajuns şi angajase un tânăr din Buenos Aires să-şi petreacă vara pregătindu-l. Lorenzo şi Maria Carmela erau amândoi mândri şi recunoscători, dar femeia suferise teribil de teamă că Rafa va fi luat de lângă ea; că, într-un fel, copilul acesta dăruit nu va rămâne al ei pentru totdeauna.

A mers afară să hrănească papagalul Panchito. Acesta stătea cocoţat pe stinghiuţa lui, scăldându-se în lumina soarelui, curăţându-şi penele verzi, pregătindu-le pentru ziua care tocmai începea. I-a întins o mână de nuci, pe care el le-a luat una câte una, folosindu-şi ciocul şi gheara – nu-i plăcea să-şi mănânce micul dejun în grabă. Señora Luisa îi permisese lui Rafa să se ridice peste nivelul foarte scăzut al aşteptărilor cu care băiatul se pricopsise în virtutea condiţiilor în care se născuse. Avea o slujbă bună, câştiga bine, avea o viaţă frumoasă... de ce era acum pe cale să renunţe la tot?

Clementine a plecat devreme de la muncă. Sylvia îl convinsese pe domnul Atwood să-şi scoată soţia la cină, iar Clementine îi făcuse rezervare la faimosul restaurant Incoming Tide şi dăduse o fugă să cumpere un buchet de trandafiri pe care el să îl ofere alături de cadoul cumpărat. I-ar fi dat chiar buchetul *ei*, dacă s-ar fi putut asigura că nimeni nu va observa, dar Sylvia pusese florile în apă şi i le aşezase pe birou.

Aşadar, Clementine a plecat la ora cinci, cu trandafirii sub braţ, picurându-i apă pe haină. Abia aştepta să se bage în pat devreme, să se uite la televizor, să uite de Joe şi de posibilitatea de a-l revedea în seara următoare. Măcar nu era gravidă. Era copleşită de recunoştinţă pentru acest lucru. O fi el puţin necioplit, dar măcar n-a profitat de ea când ar fi putut s-o facă atât de uşor. Poate că era un diamant neşlefuit – un gentleman sub salopeta de muncitor. A zâmbit cu gândul la mama ei şi la ce-ar crede despre el. Mama ei era cum nu se poate mai snoabă, băgând pe toată lumea în unul dintre cele patru categorii: „cum se cuvine“, „meseriaş“, „de rând“ şi „străin“, „cum se cuvine“ fiind singura categorie acceptabilă.

I-a găsit pe tatăl ei şi pe Marina în bucătărie, bând ceai. Grey era îmbujorat, după ce îşi petrecuse o mare parte din zi la pescuit, în vreme ce Marina strălucea de fericire.

– Clementine, a spus ea, zâmbind de la masă. Vino şi stai cu noi.

– Cum ţi-a mers azi? a întrebat-o Grey.

– Plictisitor.

Clementine şi-a luat o cană şi un pliculeţ de ceai.

– Câştigi bani şi dobândeşti experienţă, lucru foarte important.

– Grozav, tată. Mersi.

– Ne-am găsit artistul, a anunţat-o Marina.

– Uraa!

Femeia a ignorat sarcasmul fiicei sale vitrege.

– Cred că o să-l placi. E foarte arătos.

– Nu mă interesează. Uite ce e, ăsta-i proiectul *tău*. N-are nimic de-a face cu mine. Până la urmă, eu nu sunt în stare să pictez şi nu mă interesează arta.

Şi-a turnat apă în cană, adăugând un strop de lapte.

– Vrei să iei cina cu noi?

– O să mănânc în faţa televizorului.

– Avem biban. Tatăl tău l-a prins în dimineaţa asta.

– Păi, dacă e destul, o să iau şi eu puţin.

– Bineînţeles că e destul, a rostit Grey cu mândrie. Are două kile, pe puţin.

– Uau, bravo, tată.

– Ce-ai zice să vii cu mine în weekendul ăsta?

Clementine a făcut o faţă lungă.

– De ce?

– Mă gândeam că ţi-ar plăcea să ieşi cu barca. Cum mai stai cu picioarele de marinar?

– Niciodată n-am avut picioare de marinar, tată. Urăsc bărcile, iar marea îmi face rău, dacă-ţi mai aduci aminte.

– Asta era acum ani de zile.

– Nu cred că maturizarea schimbă vreunul dintre lucrurile astea.

– Schimbă atitudinea, a intervenit Marina cu răceală. De ce nu petreci un timp cu tatăl tău?

– OK, deci te pregăteşti pentru o nouă predică. Asta e? În mijlocul mării n-am unde să fug.

– Nici o predică, doar că nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

– Asta pentru că lucrez, tată. Bun venit în lumea reală.

Buna dispoziţie a Marinei s-a evaporat pe măsură ce Clementine aspira aerul din cameră, înlocuindu-l cu prezenţa ei întunecată. I-a aruncat o privire soţului ei şi n-a simţit altceva decât dispreţ pentru fiica ei vitregă, fiindcă aceasta mereu îl respingea.

– Altă dată atunci, a spus Grey, încercând să nu pară dezamăgit.

capitolul 6

În dimineaţa următoare, domnul Atwood a intrat în birou, obişnuita lui bună dispoziţie fiindu-i umbrită de un aer sumbru. Clementine, care se simţea mult mai bine după un somn odihnitor, era deja la birou, uitându-se pe internet la fotografii cu Buenos Aires. Sylvia întârzia.

– Dacă nevastă-mea n-ar fi fost atât de încântată de mixerul ei cel roz, te-aş da afară pentru felicitarea pe care ai ales-o.

Clementine s-a grăbit să închidă pagina web, adoptând cea mai inocentă expresie.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Atwood.

– Nu mă lua cu d-astea. Ştii exact ce vreau să spun. Felicitarea a fost nepotrivită, ca să nu spun jignitoare.

– Cu siguranţă nu şi pentru soţia dumneavoastră.

– Bineînţeles că nu, fată proastă ce eşti.

– Mie mi s-a părut amuzantă.

– La fel şi ei – pe seama mea.

– Păi, măcar a râs de ziua ei.

El a mijit ochii.

– Eşti impertinentă în dimineaţa asta.

– Am mâncat terci de ovăz la micul dejun. Tinde să mă facă un pic ţâfnoasă.

– Ei bine, mâine să mănânci un ou în schimb. Nu mă aştept ca secretara mea să-mi întoarcă vorba.

– Aţi fi putut să citiţi felicitarea când aţi semnat-o.

– Pentru asta te plătesc pe tine.

Ea a ridicat din umeri.

– Aţi avut parte de o cină plăcută?

– Da.

– Asta-i bine.

El a pufnit nervos şi a traversat sala de aşteptare către biroul său, aranjând revistele pe drum. Clementine s-a întrebat dacă e genul de bărbat care îşi împătureşte hainele înainte de a se apuca să facă dragoste. Bănuia că este.

Sylvia a sosit arătând neobişnuit de răvăşită.

– Arăţi de parcă te-ai fi sculat cu faţa la cearşaf, a remarcat Clementine.

– Aşa am şi făcut, a răspuns ea cu un zâmbet poznaş. Freddie s-a oprit să ia micul dejun, din cauza asta am întârziat.

– Asta-i cea mai tare scuză pe care am auzit-o vreodată.

Clementine a dat din nou clic pe linkul cu Bue-nos Aires.

– Cred că o să merg în America de Sud, în loc de India.

– Încă te mai gândeşti la argentinianul ăla, nu-i aşa?

– Visele sunt gratis.

– Cât dai, atâta face.

Sylvia a zbughit-o la baie să se aranjeze. Când a ieşit, părui îi era pieptănat cu grijă în stilul obişnuit, machiajul era aplicat fără cusur, rochia înflorată n-avea nici o cută. Clementine s-a întrebat cum se pot face toate astea într-o toaletă.

– În seara asta iau cina cu nişte prieteni. Vrei să vii? a întrebat-o Sylvia.

– Sigur.

– De ce nu-l iei şi pe Joe?

Umerii lui Clementine s-au lăsat în jos.

– Păi, într-un fel i-am cam lăsat impresia că o să mă văd cu el în seara asta, deci cred că ar trebui să-l iau.

– Dă-i o şansă. Nu ştiu ce vrei – palpitaţii şi fluturi în stomac, bănuiesc –, dar viaţa nu e aşa. Treaba e: te face să râzi şi e bun la pat? Orice e peste

asta e un bonus sau e rezervat romanelor siropoase. Dacă stai şi aştepţi un asemenea erou, o să îmbătrâneşti singură.

– Ce discurs vesel la prima oră a dimineţii.

– Scuze, iubito, dar îţi dau doar o doză de realism.

– Am avut parte de mult prea mult realism în ultima vreme. Mă duc la Buenos Aires, să-mi pierd vre-mea visând.

– Se pare că argentinienii sunt cei mai răi.

– De unde ştii *tu?*

– Toată lumea ştie. Sunt cunoscuţi ca fiind irezistibil de şarmanţi şi invariabil infideli.

– Tu te gândeşti la jucătorii de polo, dar continuă, repetă vechile clişee.

– Sunt amanţi buni, dar soţi execrabili.

– Nu am de gând să mă mărit cu vreunul. Nu am de gând să mă mărit deloc, niciodată.

Sylvia a părut consternată.

– De ce nu?

– Provin dintr-o familie destrămată. N-aş vrea să-i fac vreodată aşa ceva unui copil.

– Asta-i o prostie. Poţi să rupi tradiţia.

– Nu vreau.

– Eu sunt divorţată şi totuşi aş mai încerca o dată. M-aş căsători cu Freddie, dacă şi-ar părăsi vreodată nevasta. Totuşi, asta se întâmplă rareori.

– Tata a părăsit-o pe mama, a spus Clementine cu amărăciune. Niciodată n-aş vrea să fiu motivul care destramă o familie, aşa cum a fost Submarina.

Sylvia a ridicat din umeri.

– Poate că dragostea lor n-a fost aşa puternică...

– Nu spuneai tu adineaori că genul ăla de dragoste e rezervat romanelor siropoase?

– Şi puţinilor norocoşi.

– Aha, deci crezi în dragoste?

– Da, cred. Dar nu cred că ni se întâmplă fiecăruia dintre noi. Asta-i tot. Ai putea să ajungi să-l iubeşti pe Joe, dacă i-ai da o şansă.

– Tu îl iubeşti pe Freddie?

– Eu iubesc felul în care mă atinge, felul în care mă sărută, felul în care mă face să râd. Iubesc cine sunt când sunt cu el. Dar dacă îl iubesc pe el? Adică, dacă aş muri fără el? Aş fi tristă, sigur, dar n-aş avea inima frântă.

– Nu vrei ceva mai mult?

– Sigur că da. Orice fetiţă vrea să-şi găsească prinţul. Dar n-are rost să ţi se scurgă ochii după ceva ce nu poţi avea. Sunt îndeajuns de realistă ca să-mi dau seama că nu sunt una dintre norocoase. Sylvia şi-a luat geanta. Cred că o să ies la o ţigară. Eşti tu atentă la telefon?

Clementine a privit-o plecând. Nici ea nu-şi imagina că e una dintre norocoase, dar, în adâncul sufletului, spera că dragostea avea să însemne mai mult decât Joe.

– Cred că o să-l aşezăm pe Rafa în apartamentul de la etaj, a spus Marina, stând la biroul ei, sorbind gânditoare din espresso. Nimeni nu l-a mai rezervat de luni bune şi e păcat să lăsăm nişte camere atât de frumoase să stea nefolosite.

Harvey, în salopeta lui albastră şi cu şapca pe cap, era cocoţat pe o scară, cu o şurubelniţă în mână, încercând să repare un capăt al galeriei care se desprinsese din perete.

– Ăla e cel mai plăcut dormitor din casă, a spus el, lăsându-şi jos uneltele. A fost camera lui William când era mic.

Harvey îşi amintea cu drag de copiii ducelui de Somerland, trei băieţi neastâmpăraţi, cu ochi mari, albaştri şi zâmbete care ascundeau în ele promisiunea a nenumărate năzbâtii. Pe vremea aceea şi el era doar un puşti, angajat să-l ajute pe administratorul proprietăţii, domnul Phelps, tăind lemne şi măturând frunzele. Încă mai avea nostalgia zilelor de toamnă în care domnul Potter ardea frunzele uscate. Ele îi aminteau de o perioadă inocentă a vieţii lui, când lucrurile păreau mai simple.

Astăzi, Ted şi Daniel erau cei care făceau mai toată munca, pentru că domnul Potter era prea bătrân – era mai în vârstă decât Harvey, iar *el* era

matusalemic – aşa că bătrânul doar delega responsabilităţile, iar fiii lui săpau, plantau şi tundeau. Harvey bănuia că Marina îl mai ţinea pe bătrânul grădinar doar din compasiune, pentru că ştia cât de mult contează locul ăsta pentru el şi îi înţelegea nevoia de a-şi nega vârsta cât mai mult posibil. La urma urmei, pensia ar însemna pentru domnul Potter să-l pui într-un coşciug şi să-l bagi în pământ.

Acum grădinile arătau ca pe vremea când ducele stăpânea proprietatea, ba chiar mai bine, pentru că Marina avea o reprezentare foarte clară a propriilor dorinţe şi hotărârea de a o vedea transpusă în realitate. A privit-o cu drag de la fereastră. Întotdeauna era îmbrăcată îngrijit, cu pantaloni şi cămăşi albe impecabile sau cu rochiţe drăguţe de vară, niciodată în blugi. Fiind scundă, purta mereu tocuri care s-o înalţe. Avea pentru ea o afecţiune paternă, sentiment de care se bucura, ţinând cont că el nu se căsătorise niciodată şi nu avusese copii. Ciudat era că Marina înflorea la auzul laudelor lui, iar asta îl făcea să se simtă bine. Femeia asta strălucitoare, care părea să aibă lumea la picioare, avea nevoie de *el*.

– Ăla e un ceas nou, Harvey? l-a întrebat Marina, observându-i sclipirea argintie de la încheietură.

El şi-a scuturat braţul pentru a-l scoate de sub mânecă.

– Nu-i aşa că-i o frumuseţe?

– E foarte mare.

– Pentru asta îmi place.

– Pare foarte scump.

– E un Omega.

– Sună extravagant.

Atenţia bătrânului a fost distrasă de o pată umedă din colţul camerei.

– Uite, o infiltrare, a spus el, încruntându-se.

– O infiltrare?

– Ar putea fi de la o scurgere înfundată. Nimic ce nu pot repara.

Ea i-a zâmbit afectuos.

– Întotdeauna ai exact ce trebuie în magazia aia a ta. E mai bine aprovizionată decât orice magazin de unelte.

– Asta pentru că nu arunc nimic. Ştii, am un radio din anii 1950 şi primul televizor alb-negru pe care l-am cumpărat în anii 1960.

– Alături de un stoc zdravăn de bandă adezivă şi sfoară pentru împachetat, a completat ea cu umor, fiindcă circula o glumă conform căreia Polzanze era ţinut laolaltă cu bandă şi frânghie.

– Deci, unde *o să* îl pui pe domnul Santoro? a întrebat el, aplecându-se din nou deasupra şurubelniţei.

– Anul trecut Paul a stat în camera albastră, dar acum e un pic cam uzată; trebuie zugrăvită. Apartamentul însă are tapetul original, care e atât de frumos, un salonaş în care ar putea picta. Are o vedere splendidă către ocean, iar atunci când vântul bate pe deasupra acoperişului, se aude ca un fluierat. E o energie specială acolo sus.

– Asta pentru că William era un băieţel tare vesel. El şi fraţii lui obişnuiau să se joace acolo tot timpul. Era etajul copiilor.

Marina şi-a golit cana de cafea şi gândurile i-au fugit la propriii copii care s-ar fi jucat acolo sus, dacă ea ar fi avut parte de o asemenea binecuvântare.

– Vine din Argentina; vreau să vadă tot ce are Anglia mai bun de oferit.

– Aici o să vadă, fără îndoială.

Harvey a tras vârtos de galerie pentru a se asigura că e bine fixată în perete.

– Eu zic că o să fie perfect, nu crezi? Bătrânicile mele o să aibă surpriza vieţii lor când o să vină să-şi petreacă săptămâna de vacanţă. Sper doar să se ducă vestea şi să mai apară clienţi.

– O să vină, a liniştit-o Harvey. Viaţa are suişuri şi coborâşuri, dar, ia aminte la ce-ţi zic, după o cădere, întotdeauna urmează o urcare.

Marina şi-a coborât privirea către ceaşca goală.

– Oare sunt nebună pentru că-mi pun toate speranţele în Rafa Santoro? Nu am aflat mai nimic despre el. Din câte ştiu, ar putea fi şi un criminal în serie.

– Trebuie să ai încredere în instinctele tale. Eu simt că e un om bun.

– Chiar aşa?

Şi-a ridicat privirea către bătrân.

– Da, deşi nu pot spune dacă asta ne va ajuta să punem iar pe picioare locul ăsta.

– Suntem în genunchi, Harvey.

Bătrânul s-a oprit din lucru şi a privit în jos, către ea.

– Ştiu.

– Nu-mi place să vorbesc despre asta. Sper că dacă n-o spun cu voce tare, n-o să se întâmple.

– E adevărat că acum e linişte, dar e doar ceva temporar.

– Sper, Harvey. Avem nevoie de bani şi încă repede.

El a coborât de pe scară şi a rămas la baza ei, cu şurubelniţa atârnându-i pe lângă corp.

– Acum, ascultă la mine, Marina. Trebuie să mergi înainte. E ca atunci când umbli pe sârmă: dacă nu priveşti înainte, îţi pierzi echilibrul. Clienţii o să apară, lucrurile o să se rezolve. O să depăşim recesiunea la fel ca toţi ceilalţi şi totul o să treacă precum o furtună.

– Chiar vezi cer senin la orizont?

– În mintea mea nu încape îndoială.

– Îmi place mintea ta, Harvey. Aş vrea să mă cuibăresc în ea până trece vijelia.

El i-a zâmbit.

– Cred că etajul lui William va fi perfect pentru domnul Santoro. Ce-ar fi să dau un strat de vopsea în camera albastră?

– Bună idee.

– Mergem să aruncăm un ochi pe-acolo chiar acum?

– Da.

Marina s-a ridicat în picioare, nerăbdătoare.

– Hai să ne uităm şi la etajul lui William şi să vedem dacă mai e ceva de făcut acolo.

– Hai. Vocea ei s-a înseninat. Poţi să te ocupi de infiltraţie mai târziu.

Când Marina şi Harvey au trecut pe lângă recepţie, în drum spre scări, Jennifer şi-a întrerupt discuţia telefonică şi le-a zâmbit vinovată. Bătrânul i-

a aruncat o privire mustrătoare, ştiind că, din nou, fata îşi îngăduise o convorbire personală.

– Trebuie să închid, Cowboy, a şoptit Jennifer după plecarea celor doi. N-ar trebui să vorbesc cu tine în timpul programului. O să fiu concediată.

Vocea de la celălalt capăt al firului a chicotit amuzată.

– Numai să facă ei vreo prostie şi o să plătească fata lor. Şi aşa e un punct slab.

– Oh, Nigel, nu-i corect.

– E o secretară inutilă şi şleampătă. Sylvia măcar e bine îmbrăcată şi aranjată cum trebuie.

– Clemmie e tânără.

– La fel şi tu, Jen, iar tu te mândreşti cu felul în care arăţi.

– Asta pentru că niciodată nu ştiu când ai putea da buzna aici precum John Wayne, cu mâna pe pistol.

– Mi-ar plăcea să am mâna *ta* pe pistol.

– E încărcat? a râs ea.

– Întotdeauna e încărcat, gata să-şi dea drumul la cea mai mică atingere.

– O, băiat obraznic ce eşti. Hai, sus pe cal!

– Pot să te văd în seara asta?

– Da.

– Atunci nu te mai sun.

– Dă-mi în schimb mesaje. Îmi place să primesc me-saje sexy.

– Te excită? a şoptit el, cu buzele foarte aproape de receptor.

– Da, i-a şoptit ea drept răspuns.

– Cât de tare?

– Atât de tare, încât mă înfierbânt.

– Şi te uzi?

– Ruşine să-ţi fie, domnule Atwood!

– Îţi place la nebunie.

– Ne vedem mai târziu.

– Acelaşi loc, aceeaşi oră. Mă duc să-mi lustru-iesc pistolul.

– Uşurel, Cowboy. Nu-l freca prea tare.

– Nu-ţi fie frică, scumpo. Partea cea mai bună ţi-o las ţie.

Când l-a găsit Jake, Grey era în bibliotecă, citind *The Times*. Chipul lui relaxat părea îmbătrânit şi obosit, o umbră de tristeţe atârnând deasupra lui precum un nor. Când şi-a văzut fiul, tristeţea i s-a risipit.

– Ah, Jake, a spus el, punând jos ziarul.

– Tată, m-am tot gândit cum să revitalizăm afacerea.

– Aşa ai făcut?

– Da. Jake s-a cufundat în uriaşul fotoliu de piele aflat în faţa tatălui său. Trebuie să organizăm evenimente. Să atragem oameni cu interese comune.

– Ce ai în minte?

– Dineuri literare. Oricum, ceva de genul ăsta. Un soi de club. Oamenii plătesc ca să devină membri şi pot veni să asiste la prelegeri. Este atât de linişte aici încât e descurajant. Avem nevoie de un aer de agitaţie.

– Păi, cu siguranţă ai dreptate în privinţa asta.

– Ştiu că Submarina şi-a găsit artistul casei. A rânjit răutăcios. Lasă-l o săptămână şi o să seducă toate femeile din Dawcomb. Asta o s-o înveţe minte!

– Nu fi rău, Jake. Marina trece printr-o perioadă grea. Ai şi tu puţină înţelegere.

– Îmi pare rău. Doar că sare în ochi faptul că tipul e un crai.

– Nu cred că, dacă ar fi crai, şi-ar mai petrece vara aici.

– OK, atunci nu crai, ci şmecher.

– Ideea ta e bună, a spus tatăl, pe un ton hotărât. Propun să începem cu o prelegere. Hai să ne gândim la un autor pe care ne-ar plăcea să-l invităm să vorbească, iar eu o să-i contactez editorul.

Grey era sincer entuziasmat de proiect. Iubea cărţile şi erau mulţi scriitori pe care şi-ar fi dorit să-i cunoască.

– Bravo, Jake. Eşti pe drumul cel bun.

– Vreau să fiu de ajutor, tată.

– Mulţumesc, apreciez asta.

Şi-a urmărit fiul ieşind din cameră, cu un sentiment de mulţumire. Îşi dorea ca şi fata lui să ia exemplu de la fratele ei şi să se mai gândească şi la alţii.

Clementine se considera desconsiderată şi nedreptăţită, când avea atât de multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare. Grey ştia că asta era vina lui: o răsfăţase. Dacă ar putea să vadă dincolo de propria persoană, i-ar putea înţelege un pic mai bine pe oamenii care o iubeau. Nu toate erau aşa cum păreau la prima vedere. El nu o părăsise pe mama ei, fugind cu o seducătoare, cum credea Clementine, ci apucase mâna care îi fusese întinsă în hăul întunecos al disperării. Atât de mare fusese nefericirea lui încât se hotărâse să lase totul în urmă. Asta ar fi însemnat şi să-i părăsească pe cei doi copii mici ai lui – dar, oricum, la ce le-ar fi fost de folos, aşa demoralizat şi dărâmat cum era? Marina îl salvase şi îl readusese la viaţă. Sigur, Clementine nu avea să afle niciodată lucrurile astea decât dacă avea să-l întrebe care era varianta lui. Până în acel improbabil moment, tot ce putea el să facă era să-i întindă mâna şi să aştepte răbdător ca ea s-o apuce.

În acea seară, Clementine stătea în barul Dizzy Mariner împreună cu Joe, Sylvia, Freddie şi cu plictisitorii prieteni ai Sylviei, Stewart şi Margret. Colega ei de birou domina conversaţia, povestind istorioare hazlii în felul ei strident, fluturându-şi sânii în faţa lui Freddie şi dând de înţeles tuturor că, pe sub masă, mâna acestuia se cocoţase pe coapsa ei şi urca tot mai sus. Clementine şi-a dat peste cap paharul cu vin şi n-a făcut nici o tentativă de a refuza atunci când Joe i l-a reumplut pentru a treia oară.

Îi privea pe cei din jurul ei ca printr-un panou de sti-clă. Sylvia era neobrăzată, Freddie saliva, iar Margret părea la fel de inertă ca un şoarece mort. Poate chiar dăduse colţul – Clementine nu-şi putea da seama –, pentru că femeia stătea acolo fără să clipească, fără să scoată o vorbă. Dacă ar fi fost în Londra, s-ar fi înconjurat cu oameni de genul ei, dar aici, în fundul pământului, ar fi putut la fel de bine să sfârşească într-o fermă plină cu animale.

Când au ajuns la desert, Clementine era beată criţă. Lăsase ca alcoolul să-i amorţească simţurile. S-a alăturat discuţiei, spunându-şi propriile

istorioare şi făcându-i pe toţi să râdă mai tare decât la poveştile Sylviei, dar aceasta n-a băgat de seamă pentru că era mult mai interesată de mâna lui Freddie. Când bărbatul a urcat cât de sus se putea, Sylvia a sărit în picioare şi i-a propus să iasă la o ţigară. Clementine nu voia să rămână cu Joe, Stewart şi Margret, aşa că s-a ridicat şi ea pentru a pleca, lăsând pe masă o bancnotă de douăzeci de lire.

Odată ajunsă afară, aerul rece a mai înviorat-o puţin. Joe nu era cu mult în urma ei. I-a înapoiat bancnota.

– De ce-mi dai asta? l-a întrebat ea.

– Fac eu cinste cu cina.

– Nu trebuie.

– Dar vreau.

Clementine a oftat. Nu voia să-i fie şi mai îndatorată decât era deja.

– Mulţumesc, a răspuns ea morocănoasă.

El a strâns-o în braţe şi a sărutat-o pe buze. Gura lui era mai plăcută decât şi-o amintea.

– Ştii că mi-ai spus că nu eşti genul ăla de fată?

– Da.

El a sărutat-o din nou.

– Crezi că acum ai putea fi?

Ea a început să râdă.

– Nu ştiu, Joe...

– Vino la mine acasă.

– Să ştii că nu te iubesc.

– Ştiu.

– Tu mă iubeşti?

– Te plac foarte mult.

– Păi, e un început. Cu toate astea, s-ar putea să n-ajung niciodată să te iubesc. Nu vreau să-ţi frâng inima.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu ini-ma mea.

– Bine. O să merg acasă la tine.

– O să mă laşi să-ţi fac ce-ai crezut că ţi-am făcut, dar, de fapt, n-am făcut?

Ea a râs, somnoroasă.

– Poate.

Au făcut dragoste acasă la Joe. Clementine era prea beată ca să se bucure de moment. Pământul nu s-a zguduit, totuşi a fost destul de plăcut. L-a lăsat dormind şi a condus până acasă la primele ore ale dimineţii, după ce se trezise suficient pentru a putea străbate drumurile înguste fără să facă vreun accident. Imaginea fostelor grajduri n-a umplut-o de bucurie, aşa că a luat-o pe cărarea pe care Marina se plimbase de atâtea ori şi a mers până la plajă. Nisipul părea auriu în lumina stranie, iar cât vedeai cu ochii marea se umfla şi strălucea, până când luminiţele care scânteiau la suprafaţa apei se amestecau cu stelele de pe cer. Tânăra a mers pe plajă, picioarele ei abia atingând valurile care se repezeau spre mal, gata s-o înhaţe.

Frumuseţea nopţii a făcut-o pe Clementine să devină melancolică. Îi venea să plângă la vederea atât de multor stele. Ceva îi strângea parcă blând inima. Şi-a dus mâna la piept. Nu era o durere fizică, ci un sentiment profund pe care nu şi-l putea explica.

S-a gândit la Joe. Poate că mai bine de-atât nu se putea. Poate că Sylvia avea dreptate şi n-ar trebui să mai aştepte Marea Dragoste, pentru că aşa ceva nu exista, cel puţin nu pentru ea. Şi totuşi, în seara asta, se simţise ca şi cum sufletul i s-ar fi deschis, dornic ca ceva, sau cineva, să se strecoare înăuntru. S-a aşezat, lăsându-şi gândurile să se liniştească în tăcerea paşnică a golfuleţului. Curând, a uitat de Joe, iar marea a legănat-o până când a adormit.

capitolul 7

Toscana, 1966

Pentru prima dată în tânăra ei viaţă, Floriana era îndrăgostită. Ştia că era vorba de dragoste pentru că o ridica atât de sus încât aproape că putea atinge norii. Era sigură că dacă şi-ar întinde braţele, s-ar înălţa cu totul de pe pământ şi ar zbura ca o pasăre, peste ocean, plutind fără grijă în bătaia vântului. Oh, dacă ar putea zbura, şi-ar face cuib într-unul dintre acei pini cu coroanele în formă de umbrelă de pe domeniul La Magdalena şi ar locui acolo pentru totdeauna.

Ce zi avusese! Abia aştepta să-i povestească prietenei ei, Costanza. Nu mai conta că mama ei fugise împreună cu frăţiorul ei şi o lăsase cu netrebnicul de taică-său, Elio. Nu mai conta că acesta era de cele mai multe ori beat şi că ea trebuia să-l îngrijească aşa cum ar face-o un adult. Nu mai conta nici că era săracă, pentru că azi îi fuseseră oferite bogăţii mai mari decât în cele mai extravagante vise ale ei. Trăsese cu ochiul la paradis, iar acum ştia că, oricât de nesigură i-ar fi viaţa, un lucru era clar: se va mărita cu Dante şi va locui în La Magdalena.

A străbătut cu pas săltat cărarea ce traversa câmpia, bucurându-se de macii sângerii care se legănau uşurel, ca pentru a-i face loc. Marea era calmă şi la fel de albastră precum cerul care strălucea deasupra ei. Greierii ţârâiau veseli, nevăzuţi în iarba înaltă, iar fata a zâmbit, pentru că şi ei îi umpleau inima de bucurie. În sfârşit, a ajuns în oraşul etrusc Herba, acolo unde locuia împreună cu tatăl ei. Sunete familiare se înălţau în căldura verii: lătratul unui câine, ţipetele ascuţite ale copiilor care se jucau, strigătele

sacadate ale unei mame care îşi certa fiul, mirosul de mucegai al pereţilor vechi şi cel de ceapă prăjită.

Curând păşea grăbită pe pavajul de piatră, pe lângă case galbene cu obloane verde-închis, cu arcade largi şi acoperişuri de ţiglă roşie, spre centrul oraşului. Văduve în straie negre stăteau aşezate în prag ca nişte ciori grase, cosând, bârfind sau învârtindu-şi pe degete rozariile, cu ochii strâns închişi, murmurând rugăciuni de neînţeles. Câini slăbănogi tropăiau în umbra zidurilor, oprindu-se din când în când ca să adulmece câte ceva interesant, întârziind în uşa măcelăriei cu speranţa că li se vor arunca nişte resturi.

A luat-o pe strada îngustă care urca abrupt dealul şi a trecut zorită pe sub şiruri întregi de frânghii pentru rufe. O femeie s-a aplecat pe fereastră pentru a-şi pune la uscat şorţul plin de apă şi a strigat-o, dar Floriana era prea ocupată pentru a-i face cu mâna, aşa că şi-a continuat fuga până când a ajuns în Piazza Laconda, care se deschidea în inima oraşului precum o uriaşă floare a soarelui. Acolo, dominând piaţa, se afla casa lui Dumnezeu, cea mai frumoasă clădire dintre toate: biserica Santo Spirito.

Acum aproape că rămăsese fără suflare şi a încetinit goana, transformând-o într-un mers grăbit. Soarele scălda piaţa într-o strălucitoare lumină aurie, iar stoluri de porumbei ciuguleau în căutare de firmituri sau îşi curăţau penele prăfuite în fântână. Un restaurant se întindea pe pavaj, umplând aerul cu miresmele uleiului de măsline şi ale busuiocului. Turiştii şedeau la măsuţe, sub umbrele dungate, fumând ţigări şi bând cafea, în vreme ce localnici în vârstă, îmbrăcaţi cu veste, stăteau şi jucau *briscola*.

Floriana nu a vorbit cu nimeni pe drum, deşi era binecunoscută în oraş, din pricina ticăloasei ei mame, şi era îndrăgită precum un câine de pripas. A mers direct la biserică pentru a sta de vorbă cu singurul Tată care o iubea necondiţionat şi care îi era mereu alături, orice s-ar fi întâmplat. Trebuia să-I mulţumească pentru norocul ei, fiindcă, dacă nu ar fi făcut-o, se temea că acesta îi va fi luat, aşa cum se întâmplase cu mama ei.

A păşit tăcută pe podeaua din piatră lucioasă, inspirând aroma de tămâie care umplea aerul, amestecându-se cu mirosul lipicios de ceară

topită. Câţiva oameni se rugau în strane, siluetele lor întunecate stând îngenuncheate în umbră. Turiştii se plimbau în tricouri, vorbind între ei în şoaptă, în timp ce admirau frescele şi icoanele. Foiţele de aur străluceau în lumina lumânărilor, dând nimburilor din jurul capului Sfintei Fecioare, al lui Iisus Hristos şi ale sfinţilor o strălucire nepământească. Floriana se simţea ca acasă pentru că venea aici de când se ştia. Mama ei fusese foarte credincioasă, până în clipa în care păcătuise şi, de ruşine, îi întorsese spatele lui Dumnezeu. Oare nu-şi dădea seama că Iisus îi primeşte pe păcătoşi cu braţele deschise? Floriana păcătuia tot timpul; de exemplu, spiona pe domeniul La Magdalena şi era plină de trufie, dar, cu toate astea, ştia că Dumnezeu o iubeşte, poate chiar *pentru* toate astea, deoarece e cunoscut faptul că, asemenea fiului Său, El îi iubeşte cel mai mult pe păcătoşi. La fel şi părintele Ascanio, altfel ar rămâne fără serviciu.

Floriana a mers tiptil pe culoarul dintre bănci, către masa cu lumânări care se afla lângă perete, în dreapta naosului. În fiecare zi aprindea câte una, rugându-se pentru ca şi tatăl ei să găsească pe cineva cu care să fugă, fiindcă se săturase să mai aibă grijă de el. Până acum Dumnezeu n-o ascultase. A crezut că Fecioara va fi mai înţelegătoare, fiind şi ea mamă, dar nici aceasta nu părea să plece urechea la vorbele ei. Poate că nu-şi dădeau seama că bărbatul era de-a dreptul inutil şi o povară teribilă. I-ar fi fost mai bine fără el, atunci ar fi putut merge să locuiască împreună cu mătuşa ei, Zita. Mătuşa Zita era sora mamei ei. Era căsătorită cu Vincente şi aveau deja cinci copii, aşa că puteau face loc cu uşurinţă încă unuia. De fapt, abia dacă ar fi observat că au încă o gură de hrănit pentru că ea era mică şi nu mânca mult.

Cu gândul ăsta şi-a aprins lumânarea ca să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru Dante şi La Magdalena. S-a rugat ca el s-o aştepte să crească, astfel încât să se poată mărita cu el. Apoi s-a strecurat într-o strană şi a îngenuncheat pe pernuţă. A privit în jur, la ceilalţi oameni care se rugau, dorindu-şi ca toţi să plece astfel încât Dumnezeu să poată auzi ce are *ea* de spus. Trebuie să fie teribil de deranjant să asculţi atâtea persoane care

vorbesc în acelaşi timp. Dar ei n-au plecat, aşa că Floriana n-a avut încotro şi s-a gândit cât mai tare şi mai clar cu putinţă.

A stat acolo multă vreme, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru fiecare copac, floare, pasăre şi greiere pe care îl văzuse în acea dimineaţă. Era sigură că dacă Îl linguşeşte niţel, ar putea fi mai binedispus când ea va ajunge să-şi înşire dorinţele. În sfârşit, s-a apucat să-şi recite lista mentală. Nu a cerut ca mama ei să se întoarcă înapoi, lucru care, de obicei, îi era cea mai aprigă dorinţă, pentru că simţea că nu poate cere prea multe, iar azi tânjea să se mărite cu Dante mai mult decât tânjea după mama ei. Spera doar că aceasta nu va afla niciodată.

Când a terminat, şi-a făcut semnul crucii în faţa altarului, zâmbind înţelegătoare către statuia lui Hristos răstignit, pentru că bietul om trebuie să fi obosit cumplit atârnând acolo toată ziua, şi a plecat.

A găsit-o pe Costanza în curtea casei sale, citind la umbră, într-un balansoar. Fetiţa locuia într-o vilă mare aflată pe deal, chiar la marginea oraşului, dar casa era la fel de ruinată ca şi averea cândva ilustrei sale familii. Părinţii ei erau aristocraţi, purtând încă titlurile de „conte“ şi „contesă“, ceea ce o impresiona la culme pe Floriana, al cărei tată era şoferul lor. Pe vremuri avuseseră un palat pe Via del Corso, în Roma, şi o vilă la malul mării, pe eleganta coastă Amalfi. Dar tatăl suferise pierderi uriaşe, pe care Floriana nu le înţelegea, şi, când Costanza avea doar trei ani, fuseseră nevoiţi să se mute în Herba, în casa de vacanţă pe care, cândva, nu o foloseau decât vara, timp de câteva săptămâni. Aici se izolaseră şi abia dacă mai socializau cu cineva. Dar Costanza era singuratică, ruptă de lume în palatul ei din vârf de deal, lucru care până şi pe mama ei cea snoabă o făcuse să-şi dea seama că fetiţa avea nevoie de compania copiilor de seama ei. Aşa că, în cele din urmă, contesa cedase şi, la vârsta de şase ani, o trimisese la una dintre şcolile locale.

O fi avut prietena ei o casă mare şi un titlu nobiliar, dar Floriana o întrecea de departe, datorită farmecului ei. Nu doar că era frumuşică, cu ochi mari şi o mutriţă de copiliţă jucăuşă, dar era încrezătoare în atractivitatea ei şi avea o isteţime instinctivă. Avea cele mai bune idei de

jocuri şi părea neînfricată când poznele deveneau un pic periculoase, implicând marea sau stâncile.

Costanza nu era atât de binecuvântată din punct de vedere fizic, având trăsături greoaie şi un trup solid. Se temea de înălţimi şi de înec, admirându-şi prietena pentru curajul ei, pe când o privea cum se grozăveşte în faţa celorlalţi copii, făcându-i să-şi ţină respiraţia cu actele ei de eroism pentru care mamele lor i-ar fi bătut cu siguranţă. Dar era şi geloasă pe viaţa lipsită de griji a Florianei. Pe Costanza mama ei o punea să înveţe, să-şi facă ordine în cameră şi să-şi controleze manierele, în vreme ce tovarăşa ei de joacă nu avea pe nimeni care să-i spună cum să se poarte şi făcea doar ce-o tăia capul. Costanzei îşi exprimase părerea de rău când mama Florianei fugise, dar fata îi aruncase mila drept în faţă, pufnind din pieptul ei de copil de şase ani şi spunând:

– Până la urmă, cine are nevoie de o mamă?

Aşadar, Costanza ajunsese să o invidieze; era prea mică pentru a observa inima frântă din spatele bravadei.

– *Ciao*, a spus Floriana veselă, păşind în curtea în care lămâii creşteau în ghivece, iar roşiile înfloreau lângă peretele sudic al casei.

Costanza şi-a ridicat privirea din carte.

– *Ciao*. Apoi, remarcând mulţumirea de sine care i se citea Florianei pe chip, a întrebat-o: Ce-ai mai pus la cale?

– Sunt îndrăgostită, a răspuns fetiţa nepăsătoare.

– De cine?

Floriana s-a aşezat lângă ea, împingând cu degetele de la picioare pentru a face scaunul să se legene.

– Îl cheamă Dante.

– Vrei să spui Dante Bonfanti, care locuieşte în vila La Magdalena?

– Îl cunoşti?

Floriana era puţin încurcată.

– Oarecum.

Costanza şi-a frecat nasul. Adevărul era că nu-l întâlnise niciodată, dar părinţii ei îi cunoşteau pe-ai lui, iar asta se punea la socoteală.

– Tocmai mi-a arătat grădinile. Ah, Costanza, sunt cele mai frumoase grădini pe care le-am văzut vreodată. Chiar sunt.

– Aşa şi trebuie. Au o armată de grădinari. Cândva, mama avea o grădină mare în Roma.

– Şi aici aveţi o grădină frumoasă.

– Dar nu e bine îngrijită. Nu mai avem bani pentru asemenea extravaganţe.

Nu ştia exact ce înseamnă asta, dar mereu o auzea pe mama ei rostind expresia, însoţind-o, de obicei, cu un suspin trist.

– Grădinile de acolo sunt foarte bine îngrijite.

– Ştii că e una dintre cele mai bogate familii din Italia?

– Pe bune?

– Tatăl lui Dante, Beppe, e unul dintre cei mai puternici bărbaţi din ţară.

Floriana nu ştia cum să reacţioneze, aşa că a rămas tăcută, aşteptând-o pe Costanza să continue.

Aceasta se mândrea că ştie mai multe decât prie-tena ei.

– Dante e băiatul cel mai mare, a reluat ea. Apoi s-a lăsat copleşită de invidie şi a continuat cu maliţiozitate: E ca un prinţ, deci va trebui să se însoare cu o prinţesă. N-are rost să te îndrăgosteşti de el.

Vorbele ei au fost ca un pumnal înfipt în inima Florianei. Aceasta şi-a dus mâna la piept, apăsând cu putere pentru a opri sângerarea. Apoi şi-a amintit de Dumnezeu, de lumânarea pe care o aprinsese şi o scânteie de speranţă s-a aprins pentru a-i domoli durerea.

– Nu mă aştept să mă căsătoresc cu el, a spus ea degajată, adăugând şi un chicotit ca să pară mai convingătoare. Se pricepea de minune să disimuleze. Zice că pot veni ori de câte ori vreau. Părinţii lui sunt plecaţi în călătorie.

– Câţi ani are?

– Aproape nouăsprezece.

– Şi ce vrea de la o fetiţă de zece ani?

– Aproape unsprezece şi nu vrea nimic. Cred că i-a părut rău pentru mine.

– Ca tuturor celorlalţi. Ei nu ştiu cât de puternică eşti.

Costanza a înghiontit-o în joacă, părându-i brusc rău pentru că îi zdrobise entuziasmul.

– Data viitoare pot să vin şi eu? Mi-ar plăcea la nebunie să văd grădinile.

– O să mergem mâine. I-am arătat zidul dărâmat pe care mă caţăr ca să spionez.

– Pot să spionez şi eu?

– Sigur, dacă eşti în stare să-ţi ţii gura.

– Pot să-mi ţin gura.

– Şi să nu mă baţi la cap când sar jos ca să trag cu ochiul?

– Pot, pe cuvânt!

– Nu cred că va mai trebui să trag cu ochiul. El zice că o să aibă grijă de mine.

– N-ar fi bine să sunăm la poartă?

– E mai distractiv să te furişezi sărind zidul.

– Dacă o să spun numele tatălui meu, o să ne lase să intrăm.

– Nu avem nevoie de asta. O să ne căţărăm pe zid şi-o să-l găsim pe Dante. O să-i facem o surpriză. N-o să se supere, acum e prietenul meu. O să mergem mâine-dimineaţă.

Acestea fiind zise, Floriana a înhăţat câteva fructe din bucătărie şi a coborât dealul, întorcându-se în oraş. Acum soarele se lăsa încet spre apus, dând luminii o melancolică nuanţă arămie şi aruncând pe cărare umbre lungi peste care fetiţa să sară. Floriana mesteca o smochină zemoasă şi se gândea la Dante. Nu conta că el ar fi trebuit să se însoare cu o prinţesă, pentru că dragostea era mai importantă decât titlurile nobiliare. La urma urmei, Cenuşăreasa s-a măritat cu un prinţ, iar ea era doar o servitoare care spăla vasele. Floriana iubea La Magdalena mai mult decât orice pe lume. Acolo era locul ei, în grădina cu sirene, citind o carte pe banca de lângă

fântână. Nu conta că nu reuşea să citească foarte bine, pentru că putea să înveţe. Era isteaţă, putea să înveţe orice.

A ţopăit pe străzi spre poarta mare din zidul galben care cândva însemnase „acasă“, dar care, odată cu plecarea mamei ei, se transformase într-o simplă uşă care indica locul în care locuia. A împins-o cu putere. Era mare, grea şi dădea într-o curte. Pământul era acoperit cu dale printre care buruienile creşteau şi înfloreau, până când erau tăiate fără fasoane de Signora Bruno. Femeia primise moştenire de la răposatul ei soţ clădirea dărăpănată, cu mici apartamente de închiriat. Balconaşe drăguţe din fier dădeau spre curte, decorând, din loc în loc, pereţii care stăteau să se dărâme cu ghivece de flori sau, mai des, cu frânghii pline de rufe care se uscau la soare.

Când a văzut-o pe fetiţă intrând, Signora Bruno s-a oprit din treabă şi s-a sprijinit în mătură. Orice scuză era bună pentru o pauză.

– Nu mă îndoiesc că taică-tău este la Luigi, prop-tind barul.

A privit-o pe Floriana cu suspiciune, în vreme ce fetiţa sărea peste trepte şi se aşeza pe scară.

– Ce pui la cale? Arăţi ca un şoarece care a mâncat toată brânza.

– Sunt îndrăgostită, Signora Bruno.

Femeia s-a uitat la ochii umezi ai copilei şi a început să râdă, făcând aluniţa să-i tremure pe obraz.

– Cine-ţi bagă ideile astea în cap? Ca să vezi, un copil de vârsta ta să se gândească la asemenea lucruri. Dragoste! A plescăit din limbă. Iubeşti când eşti tânăr şi nu ştii cum stă treaba. Până când cineva îţi frânge inima şi-ţi dai seama că ţi-e mai bine fără.

– Asta-i trist, Signora Bruno.

Floriana părea sincer înţelegătoare.

– Cine-i norocosul?

– Îl cheamă Dante Bonfanti.

Femeia a privit-o uimită.

– Dante Bonfanti? Unde l-ai cunoscut?

– Trăgeam cu ochiul la casa lui de dincolo de poartă, aşa că m-a invitat să intru. Vila La Magdalena e cel mai frumos loc din toată lumea.

– Dacă aş fi în locul tău, eu aş sta departe de ei, a spus Signora Bruno, cu un aer sumbru. Nu sunt oameni buni.

– Dante este, a protestat Floriana.

– Aşa o fi, dar taică-său e un bărbat tare periculos. Lasă-i în pace şi stai aici, jos, unde ţi-e locul.

– Dar îl iubesc.

Bătrâna i-a zâmbit cu indulgenţă.

– Eşti prea mică pentru dragoste – nu că n-ai merita-o, ia aminte. Dintre toţi copiii din Herba, tu meriţi cel mai mult să fii iubită.

Floriana s-a uitat la gleznele groase ale femeii şi la şosetele ei de culoarea pielii care i se încreţeau pe gambe, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu Signor Bruno.

– Unde e soţul dumneavoastră?

– E mort.

– Îmi pare rău.

– Mie nu. Era greu cu el.

– Şi cu tata e la fel.

Signora Bruno a cloncănit ca o găină.

– Taică-tău... A scuturat din cap. E o povară pentru tine, asta e. Nu-i bine. Ar trebui să-şi asume nişte responsabilităţi.

– Credeţi că o să moară curând?

Chipul femeii s-a întunecat de milă.

– Nu, *cara*, n-o să moară curând.

– Păcat, a spus Floriana, ridicând din umeri.

– Nu vrei să moară, nu-i aşa?

Signora Bruno părea şocată şi un pic confuză. Şi-a pus jos mătura şi a venit să se aşeze pe treaptă, lângă fetiţă, strecurându-şi trupul moale în spaţiul micuţ dintre copil şi balustradă.

– Ştiu că nu este tatăl pe care ţi l-ai dori. A fost de două ori la închisoare şi bea prea mult. Chiar nu-i nici o surpriză că mama ta l-a

părăsit. Dar pe tine? Nu ştiu de ce ea te-a părăsit pe tine – o făptură mică şi lipsită de apărare – şi l-a luat pe frăţiorul tău. Presupun că el era prea mic să fie lăsat cu un tată care nu e în stare să aibă grijă de el.

Şi-a pus braţul în jurul Florianei, care a tresărit.

– Ar fi trebuit să te ia şi pe tine, dar întotdeauna a fost egoistă, probabil că s-a gândit că Zita o să te îngrijească în locul ei. Dar şi soră-sa e la fel de inutilă. Unde e Zita când ai nevoie de ea, eh? Nu e în stare să-şi controleze nici măcar propriii copii. Un copil e un dar de la Dumnezeu, mama ta ar fi trebuit să ştie asta.

– Dumneavoastră aveţi copii?

– Sunt mari acum, locuiesc la Roma.

– Vă e dor de ei?

– Da, *cara*, îmi e.

– Credeţi că mamei îi e dor de mine?

Signora Bruno a simţit cum i se strânge inima şi n-a mai ştiut ce să spună.

– Cred că îi este, scumpo.

– Acum nu prea mai contează.

– Ce nu contează?

– Dacă se întoarce sau nu, pentru că sunt îndrăgostită. Nu mai am nevoie de mamă, să ştiţi.

– Spui o grămadă de prostii, zău aşa. Signora Bruno şi-a tamponat ochii cu şorţul. Uite ce zic eu: du-te şi ia-l pe taică-tău, iar eu o să te ajut să-l bagi în pat.

– Mulţumesc.

Signora Bruno s-a ridicat încet, genunchii trosnindu-i şi pocnindu-i în timp ce îi îndrepta.

– Fiecare copil merită o mamă. La vârsta ta n-ar trebui să faci aşa ceva, a oftat ea.

Floriana a urmat-o de-a lungul curţii. Dar, nimic nu mai conta, pentru că a doua zi avea să-l întâlnească pe Dante.

Floriana şi-a găsit tatăl la Luigi, chiar după colţ de locuinţa lor, pe Via Roma. Stătea cocoşat deasupra barului, cu un pahar gol în mână. Luigi îi refuza încă o băutură, iar Elio începea să se enerveze. Floriana s-a apropiat, iar grupul de bărbaţi care încerca să-l convingă să se ducă acasă s-a despărţit, pentru a-i face loc.

– *Papa*, a spus ea, trăgându-l de mânecă. E timpul să mergem acasă.

Tatăl s-a uitat în jos către ea, nervos, cu ochii lui apoşi, reci şi străini.

– Să te duci tu acasă, secătură! i-a răspuns.

Luigi şi ceilalţi bărbaţi au sărit, cu furie, în apăra-rea ei.

– Nu poţi să te porţi aşa cu fiica ta, Elio. Acum du-te acasă şi fii un tată bun.

Floriana mai auzise toate astea şi nu era câtuşi de puţin ruşinată de el. Dacă simţea ceva, simţea că e sătulă până în gât de rutina asta obositoare, noapte după noapte. O uimea faptul că tatăl Costanzei încă îl mai angaja. Se întreba dacă nu cumva şi lui îi părea rău pentru ea şi îl ţinea în serviciu de milă. Se gândea că tatăl ei nu poate conduce prea bine cu mâinile lui tremurânde şi vederea înceţoşată.

În sfârşit, l-au convins să plece acasă şi au urmărit, cu îngrijorare, cum fetiţa îl ajuta să iasă pe stradă, cu toate că abia îi ajungea până la talie. El se sprijinea de ea de parcă ar fi fost un baston, mârâind şi mormăind vorbe de neînţeles. Când au ajuns la uşa casei, Signora Bruno era acolo, aşa cum promisese. Ea a pus braţul bărbatului peste umerii ei laţi şi l-a săltat cu efort pe scara îngustă, în apartamentul lor. Înăuntru, l-a lăsat să cadă pe pat. Floriana i-a scos pantofii, în vreme ce Signora Bruno trăgea draperiile, observând o gaură pe una dintre ele şi o pată pe cealaltă. Nimeni nu se putea aştepta ca un copil de zece ani să spele şi să coasă draperii. Era suficient că fetiţa spăla hainele, aşa cum o învăţase Signora Bruno după plecarea mamei ei.

„Acum va trebui să fii tu mamă“, îi spusese ea atunci, iar copila o ascultase curajoasă, încercând să nu plângă. Floriana avea un fel de a-şi umfla pieptul şi de a-şi ridica bărbia astfel încât să pară puternică.

Signora Bruno a privit-o cum îşi învelea tatăl cu o plapumă vătuită. Acesta a prins-o de mână şi a început să plângă în hohote, faţa boţindu-i-se precum o cârpă de vase udă.

– Iartă-mă, a murmurat el.

– Culcă-te, *papa*.

– Ar trebui să fiu un tată mai bun pentru tine. De mâine nu mai beau, promit.

– Spui asta în fiecare seară. E plictisitor.

– Mama ta e de vină pentru că ne-a părăsit. Dacă nu ne-ar fi lăsat, totul ar fi fost bine.

– Ai început să bei cu mult înainte de plecarea ei.

– Te înşeli.

– Poate că a plecat pentru că te îmbătai.

– Nu ştii ce vorbeşti. Am iubit-o şi l-am iubit pe fiul nostru. Unde or fi acum? Oare o să-i mai văd vreodată? Ce fel de băiat o fi devenit de când a crescut? Probabil că nici nu-şi mai aminteşte de mine. Dar îi iubesc şi te iubesc şi pe tine. Beau ca să-mi înec amarul vieţii mele nenorocite. Beau ca să uit de vinovăţie, pentru că nu ţi-am fost un tată bun. Iartă-mă, Floriana. Micuţa mea Floriana.

A întins mâna şi i-a atins faţa.

– Dormi, *papa*.

Bărbatul a închis ochii, iar mâna i-a căzut pe pat, lângă el. Fata l-a privit câteva clipe, căutând în zadar părintele pe care şi-l dorea.

– Ai destulă mâncare? a întrebat-o Signora Bruno în vreme ce ieşeau din cameră şi închideau uşa.

– Da.

– O să fii bine?

– Sigur. A dat din umeri. Uneori mă gândesc că mâine-dimineaţă o să fie mort.

– Şi-atunci ce-ai face?

– Aş merge să locuiesc cu mătuşa Zita.

– Ea are destui copii de hrănit.

– Nu mănânc mult.

– Dar o să creşti, şi atunci o să mănânci o grămadă.

– Când o să cresc, o să mă mărit şi o să locuiesc într-un palat.

– În copilărie toţi visăm să locuim în palate. Uită-te unde locuiesc eu acum. Nu este chiar palatul din vise-le mele.

– Dar eu m-am rugat pentru asta.

– Dumnezeu nu îndeplineşte întotdeauna dorinţele, Floriana.

– Ştiu. Dar mi-e dator.

Femeia a zâmbit văzând isteţimea copilului.

– În cazul ăsta, cu siguranţă o să te transforme într-o prinţesă.

– O să vedeţi, a răspuns Floriana cu bucurie. Dacă o să fiţi bună, o să puteţi veni să lucraţi pentru mine.

– Păi, vă mulţumesc, *signorina!* Bătrâna a continuat să râdă în vreme ce cobora scările până în curte. Ar fi bine să se întâmple curând, astfel o să fiu oale şi ulcele.

Floriana a mâncat o bucată de pâine cu brânză şi a băut un pahar cu lapte. Prin perete, l-a auzit pe tatăl ei sforăind şi s-a strâmbat. Făcea ca un porc. După masă, şi-a pregătit baia. Dacă avea să se vadă cu Dante a doua zi de dimineaţă, trebuia să arate cât mai bine. S-a frecat cu sârg de sus până jos în apa caldă şi s-a spălat pe cap, petrecând mult timp pentru a se pieptăna cu migală, până când toate nodurile au dispărut. Şi-a tăiat unghiile de la picioare, iar pe cele de la mâini le-a dat cu ojă, aşa cum o văzuse făcând pe mama ei. Şi-a frecat dinţii până când aceştia au ajuns să sclipească. I-a fost greu să găsească o rochie care să nu fie murdară sau prea mică, dar a scos la iveală una albă, imprimată cu floricele roşii, pe care n-o mai purtase niciodată pentru că se păta foarte uşor. O să fie atentă să nu se caţere prin copaci. Într-o zi o să aibă o garderobă plină cu rochii frumoase – rochii de zi şi de seară –, toate curate şi călcate, atârnând pe umeraşe de mătase, într-o cameră special amenajată pentru hainele ei. O să aibă o menajeră care să o îngrijească şi să ţină totul în ordine.

S-a aşezat pe pervazul ferestrei din dormitorul ei, cu privirea pierdută printre stelele strălucitoare. Dacă s-ar mărita cu Dante, poate că şi mama ei

s-ar întoarce, mândră de fiica ei care s-a căsătorit aşa de bine. Ar sta în grădina cu sirene şi i-ar spune cât de rău îi pare că a fugit, iar Floriana ar ierta-o pentru că ar înţelege.

Sforăiturile din camera alăturată au devenit mai puternice. Probabil că a fost de nesuportat să-şi împartă patul cu un bărbat care sforăia precum un porc.

capitolul 8

În dimineaţa următoare, cele două fetiţe traversau câmpul de maci, spre domeniul La Magdalena. Costanza observase numaidecât rochia frumoasă a prietenei sale şi părul ei strălucitor, iar acum era cuprinsă de invidie. În realitate, Floriana avea atât de puţin, şi totuşi, în acea dimineaţă, în timp ce mergea încrezătoare pe câmp, părea să aibă totul. Costanza o urma târându-şi picioarele, plină de ranchiună.

– Dacă nu vrei să vii, nu eşti obligată, a spus Floriana, oprindu-se câteva clipe astfel încât prietena ei s-o poată ajunge din urmă.

– Vreau.

– Atunci hai mai repede.

– Ce atâta grabă? La Magdalena nu pleacă nicăieri.

– Dar Dante ar putea.

– Nu trebuia să te îmbraci frumos pentru el, să ştii. O să se uite la tine ca la un copil, fie că ai pe tine cea mai bună rochie a ta sau pe aia zdrenţuită cu care umbli de obicei.

– Nu m-am îmbrăcat frumos pentru el, a răspuns Floriana.

– Atunci pentru cine?

– Pentru mine, prostuţo. Signora Bruno mi-a spus că de acum sunt aproape matură şi ar trebui să am mai multă grijă de mine.

– Mama nu mă lasă nici măcar să ies din casă dacă nu mi-am periat părul şi nu m-am spălat pe faţă. E *atât* de enervantă.

Floriana i-a aruncat o privire Costanzei. În rochiţa ei albastră, perfect călcată şi cu sandalele curate, arăta infinit mai gătită decât ea. Părul ei lung

şi bogat era pieptănat astfel încât să-i lase faţa liberă, fiind prins cu panglici albastre. Lucrurile chiar stăteau cu totul altfel când aveai o mamă căreia să-i pese. Floriana a continuat să meargă, alungându-şi din minte gândul la absenta ei mamă.

– Şi dacă nu e acolo? a întrebat Costanza, îngrijorată.

– Tot o să ne băgăm nasul prin grădină. Ştiu unde sunt toate, acum că mi-a arătat.

– Dar dacă dăm peste cineva? Sigur au o grămadă de servitori.

– Am fost văzută cu el ieri. Acum toţi mă ştiu.

– Ar putea chema poliţia.

– Bineînţeles că n-o s-o facă. Ce le-ar putea face două fetiţe ca să se simtă ameninţaţi? Nu prea arătăm a ţigănci, nu-i aşa?

– Am putea da de necaz. Beppe este un bărbat foarte puternic.

– Şi ce? E şi el om ca noi toţi. Nu mai fi aşa fricoasă.

– Sunt doar raţională.

– Ei bine, nu mai fi. Raţiunea nu e distractivă.

În sfârşit, stăteau în faţa uriaşelor porţi negre de fier şi priveau înăuntru.

Vila cea galbenă se iţea cochetă dintre chiparoşii care mărgineau aleea.

– Într-adevăr, e un *palazzo* tare frumos, a spus Costanza cu admiraţie.

– E mai mult decât atât. E magic.

– Am văzut o grămadă de case din astea, să ştii.

– Pun pariu că ai văzut.

– De fapt, casa noastră din Portofino semăna foarte mult cu asta.

– Păcat că tatăl tău a pierdut-o.

– De fapt, nu e deloc păcat. E greu să îngrijeşti o clădire atât de mare.

– Nu şi dacă ai oameni care s-o îngrijească în lo-cul tău.

– Păi sigur că aveam servitori. O grămadă de servitori.

– Aici l-am cunoscut pe Dante ieri, a spus Floriana visătoare.

– E clar că n-o să vină.

– Ba o să vină.

– Cred că ar trebui să plecăm acasă acum.

– Ţi-e frică.

– Nu mi-e. Pur şi simplu nu cred că e prea grozav să ne agăţăm de porţile astea ca doi câini vagabonzi.

– Dacă n-o să vină, o să ne căţărăm pe zid.

– Îmbrăcate în rochii?

– Nu-i problemă. Le putem da jos.

Costanza era oripilată.

– Să le dăm jos?

– Da, le dăm jos şi le aruncăm peste zid, ne căţărăm şi le îmbrăcăm la loc când ajungem dincolo. Simplu.

– Glumeşti!

– Nu, nu glumesc. Hai, o să-ţi arăt.

Floriana s-a îndepărtat, ţopăind fără nici o grijă, conducând-o pe Costanza de-a lungul graniţei pe care o cunoştea atât de bine, urmărind linia zidului până când au ajuns în locul în care acesta se prăbuşise, devenind suficient de scund pentru a putea fi escaladat.

– Dacă ne aşezăm în vârf, ne putem uita în grădini. Sunt atât de frumoase.

– Eu nu vreau să mă sui. Mama o să mă omoare dacă îmi găuresc rochia.

– Atunci scoate-o.

Costanza s-a uitat îngrozită cum Floriana se dezbracă şi rămâne goală, cu excepţia unei perechi de chiloţei albi, atât de uzaţi încât căpătaseră o nuanţă de gri. Încă mai avea corpul unui copil de opt ani. Pe de-altă parte, Costanza era mai voluptuoasă şi deja începuseră să-i crească sânii.

– Nu fac aşa ceva, a protestat ea în vreme ce Floriana făcea un mic dans pentru a o tachina.

– Mă simt eliberată când nu port haine. E amuzant!

– Eşti prea mare ca să mai dansezi fără nimic pe tine.

– Bine. Atunci n-o face.

Floriana s-a oprit din dans, aruncându-şi rochia peste gard cu un hohot de râs.

– Hopa sus! Sper că nu e vreun câine pe partea cealaltă!

A început să se caţere ca o maimuţică. Odată ajunsă sus, s-a aşezat mândră pe zid, zâmbind către prietena ei rămasă jos.

– O să te ajut! Hai!

Costanza s-a întins şi a luat-o de mână.

– Pune-ţi piciorul în gaura aia ca să te salţi.

Costanza a făcut cum i s-a spus şi, încet, cu multă grijă şi teamă, i s-a alăturat prietenei ei.

– Nu cred că ai făcut aşa ceva, a spus Costanza îmbujorată, netezindu-şi rochia. Dacă te-a văzut cineva?

– Cine să mă vadă?

– Eu, a venit o voce din cealaltă parte a zidului.

Floriana s-a uitat în jos şi îl văzu pe Dante întinzându-i rochia.

– Nu mă uit, a spus el, punându-şi cealaltă mână în faţa ochilor.

Cu un hohot de râs, şi deloc ruşinată, ea a luat rochia şi a îmbrăcat-o, trăgând-o peste umeri.

– Pot să mă uit?

– Sigur că poţi, a răspuns ea, încheindu-şi nasturii. Oricum nu e nimic de văzut.

Costanza se înroşise până în vârful unghiilor, închipuindu-şi cât de oribil ar fi fost dacă ar fi făcut prostia să-şi imite prietena şi să-şi arunce rochia peste zid. Deja era destul de rău că fusese prinsă intrând neinvitată pe proprietatea lui.

– Cine e prietena ta? a întrebat el, îndreptându-şi privirea semeaţă către Costanza.

– Costanza Aldorisio, l-a informat Floriana.

– Nu cumva îi cunosc pe părinţii tăi?

– Ba da, a răspuns Costanza.

– Contele Carlo Aldorisio?

– Da.

Vocea ei nu era mai mult decât o şoaptă.

– Păi, doar n-o să staţi acolo toată dimineaţa. Hai să vă dăm jos pe amândouă.

Şi-a întins mâinile, pe care Floriana le-a apucat fără nici o ezitare, şi a ajutat-o să sară pe iarbă.

Costanza era timidă şi l-a luat de mâini copleşită de ruşine. Era atât de frumos încât îi dădea dreptate Florianei că se îndrăgostise de el. În viaţa ei nu mai văzuse pe cineva care să arate atât de bine. A sărit pe pământ, conştientă, pentru prima dată, de cât de grea trebuie să fi părut în comparaţie cu prietena ei.

– Deci *tu* eşti micuţa Costanza Aldorisio, a reflectat el, zâmbindu-i. Ne-am mai întâlnit, dar n-ai cum să-ţi aduci aminte, erai prea mică.

– Adevărat?

– Ai venit aici cu părinţii tăi.

Ea l-a aprobat cu un aer tâmp.

– Şi tu faci pe spioana?

Costanza s-a făcut roşie ca focul.

– Nu. Eu nu. Doar Floriana.

– Aşadar, tu eşti Spionul Singuratic, nu-i aşa? s-a adresat el Florianei.

– Nu cred că e cineva care să-ţi iubească grădinile mai mult decât mine.

– Cred că ai dreptate în privinţa asta.

– Putem să mergem din nou în grădina cu coloane? Mi-ar plăcea să i-o arăt Costanzei.

– Sigur că putem.

În acel moment, Noapte Bună a ieşit ţopăind dintre copaci. Costanza a ţipat speriată când căţelul s-a repezit entuziasmat către ele.

– Noapte Bună! a exclamat Floriana, aplecându-se pentru a-şi întâmpina prietenul cu braţele deschise.

– Nu te teme, Costanza, a spus Dante, punându-i o mână protectoare pe umăr. E foarte prietenos.

Fetiţa s-a uitat cum câinele se aruncă în îmbrăţişarea Florianei, mai-mai s-o dărâme.

– Nu-i aşa că-i adorabil! Uite, iar mă linge!

– Nu-ţi plac animalele? a întrebat-o Dante pe Costanza.

– Nu, i-a răspuns ea.

– Eu le ador, a izbucnit Floriana. Mi-aş dori să am un câine. Un tovarăş care să fie mereu lângă mine şi care să mă iubească fără rezerve. Mi-ar plăcea asta.

– Poţi să-l împrumuţi pe Noapte Bună ori de câte ori vrei, a spus Dante, găsindu-i încântarea molipsitoare. Hai, să mergem şi să stăm în grădina mamei.

Şi-a băgat mâinile în buzunare şi a pornit către casă. Noapte Bună a simţit ceva mişcându-se în tufişuri, a ciulit urechile, şi-a îndreptat coada, apoi a făcut un salt pentru a vedea ce e acolo. Floriana i-a zâmbit prietenei sale, de parcă ar fi spus: „Ţi-am zis eu că-i frumos?“

Iar Costanza i-a răspuns cu un zâmbet neliniştit, simţindu-se mai bine, acum că făcuseră cunoştinţă aşa cum se cuvine.

S-au plimbat prin grădini, minunându-se de statuile din marmură şi de tufele tăiate perfect în formă de sfere. Câţiva grădinari lucrau printre straturile cu flori, stropind înainte ca soarele să devină prea fierbinte şi plivind, aruncând buruienile în roabe. Când l-au văzut pe Dante, s-au oprit din lucru, apoi şi-au scos pălăriile, dând din cap cu respect. Floriana i-a observat, simţindu-se mândră că merge alături de un om atât de important.

Dante zâmbea indulgent în vreme ce fetiţele sporovăiau cu entuziasm. Costanza a uitat de nelinişte şi a lăsat-o pe Floriana să-i arate totul, de parcă locul i-ar fi aparţinut deja. Când au ajuns în grădina cu sirene, fetiţa s-a aşezat şi a dat de ştire că acela e locul ei favorit pentru că acolo poate asculta păsărelele din copaci şi susurul apei din fântână, simţind razele soarelui pe chip.

– Ăsta e raiul, a declarat ea simplu, lăsându-se pe spate şi închizând ochii. Un loc aşa frumos ca ăsta trebuie să fie casa lui Dumnezeu, nu-i aşa? Când nu e la biserică.

Dante a râs şi i s-a alăturat pe bancă.

– Poate că biserica e serviciul lui, ca şi cum ar merge la birou, iar aici vine ca să scape de toţi oamenii ăia care-i cer lucruri imposibile.

– *Eu* nu-i cer lucruri imposibile, a spus Floriana. Niciodată nu L-aş stresa.

– Ce-i ceri *tu, piccolina?*

Ea a zâmbit, cu un aer secretos.

– Nu pot să-ţi spun. Dacă îţi spun, va trebui să te omor.

– Păi, atunci ai face bine să nu-mi spui.

– Cere să se întoarcă mama ei, s-a oferit Costanza să răspundă, simţindu-se acum mai încrezătoare şi un pic geloasă pentru că el tocmai îi spusese Florianei „micuţo“, de parcă ar fi cunoscut-o de multă vreme şi ar fi îndrăgit-o. S-a aşezat pe una dintre celelalte bănci.

– Unde e mama ta?

– A fugit cu un bărbat pe care l-a cunoscut la piaţă, a răspuns Floriana nepăsătoare.

Având în vedere că urma să se mărite cu Dante, el putea foarte bine să ştie totul despre ea.

– Îmi pare rău.

– Şi mie. Obişnuiam să-mi doresc ca ea să mă fi luat şi pe mine, dar, dacă ar fi făcut-o, n-aş mai fi stat acum în locul ăsta superb.

Dante a privit-o curios.

– Preferi să fii aici decât cu mama ta?

– Bineînţeles. Nu cred că mama are o grădină ca asta. S-ar putea să aibă o viţă – până la urmă omul cu care a fugit vindea roşii.

A râs de parcă nimic n-ar fi contat.

– Aşadar, locuieşti cu tatăl tău?

– E şoferul tatălui meu, a adăugat Costanza plină de importanţă.

– E inutil, a spus Floriana.

Dante s-a încruntat, părând brusc descurajat.

– Vino, vreau să-ţi arăt ceva. S-a ridicat. O surpriză.

Floriana a dat din umeri pentru a alunga gândul la tatăl ei şi a zâmbit din nou.

– Ador surprizele, a spus ea, radiind.

Fetele l-au urmat pe poarta din zid, în grădina ornamentală unde trepte de piatră urcau către casă într-o curbă graţioasă. Un bărbat în salopetă verde grebla pietrişul, purtând pe cap o pălărie albă pentru a se proteja de soare. Un altul stropea gardul viu cu un furtun. Un motan gri dormea pe balustradă, iar Floriana a sărit într-acolo să-l mângâie.

– E al tău?

– Nu prea aparţine nimănui, a răspuns Dante. Încă un animal vagabond.

– Eşti norocos. Mi-aş dori să pot adopta un ani-mal rătăcit.

– Ţi-aş zice că-l poţi adopta pe el, dar el s-ar întoarce aici unde ştie că va fi hrănit.

– Nici nu-mi trece prin cap să-l iau de-aici. Uite, e ca un prinţişor adormit la uşa palatului. Ar fi tare nefericit în micul meu apartament.

– Taică-tău probabil că l-ar jupui, a spus Costanza.

– Nu, n-ar face-o, a răspuns Floriana pe un ton defensiv. Dar nu l-ar plăcea.

Dante a privit-o intrigat. Ea însăşi era ca o mâţă rătăcită – o pisicuţă curajoasă şi independentă care, de fapt, îşi dorea să aibă cineva grijă de ea. A continuat să meargă înspre cealaltă parte a grădinii, unde, în spatele unui străvechi perete din piatră era plantată *o pădurice de măslini*. Printre pomi se aflau smochini, meri, cireşi şi portocali, alături de nişte uriaşe vase din teracotă, cu capace, folosite cândva pentru păstrarea măslinelor. Pământul era presărat cu sute de floricele galbene care scoteau capul din iarba înaltă, iar de-a lungul peretelui se înşirau eucalipţi răsuciţi, stând de pază ca nişte bătrâni decrepiţi.

– E o surpriză minunată! s-a entuziasmat Floriana, bucurându-se de încă o grădină uluitoare.

– Încă n-ai văzut surpriza, a râs Dante, cu mâinile în buzunare, cercetând împrejurimile în căutarea a ceva. Ah, uite-l!

Floriana şi Costanza i-au urmărit direcţia privirii pentru a vedea un păun magnific care ciugulea pământul, cu penele lui albastre strălucindu-i pe pieptul parcă dat cu ulei.

– Ţi-am zis eu că sunt păsări rare în grădina asta, a spus Floriana. E superb. Are un nume?

– Nu. E doar Păun.

– Ce leneş ai fost să nu te gândeşti la un nume. Atunci o să mă gândesc eu la unul. Şi-a îngustat ochii, apoi a rânjit veselă. Michelangelo.

– Un pic cam măreţ, nu-i aşa?

– Da, măreţ pentru un păun măreţ. Trebuie să-şi ţină rangul pe aici, aşa că hai să-i dăm un nume faimos.

– Muşcă? a întrebat Costanza, uşor agitată.

– Nu cred că i-ar plăcea să te apropii prea mult, a răspuns Dante precaut.

Floriana i-a ignorat pe amândoi şi s-a îndreptat în linişte către păun, cu mâna întinsă, oferindu-i prietenia.

– Atenţie, *piccolina*.

Dante şi Costanza o priveau cum se apropie de el. Mi-chelangelo a ridicat capul şi s-a uitat îngrijorat la Floriana. Pe măsură de fetiţa înainta, el a făcut un pas înspre ea, curios să vadă ce ţine în mână. Cu mişcări smucite a măsurat-o din cap până în picioare, iar ea i-a şoptit încurajări, furişându-se tot mai aproape.

În sfârşit, l-a atins. El s-a încordat, dar n-a ciupit-o, în vreme ce ea îşi trecea blând degetele peste pieptul lui mândru, netezindu-i penele care aveau moliciunea blănii.

– Cred că te place, a spus Dante.

Costanza îşi dorea să nu-i fi fost atât de frică. În acel moment pasărea şi-a deschis penele splendide într-un evantai scânteietor.

– Acum *ştiu* că te place, a râs Dante.

– Eşti o pasăre foarte specială, nu-i aşa, Michelangelo? a şoptit Floriana. Cred că-i place noul lui nume.

– E foarte distins.

– E mai bun decât Păun. Ţie ţi-ar plăcea să ţi se spu-nă Bărbat?

– Nu prea.

– Îi place Michelangelo.

A îngenuncheat pe iarbă, aşezându-şi mâna pe spatele păunului. Pasărea s-a bucurat de mângâierile ei vreme de câteva clipe, apoi s-a îndepărtat.

– S-a săturat, a spus ea. Cum se înţelege cu motanul?

– Sunt în relaţii cordiale, a răspuns Dante. Nu-l place pe motan nici pe jumătate din cât te place pe tine.

Au înconjurat livada, urmaţi de Michelangelo, care era la fel de curios în privinţa Florianei ca şi Dante.

– Sora mea va sta aici o săptămână, cu nişte prieteni. Ar trebui să veniţi să folosiţi piscina, a spus el.

– O, nu ştiu dacă ar trebui, a spus repede Costanza.

– De ce nu? a întrebat Floriana. Mi-ar plăcea s-o cunosc pe sora ta. Câţi ani are?

– Şaisprezece. Mai am una de treisprezece, Giovanna, care e în Mexic, cu părinţii mei.

– Este doar puţin mai mare decât noi, i-a spus Flo-riana Costanzei.

– Nu cred că ar trebui să deranjăm. Mai ales dacă Giovanna nu e aici.

– Damianei i-ar plăcea să vă aibă prin preajmă. Îi plac copiii mai mici cu care poate face instrucţie.

– Nu ştiu... a mormăit Costanza îngrijorată.

– Nu puteţi sta pe zid să spionaţi tot timpul. I-a făcut cu ochiul Florianei. Ai fi mai fericită dacă aş suna-o pe mama ta şi te-aş invita formal?

Costanza era uşurată. Umerii i s-au relaxat şi a zâmbit.

– Da, te rog.

– Cât despre tine, *piccolina*, pe cine să sun?

– Pe nimeni, a spus ea cu nepăsare.

– Pe nimeni?

El a ridicat o sprânceană.

– Da.

Fata a dat din umeri de parcă n-ar fi contat câtuşi de puţin.

– Nimănui nu-i pasă.

În acel moment, uitându-se la chipul poznaş care se ridica înspre el sfidător, Dante şi-a dat seama că, la modul fratern, *lui* îi păsa.

Tânărul s-a ţinut de cuvânt şi, în acea seară, a sunat-o pe mama Costanzei. Aceasta a fost încântată că fiica ei fusese invitată pe domeniul La Magdalena pentru a înota cu sora lui, Damiana, iar Dante a sugerat ca fetiţa s-o ia şi pe prietena ei, Floriana, pentru a-i ţine companie.

– Este fata şoferului lui Carlo, a explicat înfumurată contesa, de parcă s-ar fi scuzat pentru originea nepotrivită a copilului. E o fetiţă dulce, iar Costanzei îi place s-o aibă prin preajmă. Eu o tolerez de dragul fiicei mele, deşi aş prefera ca ea să-şi facă prieteni din aceeaşi clasă socială.

– E bine-venită aici, a spus Dante, râzând în sinea lui de înfumurarea femeii.

– O s-o trimit pe menajera noastră cu ele.

– Desigur.

– Te rog, mulţumeşte-i Damianei pentru invitaţie.

– Îi transmit.

– Sper că fetele nu vor face probleme.

– Sigur că nu. Va fi o plăcere să le avem aici. Sper că vor veni oricât de des vor dori.

– Câtă amabilitate! Ce bine îmi pare să ştiu că fiica mea are legături cu oamenii potriviţi. Transmite-le salutările mele părinţilor tăi. A trecut atâta vreme de când nu i-am mai văzut. Vor petrece un timp aici, în vara asta?

– Mă îndoiesc. O duc pe Giovanna într-un tur al Americii de Sud.

– Ce păcat că vor rata vara.

– Mama urăşte soarele. Îi îmbătrâneşte pielea.

– Păi, *are* mare dreptate.

– Aşadar, le aşteptăm mâine pe fete.

– Mulţumesc. Ştiu că fiica mea e foarte nerăbdătoare.

A doua zi, fetiţele au ajuns în faţa porţilor uriaşe ale domeniului La Magdalena însoţite de Graziella, menajera, o femeie măruntă şi brunetă, rotundă ca un ceainic, îmbrăcată formal într-o uniformă roz pastelat şi

purtând o pereche de pantofi albi, curaţi. Au fost întâmpinate de unul dintre grădinari, care a descuiat porţile şi le-a condus de-a lungul aleii cu chiparoşi, către casă. Floriana sărea veselă peste umbre, cu gândul la Dante şi la ziua care promitea să fie atât de palpitantă.

Costanza era agitată; îngrijorată în privinţa străinilor pe care urma să-i întâlnească, cu mult mai mari decât ea, şi a faptului că trebuia să îmbrace un costum de baie. Şi-ar fi dorit să fie la fel de neînfricată ca prietena ei. Dar n-avea de ce să-şi facă probleme. Au fost duse direct la piscina construită în capătul unei cărări lungi, sus pe faleză, cu vedere la mare. Patru fete, îmbrăcate în costume de baie minuscule, stăteau întinse pe şezlonguri, în capătul unui foişor mărginit de coloane, sorbind băuturi, citind reviste şi bronzându-se. Bob Dylan cânta din căbănuţa aflată la celălalt capăt, acolo unde exista un bar cu scaune înalte şi vestiare.

Dante era în apă, la marginea piscinei, sporovăind cu fetele. Când le-a văzut pe copile coborând treptele, le-a făcut cu mâna şi le-a strigat. Damiana s-a ridicat, făcându-le şi ea cu mâna, frumosul ei chip înflorind într-un zâmbet. Avea părul blond prins într-o coadă la spate, pe sub o pălărie mare de soare, iar încheieturile îi erau împodobite cu brăţări de aur. S-a ridicat în bikiniul, alb şi a înconjurat piscina pentru a le întâmpina.

– Dante mi-a povestit atâtea despre tine, i-a spus ea Florianei. Şi cred că *noi* ne-am mai întâlnit, a adăugat către Costanza.

Aceasta s-a simţit tare importantă, fiind scoasă în evidenţă, şi a răspuns ferm că părinţii lor se cunoşteau.

– De ce nu vă schimbaţi în costumele de baie, să veniţi aici cu noi? Vreţi ceva de băut?

– Eu sunt bine, mulţumesc, a spus Costanza, prea ruşinată pentru a cere ceva.

– Mie mi-ar plăcea o băutură, a spus Floriana cu îndrăzneală.

– Ce vrei?

– Ce aveţi?

Damiana a zâmbit cu indulgenţă.

– Vino să arunci o privire. Avem un bar întreg la dispoziţia voastră.

Au urmat-o în căbănuţă, unde Graziella se aşezase deja, făcându-şi vânt. Un servitor stătea în spatele barului îmbrăcat cu un costum formal, negru şi o cămaşă albă. Costanzei i s-a părut că arăta foarte năduşit.

– De ce nu-l laşi pe Primo să-ţi facă un suc de fructe?

– Îţi poţi alege fructele, i-a spus Primo Florianei.

– Pare distractiv, a răspuns fetiţa, cocoţându-se pe scaun. De ce nu bei şi tu unul, Costanza?

– Ei bine, fie, a replicat ea, recunoscătoare prietenei ei pentru că o convinsese.

Chiar îi era foarte sete.

Vestiarul era foarte elegant, cu două toalete şi chiuvete de marmură, având tot soiul de loţiuni şi flacoane parfumate aliniate pe etajere, sub oglinzi mari, sofisticate. Fetiţele şi-au atârnat rochiile în cuiere, aşezându-şi pantofii cu grijă pe banca din lemn de sub ele. Entuziasmate, s-au strecurat în costumele de baie.

– Nu-i aşa că e strălucitoare? a şoptit Costanza. Ai văzut cât de slabă e? Şi are un slip minuscul. Se vede tot!

– E ca un înger, a răspuns Floriana, ridicându-şi bretelele pe umeri.

– E amabilă.

– Nu cred că o persoană care locuieşte într-un loc ca ăsta poate fi altfel decât amabilă.

– Ai dreptate. Nu poţi fi nefericit aici, nu?

– Niciodată.

– O să înoţi imediat?

– Sigur, a spus Floriana încântată. Fierb.

Costanza tremura de nelinişte.

– OK, dacă tu înoţi, înot şi eu.

Când au ieşit din colibă cu băuturile în mâini, Damiana le aştepta, având şi ea o băutură. Stătuse de vorbă cu Graziella, care fusese tare surprinsă că tânăra binevoise să i se adreseze, iar acum roşea de plăcere pe sub pielea ei arămie.

– Aşa fetelor, haideţi să vă prezint prietenelor mele. Îl ştiţi deja pe prostuţul de frate-meu, deci n-o să vă mai fac cunoştinţă cu *el*.

Au urmat-o spre şezlonguri, unde servitor cu pantaloni scurţi, albi şi un tricou polo aşeza încă două şezlonguri, întinzând prosoape peste saltele şi punând la capete alte două prosoape pentru înot, atent împăturite. Floriana a observat totul, iar sufletul i s-a umplut de fericire.

Celelalte trei fete şi-au ridicat privirile din reviste şi au zâmbit. Damiana le-a prezentat ca fiind Maria, Rosaria şi Allegra. Erau frumoase, cu siluete zvelte şi piele impecabilă, dar nici una nu era la fel de drăguţă precum gazda lor care, alături de fratele ei, părea să aibă o strălucire aparte.

– Ei bine, aveţi de gând să intraţi? a spus Dante din apă. E superb aici.

Floriana n-avea nevoie să fie convinsă. Şi-a pus băutura pe măsuţa albă de lângă şezlongul ei, aruncându-şi prosopul pe jos. Cu un salt uriaş, a aterizat drept în apă. Timidă, Costanza se ţinea la o parte.

– Asta e micuţa rătăcită, *l'orfanella*, a auzit-o ea pe Damiana spunându-le prietenelor ei, în vreme ce Floriana înota către Dante.

– *Poverina!* a zis Allegra, plină de compasiune.

– E groaznic să nu ai mamă, a intervenit Maria.

– Mai bine să ai o mamă moartă, decât una care nu te vrea, a completat Rosaria, aprinzându-şi o ţigară.

– Dante a salvat-o, a spus Damiana. Aşa e el. Dacă pe o rază de zece kilometri e vreun câine rănit, el o să-l găsească, o să-l aducă acasă şi o să-l îngrijească. Simte o pasăre cu aripa ruptă de la o sută de paşi!

– Şi *asta?* a şoptit Allegra, făcând un semn cu capul către Costanza care se făcea că nu aude.

– E fata contesei Aldorisio.

– Foarte aristocratic, a zis Rosaria impresionată.

– Contele l-a angajat pe tatăl micuţei rătăcite ca şofer.

– Ce drăguţ din partea Costanzei s-o ia şi pe ea, a spus Allegra pe un ton aprobator. Face mai mult decât este obligată.

Auzind acestea, Costanza s-a simţit tare mândră. Cu nasul pe sus, a sărit în apă, mulţumită că toate ştiau că ea nu e doar o fată din clasa

muncitoare, ca Floriana, ci una de-a lor. În vreme ce înota către prietena ei, zâmbea fericită; era normal să se afle acolo. Cât despre Floriana, ea era *foarte* norocoasă.

capitolul 9

Ziua a fost un succes atât de mare, încât Damiana le-a invitat pe fete să se întoarcă şi a doua zi. I-a telefonat contesei, care aproape că a plâns de bucurie la gândul că fiica ei este primită în sânul uneia dintre cele mai bogate familii italiene şi a trimis-o, din nou, pe Graziella să le însoţească. Fără părinţii ei prin preajmă, Damianei îi plăcea să joace rolul gazdei. Au luat prânzul pe terasă, pregătit de bucătar conform instrucţiunilor *ei*, au băut vinuri de calitate din beciul tatălui ei şi au fumat.

Floriana era plină de istorioare şi i-a făcut pe toţi să râdă până i-a durut burta. A făcut haz de tatăl ei şi de Signora Bruno, ridicându-se şi imitându-i într-o satiră crudă. Umorul era singura metodă prin care putea face faţă suferinţei pricinuite de părintele ei, iar faptul că toţi râdeau îl făcea oarecum mai acceptabil.

Costanza stătea tăcută, părând mulţumită s-o lase pe prietena ei în lumina reflectoarelor. Noapte Bună se lungise la picioarele Florianei, mâncând în linişte resturile pe care ea i le arunca sub masă, pe furiş. Dante a observat, dar n-a spus nimic. După prânz, cele două mici musafire au dispărut între măslini, să se joace cu Michelangelo. Odată ce s-au îndepărtat îndeajuns încât să nu îi mai poată auzi, cei din grup au început să vorbească despre ele, căzând de acord că nu-i costă nimic să le lase să se zbenguie prin împrejurimi şi să înoate în piscină. S-au întrebat ce soi de mamă poate să fugă şi să lase în urmă o fetiţă atât de adorabilă ca Floriana. Nu puteau înţelege de ce n-o luase cu ea. Damiana o îndrăgise într-un timp foarte

scurt. Îi furase inima la fel ca şi lui Dante, iar tânăra era nerăbdătoare s-o ia pe micuţa rătăcită sub aripa ei ocrotitoare.

A doua zi, fetele au sosit tot împreună cu Graziella, dar în ziua următoare au venit singure. De acum contesa simţea că se cunoşteau îndeajuns de bine cu doamna casei încât să se ducă neînsoţite. De atunci înainte au mers în vizită aproape zilnic, uneori dimineaţa, alteori după-amiaza, dar niciodată nu le-au fost o povară lui Dante şi Damianei, care se bucurau să le aibă prin preajmă, ca pe încă o pereche de animale rătăcite pe care să le adauge menajeriei ce locuia deja pe domeniul La Magdalena. Cele două îşi făceau de lucru fără să aibă nevoie de cineva care să le distreze. Zburdau prin grădini şi niciodată nu se plictiseau de jocuri. Explorau, îi spionau pe ceilalţi când aceştia stăteau lângă piscină fără să bănuiască nimic şi le cereau grădinarilor să le spună numele tuturor florilor şi copacilor. Floriana se juca împreună cu Noapte Bună şi folosea motanul ca pe-un manşon, cărându-l cu ea peste tot. Michelangelo era prea arogant pentru a-şi arăta afecţiunea faţă de fetiţa care îl mângâia pe burtă, aşa că se ţinea după ele de la distanţă, prefăcându-se că nu-i pasă.

Zilele se scurgeau într-un vârtej fermecat. Floriana nu se mai necăjea din pricina serilor în care tatăl ei se îmbăta la Luigi, iar când nu era pe domeniul La Magdalena, se juca împreună cu Costanza în casa acesteia, sub privirea dezaprobatoare a contesei.

– Chiar trebuie s-o iei pe Floriana cu tine de fiecare dată când mergi la familia Bonfanti? şi-a întrebat ea fiica într-o seară, după plecarea Florianei.

– De ce?

– Pentru că, scumpo, ea nu e din aceeaşi clasă socială cu tine. E nepotrivit. E foarte drăguţ din partea ta s-o tolerezi, dar...

– Dacă n-o iau, n-o să am cu cine să mă joc.

– Cum rămâne cu mezina? Cum o cheamă?

– Giovanna. Dar ea e în Mexic. Nu cred că o să vină deloc vara asta.

– Bine, atunci. Dacă pe ei chiar nu-i deranjează, poţi s-o iei pe Floriana, până când se întoarce Giovanna. Pe urmă va trebui s-o laşi şi să te împrieteneşti cu Giovanna. Înţelegi?

– Da, mamă.

– E spre binele tău, scumpo. E foarte bine că ai o prietenă din oraş cu care să te joci, dar acum, că ai început să creşti, ar trebui să ai legături cu cei de rangul tău. Ştiu, e vina tatălui tău că a trebuit să fii crescută aici şi să mergi la şcoala din localitate. Dacă n-ar fi luat nişte decizii atât de proaste în afaceri, am fi locuit la Roma, iar tu ai fi avut prieteni pe măsura ta.

– O *plac* pe Floriana.

– E foarte dulce, sunt de acord, şi e păcat, ca să nu spun mai mult, că mama ei a fugit şi a lăsat-o cu netrebnicul ăla de Elio. Dar nu trebuie să uiţi cine eşti, draga mea. Într-o zi o să te măriţi şi o să locuieşti într-un palat cum e La Magdalena, îţi promit. O să am grijă să se întâmple aşa, ascultă ce-ţi spun. Dacă te tot învârţi prin preajma fetelor ca Floriana, o să ajungi ca ea şi nu vrei asta, nu-i aşa?

– Floriana vrea să se mărite cu Dante, a spus Costanza, dând dovadă de lipsă de loialitate.

Contesa a râs de absurditatea unei asemenea idei.

– Presupun că nu te costă nimic să visezi, a spus femeia, ştergându-se la ochi. Ea are impresia că e ca tine, Costanza. Vezi tu, prietenia voastră vă face rău amândurora, în feluri diferite. Genul ăsta de visuri nu pot sfârşi decât cu o dezamăgire. Bietul copil.

A oftat, apoi s-a îndepărtat pentru a se aşeza la umbră şi a citi o revistă. Dar nu dădea atenţie celor scrise, fiind prea ocupată să se gândească la Dante şi să se întrebe dacă era complet improbabil ca, atunci când fiica ei va mai creşte puţin, *ea* să-i pice cu tronc. La urma urmei, erau perechea perfectă: *ea* avea titlu, el avea bani.

Floriana îşi dorea ca vacanţa de vară să nu se mai termine niciodată. Îi plăcea la nebunie să-şi petreacă zi-lele pe domeniul La Magdalena, respirând acelaşi aer rarefiat ca şi Dante. El o trata ca pe o soră mai mică, luând-o pe genunchi şi îmbrăţişând-o, fugărind-o în jurul piscinei, aruncând-o în apă ca pe o păpuşă de cârpă, zâmbindu-i de cealaltă parte a mesei de parcă ei doi ar fi împărtăşit vreun secret deosebit. Ea stătea pe bancă, lângă terenul de tenis, şi se uita la el cum juca îmbrăcat în pantaloni

scurţi albi şi tricou, trimiţând mingea către sora lui care mereu se plângea că el loveşte prea tare. Uneori o ruga pe Floriana să-i fie copil de mingi, iar ea şi Costanza fugeau de colo-colo, adunând mingile răzleţe. Ea întotdeauna i le arunca pe ale ei lui Dante, în vreme ce Costanzei nu-i rămânea decât să le strângă pe cele pentru sora lui.

Damiana nu făcea nici un efort, însă arăta strălucitoare într-o fustiţă albă plisată la spate şi o pereche de şosete albe cu ciucuri la glezne care se asorta cu tenişii ei albi, iar Floriana tânjea să fie ca ea. Tânăra accepta înfrângerile cu graţie, dar uneori, când juca împreună cu Dante împotriva prietenelor ei, câştiga. Atunci era o învingătoare elegantă, râzând nepăsătoare de parcă victoria n-ar fi contat, iar fetiţa o considera cea mai manierată femeie pe care o văzuse vreodată.

Dar într-o zi, a apărut un alt musafir, iar atmosfera din jurul piscinei s-a schimbat. Gioia Favelli era înaltă, cu păr castaniu, tuns scurt, picioare lungi, bronzate, o talie îngustă şi şolduri largi, voluptuoase. Sânii ei erau mari şi rotunzi, oarecum provocatori în micul costum de baie negru pe care îl purta.

Cele două fetiţe şuşoteau în apă, râzând în pumni, până când Dante şi-a pus braţul în jurul Gioiei şi a mângâiat-o absent pe spate, de parcă şi-ar fi aparţinut unul altuia. Deodată Florianei i-a trecut cheful de râs. Cu durere în suflet, i-a privit pe furiş din apă. A devenit evident faptul că Dante şi Gioia erau mai mult decât prieteni; erau un cuplu.

Floriana s-a îmbufnat. Nu se putea abţine. Când Dante a venit să se joace cu ea în piscină, a înotat departe de el. Când tânărul a încercat s-o ia în braţe la prânz, ea s-a zbătut să se elibereze.

Damiana a râs de brusca timiditate a fetei, dar era îndeajuns de perceptivă încât să-i înţeleagă adevăra-tul motiv.

– E geloasă, a explicat ea, când fetiţele au dispărut în grădină.

– Ce drăguţ! a exclamat Gioia, aprinzându-şi o ţigară. O înţeleg; Dante e tare chipeş.

– E mică, a spus Dante, simţindu-se prost. Şi e singură pe lume.

Damiana şi-a dat ochii peste cap.

– Iar începi! Ţi-e milă de pasărea cu aripa ruptă sau de câinele nedorit. Acum e vorba de copilul nedorit.

– Nu-mi spune că *tu* nu eşti mămoasă cu ea. Toate vă topiţi când vă uitaţi la ea.

– Ştiu, e o fetiţă specială. Dar pe tine te adoră, Dante. Nu-i frânge inima.

– Ce pot să fac?

El s-a întins peste masă şi a luat-o pe Gioia de mână.

– Fii bun, i-a spus sora lui. Şi atent.

În acea după-amiază, Dante a încercat din răsputeri să-i ofere Florianei toată atenţia lui şi, după multă strădanie, fata s-a înmuiat, permiţându-i să se joace cu ea.

Costanza îi privea din cealaltă parte a piscinei, unde stătea bălăbănindu-şi picioarele în apă. Îşi amintea spusele mamei despre „nivelul ei" şi se gândea că, probabil, era cu atât mai bine că Gioia apăruse pentru a sparge baloanele de săpun pe care Floriana le crease în năstruşnica fântână a imaginaţiei sale.

Floriana a uitat de Gioia sau, poate, a crezut că afecţiunea lui Dante pentru ea o întrecea pe cea pe care tânărul o nutrea pentru străina care apăruse deodată în mijlocul lor. Gioia stătea întinsă pe şezlongul ei, citind o revistă, deloc interesată de activităţile din apă. Damiana se bucura foarte mult că Floriana fusese convinsă să nu mai stea îmbufnată, dar simţea că sfârşitul verii îi va aduce fetiţei numai nefericire. Când aveau să se întoar-că la Milano, ea va redeveni o rătăcită, fără cineva care să o îngrijească.

După o vreme, Dante s-a plictisit de joacă şi s-a retras pe şezlong, ca să stea la soare.

– Mi-aş dori ca vara să continue la nesfârşit, a spus Floriana, urmându-l afară din piscină.

– Dar nu se poate, *piccolina*. Va trebui să mă întorc la Milano.

– Pe urmă în America şi Dumnezeu ştie ce ţi-o mai fi pregătit taică-tău, a adăugat Gioia, fără să se gândească. Iar eu o să fiu foarte tristă.

Damiana i-a aruncat o privire Florianei şi i-a remarcat chipul copleşit de tristeţe.

– Totuşi, o să te întorci curând, nu-i aşa, Dante?

– Ar face bine să se întoarcă. N-o să stau să-l aştept cât el hoinăreşte în jurul lumii.

– Dante, l-a avertizat Damiana, dar era prea târziu.

Floriana înţelesese deja că nu avea să-l mai vadă pentru mulţi ani şi până atunci... cine ştie?

– De ce trebuie să te trimită tatăl tău atât de departe? Nu sunt universităţi bune şi mai aproape de casă? a continuat Gioia.

Floriana s-a dus la marginea stâncilor şi s-a uitat la marea de la picioarele ei care mângâia cu blândeţe pietrele, chemând-o, îndemnând-o să sară. S-a întors pentru a ve-dea chipul albit al Costanzei, ceea ce a încurajat-o şi mai mult, apoi şi-a amintit de momentele în care să-rise în valuri de la mari înălţimi pentru a-şi speria colegii de şcoală. Acum se afla mai sus ca niciodată, dar inima îi era frântă, deci ce mai conta dacă se rănea?

Damiana a reuşit să-i atragă atenţia Florianei şi a făcut o grimasă, dar fetiţa s-a apropiat şi mai mult de margine. Apoi, fără să se gândească deloc la propria siguranţă, s-a aruncat într-un plonjon graţios. Acum era acolo şi, în clipa următoare, dispăruse.

Dante a sărit în picioare, panicat.

– *Che cazzo fa?* a strigat el şi s-a aruncat după ea.

– O, Dumnezeule! a ţipat Gioia, alergând către marginea stâncii. O să se sinucidă.

Damiana şi fetele i s-au alăturat, uitându-se neajutorate la apa de jos. O vreme n-au văzut nimic, doar valurile şi o urmă de spumă, acolo unde cei doi străpunseseră suprafaţa.

Inima Costanzei a îngheţat. Era prea speriată pentru a ieşi din piscină. Floriana era curajoasă, dar şi nesăbuită. Dacă de data asta mersese prea departe şi muriseră amândoi? A închis ochii strâns, dorindu-şi să fie acasă, împreună cu mama ei.

Floriana s-a lăsat în îmbrăţişarea rece şi tăcută a apei. Pentru o clipă, durerea din suflet i-a fost alinată de fluxul de adrenalină care i-a făcut inima s-o ia la goană. O putea auzi bubuindu-i în piept şi era uşurată că nu se mai afla lângă piscină, unde să fie chinuită de vorbele crude. Apoi a simţit cum o mână o apucă de braţ şi o trage afară din refugiul valurilor.

Amândoi au ţâşnit la suprafaţă cu un pleoscăit zgomotos, trăgând guri mari de aer în piept.

– Copil prost ce eşti! i-a strigat Dante când şi-a recăpătat suflul. Tu n-ai nici un fel de instinct de autoconservare?

Floriana s-a holbat la el îngrozită. Trăsăturile lui erau contorsionate de frică.

– Dumnezeule, puteai să mori, fetiţă prostuţă! Nu-ţi dai seama că sub apă sunt pietre pe care nu le poţi vedea? Dacă te-ai fi lovit la cap ai fi murit pe loc. Asta vrei?

Ea a scuturat din cap, privindu-l cu ochii mari de uimire. Se aşteptase la admiraţie din partea lui, nu la furie. El a înotat nervos până într-un loc între stânci pe unde putea ieşi din apă în siguranţă, iar ea l-a urmat încet, dorindu-şi să poată dispărea pe fundul mării de unde să nu se mai ridice vreodată.

– E OK, i-a strigat el surorii lui, care s-a retras uşurată de lângă margine.

– Ce copil idiot, să se dea mare în felul ăsta! a exclamat Gioia furioasă. Putea să-l ducă pe Dante la moarte.

– Nu cred că a făcut-o intenţionat, i-a luat apărarea Damiana. N-a ştiut.

Dante şi Floriana s-au târât pe bolovani şi s-au aşezat unul lângă altul.

– Îmi pare rău, a spus Floriana cu voce scăzută. N-am vrut să te sperii.

– În viaţa mea n-am fost mai speriat ca acum.

El şi-a alungat furia cu o scurtă mişcare a capului şi a îmbrăţişat-o. Un zâmbet iertător i-a îmblânzit faţa.

– Promite-mi că n-o să mai faci niciodată aşa ceva.

– Promit, a răspuns Floriana.

Bărbia a început să-i tremure. A simţit cum inima îi revine la viaţă, ca un cauciuc dezumflat care se umple din nou cu aer, şi a început să plângă.

– Nu plânge, *piccolina*.

Dar umerii fetiţei au început să tremure, iar ea a izbucnit într-un hohot puternic.

– Hai, mica mea prietenă, îmi pare rău că am ţipat la tine. M-am speriat, asta-i tot. Am crezut că ai murit.

Floriana nu se putea opri. Rareori se lăsa pradă lacrimilor, dar acum obişnuitele ei metode de apărare nu mai funcţionau. Şi-a umflat pieptul, a ridicat bărbia, dar emoţiile îi erau prea puternice pentru o asemenea îmbărbătare stângace. Nu furia lui a fost cea care o făcuse să plângă, ci grija lui. Uitase cum e să fie preţuită.

După aceea, vara n-a mai părut că va ţine o veşnicie. Fiecare moment petrecut alături de Dante era plătit cu o senzaţie acută de pierdere, de parcă în clepsidră ar mai fi rămas doar câteva fire de nisip, semnalându-i Florianei că timpul era pe sfârşite. Nu mai trăia în raiul unei veri nesfârşite, pentru că un nor întunecat atârna la orizont, amintindu-i de efemeritatea anotimpului, apropiindu-se tot mai mult în fiecare seară, înghiţind acele fericite zile călduroase, până când ploaia a sosit, în sfârşit, pentru a-l purta pe Dante înapoi la Milano.

– O să ai grijă de Noapte Bună pentru mine, nu-i aşa? a întrebat-o el în vreme ce îşi lua rămas-bun.

– N-o să vin în grădina ta dacă nu eşti aici, i-a răspuns Floriana, luptându-se să-şi ţină în frâu amărăciunea.

Dante a luat-o în braţe şi a strâns-o.

– Dar o să spionezi de pe zid, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Bineînţeles că o s-o faci.

– Când o să te întorci?

– Curând, i-a răspuns el, dar nu putea şti sigur.

– O să-mi fie dor de tine în fiecare zi.

– Ba n-o să-ţi fie. O să mă uiţi de cum o să plec. A lăsat-o jos. Să fii cuminte. Fără sărituri de pe stânci. Promiţi?

– Promit.

El a zâmbit, iar Floriana i-a răspuns cu un zâmbet lipsit de vlagă. Pe dinăuntru se simţea de parcă inima i s-ar fi umplut cu beton rece.

Damiana a încercat s-o liniştească, promiţându-i că se va întoarce curând împreună cu Giovanna, care era tare nerăbdătoare să le cunoască. Apoi a îmbrăţişat-o pe micuţa *orfanella*, dându-şi seama că are un nod în gât care o împiedica să mai spună ceva.

Costanza a simţit căldura cu care ei îşi luau la revedere, dar ştia că nu ei îi era destinată. Ea era doar tovarăşa Florianei, iar aceasta le devenise ca o soră.

Cele două fetiţe au mers încet prin ploaie, înapoi în oraş. Abia dacă au schimbat două vorbe, atât de grea era inima Florianei şi atât de plină de invidie era a Costanzei. Când au ajuns, în sfârşit, la răspântie, Costanza şi-a întrebat prietena dacă vrea să vină la ea acasă să se joace, dar aceasta a scuturat din cap. Voia să o ia la fugă pe plajă şi să-şi plângă durerea în mare. Aşadar, Costanza s-a grăbit spre casă, unde o aşteptau căldura inimii şi îmbrăţişarea mamei, în vreme ce Floriana a luat-o pe cărarea care ducea către plaja singuratică şi rece.

Vântul se înteţise, suflând în rafale deasupra ţărmului. Valurile se izbeau de stânci şi se repezeau pe nisip, spărgându-se la picioarele ei. Părul îi flutura şi îi biciuia obrajii. Stătea distrusă şi singură, lăsând ploaia să-i spele lacrimile. Acum înţelegea dragostea, cu toată durerea şi frumuseţea ei. Înţelegea că aceasta nu vine nicio-dată singură, fiind mereu însoţită de nedespărţita ei tovarăşă, tristeţea.

Instinctiv, ştia că nu poate fi altfel, aşa cum o monedă nu poate avea decât două feţe, dar nu o deranja. Agonia merita îndurată pentru sublimul sentiment al iubirii, căci, deşi Dante plecase, în sufletul ei îl iubea, iar acea trăire nu avea să dispară niciodată. O va purta cu sine pentru totdeauna. Şi îl va aştepta. Fie ploaie sau soare, ea va sta în faţa acelor uriaşe porţi negre şi, ca un câine credincios, va aştepta. Şi va exista plăcere în aşteptarea ei,

pentru că va fi alinată de speranţă. Speranţa că el se va întoarce. Speranţa că n-o va uita.

capitolul 10

Devon 2009

În ultima zi a lunii mai, Rafa Santoro a ajuns la Polzanze. Un soare strălucitor l-a întâmpinat pe când cobora din Audi-ul închiriat, iar o briză răcoroasă şi-a trecut degetele nepăsătoare prin părul lui. A inspirat adânc, satisfăcut, şi a măsurat clădirea din priviri, cu un aer drăgăstos, de parcă şi-ar fi zis: „În sfârşit, acasă“.

Sosirea lui fusese îndelung aşteptată la hotel, iar micul hol cu lambriuri de lemn era plin de angajaţi. Jennifer şi Rose părăsiseră recepţia, Bertha îşi lăsase baltă îndatoririle, iar Heather se învârtea pe lângă uşa sălii de mese, buzele ei având o nuanţă de purpuriu neobişnuit de provocatoare. Jake stătea în mijlocul holului, în faţa măsuţei rotunde supuse la grele încercări sub greutatea unui somptuos aranjament floral cu crini, în vreme ce tatăl său se aşezase lângă şemineu, cu mâinile în buzunare şi o expresie preocupată pe chip. Tom, un tânăr din Cornwell care lucra împreună cu Shane, era deja afară, oferindu-se să care bagaje.

Fiind duminică, Clementine nu era la muncă, dar considerase că e sub demnitatea ei să piardă vremea prin salon precum o fană disperată, aşa că rămăsese singură în dormitor, impunându-şi să nu tragă cu ochiul de după draperie la noul artist. Pentru că nu-l văzuse încă, nu pricepea ce-i cu toată agitaţia.

Marina lua micul dejun împreună cu generalul, ascunzându-şi entuziasmul în spatele unei căni mari cu cafea, dar acum Shane traversa în grabă sala de mese pentru a-i spune că domnul Santoro sosise.

– Mulţumesc, Shane, a zis ea, ridicându-se. Jake este în hol?

– Împreună cu toţi ceilalţi, a răspuns el cu un chicotit.

– Care ceilalţi?

– Jennifer, Rose, Bertha...

O umbră de iritare a întunecat chipul Marinei. Era datoria lui Jake să se asigure că toţi îşi văd de treburile lor. I-a adresat generalului un zâmbet exasperat.

– Ar fi bine să mă duc şi să arunc pisica între porumbei.

– Şi eu sunt destul de curios, a spus bătrânul. Mi-ar plăcea să fiu un porumbel.

– Nu cred că a mai rămas vreun centimetru liber în hol – nici măcar pentru un porumbel foarte discret ca dumneata.

– Atunci o să aştept aici şi îmi poţi face cunoştinţă mai târziu. Cred că o să mă duc să citesc ziarele în bibliotecă.

– Ai zice că n-au mai văzut un bărbat chipeş până acum.

– Sunteţi cu toţii prea tineri ca să vă amintiţi de mine, a mai spus el râzând. Pe vremea mea eram, cum se spune, „o bunăciune“.

Când Marina a intrat cu paşi mari în hol, i-a găsit doar pe Jake şi Grey şi a intuit corect că Shane trebuie să-i fi avertizat pe toţi să se întoarcă la treburile lor. Tom tocmai intra pe uşă cărând două valize, urmat de Rafa, îmbrăcat lejer în jacheta lui maronie din piele întoarsă şi blugi, cureaua cu cataramă de argint strălucindu-i în talie. Marina l-a salutat cu căldură, iar ochii lui căprui s-au oprit asupra ei cu familiaritatea unui vechi prieten. Femeia le putea vedea, cu coada ochiului, pe Jennifer şi pe Rose întinzându-şi gâtul de după colţ ca două gâşte. Dar nici zâmbetul şi nici privirea nu i-au ezitat. Bărbatul avea o strălucire aparte care părea să lumineze întreaga încăpere şi să-i prefacă toate temerile în fire de praf neînsemnate. Trecuse atât de multă vreme de când nu mai reuşise să respire fără să-şi simtă pieptul încordat. Abia aştepta ca fiica ei vitregă să vină şi să-l cunoască; ştia că aceasta va fi încântată de alegerea ei şi acest gând o făcea să zâmbească şi mai larg.

– Dă-mi voie să ţi-i prezint pe Jake, managerul nostru şi pe soţul meu, Grey.

– Tată şi fiu?

– Da, a spus Grey.

– Semănaţi foarte mult.

– Nu sunt sigur dacă ăsta e un compliment, a spus Jake cu un rânjet.

Tatăl şi-a dat ochii peste cap.

– Tinerii din ziua de azi nu mai au pic de respect! Bun venit.

I-a întins mâna. Strângerea lui Rafa era fermă şi încrezătoare.

– E minunat să mă aflu aici, a spus el bucuros. N-am uitat cât de frumoasă e casa asta.

Marina radia de mândrie.

– Sunt atât de încântată că-ţi place.

– Cu siguranţă o s-o pictez.

– Iar noi o să punem tabloul undeva la vedere, a spus Grey.

– Presimt că o să avem o întreagă galerie, a spus Jake, nu fără o urmă de sarcasm.

– Am fi tare norocoşi, a adăugat Marina. Vrei o cafea sau preferi să-ţi vezi camera mai întâi?

– Mi-ar plăcea să-mi văd camera, a răspuns Rafa. Orice scuză e bună pentru a vedea mai mult din casa asta fantastică.

I-a zâmbit, iar ea nu s-a putut abţine să-i zâmbească la rândul ei cu un entuziasm copilăresc. Marina a observat cum colţurile gurii lui se ridică, făcându-i pielea de pe obraji să se încreţească în pliuri leonine şi s-a întrebat de ce Clementine nu apăruse încă pentru a face cunoştinţă cu el.

– Vino, lasă-mă să-ţi arăt.

Au trecut pe lângă recepţie, unde Rose şi Jennifer stăteau nemişcate, cu gurile înţepenite în rânjete prosteşti. Rafa a rupt vraja strângându-le mâinile şi prezentându-se. Cele două au fost luate prin surprindere de siguranţa şi de bunele lui maniere – majoritatea oamenilor li se adresau numai atunci când voiau ceva.

– E superb, a oftat Rose când el a dispărut la etaj, împreună cu Marina, Grey şi Jake.

– Nu se mai fac astfel de oameni în ţara asta, a spus Jennifer. Nu cunosc nici măcar un singur englez care să aibă şarmul lui.

– Şi accentul lui. Pe *ăsta* mi-ar plăcea să-l ascult pe perna mea.

– O Doamne, şi mie la fel.

Visarea le-a fost întreruptă de ţârâitul zgomotos al telefonului. Jennifer s-a grăbit să ridice receptorul. Când a auzit vocea familiară a părut uşor iritată.

– Oh, salut, Cowboy. Ştii că n-ar trebui să mă suni la muncă...

Marina l-a condus pe Rafa la ultimul etaj, unde o baie, un dormitor şi o sufragerie formau un aparta-ment confortabil.

– Toate astea sunt pentru mine? a întrebat el surprins.

– Păi, o să rămâi aici toată vara şi o să ai nevoie de spaţiu pentru a picta.

– *Qué bárbaro!*

S-a îndreptat către dormitor, unde îi Tom aşezase una dintre valize pe un raft, iar pe cealaltă alături, pe podea. În cameră se aflau un pat dublu uriaş, cu o ramă de lemn închisă la culoare, şi veioze elegante, puse pe noptierele pe care erau aşezate, ordonat, teancuri de cărţi.

– Grey alege materialele de citit, a spus Marina, observând că Rafa îşi arunca privirea pe cotoare.

– Edith Wharton, Nancy Mitford, P.G. Wodehouse, Jane Austen, Dumas, Maupassant, Antonia Fraser, William Shawcross.

– Crezi că o să mai ai timp să pictezi? l-a întrebat Grey, zâmbind cu mândrie în vreme ce Rafa citea cu voce tare numele autorilor săi preferaţi.

Rafa şi-a frecat bărbia.

– Nu sunt sigur. S-ar putea să nu mai ies niciodată din cameră.

– Ce noroc că ai la dispoziţie toată vara.

– Cred că o să-mi placă aici, a reflectat el, zâmbindu-i Marinei. Aveţi gusturi foarte bune, *señora*.

– Mulţumesc. M-am distrat teribil pregătind toate astea. A fost o provocare să păstrez ce era mai bun din vechea clădire şi să aduc ce are mai reuşit stilul modern, fără să schimb spiritul locului. Pe vremea când asta era o locuinţă privată, aici era etajul copiilor. Are o vedere splendidă spre mare.

A mers către fereastra dormitorului, s-a aşezat pe pervaz şi s-a uitat prin micile ochiuri de geam pătrate, fixate în plumb.

– Nu ţi-ar veni să crezi câte ochiuri de geam am fost nevoiţi să înlocuim.

Rafa şi-a sprijinit o mână de peretele de lângă ea şi s-a aplecat.

– Ador marea. Fiind crescut în pampas, consider că marea e o noutate încântătoare pentru mine.

– E frumos să adormi ascultând-o cum se izbeşte de stânci.

– Întotdeauna aţi locuit aici?

– Nu, am cumpărat casa acum optsprezece ani, dar am iubit-o ca pe un om.

– Are atât de multă personalitate. Am simţit-o din clipa în care am intrat. Trebuie să fie tare pretenţioasă, ca un alt copil.

Marina nu s-a obosit să-l corecteze. Majoritatea oamenilor presupuneau că cei doi copii ai lui Grey erau şi ai ei.

– Într-un fel e mai neajutorată, a spus ea cu blândeţe.

Încă o dată a simţit povara unei presimţiri întunecate apăsându-i sufletul, în vreme ce îşi amintea de ce se afla Rafa acolo şi cât de multe depindeau de el.

– Hai să-ţi arăt salonul, a intervenit Grey, iar artis-tul l-a urmat pe coridor, lăsându-i pe Jake şi pe Marina în dormitor.

– Încă nu sunt sigur de ce i-ai dat cele mai bune camere din casă, a spus Jake cu voce scăzută.

– Nu sunt cele mai bune. Camerele de la primul etaj sunt mai drăguţe.

S-a ridicat şi s-a întors cu faţa către el.

– Da, dar ăsta e un etaj întreg.

– E o mansardă.

– Dar dacă o să avem vreun cuplu care vrea să-l rezerve pentru luna de miere?

– Atunci o să aibă la dispoziţie camerele de jos. Avem douăzeci de camere, Jake, dintre care, până acum, mai puţin de jumătate sunt rezervate pentru vara asta.

– O să fim mai ocupaţi.

– Totul e relativ, Jake.

– E charismatic, dar nu sunt sigur cum o să umple el brusc hotelul cu pictori în devenire.

– Nu fi aşa negativist. Tu n-ai venit cu vreo idee mai bună.

– De fapt, eu şi tata o să pornim un club literar.

– Chiar aşa?

– Nu ţi-a spus?

– Nu.

– O să invităm autori celebri să vină aici şi să ţină prelegeri.

Marina a dat din cap, gânditoare.

– E o idee bună.

Tânărul a părut surprins.

– Da, este.

– Aţi abordat deja pe cineva?

– Nu. Dar o s-o facem în curând. Eu şi tata trebuie să punem totul la punct. Deocamdată e doar o idee.

– Păi, aţi face bine să vă grăbiţi, altfel n-o să mai aveţi un hotel în care să-i invitaţi să vorbească.

– Nu-i chiar atât de rău, nu-i aşa?

Marina a închis ochii şi a suspinat cu durere.

– E rău. Aş vrea să nu fie adevărat, dar este. Ne cufundăm în mocirlă.

– Doamne, nu ştiam că situaţia e atât de disperată.

– Bănuiesc că tatăl tău n-a vrut să te îngrijoreze.

– Poate că exagerezi.

– Aş vrea să fie aşa, dar nu exagerez. O să fac tot ce pot ca să păstrez locul ăsta. Nu-mi pasă cât de jos va trebui să mă cobor.

Bărbaţii s-au întors în dormitor tocmai când Jake ieşea pe coridor.

– Îţi place salonul?

– E fermecător, a răspuns Rafa. Şi îmi place felul în care aţi păstrat toate instalaţiile sanitare din vechea baie. E atât de englezesc.

– Uneori lucrurile vechi sunt mai bine făcute decât echivalentele lor moderne. Instalaţiile astea au rezistat aproape două sute de ani; unele dintre cele moderne rezistă doar doi ani, apoi încep să crape sau să aibă scurgeri, a explicat Grey.

– Cu siguranţă, l-a aprobat Rafa cu emfază.

– Te lăsăm să te împrospătezi, să-ţi aşezi lucrurile şi te aşteptăm afară, pe terasă. Să-ţi pregătesc ceva de băut? l-a întrebat Marina.

– Cafea, mulţumesc.

– O să te aştepte când eşti gata.

Cei trei au coborât, atenţi să nu vorbească despre artist cât încă se aflau pe scări, acustica funcţionând în aşa fel încât întregul hotel putea auzi conversaţiile purtate acolo. Rose şi Jennifer încă mai chicoteau în spatele biroului de la recepţie, în vreme ce Shane şi Tom tândăleau prin hol, aşteptând nou-veniţi care să-i cheme afară sau ca oaspeţii sosiţi deja să apară şi să ceară să fie îndrumaţi către garderobă sau către vreo altă parte din hotel, pentru că planul încăperilor era destul de confuz, iar clienţii se rătăceau deseori.

Marina l-a instruit pe Tom să-i spună lui Heather să vină cu câte o cafea pentru fiecare. Când au trecut prin camera de pictură, au salutat un cuplu de americani, veniţi pentru un weekend, care stăteau pe o canapea confortabilă, lângă extravagantul şemineu, şi beau ceai Earl Grey. Soţul Marinei a rămas în urmă pentru a le răspunde la întrebările despre istoria casei, lăsându-i pe Jake şi pe mama lui vitregă să îşi continue drumul către terasă.

Era o zi neobişnuit de senină, fără urmă de nor pe cer. Oceanul era calm şi părea aproape la fel de albastru ca Marea Mediterană. Marina s-a aşezat, lăsându-şi pentru o vreme privirea să-i rătăcească într-acolo, cu gândurile alunecându-i fără ţintă pe apa care se unduia uşor. Jake s-a oprit

pentru a discuta cu chelnerii despre treburile zilnice, iar ea a rămas singură, să chibzuiască la situaţia grea în care se afla.

Pentru o clipă atenţia i-a fost atrasă de imaginea unei bunici care stătea liniştită cu nepoţelul ei în celălalt capăt al terasei şi jucau cărţi. Expresia Marinei s-a înmuiat uşor în vreme ce ofta blând. Bunica l-a lăsat pe copil să câştige, prefăcându-se supărată pentru pierduse. Băieţelul i-a zâmbit, cu obrajii roşii ca merele, şi i-a cerut să mai joace încă o dată. Bătrâna a amestecat cărţile cu răbdare, de parcă n-ar fi avut altă dorinţă decât să-şi petreacă dimineaţa distrându-l pe cel mic. Marina i-a invidiat şi a simţit un dor dureros care a forţat-o să-şi întoarcă privirea.

Jake i s-a alăturat în sfârşit, iar Grey şi-a făcut apariţia împreună cu Rafa. Ea şi-a alungat din minte imaginea bunicii şi a băieţelului, concentrându-se asupra lui Rafa, recunoscătoare pentru că îi fusese distrasă atenţia.

– Văd că mi-ai şi pus la dispoziţie culori şi hârtie, a spus el, aşezându-se.

– Nu ştiam de ce ai nevoie, dar mi-am permis să ghicesc, bazându-mă pe ustensilele cu care a lucrat Paul Lockwood anul trecut. Oaspeţii noştri o să aibă nevoie de materiale, deşi unii şi le vor aduce pe ale lor.

– Şi eu mi-am adus rezerve, dar mulţumesc.

Heather a ieşit, ducând o tavă cu ibrice de argint şi ceşcuţe frumoase. Unul dintre chelneri a ajutat-o s-o descarce, aşezând o farfurie cu biscuiţi în mijlocul mesei.

– Îţi sugerez să-ţi faci timp să vezi împrejurimile, a spus Grey. Pe aici sunt locuri frumoase în care să pictezi, iar Harvey cunoaşte toate locuinţele private şi hotelurile din apropiere, în caz că ai nevoie să-ţi duci elevii să lucreze altundeva. Anul trecut, Paul a petrecut mult timp în casele din jur, care au grădini chiar spectaculoase. S-a bucurat de diversitate şi sunt sigur că vecinii vor fi foarte încântaţi să te primească.

– Da, trebuie să profiţi de ocazia de a vedea cât mai mult posibil din Anglia. Partea asta a ţării este atât de frumoasă, iar noi cunoaştem mulţi oameni care au locuinţe într-adevăr drăguţe.

– O să vă urmez sfatul şi o să văd cât mai multe posibil.

– Harvey o să fie ghidul tău, a spus Marina hotărâtă. Nimeni nu e mai potrivit decât el.

În acel moment, Clementine şi-a făcut apariţia, purtând un caftan turcoaz care îi atârna larg peste pantalonii albi, mulaţi. Părul îi era prins neglijent în vârful capului şi nu era machiată, de parcă s-ar fi decis să nu arate ca şi cum ar fi făcut vreun efort pentru artistul care părea să le fi înflăcărat deja pe toate angajatele.

– Ah, Clementine, dragă, vino să faci cunoştinţă cu Rafa Santoro, a spus Grey, întâmpinând-o cu entuziasm, într-o încercare subconştientă de a o înveseli.

Rafa s-a răsucit şi a dat cu ochii de fata pe care o întâlnise cu câteva săptămâni în urmă, în cafeneaua Black Bean. Clementine l-a recunoscut pe dată şi s-a înroşit. Brusc îşi dorea să se fi dat cu rimel, să-şi fi periat părul, să se fi dat cu parfum, să nu fi purtat pantalonii albi sau caftanul, iar anxietatea a explodat în interiorul ei. Nu ştia unde să se mai ascundă de ruşine.

Rafa s-a ridicat, i-a ignorat mâna întinsă şi a sărutat-o pe obraz cu degajare, aşa cum era obiceiul în ţara lui.

– Bună din nou.

– V-aţi cunoscut deja? a întrebat Marina surprinsă.

– Da, după ce am venit aici să te cunosc, am dat o raită prin oraş. M-am întâlnit cu fiica ta în cafeneaua Black Bean.

– Nu ne-ai spus, a intervenit Grey.

– N-am ştiut cine e, tată, a explicat Clementine, ruşinea ei transformându-se într-o atitudine defensivă.

Nu intenţionase să pară atât de neprietenoasă. Şi-ar fi dorit să zâmbească, dar se simţea stângace. Cum de nu s-a obosit să întrebe mai multe despre artistul care urma să petreacă vara la ei? De ce se încăpăţânase să nu manifeste nici cel mai mic interes? Acum arăta pur şi simplu ca o proastă.

– M-ai făcut să cumpăr o negresă, a spus el. O negresă *nesăbuită*.

– Sună bine, a spus Jake.

– A fost bună.

– Vino şi stai cu noi, a zis Marina, în timp ce chelnerul le-a adus încă un scaun. Clementine ar fi vrut să deruleze toată scena şi s-o ia de la capăt, dar nu-i mai rămânea decât să se aşeze şi să continue aşa cum începuse, stângace şi încordată. Şi-a încrucişat braţele la piept, dorindu-şi ca toţi ceilalţi să vorbească între ei.

– Nu-mi vine să cred că vă cunoaşteţi deja, a continuat Marina.

– Nu prea ne *cunoaştem*, a spus Clementine. I-am spus să cumpere o negresă şi asta a fost tot.

A dat din umeri nepăsătoare, dar nu uitase cum se repezise înapoi la birou pentru a-i spune Sylviei că e îndrăgostită şi nici cât fusese de sigură că nu-l va mai vedea vreodată. Ei bine, el era acolo, iar ea nu era în stare decât să îl privească încruntată.

Marina nu pricepea îmbufnarea fiicei ei vitrege faţă de cel care era, probabil, cel mai atrăgător bărbat care pusese vreodată piciorul în colţul lor de Devon şi a încercat s-o facă să se relaxeze.

– Clemmie adoră să călătorească, nu-i aşa, Clemmie? A fost prin toată India. De asta e aici, lucrează ca să-şi câştige banii necesari pentru a se întoarce acolo.

– Cred că cea mai bună formă de educaţie e călătoria prin lume, a spus Rafa. Totuşi, recunosc că n-am fost niciodată în India.

Acesta ar fi trebuit să fie semnalul lui Clementine că trebuie să intervină în discuţie, dar ea a rămas deoparte, lăsându-şi mama vitregă să umple tăcerea în locul ei.

– Nici eu, deşi felul în care Clementine vorbeşte despre ţara asta, *când* vorbeşte despre ea, îmi stârneşte dorinţa de a merge acolo.

I-a zâmbit fetei cu bunătate, dar Clementine n-a putut scoate decât un mormăit.

A privit-o pe Marina sporovăind cu voioşie şi a oftat. Încă un bărbat prins în mrejele mamei ei vitrege.

– Admir oamenii care vorbesc limbi străine, a spus Grey. Eu am încercat să-i încurajez pe Jake şi pe Clementine să înveţe franceza, dar nici unul dintre ei n-a prins-o foarte bine.

– Asta pentru că franceza e o limbă inutilă, a excla-mat Jake. Se vorbeşte doar în Franţa şi în câteva insu-liţe îndepărtate.

– Pun pariu că tu vorbeşti franceza, i-a spus Marina lui Rafa.

– Odată ce cunoşti o limbă latină, îţi e uşor şi cu celelalte. Am crescut vorbind italiana cu părinţii mei, spaniola cu prietenii, iar engleza am învăţat-o la şcoală. Am prins şi un pic de franceză pe drum, dar n-o ştiu prea bine. Dar mă pricep de minune să blufez.

– Părinţii tăi sunt italieni? a întrebat Marina.

– Atât de mulţi argentinieni sunt italieni, a răspuns el. Tatăl meu a părăsit Italia pentru Argentina imediat după război. Familia mamei locuia în Argentina de câteva generaţii.

– Se zice că este un minunat amestec de culturi, a spus Grey.

– Este, a încuviinţat Rafa. Dar nu avem tradiţia pe care o aveţi aici, în Europa. E fascinant să te plimbi pe străzile Londrei şi să-ţi închipui cum arătau pe vremea infamei dinastii Tudor. Mărturisesc că am fost în Turnul Londrei unde, aproape toată dimineaţa, am stat pur şi simplu şi am asimilat istoria asta bogată a voastră. A fost un timp petrecut cu folos.

Au continuat să stea de vorbă. Clementine li s-a alăturat, relaxându-se încet-încet, pe măsură ce Rafa parcă ar fi inclus-o intenţionat în discuţie, cu toate că părea mai interesat de Marina. Tânăra se întreba dacă tatăl ei observase că soţia lui flirtează sau era atât de obişnuit încât nici nu-l mai deranja. Bănuia că el era fericit doar pentru că *ea* era fericită, nu conta cu ce preţ. Mulţumirea Marinei avea pentru soţul ei o importanţă capitală.

– Clemmie, de ce nu-i arăţi lui Rafa împrejurimile? a sugerat Marina. Nu ai treabă azi, nu-i aşa? S-a întors către Rafa. Deja ai văzut cafeneaua Black Bean, cu siguranţă unul dintre punctele de atracţie din Dawcomb, aşa că ar putea fi interesant să mai explorezi un pic ţinutul alături de un ghid care ştie drumul.

– Unul care n-are pic de interes pentru Devon, a adăugat Jake cu răutate. Clemmie nu ascunde faptul că urăşte tot ce înseamnă Devon.

– Nu-i corect! a exclamat Marina. Clemmie nu *urăşte* Devonul. Doar se concentrează pe India.

– Poate că entuziasmul meu va fi molipsitor, a spus Rafa, iar ochii i-au sclipit către Clementine aşa cum o făcuseră în cafenea.

Ea şi-a simţit pieptul explodând de fericire.

– Ce zici? Vrei să fii ghidul meu?

Clementine i-a zâmbit fără să vrea. Era imposibil să nu răspunzi afirmativ la amabilitatea lipsită de inhibiţii a lui Rafa.

– Sigur, dacă vrei.

Marina a observat cum chipul fetei se deschide precum o floare a soarelui. Şi-a dorit ca ea să zâmbească mai des; chiar era foarte frumoasă când zâmbea.

capitolul 11

După ce şi-au terminat cafelele, Grey i-a sugerat lui Clementine să înceapă turul, astfel încât să se poată întoarce la timp pentru prânz.

– Du-l cu maşina, aşa o să se poată orienta.

– Arată-i plaja, a propus Marina. E o zi atât de frumoasă, vă puteţi plimba încoace şi încolo cu picioarele în apă.

– Să-l duci neapărat la Wayfarer, a adăugat Jake.

Clementine a pufnit nervoasă.

– O să-mi fac singură planul, mersi frumos.

– Poţi să împrumuţi maşina mea, a spus Grey.

– Da' Mini-ul ce are?

– Păi, e puţin cam mic.

Clementine s-a întors către Rafa.

– Crezi că un Mini e prea mic?

El a dat din umeri.

– Tu eşti şefa. Dacă aţi fi fost bucătari, aţi fi stricat tortul.

Marina a început să râdă.

– Că mare dreptate ai! Hai, să-i lăsăm să-şi vadă de treabă. Ne vedem la ora unu.

– Mă rog. Mă duc să mă schimb, Rafa. Ne întâlnim în hol peste cinci minute.

Clementine i-a lăsat pe terasă şi a descoperit că, odată ce s-a văzut singură în dormitorul ei, a reuşit să respire din nou.

– O, Doamne! a exclamat ea în faţa oglinzii din baie. E delicios. E chiar mai delicios decât mi-l aminteam. Şi m-a ţinut minte.

Şi-a dat cu rimel pe gene, apoi şi-a ascuns cearcănele cu fard corector.

– Chiar nu ştiu de ce mă mai obosesc. Adică, nu s-ar uita niciodată la mine. Nu-i aşa? Şi probabil că are deja o prietenă. De obicei, bărbaţii de felul ăsta sunt luaţi.

S-a parfumat cu apă de toaletă Penhaligon's Bluebell. Oftând melodramatic, a observat cum entuziasmul îi colorează obrajii cu o nuanţă trandafirie.

„Ce-o să zică Sylvia când o să-i spun că argentinia-nul pe care credeam că n-o să-l mai văd vreodată a venit să-şi petreacă vara cu noi? Să fie Soarta? Să-mi fie destinat să mă îndrăgostesc şi să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi?“

Şi-a schimbat pantalonii albi cu o pereche de blugi şi a ales o cămaşă Jack Wills albastră cu pătrăţele, pe care a pus-o peste un tricou alb. Nu-şi dăduse cu ojă unghiile de la picioare ca să poată purta şlapi, aşa că şi-a pus în schimb o pereche de tenişi Nike, foarte lejeri. Şi-a lăsat părul cum era, nedorind să pară că s-ar fi străduit prea mult. Totuşi, când şi-a făcut apariţia în salon, Marina nu s-a lăsat înşelată şi i-a zâmbit cu subînţeles. Clementine a remarcat că şi obrajii mamei sale vitrege purtau aceeaşi nuanţă trandafirie şi i s-a făcut milă pentru iluziile femeii. Dacă Rafa era puţin mai sus pe lanţul trofic decât Clementine, el era pe un cu totul *alt* lanţ trofic faţă de Marina, fiind mult mai tânăr. Nu ar fi vrut să se umfle în pene, dar trufia tot i s-a strecurat în suflet.

Atât Jennifer, cât şi Rose erau în hol, încercând să dea impresia că ar avea o treabă oficială pe acolo, dar fără să păcălească pe nimeni. Cu genele lor lungi şi expresiile tâmpe, păreau două vaci curioase, dându-şi coate în vreme ce se învârteau încet în jurul aranjamentului cu flori de crin.

– Bine, sunt gata. Să mergem, a spus Clementine, ridicând cheile maşinii.

– Abia aştept, a zis Rafa, urmând-o afară.

Se opri în faţa Mini Cooperului, bucuroasă că rămăseseră doar ei doi.

– Eşti sigur că nu te deranjează maşina mea? l-a întrebat, descuind vehiculul cu ajutorul telecomenzii.

– E o maşinuţă fermecătoare. De ce să mă deranjeze?

– Picioarele tatei sunt prea lungi pentru ea.

– Tatăl tău e foarte înalt. Eu nu sunt.

– Păi, avem noroc, nu-i aşa?

– Pe ziua de azi, da.

Clementine s-a suit la volan, strângând în grabă paharele goale de cafea, ambalajele de ciocolată şi revistele care se adunaseră pe locul din dreapta. Le-a aruncat în spate şi i-a potrivit scaunul lui Rafa astfel încât să-i lase mai mult loc pentru picioare. El s-a aşezat, şi Clementine a simţit brusc furnicături pentru că braţele aproape că li s-au atins peste frâna de mână.

– Acum să trecem la partea distractivă, a spus ea, răsucind cheia în contact şi apăsând un buton de pe bord.

Capota s-a retras încet, scăldându-i în lumina soarelui; briza adia uşor prin maşină înlăturând mirosul de piele caldă şi orice urmă de nervozitate a lui Clementine. Fără familia ei care s-o stingherească, se simţea tot mai încrezătoare.

– Nu-i aşa că-i plăcut?

– Este, cu siguranţă. Deci, încotro mai întâi?

– O să te duc într-un tur magic al misterelor.

– Pare palpitant.

– Este. Marina poate să te ducă pe plajă, iar tata poate să te conducă prin împrejurimi ca să te familiarizezi. Jake te poate lua la Wayfarer. Dar eu n-o să te duc în nici unul dintre locurile astea. Nu, eu o să te duc într-un locşor de taină al meu, care nu interesează pe nimeni altcineva din ţinutul ăsta în afară de mine.

– Ziceau că nu-ţi place Devon.

– Aveau dreptate, a răspuns ea, conducând pe aleea mărginită de rododendroni roz. Nu-mi place Devonul *lor*, dar eu am propriul Devon secret care îmi place foarte mult şi pe care o să ţi-l arăt, dacă-mi promiţi că nu mai spui nimănui.

– Promit.

Clementine i-a aruncat o privire, iar el i-a răspuns cu un zâmbet.

– S-ar putea chiar să vrei să-l pictezi cândva.

Au străbătut cu maşina drumurile în serpentină, mărginite de frunze colorate într-un verde fosforescent şi de hasmaţuchi albe, delicate. În aer pluteau miresmele naturii ce revenea la viaţă, iar gardurile vii erau însufleţite de piţigoi albaştri şi de sticleţi. Cu părul fluturându-le în vânt şi cu un sentiment de bucurie provocat de imaginea şi de mirosul mării, cei doi au stat de vorbă cu degajarea unor vechi prieteni. El i-a povestit despre dragostea pentru cai şi despre partidele de călărie de care se bucura în pampasul argentinian; despre orizontul întins şi plat care strălucea precum chihlimbarul în lumina muribundă a sfârşitului de zi şi despre răsăritul la început de primăvară, când pământul e învăluit de ceaţă. I-a povestit despre iepurii de câmp care se joacă în iarba înaltă şi despre aroma gardeniilor care întotdeauna îi aminteşte de casă. I-a mai povestit despre mama lui, care mereu îi poartă de grijă, chiar şi acum când are mai bine de treizeci de ani, despre tatăl lui, trecut în nefiinţă, pe care încă îl mai jeleşte şi despre fraţii lui, de care îl despărţeau atâţia ani încât abia dacă îi cunoştea.

Când au ajuns la destinaţie, Clementine se simţea un alt om. Obişnuita ei atitudine defensivă fusese alungată de entuziasmul lui, iar în loc rămăsese un sentiment tot mai puternic de încredere. Rafa o făcuse să uite de sine cu istorioare despre viaţa lui în Argentina, iar ea îl ascultase cu luare-aminte, cu inima umplându-i-se de compasiune – şi de mirare, pentru că el alesese să i se destăinuiască.

Clementine a parcat lângă o poartă aflată la marginea unui câmp şi au coborât. Sub ei, în capătul falezei, se ridica o bisericuţă frumoasă, având o clopotniţă cu turnuleţe şi un acoperiş de ardezie cenuşie.

– Am ajuns, l-a anunţat ea. Nu pare cine ştie ce...

– O, dar este. E casa uitată de Dumnezeu.

Ea a zâmbit, încântată că şi lui îi plăcea.

– Ai mare dreptate. Exact asta e, casa uitată de Dumnezeu şi nu-i aşa că pare tristă, părăsită?

S-au căţărat peste poartă şi au coborât dealul. Iarba era înaltă şi deasă, presărată cu piciorul-cocoşului de un galben aprins, care lucea în soare. Albine grase bâzâiau în jurul florilor, iar o pereche de fluturi zbura pe lângă ele într-un dans senzual. Când s-au apropiat, Rafa a văzut că ferestrele erau acoperite cu scânduri. Într-adevăr, biserica arăta tristă şi părăsită.

– Nimeni nu vine aici. Toată lumea a uitat-o. De pe drum, nici nu se vede. Eu am remarcat-o de pe mare, pe vremea când eram copil şi veneam cu tata la pescuit. Cumva m-a atras. De cum am putut să conduc, am găsit-o. O să te duc în interior.

– Se poate intra?

– Se zice că cine are voinţă are şi putinţă. Hai.

S-a grăbit să înconjoare biserica până în spate, unde câteva trepte duceau în jos, către o uşiţă săpată în piatră.

– Asta trebuie să fi fost intrarea din spate pentru pitici, a spus ea chicotind. Sau poate că oamenii erau foarte scunzi acum câteva sute de ani.

– Cât de veche crezi că e?

– Păi, înăuntru sunt mormintele unor oameni care au murit în secolul al XIII-lea.

– *Increíble!* a exclamat el cu răsuflarea tăiată.

Clementine a împins uşa, care s-a deschis cu un geamăt grav. În interior aerul era rece şi umed. Au lăsat uşa larg deschisă ca să intre lumina şi au început să urce pe o scară de piatră în spirală, ce ducea în corpul principal al clădirii. Acesta ar fi fost cufundat în beznă, dacă n-ar fi existat găurile din acoperiş şi cele câteva scânduri de la ferestre care putreziseră, mâncate de umezeală, şi se desprinseseră din ramele lor. S-au oprit tăcuţi şi s-au uitat în jur.

În ciuda frigului, locul părea nefiresc de cald, de parcă aerul însuşi ar fi fost făcut din ceva moale. Altarul era învelit cu tradiţionala pânză albă, şi o vază acoperită de mucegai trona goală pe mijlocul lui. Băncile din lemn de stejar, înnegrite de vreme, erau rânduite cu grijă, iar pe podeaua din piatră de sub ele încă mai rămăseseră câteva pernuţe brodate cu cruciuliţe. Pe masa de lângă intrarea principală se afla un teanc de cărţi verzi pentru

rugăciune, în vreme ce, vizavi, o perdea purpurie de catifea separa naosul de o mică anexă în care cristelniţa din piatră stătea uscată.

– E ca şi cum ar fi terminat slujba şi ar fi plecat, încuind pentru totdeauna uşa în urma lor, a spus Clementine.

Rafa s-a aşezat pe scaunul organistului şi a început să cânte câteva note. Sunetele lipsite de armonie au răsunat între ziduri, tulburând doi porumbei care îşi făcuseră cuib sub grinzi.

– Dumnezeule, dezacordată mai e orga asta! a exclamat Clementine, ducându-şi mâinile la urechi.

Stătea în balconul corului, format din două rânduri de bănci aşezate faţă în faţă, înaintea altarului.

– Ştii să cânţi? l-a întrebat ea.

– Nu. Nu se vede?

– Credeam că orga sună groaznic, nu tu.

El s-a ridicat.

– Şi, ce faci aici singură când vii?

– Nimic. A ridicat din umeri. Mă plimb şi citesc inscripţiile de pe pietrele de mormânt. Numele sunt minunate. Stau în faţa lor şi mă întreb dacă tot ce-a mai rămas din ei se află sub picioarele mele sau dacă sufletele lor sunt în vreo altă dimensiune, dincolo de ce putem simţi noi. Mi-ar plăcea să cred că există un rai.

Rafa a mers către o lespede mare, care ieşea în evidenţă între celelalte prin mărimea şi claritatea cuvintelor gravate pe ea.

– Archibald Henry Treelock, a citit el.

– Grozav nume, Archibald.

– Ce crezi c-o fi făcând Archibald acum?

– Mintea îmi spune că dragul de Archibald nu e nimic altceva decât ţărână. Dar inima îmi zice că e în rai, dansând cu soţia lui, Gunilda.

– Cred că inima ta are dreptate. Cel puţin, asta-mi spune şi mie sufletul. Nu cred că tatăl meu e praf şi ţărână. Cred că bătrânul lui corp e îngropat în pampas, dar că sufletul lui e în altă parte. Şi-a rotit privirea prin biserică,

coborându-şi vocea. Poate că acum e aici, cu noi, în casa uitată de Dumnezeu.

– Până acum eu nu m-am întâlnit cu moartea. Ambele perechi de bunici încă mai trăiesc, din păcate. Părinţii mamei mele sunt tare obositori, dar, spre norocul meu, locuiesc foarte departe, aşa că nu-i vizitez niciodată.

– Unde stau?

– În Scoţia, cu mama.

El s-a uitat la ea un timp, încruntându-se.

– Scuze, nu pricep. Mama ta locuieşte aici, cu tine, nu?

– Nu, Marina nu e mama ea. Doamne fereşte! Nu, mama mea locuieşte în Edinburgh, cu cel de-al doilea soţ al ei, Martin, care e un prost. Marina e mama mea vitregă.

– Credeam că e...

– Majoritatea oamenilor cred asta. Dar nu ştiu de ce. Nu semănăm deloc.

– Nu, nu semănaţi.

– Eu semăn cu mama, ceea ce e păcat pentru că ea nu-i vreo frumuseţe. Am fost învăţată că frumuseţea vine din interior şi am ales să cred asta.

A scos un râs sec.

Rafa s-a aventurat pe treptele care duceau către amvon.

– Marina are copii?

– Nu. Nu poate avea copii. E un punct sensibil, aşa că să n-aduci vorba vreodată.

– Înţeleg.

El şi-a pus mâinile pe marginea amvonului, ca şi cum ar fi fost un vicar gata să-şi înceapă predica. Părea să aibă o expresie gravă pe chip.

– Eu şi Jake suntem persoanele cele mai apropiate de ideea de copii pe care le va avea vreodată.

– Nu pari foarte înţelegătoare.

– Aşa uşor de citit sunt? Ea a pufnit uşor. Suntem foarte diferite, eu şi ea.

– Câţi ani aveai când ţi-a devenit mamă vitregă?

– Trei – şi am crezut că a venit să mi-l fure pe tata.

Rafa a coborât scăriţa şi s-a aşezat în faţa ei. Faţa lui arăta atâta compasiune încât Clementine a simţit un mic junghi în piept. Nu intenţionase să dezvăluie atât de multe despre ea însăşi.

– Înţeleg, a spus el şi i-a atins braţul.

Felul în care a atins-o şi umbrele care îi făceau chipul să pară atât de serios au convins-o că, într-adevăr, o înţelegea.

– Mulţumesc, a fost singurul răspuns care i-a venit în minte.

El i-a zâmbit cu blândeţe.

– Vino, hai să ieşim din nou la soare. Cumva e o plajă dedesubt? Mi-ar plăcea la nebunie să văd marea.

Şi-a pus mâna pe spatele ei şi a condus-o pe lângă altar, către scara îngustă pe care intraseră. Biserica era locul *ei* secret, iar ea era ghidul *lui*, şi totuşi, în acea clipă, a simţit că *el* are grijă de *ea*. S-a lăsat pradă noului sentiment, simţindu-se feminină, aşa cum nu o mai făcuse până atunci. De ce îşi deschisese sufletul în faţa unui străin, nu ştia. Poate tocmai *pentru că* era un străin, fără idei preconcepute despre ea sau despre familia ei. Sau poate pentru că era ceva intim în ochii lui căprui şi blânzi, care o trăgea afară din cochilia ei, câştigându-i încrederea.

Au ieşit la soare ca o pereche de vampiri, clipind în lumină. Florile de piciorul-cocoşului străluceau ca nişte mici scântei, iar aerul mirosea puternic a viaţă, după izul putred al mucegaiului din interiorul bisericii. Au inspirat adânc cu satisfacţie şi au lăsat razele calde să le mângâie feţele. Dedesubt, marea era calmă, lovind stâncile într-un ritm leneş, de parcă ar fi fost pierdută în visare. Au coborât spre plajă. Cândva pe acolo fusese o potecă, dar acum era acoperită de ferigi şi de rugi. Clementine era uşurată că se îmbrăcase în blugi, spinii sfâşiindu-i pantalonii şi nu carnea.

Au râs şi au sporovăit tot drumul până jos. O dată sau de două ori Rafa a ajutat-o, când rugii deveniseră prea lacomi şi îşi înfăşuraseră tentaculele spinoase în jurul gleznelor ei.

– Toate astea pentru o plajă, a exclamat el, eliberând-o.

– Dar nu e doar o plajă oarecare. E chiar superbă.

– Se pare că nimeni n-a mai trecut pe-aici de mul-tă vreme.

– N-a trecut – nici *eu* n-am trecut. Am văzut-o din barcă, dar niciodată n-am încercat să ajung la ea pe jos.

– Atunci ar trebui să facem o cărare astfel încât să ne putem întoarce aici ori de câte ori vrem şi să nu fim înghiţiţi de plante.

Gândul de a veni aici deseori, împreună cu Rafa, a făcut-o să-i crească şi mai mult sufletul de bucurie. Aveau înainte toată vara, iar ea va fi fericită să-i arate fiecare colţişor din Devon.

În cele din urmă, cărarea s-a deschis într-un banc de nisip care se întindea spre o plajă galbenă, izolată. De pe mare îi păruse superbă, dar acum că se afla acolo, Clementine a descoperit, spre marea ei încântare, că era chiar mai frumoasă decât şi-o imaginase. Faptul că nici tatăl ei şi nici Marina nu o revendicaseră îi dădea o şi mai mare senzaţie de bucurie. Asta avea să fie plaja *ei*, sub biserica *ei*, iar ea n-o vă împărţi cu nimeni altcineva decât cu Rafa.

– N-o să le spui şi altora despre descoperirea noas-tră, nu-i aşa? Nu vrem să vină tot ţinutul aici, pe ca-pul nostru.

El şi-a pus mâinile în şolduri şi a privit pe deasupra oceanului.

– N-o să mai spun nimănui. E spectaculoasă. A inspirat adânc, umflându-şi nările. În sfârşit, am ajuns, a mai adăugat el, iar felul în care a spus-o a făcut-o pe Clementine să creadă că vorbise pentru sine.

Au coborât spre mare. Rafa şi-a scos pantofii, suflecându-şi blugii. Inspirată de entuziasmul lui, a făcut şi ea acelaşi lucru. Apa era rece, dar el a insistat să se plimbe pe toată lungimea golfului. Valuri micuţe se rostogoleau spre mal, fiecare dintre ele înfăşurându-le gleznele în spumă albă, înainte de a se retrage pentru a face loc următorului. Pantalonii lui Rafa au devenit tot mai întunecaţi pe măsură ce se uda tot mai mult, până când umezeala i-a ajuns la genunchi. El a râs nepăsător, ridicând din umeri binedispus.

– Dacă aş avea un slip, m-aş arunca în apă.

– Hai s-o facem, i-a sugerat ea.

El a privit-o surprins.

– Hai să ne aruncăm în mare.

– Dacă te arunci tu, mă bag şi eu.

Ea a chicotit agitată.

– OK.

Cu inima bătându-i nebuneşte, a alergat un pic pe plajă, s-a dezbrăcat de blugi şi de cămaşă, rămânând în faţa lui doar în tricou şi chiloţi roz cu floricele.

Rafa şi-a dat capul pe spate şi a râs de îndrăzneala ei.

– *Qué coraje, nena!*

– Sper că ăsta e un compliment.

– Este. Ai curaj!

– Păi, nu mă lăsa să stau aici. Hai!

El i s-a alăturat pe nisipul uscat, apoi şi-a dezbră-cat curajos blugii, jacheta şi cămaşa, aruncându-le lângă ale ei.

– Eşti gata?

Clementine abia a apucat să-i admire corpul atletic, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri Calvin Klein, că el a şi fugit în apă, gâfâind zgomotos din pricina frigului. Tânăra l-a urmat veselă, minunându-se de incredibila întorsătură pe care o luaseră lucrurile şi care îi adusese împreună în felul ăsta extraordinar.

S-au zbenguit, râzând şi stropindu-se unul pe altul. Odată ce s-au obişnuit cu apa, aceasta nu li s-a mai părut rece. Au înotat puţin în larg, astfel încât valurile să-i ridice şi să-i coboare ca pe nişte balize.

– Eşti foarte curajoasă, a spus el pe un ton admirativ.

– Doar pentru că tu mi-ai băgat ideea în cap.

– Dar n-ai ezitat. Ţi s-a părut o nimica toată să sari în apă.

– Păi, ce pot să spun? Sunt genul ăsta, i-a zâmbit ea jucăuş.

– Îmi place genul ăsta.

– Nu avem prosoape, dar e soare. Ne putem usca pe plajă. Pun pariu că niciodată n-ai mai intrat într-o mare atât de rece.

– Aici greşeşti. Marea din Chile e mult mai rece decât asta. E imposibil să stai în apă prea mult, asta dacă îndrăzneşti să intri.

– Mi-ar plăcea să văd America de Sud.

– Marina zicea că plănuieşti să te întorci în India.

– Ador India, dar nu trebuie să merg neapărat acolo. Vreau doar să scap de *aici*.

– De ce?

– Nu ştiu ce vreau să fac. Mă tem să-mi încep restul vieţii. Dacă pot călători, îl pot evita.

– Călătoria *e* viaţă.

– Dar nu e responsabilitate. Se presupune că ar trebui să încep o carieră şi să devin „adultă“. Problema e că nu vreau.

– Atunci nu eşti obligată.

– Tata e de altă părere.

– Trebuie să faci ce vrei *tu*. Dacă îţi place să călătoreşti, atunci ar trebui să vezi lumea. Nu cred că e atât de important să te ridici la nivelul aşteptărilor altora. Până la urmă, e viaţa ta şi nu ştii cât te mai poţi bucura de ea.

– Uite, ăsta e un gând morbid.

– Poate, dar te ajută să te concentrezi. Trebuie să-ţi găseşti calea, Clementine, chiar dacă se întâmplă să nu fie cea pe care familia ta şi-a imaginat-o pentru tine.

– Lucrez în Dawcomb ca să economisesc suficienţi bani încât să pot pleca undeva, oriunde.

– Oriunde, dar nu aici.

El i-a zâmbit.

– Ştiu, par atât de nerecunoscătoare.

– Nu te cunosc îndeajuns de bine încât să ştiu dacă eşti nerecunoscătoare. Dar cunosc natura umană destul de bine încât să ştiu că niciodată n-o să fii fericită trăindu-ţi viaţa pentru alţii. Trebuie s-o iei pe drumul tău şi să te lămureşti singură.

– Eşti foarte înţelept, Rafa.

– Mulţumesc, Clementine. Acum cred că ar trebui să ieşim pentru că nu-mi mai simt degetele de la picioare.

S-au aşezat pe nisip ca să se usuce, iar Clementine a putut aprecia cât de bine făcut era şi cât de chipeş arăta, cu părul ud atârnându-i pe frunte. Părea de necrezut că ea era acolo, lângă el, udă ca un peşte, râzând de parcă ar fi fost prieteni de-o veşnicie. Într-un târziu, chiar dacă nu erau încă uscaţi complet, s-au îmbrăcat şi au mers înapoi la maşină. Clementine nu se simţea prea confortabil cu lenjeria intimă udă pe sub haine, însă n-ar fi ratat partida aceea de înot pentru nimic în lume.

Au mers înapoi spre Polzanze, comentând reacţiile de care urmau să aibă parte când aveau să le spună tuturor că au fost să înoate.

– Eu o să fiu dată afară din slujba de ghid al tău, a spus Clementine.

– Eu o să fiu dat afară din slujba de artist.

– Ba nu, n-o să fii.

– Nu crezi?

– Atâta vreme cât nu le duci pe băbuţe pe căi greşite.

– Băbuţe?

– Elevele tale.

– Ah, *por supuesto*, elevele mele. Şi-a frecat bărbia. Cât de bătrâne sunt?

– Foarte bătrâne. Clementine a râs. Dar se pare că sunt foarte amuzante. Sunt teribil de excentrice. Au fost aici anul trecut şi Marina încă mai vorbeşte despre ele.

– Tu n-ai fost aici anul trecut?

– Bineînţeles că nu!

El a scuturat din cap.

– Nu, prostul de mine. Erai undeva, oriunde, dar nu aici.

capitolul 12

Clementine şi Rafa au dat buzna în hotel ca o pereche de câini uzi. Rose şi Jennifer i-au urmărit fugind la etaj, râsetele lor umplând casa scărilor şi lovindu-se de pereţi ca nişte scântei.

Rose s-a uitat la Jennifer, apoi a ridicat din sprâncene.

– Ce crezi c-au făcut?

– Orice ar fi, îmi doresc să fi făcut şi eu, a răspuns Jennifer visătoare.

– Crezi că au înotat în mare?

– Păi, dacă n-au căzut într-o băltoacă uriaşă, aş zice că asta e o posibilitate.

– Şi când te gândeşti că el o să stea aici toată vara...

– O să se lase cu inimi frânte.

– Nu mi-ar păsa, a oftat Rose. L-aş lăsa cu bucurie să-mi frângă inima.

Prânzul avea loc în sala de mese, la masa lungă de lângă fereastră. Marina l-a aşezat pe Rafa între ea şi Clementine. A observat că cei doi aveau părul ud şi că se schimbaseră de haine. Erau veseli, tachinându-se ca nişte prieteni apropiaţi. Chipul lui Clementine se luminase precum un lampion, obişnuita ei prezenţă întunecată fiind acum plină de strălucire. Marina s-a minunat de schimbarea bruscă de atitudine. Fiica ei vitregă chiar i-a zâmbit, iar Marinei i-a fost ruşine de recunoştinţa patetică pe care o simţea pentru o fărâmă atât de mică de bunătate.

– Ce-aţi pus la cale voi doi? a întrebat Grey.

– Am înotat în mare, i-a răspuns Clementine cu nonşalanţă, de parcă era vorba de ceva ce obişnuia să facă în fiecare duminică dimineaţă.

Rafa a zâmbit poznaş.

– Îmi asum vina.

– Foarte galant din partea ta, a comentat Jake.

– Cred că oceanul are o atracţie irezistibilă.

– Nu, a fost ideea mea, a recunoscut Clementine, lărgimea zâmbetului ei dându-le de înţeles tuturor, fără urmă de îndoială, că nu avea nici cel mai mic regret.

– N-a fost foarte rece? a întrebat Marina.

– Îngheţată, a răspuns Rafa. Dar ne-a făcut o foame teribilă.

S-a uitat în jos la farfuria cu ton prăjit, rulouri de castraveţi în alge nori cu susan prăjit şi sos de miere cu chili. Îi lăsa gura apă.

– Pare delicios.

– Avem un bucătar francez excelent, a spus Marina.

– Ton proaspăt, a adăugat Grey, luând cuţitul şi furculiţa. Mi-ar plăcea să spun că l-am prins chiar eu, dar în dimineaţa asta a trebuit să lucrez la birou.

– Ce-ai făcut? l-a întrebat Marina.

– Eu şi Jake plănuim primul dineu literar.

– O să-l rugăm pe William Shawcross să vină şi să vorbească, a continuat Jake.

– L-am întâlnit o dată sau de două ori la Londra şi l-am auzit vorbind pentru Societatea Regală de Geografie, a explicat Grey. Cred că l-am putea convinge să vină. La urma urmei, soţia lui deţine un hotel de la marginea regiunii Dartmoor.

– Cred că e o idee minunată, s-a entuziasmat Marina.

Stând acolo, în lumina soarelui care acoperea podeaua sălii de mese, cu noul ei artist alături şi cu proiectul unui dineu literar cu William Shawcross, se simţea optimistă în privinţa viitorului. Doar câteva dintre celelalte mese erau ocupate de oaspeţi, dar, odată ce se va răspândi vestea că un artist s-a stabilit acolo pe timpul verii, era sigură că locul se va umple şi va reveni la viaţă.

– Draga mea, unde e Harvey? Am nevoie de el să facă vreo două treburi în după-amiaza asta, a spus Grey.

– S-a dus din nou să-şi viziteze mama, a răspuns Marina.

– E cel mai devotat fiu.

– Mama lui trebuie să fie matusalemică, a spus Jake. Şi pe el îl caută deja moartea pe-acasă.

– Nu-i frumos, Jake, i-a reproşat Marina. Harvey are un suflet tânăr.

– Longevitatea ţine doar de felul în care gândeşti, a spus Rafa, lovindu-şi tâmpla. Cred că majoritatea bolilor sunt în mintea noastră.

– E ridicol, a replicat Jake. Vrei să spui că oamenii care mor de cancer sunt bolnavi doar din cauza felului în care gândesc?

Marina se simţea prost pentru că fiul ei vitreg vorbise atât de agresiv, dar Rafa nu s-a simţit jignit.

– Cred că emoţiile ne afectează în feluri pe care încă nu le-am descoperit. Doctorii care prescriu medicamente tratează simptomele, nu cauza. Cred că există o relaţie directă între mintea noastră şi sănătate. Ne-am simţi cu toţii mai bine dacă am gândi pozitiv.

Jake s-a strâmbat. Artistul a zâmbit.

– Închipuie-ţi că stai noaptea întins în pat. Ţi-e cald, te simţi în siguranţă şi dai să adormi. Apoi, îţi vine în minte un gând care te sperie. Poate că ţi se pare că cineva dă târcoale pe afară. Inima începe să-ţi bată mai tare, respiraţia ţi se accelerează, pielea îţi devine rece şi umedă. Stresul indus de acea temere întrerupe fluxul de energie din corpul tău. Dar e numai un gând, nimic mai mult.

– Sigur că ai dreptate, Rafa. Majoritatea bolilor sunt psihosomatice, a spus Grey.

– Sunt de acord, a intervenit Clementine.

Jake s-a încruntat către sora lui şi a luat o gură de vin.

– Normal că eşti, Clemmie. Ştii, Rafa, Clemmie n-a mai înotat în mare de când? De douăzeci de ani?

– Ce-are a face cu impactul minţii asupra sănătăţii? a izbucnit fata.

– Doar exemplificam legătura dintre mintea şi dispoziţia ta.

Şi-a ridicat sprâncenele într-un fel sugestiv, în timp ce Clementine îl privea urât.

– Păi, mulţumesc că ai afirmat ce era evident.

– Bătrânicile mele vor ajunge mâine, a intervenit Marina, simţind cum este distrus prânzul ei civilizat.

– Clementine mi-a povestit că sunt teribil de excentrice, a zis Rafa. Abia aştept să le cunosc.

– Sunt cât se poate de englezoaice. A, cu excepţia doamnei Delennor, care e americancă.

– Ador americanii, s-a înviorat Rafa. Am petrecut trei ani în New York, lucrând pentru o firmă de publicitate.

– De-asta vorbeşti atât de bine engleza, a spus Grey.

– Cu un uşor accent american, a adăugat Jake, incapabil să se abţină de la o mică împunsătură. Cu un asemenea accent aş fi avut mai mult succes la fete.

– Îţi trebuie mult mai multe decât un accent străin, Jake, a replicat Clementine.

– Spune-mi, Rafa, ai lăsat vreo prietenă în Bue-nos Aires?

Clementine a privit în farfurie, sperând că bărbatul nu era pe cale să declare că e deja însurat şi are copii.

– Nu, a spus el zâmbind. Nu sunt legat.

– Mai bine nu faci publică treaba asta, a zis Grey. Sau o să ne trezim că toate fetele de prin Dawcomb îşi doresc brusc să înveţe să picteze.

– Atâta vreme cât îmi umplu camerele, nu-mi pasă, a comentat Marina.

– L-ai dus pe Rafa în Dawcomb? a întrebat Grey.

– Nu, a răspuns Clementine. Oricum, deja cunoaşte Dawcombul.

– Îţi sugerez să-i faci un tur în după-amiaza asta. E important să se orienteze.

– Of, zău aşa, tată! Ce-i aşa important la orienta-rea asta?

– Ai încredere în mine, scumpo, omul are nevoie să ştie unde se află.

Rafa a râs şi s-a întors către Clementine.

– Mi-eşti datoare cu un papanaş cu smântână, a spus el. N-ai uitat, nu-i aşa?

Clementine radia de plăcere că el îşi amintise.

– Atunci să fie papanaşi cu gem la Devil’s, ca să te poţi orienta.

A zâmbit către tatăl ei, iar Grey a simţit cum i se umple sufletul de recunoştinţă.

După prânz, Clementine şi Rafa au dispărut în Dawcomb. Grey a mers pe chei ca să meşterească la barcă, iar Marina s-a întors în clădirea vechilor grajduri. Era surprinsă de comportamentul lui Jake la masă. Fusese neobişnuit de agresiv. Să se fi simţit ameninţat de Rafa? Să fi fost gelos din pricina atenţiei pe care o primea noul artist? La urma urmei, nimeni din hotel nu mai putea vorbi despre altceva. De la bun început Jake nu fusese prea entuziasmat de ideea aducerii unui artist şi poate era descumpănit de faptul că, evident, bărbatul avea să fie un mare succes. Ceea ce nu-şi dădea seama Jake era că *toţi* depindeau de Rafa, indiferent a cui ar fi fost ideea să-l invite. Nu era momentul pentru invidii mărunte. Chestia asta *trebuia* să meargă.

Marina era în bucătărie, citind ziarele, când Jake a dat buzna înăuntru, cu faţa roşie din pricina agitaţiei.

– Baffles a dat încă o lovitură! a declarat el.

Marina l-a privit şocată.

– Familia Greville-Jones a fost tâlhărită la primele ore ale dimineţii.

– Dumnezeule, eşti sigur?

O speria faptul că hoţul ţintea oameni pe care îi cunoştea personal. Asta îl aducea mai aproape de *ea*.

– Tocmai m-a sunat informatorul meu din poliţie. Zice că încearcă să ţină informaţiile sub control, ca să nu se sperie lumea.

– Asta înseamnă că mâine o să citim cu toţii despre asta.

– N-o să afle de la mine.

Marina a oftat îngrijorată.

– Bieţii John şi Caroline! E pur şi simplu oribil.

Jake a zâmbit, clar încântat de dramă.

– N-ar trebui să pari atât de mulţumit, Jake. Am putea fi noi următorii.

– Mă îndoiesc. Nu e ca şi cum am avea ceva bunătăţi de furat.

– El nu ştie asta.

– Bineînţeles că ştie. E limpede că a cercetat casele foarte bine înainte de a le jefui. Merge drept la pradă şi în rest lasă totul neatins.

– A fost cineva rănit?

– John Greville-Jones a auzit un zgomot în hol şi s-a furişat la parter cu puşca. Se pare că o ţine sub pat.

– Ar trebuie să aibă grijă ca nu cumva Caroline s-o folosească pe spinarea lui.

Jake a chicotit.

– Nu cred că ştie cum s-o deblocheze.

– L-a văzut?

– Nu. A fost foarte rapid. A intrat şi a ieşit ca un şoarece.

– Ce a luat?

– Toată argintăria din sufragerie.

– Nimic altceva?

– Informatorul meu zice că trebuie să fi ştiut unde se afla pentru că s-a dus drept la ea. Nu s-a obosit să mai intre prin celelalte camere şi ştii că familia Greville-Jones are o cameră de pictură plină cu tablouri valoroase.

– Ceva indicii?

– Doar un bileţel pe care scria „Mulţumesc“.

– Asta-i absurd, zău aşa.

– Semnat: Raffles.

– E clar că adoră atenţia. Cine a mai auzit de un hoţ politicos? E o contradicţie în termeni.

– Hoţii trebuie să-şi lase mereu amprenta.

– Bieţii John şi Caroline, repetă Marina. Tocmai voiam să-i sugerez lui Rafa să le ducă pe băbuţele mele să picteze extravaganta lor locuinţă. Anul trecut Caroline a organizat un picnic pentru ele, iar Harvey a stat toată după-amiaza în bucătărie, flirtând cu bucătăreasa lor. A oftat. Acum s-ar putea să fie mai puţin dornici să invite străini pe proprietatea lor.

Rafa şi Clementine stăteau la Devil’s, holbându-se la o tavă cu trei straturi de papanaşi, un castron mare cu smântână şi o farfurie cu gem. Penny şi Tamara, două chelneriţe tinere şi drăguţe îşi tot făceau de lucru pe lângă masă, sperând că frumosul străin le va mai arunca un alt zâmbet fermecător.

– Deci ăştia sunt papanaşii, a spus Rafa, luându-l pe cel mai mare.

– O să-ţi arăt cum se face.

Clementine şi-a tăiat papanaşul, apoi a întins câte un strat gros de smântână pe fiecare jumătate, aşezând deasupra o lingură de gem de căpşune.

– Acum dă-i drumul! E mai mult decât un gust, este o experienţă.

Ştiind că are spectatori, pentru că acum nu doar chelneriţele, dar şi femeile între două vârste de la masa de alături îşi opriseră conversaţia pentru a trage cu urechea, el a ridicat o jumătate şi a muşcat oarecum teatral. Avea atât de multă smântână şi gem, încât n-a putut evita să rămână cu ceva urme pe buze. În loc să-şi folosească şerveţelul, Rafa s-a lins cu nesaţ, ridurile din colţul ochilor adâncindu-i-se în timp ce el rânjea cu o încântare comică. Penny şi Tamara au chicotit, iar femeile între două vârste au zâmbit, văzându-l că e gata să facă haz de propria persoană. N-a durat mult până când Sugar Wilcox, botezată cu mai puţin interesantul nume de Susan, a ieşit din biroul ei aflat în spatele cafenelei, ca să afle ce e cu toată agitaţia.

Inima lui Sugar era la fel de moale ca şi papanaşii ei şi la fel de pregătită să fie devorată ca gemul şi smântâna. Când a pus ochii pe charismaticul străin care stătea alături de Clementine Turner lângă fereastră, şi-a aranjat rochia de nuanţa şerbetului roz şi a profitat din plin de poziţia ei de patroană pentru a traversa camera şi a se prezenta.

– Clemmie, cine e fermecătorul tău musafir?

Rafa s-a şters la gură cu şervetul, a sărit politicos în picioare şi i-a întins mâna blondei minione care acum stătea în faţa lui.

– Rafa Santoro, a spus el.

Forţa strângerii lui de mână a surprins-o, făcând-o să şi-o retragă în grabă şi să-şi mângâie degetele fragile cu cealaltă mână.

– Italian, a spus Sugar, topindu-se toată. Ador Italia.

– Argentinian, a răspuns el. Ai adora Argentina.

– Măi să fie, ce amuzant eşti. Te rog, savurează-ţi papanaşii.

Rafa s-a aşezat la loc.

– Îi savurez. Sunt delicioşi. Dacă aş locui aici, m-aş îngrăşa bucuros cu ei.

– Ştii, sunt oarecum familiarizată cu Argentina. Am avut epoca mea de Eva Peron, când mi-am pieptănat părul pe spate în coc, am purtat rochii din anii 1940 şi m-am dat cu ruj purpuriu.

– Eşti sigură că n-a fost mai degrabă o perioadă Madonna?

– Păi, presupun că de fapt asta a fost. Îmi plăcea felul în care arăta în filmul ăla. Deci, cât o să stai?

– Toată vara, a întrerupt-o Clementine, doar pentru a-i aminti lui Sugar că se afla şi ea acolo. E artistul casei angajat de mama mea vitregă.

– Chiar aşa? Ce încântător! Mi-ar plăcea la nebunie să învăţ să pictez.

– Mă tem că trebuie să fii client al hotelului, a replicat Clementine.

– Prânzul se pune?

– Nu.

Sugar a oftat, deschizându-şi ochii ei albaştri cât mai larg cu putinţă.

– O să dai lecţii şi după program?

– Abia am ajuns, aşa că nu ştiu ce voi face.

– Te avertizez, Marina o să te ţină foarte ocupat la hotel.

Rafa a dat din umeri, mimând neajutorarea.

– Trebuie să-mi câştig masa şi cazarea.

– La mine chiria e cu mai puţine pretenţii, i-a şoptit Sugar cu subînţeles. Să vii să mănânci câte o porţie de papanaşi ori de câte ori vrei. Din partea casei. O să faci bine afacerii.

A zâmbit dulce şi s-a îndepărtat.

Clementine a râs încet.

– Să fie aftershave-ul tău de vină?

– Ce vrei să spui?

Dar ştia ce vrea să spună, deoarece colţurile gurii i-au tresărit poznaş.

– Bănuiesc că pe aici lumea nu prea este obişnuită cu străinii.

– Prostii, sigur că e. Pur şi simplu nu e obişnuită cu cei arătoşi.

– O să le treacă. Aspectul fizic nu poate duce o persoană prea departe.

– Cel puţin, tu ai personalitate. Majoritatea oamenilor frumoşi n-au fost niciodată nevoiţi să-şi dezvolte una.

Ochii lui căprui au măsurat-o gânditori.

– Cred că frumuseţea mai puţin evidentă e mai atrăgătoare. Când îţi sare în ochi, nu mai ai ce căuta.

Clementine a început să simtă că se înfierbântă. Să se fi referit oare la ea?

– Toată lumea are ceva, a fost răspunsul ei jalnic.

– Mama ta vitregă are un chip foarte frumos.

– Nu crezi că îţi sare în ochi?

– Nu. Are ochi misterioşi.

– Atunci tu vezi ceva ce eu nu văd.

– Sigur, pentru că eu nu sunt orbit de prejudecăţi. Când o femeie ajunge la vârsta ei, faţa îi reflectă personalitatea, fie că îi place sau nu. Nu-şi poate ascunde adevărata natură. Marina are o figură senzuală, generoasă, dar e ceva ascuns şi trist în privirea ei.

– Doamne! Clementine şi-a dat ochii peste cap. Eşti la fel ca toţi ceilalţi.

– Cum ţi-ai imaginat că o să fiu?

– Nu ştiu. Speram...

Rafa a dat din umeri şi a luat o înghiţitură de ceai.

– Problema pe care o ai tu cu mama ta vitregă e problema *ta*, nu a ei. Nu lăsa ca ceea ce s-a întâmplat în trecut să controleze cine eşti *acum*.

Clementine a fost luată prin surprindere de comentariul lui. Crezuse că el o înţelege. Dar, până la urmă, era un bărbat ca oricare altul, doar că avea un chip mai frumos. Într-o singură dimineaţă, Marina reuşise să-şi înfăşoare tentaculele în jurul lui precum Medusa. Clementine îl pierduse drept aliat.

În acea seară, după cină, Rafa a mers în grădină pentru a-şi suna mama. S-a aşezat pe pământ, lângă cedru, scoţându-şi BlackBerry-ul.

Ca şi cum Maria Carmela l-ar fi simţit pe fiul ei favorit, s-a şi grăbit să răspundă la telefon înainte ca acesta să apuce să sune.

– *Hijo*.

– *Mamá*. Eşti bine?

– Sunt, Rafa. Mulţumesc lui Dumnezeu, sunt sănătoasă. Puţin obosită, dar la ce te poţi aştepta când ai vârsta mea.

– Nu eşti bătrână.

– Mă simt bătrână. Sunt plină de griji.

– Ţi-am spus să nu-ţi faci griji.

– Mi-aş dori ca tatăl tău să mai fie în viaţă.

– Dacă ar trăi, n-aş mai fi aici şi mă bucur că sunt aici.

– Deci, spune-mi. Ce faci toată ziua?

Rafa i-a povestit despre excursia făcută împreună cu Clementine la biserica părăsită şi despre cum au înotat în mare.

– Azi am băut un ceai englezesc aşa cum se cuvine, într-un loc numit Devil’s. Am mâncat papanaşi.

– Cum sunt?

– Mai mult sau mai puţin ca *alfajores de maizena*. O să-ţi aduc câţiva când o să vin acasă.

– Le-ai zis ceva?

– Nu încă. Nu e timpul potrivit.

– Dacă amâni prea mult, s-ar putea să ratezi momentul.

– Trebuie să fiu sigur, deşi sunt destul de convins că ăsta e locul. Toate indiciile duc aici.

– Dacă nu eşti sigur, vino acasă şi uită toată aventura asta prostească.

– Am ajuns atât de departe, nu renunţ acum.

– Nimeni nu poate spune că nu eşti un bărbat curajos. Pentru asta sunt mândră de tine.

– Păi fii mândră şi termină cu grijile.

A urmat o pauză lungă şi un pocnet pe linia telefonică.

– *Mamá*, mai eşti acolo?

– Mă simt vinovată, Rafa.

Vocea ei era mai joasă acum.

– De ce?

– Dacă nu ţi-aş fi spus, niciodată n-ai fi pornit în căutarea asta nebunească. E numai vina mea. Eu şi tatăl tău am promis că o să păstrăm secretul. Cât el a fost în viaţă, mi-a dat puterea să-mi ţin gura. Taică-tău a luat cu el secretul în mormânt, aşa cum a spus mereu că o va face. Dar eu... pentru că te iubesc, din cauza asta n-am mai rezistat. Aveai dreptul să ştii adevărul. Dar acum că ţi-am spus, mă tem de ce ai putea afla. Mă tem că ţi-am dat cheia de la cutia Pandorei.

– N-o să se întâmple nimic.

– Nu ştii cu ce oameni ai de-a face. Sunt periculoşi.

– Asta a fost acum mulţi ani. Vremurile s-au mai schimbat.

– Îmi fac griji că te-am pus din nou în pericol.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

– Of, Rafa, îmi dai atâta putere. O să încerc să nu-mi fac probleme.

– O să vin acasă la sfârşitul verii şi totul o să fie exact la fel cum a fost întotdeauna. Ai încredere în mine.

– În tine am încredere, *hijo*. Doar că nu am încredere în... *ei*.

Rafa i-a distras atenţia cu întrebări despre fermă, despre fraţii lui şi despre copiii lor. Puţin câte puţin, vocea ei a devenit mai puţin tensionată şi a început să semene mai mult cu ea însăşi. Când a închis telefonul, bărbatul s-a simţit un pic mai bine. Ura s-o ştie stând singură în mijlocul pampasului, făcându-şi griji pentru el. Ştia cât îl iubeşte, ba chiar mai mult acum, după moartea tatălui său. S-a ridicat, şi-a pus mâinile în şolduri şi a privit în bezna nopţii, pierdut în gânduri. Nu era pregătit să se ducă înăuntru, căci în mintea lui erau atâtea noduri de descurcat. Aşa că a pornit la plimbare.

Umezeala sporea miresmele grădinii, iar Rafa şi-a amintit de plimbările prin pampas pe care obişnuia să le facă în mijlocul nopţii, pe când era tânăr. Pe măsură ce mintea i se adâncea în trecut, a simţit un junghi ascuţit de dor împungându-i inima.

Pe când Rafa era doar un băieţel, Lorenzo era deja un bătrân de şaizeci de ani. Ceilalţi copii ai lui erau cu toţii mari, iar soţia lui se temea că el nu va mai avea răbdarea sau energia de a rezista nevoilor permanente ale unui copil mic. Dar, încet-încet, Rafa l-a câştigat cu entuziasmul şi curiozitatea lui, urmându-l prin fermă ca un câine iubitor. Pe vremea copilăriei celorlalţi fii ai săi, Lorenzo fusese prea ocupat pentru a le face pe plac, dar la bătrâneţe descoperise, spre încântarea lui, că avea tot timpul din lume pentru a se ocupa de mezin. Îl învăţase să călărească şi îl luase în excursii prin pampas, vorbindu-i despre istoria locului şi despre propria lui copilărie petrecută în Italia. Îl învăţase să joace cărţi şi să zâmbească atunci când pierde, iar noaptea, la lumina caldă a focului, stătuseră pe iarbă împreună cu ceilalţi cowboy sud-americani şi fredonaseră cântece, în vreme ce Lorenzo cânta la chitară. Bătrânul se bucurase că are doar un copil de îngrijit în loc de patru şi îl răsfăţase cu indulgenţa unui bărbat care are prea puţine plăceri în viaţă.

Rafa adorase acele vremuri, singur cu tatăl lui, un bărbat aspru ca un urs, cu firea liniştită şi blândă a unui ogar. Cât de mult îi lipsea!

capitolul 13

Marina nu mai avusese coşmaruri de mulţi ani, de când se obişnuise cu viaţa de femeie măritată. Dar în acea noapte s-a trezit transpirată, cu inima bubuindu-i frenetic sub coaste, înecată de hohote de plâns. S-a ridicat în capul oaselor, cu degetele încleştate pe piept, întorcându-se încet în prezent şi în patul ei, unde Grey dormea liniştit lângă ea. S-a întins către noptieră şi a luat paharul cu apă. Cu mâna tremurând l-a dus la gură. Treptat, pulsul i s-a mai domolit, iar inima a încetat să mai bubuie. A inspirat adânc şi s-a şters pe faţă. Totuşi, tristeţea provocată de acel vis atârna deasupra ei ca un văl.

S-a dat jos din pat şi, cu paşi nesiguri, s-a îndreptat către dulapul în care îşi ţinea hainele. Atentă să nu scoată vreun sunet, a deschis uşa şi a căutat în spatele raftului de sus, unde o cutie de pantofi stătea ascunsă lângă perete, în spatele puloverelor ei. N-o mai scosese afară de ani buni, chiar dacă, ori de câte ori deschidea dulapul, aceasta emana un soi de magnetism ciudat, ca pentru a-i reaminti de prezenţa ei.

Cu acea cutie cuibărită în siguranţă la piept, a intrat în vârful picioarelor în baie şi a încuiat uşa. A aprins lumina, tresărind din pricina strălucirii. Încet, s-a îndreptat spre vasul de toaletă, a coborât capacul şi s-a aşezat. A rămas nemişcată, privind fix cutia cu capac alb, simplu, până când au început s-o usture ochii. Arăta ca un mic sicriu, atât de pur şi nepângărit. Şi-a trecut degetele peste suprafaţa netedă şi lacrimi grele au început să picure iute. Frica i-a strâns inima până când din ea n-a mai rămas decât o fărâmă, ca o piatră rece.

Se temea de conţinutul cutiei, deşi îl cunoştea la fel de bine ca pe propria-i durere. Răsuflarea i-a devenit mai grea şi a scos un strigăt, înăbuşindu-şi hohotele cu mâna. A închis ochii şi a plâns în tăcere. Nu conta dacă o deschidea sau nu, pentru că acea cutie avea să fie mereu acolo să-i amintească de greşeala ei. Şi dacă ar fi aruncat-o? Amintirile tot ar fi rămas, pe veci săpate în sufletul ei, gata să revină la suprafaţă în nopţi de teroare pentru a-i readuce în memorie vinovăţia. Numai Dumnezeu ştia cât suferea.

A rămas în baie până când bătăile inimii s-au potolit, iar jalea a cedat. Apoi a pus la loc cutia în colţul îndepărtat al dulapului şi s-a întors în pat.

Grey s-a răsucit, trăgând-o mai aproape.

– Eşti bine, draga mea? i-a şoptit el somnoros.

– Acum sunt, a răspuns ea, cuibărindu-se în îmbrăţişarea lui.

– Iar visul ăla?

– Da, dar acum s-a dus.

Trecuseră ani de când acel coşmar care se repeta n-o mai trezise din somn. El a sărutat-o pe cap, iar femeia a închis ochii, ştiind că poate adormi, sigură că visul urât nu va mai reveni în acea noapte.

A doua zi de dimineaţă Harvey şi-a făcut apariţia în bucătărie cu un zâmbet larg, iar Marina a trebuit să se stăpânească şi să nu-i sară de gât precum un copil.

– O, Harvey, sunt atât de încântată că te-ai întors.

Bătrânul a privit-o îngrijorat.

– Eşti bine?

– Da. Dar Rafa a venit ieri, iar bătrânicile mele sosesc azi şi Grey voia să-l ajuţi cu ceva. A plecat devreme la pescuit, deci nu-l pot întreba despre ce era vorba. Mă rog, acum nu mai contează. De ce nu-ţi torni o ceaşcă de ceai ca să putem sta de vorbă cât iau micul dejun? Bertha o să ajungă în curând şi atunci va trebui să plec.

Harvey şi-a dat ochii peste cap.

– Vrei să spui Dependenta-de-muncă.

Marina a râs.

– Minunat nume pentru ea.

– Niciodată n-am văzut pe cineva care să se mişte atât de repede dintr-o cameră în alta.

– Măcar de-ar fi aşa!

– Cred că în clipa în care pleci, ea se aşază, îşi face un ceai şi citeşte ziarele.

– Sunt sigură că n-ar îndrăzni.

– Asta vrea să crezi tu.

Harvey şi-a tras un scaun, iar Marina i-a turnat într-o cană apă clocotită din ceainic. Ştia cum îi place lui: Earl Grey cu o lingură mare de miere. În vreme ce îi dădea ceaiul, inima ei frământată îşi reveni puţin. L-a privit cum ia cana cu mâna lui aspră şi ridată ca scoarţa unui stejar bătrân.

Marina s-a aşezat de cealaltă parte a mesei, turnându-şi o altă cană de cafea. El a privit-o cu ochii lui blânzi.

– Deci, ce s-a mai întâmplat?

– În afară de jaf?

– Ştiu, am auzit. Îşi bate joc de poliţişti.

– Nu există nici un fel de indicii. Nimic. Pare de necrezut că în ziua de azi, cu toate metodele de anchetă şi toată tehnica pe care o au la dispoziţie, nu pot să găsească nimic.

– Trebuie să fi fost o grămadă de argintărie în sufragerie pentru ca hoţul să considere că merită să intre şi s-o fure.

– Bine măcar că n-a scotocit mai departe. Când te gândeşti la toate tablourile alea...

– Cred că ştia ce vrea. Argintul e uşor de vândut.

– A apărut povestea în ziare?

– Încă nu le-am citit. Am informatorul meu în rân-dul poliţiei.

– Bănuiesc că e vorba de acelaşi informator ca al lui Jake. Nu pierde deloc vremea şi le povesteşte tuturor, nu-i aşa? Probabil le-a spus şi celor de la ziarele locale.

– Cred că-i place să cunoască dedesubturile.

– Şi să se laude oricui stă să-l asculte. Nu-i de mirare că nu l-au prins, sunt prea ocupaţi cu bârfa.

– Aşadar, artistul s-a instalat?

Când a pomenit de Rafa, chipul Marinei s-a luminat.

– E fermecător. O prezenţă optimistă şi veselă pe care s-o avem prin hotel, exact ca tine.

Harvey a zâmbit pe deasupra cănii de ceai.

– E drăguţ cu toată lumea, să ştii. Jennifer şi Rose sunt în al nouălea cer pentru că s-a obosit să stea de vorbă cu ele şi toată lumea pare fericită. E ca şi cum ar fi dat cu praf magic peste locul ăsta. Simt că într-adevăr o să schimbe ceva pe aici.

– Sunt sigur că ai dreptate.

– Totuşi, nu cred că Jake îl place.

– Serios?

– Ei, gelozia asta.

– Aha, a făcut Harvey, cu un aer atotştiutor.

– Uneori Jake e tare imatur. Dar Clemmie crede că Rafa e minunat.

– Asta-i bine.

– Problema e că prea lasă să se vadă treaba asta.

– Probabil că el nu bagă de seamă. Bărbaţii observă mai puţine decât ai tu impresia.

– Nu ştiu. Dar este adult. Sunt convinsă că asta n-o să-l deranjeze.

Părea neliniştită.

– Nu vrei ca ea să fie rănită.

– Până acum n-a fost niciodată îndrăgostită cu adevărat. A avut prieteni. Marina a făcut o grimasă. Mulţi prieteni. Dar niciodată n-a iubit.

– Crezi că Rafa o să-i cadă cu tronc?

– Aproape sigur. Mă tem că va fi rănită.

– Ar putea fi o pereche perfectă.

– Nu cred. El locuieşte în celălalt capăt al lumii şi este aproape prea chipeş pentru binele lui. Trebuie să se fi obişnuit ca fetele să se îndrăgostească de el. Şi-a coborât privirea şi s-a încruntat. Când vine vorba de dragoste, n-am încredere în bărbaţii frumoşi.

– Dar îl placi pe Rafa.

– Da, îl plac foarte mult. Sunt doar proastă.

– Nu, nu eşti. Eşti o mamă vitregă bună.

Ea l-a privit cum îi zâmbeşte, cu atâta afecţiune şi, fără nici un motiv, a simţit cum i se pune un nod în gât.

– Mulţumesc, Harvey. Ştii că îi vreau doar binele.

– Ştiu că asta vrei.

Uşa din faţă s-a deschis, aducând înăuntru o pală de vânt şi pe Bertha.

– Dumnezeule, bate zdravăn vântul în dimineaţa asta.

– A venit vremea să mă duc la hotel, i-a spus Marina lui Harvey în vreme ce Bertha îşi croia drum prin hol, către bucătărie.

Amândoi şi-au golit cănile. Curentul a purtat înăuntru un nor de parfum Anaïs Anaïs, apoi menajera a umplut cadrul uşii, cu trupul ei masiv înghesuit într-o rochie galbenă înflorată. Marina şi-a lăsat jos cana de cafea şi s-a holbat oripilată, în vreme ce Harvey nu putea să-şi ia ochii de la ea. Materialul galben îi cădea drept de la gât până la glezne, care se iveau de sub poalele rochiei ca o pereche de cârnaţi cruzi. Picioarele îi erau vârâte într-o pereche de balerini aurii. Marina a clipit, rămasă fără cuvinte.

– Nu-mi spuneţi că nu vă place, a spus Bertha netulburată. Mi-am petrecut toată dimineaţa încercând să trag fermoarul.

– Pari foarte strălucitoare, a zis Harvey. S-a ridicat, punându-şi şapca pe cap. Am nevoie de ochelari de soare ca să mă uit la tine.

– Azi-dimineaţă m-am simţit optimistă.

– Asta-i bine, a continuat el. Poate că o să pui un pic din optimismul ăsta şi în muncă.

– Mă ştii, veşnica perfecţionistă. Şi-a lăsat geanta pe unul dintre scaunele din bucătărie. Cred că o să-mi fac un ceai.

Harvey i-a surprins privirea Marinei şi a ridicat o sprânceană.

– Ai nevoie să fac ceva special în dimineaţa asta?

Întrebarea îi era adresată Marinei.

– Ăăă, nu. Adică, nu, nimic special.

– Atunci cine o să cureţe camera artistului?

– Nu ştiu. Jake decide.

– Păi, dacă vrei o treabă bine făcută, ştii că poţi conta pe mine.

– Mulţumesc, Bertha.

Marina s-a îndreptat către uşă.

– Stai de vorbă cu Jake. Poate îmi repartizează mie camera aia pentru toată vara. S-a grăbit către ceainic şi l-a pus sub robinet. Nu prea aş avea încredere în menajerele alea prostuţe să facă o treabă ca lumea. E un băiat frumos, iar ele ar putea da de necaz. I-a aruncat Marinei o privire cu subînţeles. Ştii cum sunt fetele astea tinere. Mult prea generoase cu părţile intime.

Harvey şi Marina au traversat aleea cu pietriş înspre hotel, râzând de absurditatea femeii.

– Nu ştiam că se fabrică rochii de mărimea aia, a spus Marina. Sau de forma aia. Mă gândesc cu groază ce-or fi purtând restul angajaţilor mei. A înnebunit toată lumea?

Au intrat în hotel unde le-au găsit pe Rose şi Jennifer la recepţie. Nu era nimic ieşit din comun în îmbrăcămintea lor, dar sigur se machiaseră cu mai multă grijă ca de obicei.

– E în sala de mese, a spus Jennifer, când Marina a intrat.

– Bun.

– Stă cu generalul.

Marina a părut îngrijorată.

– A, OK.

– O să-l iubească pe bătrânul general, a spus Harvey în timp ce traversau holul. Nu se fac din ăştia prin Argentina.

– Ce ştii tu despre Argentina, Harvey? a râs Marina.

– Că acolo nu se fac bărbaţi ca generalul.

Într-adevăr, Rafa stătea la masa obişnuită a generalului, lângă fereastră. Erau adânciţi în discuţie. Când cei doi bărbaţi au văzut-o pe Marina apropiindu-se, s-au ridicat în picioare s-o întâmpine.

– Vă rog, nu vă ridicaţi, a spus ea, urmărindu-l pe general, care abia reuşise să-şi salte fundul de pe scaun, cum se trânteşte la loc. Aşadar, aţi făcut cunoştinţă.

– Fascinant tânăr, s-a înviorat generalul. Tatăl lui a luptat în război, în tabăra *cealaltă*.

– Pe urmă a emigrat în Argentina ca să uite, a adău-gat Rafa.

– Eu nu vreau să uit. În ziua în care o să uit, ar putea la fel de bine să mă bage în pământ. Au fost cele mai bune zile din viaţa mea.

– Nu, viaţa dumitale e bună acum, a spus Rafa.

– Nu atât de bună ca pe vremuri, tinere, a chicotit generalul, un pic cam trist.

– Dar trecutul e doar amintire, viitorul e doar anticipare, singura realitate e prezentul. Rafa şi-a rotit privirea prin cameră. Şi iată-te într-un loc superb, mâncând un mic dejun delicios. Nu prea e nimic rău în asta.

– E rău să visezi? a întrebat Marina.

– Bineînţeles că nu, atâta vreme cât dorinţele tale nu te fac nefericit.

– Eu am renunţat la fumuri când am devenit prea bătrân ca să mai trag în piept. Acum fumez doar tutun obişnuit, a spus generalul.

– Ai inima tânără, a spus Rafa cu bunătate.

– Inima asta bătrână? Nimic n-o făcea să bată mai bine ca zgomotul armelor şi mirosul bătăliei. Şi-a ridicat ochii umezi şi a suspinat uşor. Sau chipul frumos al soţiei mele.

Rafa a simţit că soţia lui era acolo sus, împreună cu tatăl lui, şi s-a uitat cu înţelegere la figura melancolică a generalului.

– Ştii, că încă e aici, a zis el blând.

– O, ştiu că e. Au trecut cinci ani – cinci ani *lungi*. Uneori o simt, dar oare n-o fi doar mintea mea, care îi joacă feste crude unui bătrân dornic să creadă asta?

– Cu siguranţă, nu, l-a întrerupt Marina. Trebuie să ai încredere în ceea ce simţi. S-a întors către Rafa. Ce planuri ai pentru azi?

– O să mă înveţe să pictez, a spus generalul.

– Adevărat?

– O, da. Crede că o să mă facă să mă simt din nou tânăr.

– Atunci ar trebui să ne înveţe pe toţi să pictăm, a zis Marina râzând.

– Sunteţi cu toţii bine-veniţi.

– Mai sunt doritori?
– Nu, doar generalul. O să pictăm în grădină.
– Bine.
– O să pictăm un copac.
– Un copac?
– Da, a confirmat Rafa hotărât. Un copac.

Clementine dormise atât de bine cum nu i se mai întâmplase de multă vreme. Cu o seară înainte ignorase un apel primit de la Joe la ora zece şi îşi închisese telefonul mobil. Rafa venise din grădină pe la unsprezece şi stătuseră în seră până la miezul nopţii, tăifăsuind la lumina lumânării până când ceara se topise de tot. El îi povestise mai multe despre tatăl lui, de care îi era un dor teribil, şi despre copilăria lui. Clementine se simţise flatată pentru că bărbatul îşi deschisese sufletul în faţa ei, de parcă i-ar fi fost confidentă. Deja împărtăşeau biserica secretă, casa uitată de Dumnezeu, şi golful tainic. Când se ridicaseră să meargă la culcare, Clementine aproape că se aşteptase ca el s-o sărute. Dar n-o făcuse. Îi zâmbise şi îi urase noapte bună, lăsând-o în hol cu Bill, portarul de noapte.

Tânăra plutise până în clădirea vechilor grajduri, cu capul încărcat de închipuiri minunate, cu inima plină de ceva uşor şi efervescent. Fredonase în vreme ce se bucurase de o baie lungă, dansase în timp ce se uscase şi râsese, ungându-şi corpul cu o loţiune pe care o cumpărase, dar n-o folosise niciodată. Se cuibărise sub plapumă cu un oftat mulţumit şi, pentru prima dată de când se ştia, chiar aşteptase cu bucurie să se trezească a doua zi.

Îl văzuse pe Rafa înainte de a porni spre serviciu în Mini-ul ei. Dăduseră nas în nas în hol (nu că ea ar fi avut vreo treabă pe acolo), iar el îi propusese o plimbare cu barca, după muncă. Promisiunea unei excursii în doi a însufleţit-o pe toată durata drumului spre Dawcomb. A condus pe străzile înguste, pe lângă tufişuri verzi şi pe lângă porumbari cu flori albe îngrămădite pe ramuri ca zăpada. A observat păsărelele care ţâşneau spre şi dintre crengi, pescăruşii care se roteau pe cerul scânteietor. Inima i s-a umplut de fericire la vederea oceanului, în vreme ce cobora pe coastă,

înspre oraş. A cuprins cu privirea frumuseţea din jurul ei şi s-a întrebat de ce n-o mai remarcase niciodată până atunci.

Sylvia stătea lângă biroul ei, îmbrăcată cu o fustă roşie, mulată şi o bluză de mătase, legată la gât cu o fundă extravagantă. Se învârtea în jurul unui buchet de crini, tăind cu o foarfecă anterele încărcate cu polen. Când a văzut-o pe Clementine, s-a mai uitat încă o dată şi s-a oprit din ce făcea.

– O, Doamne, ce-i cu tine?

– Nimic, a răspuns Clementine, dându-şi jos haina.

Sylvia şi-a mijit ochii.

– Lasă-mă să văd. Azi ai făcut un efort, deci trebuie să se fi întâmplat ceva. De obicei arăţi ca un sac cu cartofi.

– Mersi de compliment.

– Aşadar, ai de gând să-mi zici sau va trebui să te torturez? Şi-a pus mâna pe şoldul rotund. Apropo, florile sunt de la Freddie. În caz că erai curioasă.

– Nu eram.

– Mi-ar plăcea să cred că e vorba de Joe, dar nu e, nu-i aşa?

– Nu, a răspuns Clementine, aşezându-se şi pornin-du-şi calculatorul. Îl mai ţii minte pe argentinianul pe care l-am cunoscut la cafeneaua Black Bean?

– Da. Nu-mi spune că s-a întors!

– El e artistul casei.

– Fugi de-aici!

Sylvia a lăsat jos foarfeca şi s-a apropiat, cocoţându-se pe marginea biroului ei. Şi-a pus picior peste picior şi şi-a încrucişat mâinile la piept.

– Continuă.

– A venit ieri.

– Şi deja te-ai culcat cu el.

– Nu. Clementine a fluturat din mână pentru a nega. Sigur că nu.

– Bietul Joe. O să fie distrus. I-ai zis?

– Nu e nimic de zis.

– Joe crede că tu eşti Aleasa. A pufnit dezaprobator. Dumnezeu să-l binecuvânteze, prostul de el!

– Păi, nu sunt. Niciodată n-am fost.

– Nici Freddie nu e Alesul. S-a uitat către unghiile ei roşii, plescăind din limbă. Cu toate că nu se lasă convins.

– De asta ţi-a trimis flori?

– Simte că mă pierde. Asta dovedeşte că, dacă eşti fată rea, ei o să te vrea. Mama ar zice că o femeie trebuie să se lase greu toată viaţa.

– Ce obositor!

– Ăsta-i blestemul femeilor.

– Unul dintre ele, a adăugat Clementine.

– Celălalt fiind?

– Naşterea unui copil.

– Da, dar gândeşte-te la scumpetea aia mică pe care o s-o ai la sfârşit.

– Tu îţi doreşti copii, Sylvia?

– O, da, dar progresez, să ştii. Pentru asta îl ţin pe Freddie ca pe ace, stropindu-l din când în când cu untură ca pe un pui la cuptor.

– Nu mă refer la Freddie. El deja are copii.

– S-ar putea ca el să fie singura mea opţiune.

– Nu poţi renunţa încă.

– La a-mi găsi dragostea? Ştii că nu cred în ea.

Clementine a zâmbit şi s-a întors către ecranul ei.

– Ei bine, eu cred.

Rafa a pregătit pe iarba din faţa casei două scaune şi două şevalete, îndreptate către cedru. Generalul se dusese până acasă pentru a se schimba în ceva mai potrivit şi acum se aşeza, îmbrăcat într-o haină de pânză albastru-deschis pe care soţia i-o cumpărase cu ani în urmă, dar pe care n-o mai purtase niciodată. Nu-i plăcea felul în care stătea pe el; o haină bună trebuie să urmărească linia taliei. Pe cap îşi pusese o pălărie panama, pentru a se proteja de soare, iar acum privea confuz coala albă.

– Deci, trebuie să desenez un copac, nu-i aşa?

Rafa a dat din cap.

– Da, dar vreau mai mult decât poza unui copac.

– O, da, şi păsările din el, bănuiesc.

– Poate. Nu vreau doar să *vezi* copacul. Vreau să-l *simţi*.

– Acum, asta e tare greu. Să vezi e una, să simţi e cu totul altceva.

– Nu chiar domnule general. Dacă aş fi vrut o copie exactă a copacului, i-aş fi făcut o poză. Şi-a frecat bărbia gânditor timp de câteva clipe. Spune-mi, cum te face să te simţi copacul ăsta?

– Stânjenit, a răspuns generalul cu un hohot de râs.

– Serios, cum aşa?

– Pentru că nu ştiu de unde să încep.

– Uită-te la copac.

– Mă uit la el.

– Nu spune nimic. Doar uită-te la el. Stai cât vrei.

Generalul a făcut cum i s-a spus şi s-a uitat la copac. S-a uitat la el mult timp, până când ochii au început să-l usture şi a fost nevoit să clipească.

– Acum ce simţi?

Generalul era pe cale să spună din nou că era „stânjenit“, când a simţit ceva straniu în coşul pieptului. S-a uitat la copac şi s-a gândit la soţia lui. Îi amintea de ziua în care o duseseră pentru prima oară la internat pe fiica lor, în vârstă de opt ani. Acolo, alături de capelă se afla un cedru, plin cu copii care se căţărau pe crengi ca nişte maimuţe.

– Mă face să mă simt trist, a spus generalul cu o voce aspră.

– Deci vezi, copacul e mai mult decât un copac. Îţi inspiră sentimente. Când mă uit la tabloul tău, vreau să le simt şi eu.

– O, Doamne, ăsta-i un ordin dur.

A alungat emoţia nefamiliară cu un acces de tuse.

– Nu-mi pasă dacă desenul e corect sau nu, mă interesează să fii mişcat de ceea ce vezi şi să încerci să transpui senzaţia asta pe hârtie, prin pictură. Fă o încercare. Nu-ţi face probleme. Nu te gândi prea mult. Înmoaie pur şi simplu pensula în culoare şi lasă-ţi sentimentele să o poarte pe hârtie.

Aşadar, cu gândurile îndreptate către soţia lui, generalul a început să picteze.

capitolul 14

– Ah, nu-i aşa că-i o plăcere să ne aflăm din nou în locul acesta fermecător? a spus Veronica Leppley, făcându-şi maiestuoasă intrarea în salon, cu entuziasmul unei actriţe care se întoarce pe scenă după o lungă absenţă.

Şi-a înălţat faţa colţuroasă şi a închis ochii, inspirând adânc pe nările umflate.

– Miroase exact la fel.

– Crini, a zis Grace Delennor cu vorba ei tărăgănată specifică sudului Virginiei, trecându-şi şiragul de perle printre degetele lungi. Hotelurile întotdeauna au crini.

Era greu s-o impresionezi pe Grace Delennor care stătuse în cele mai luxoase hoteluri ale lumii.

– Fii atentă să nu-ţi dai cu polen pe caşmir. E al naibii de greu să-l scoţi, a avertizat-o Pat Pitman. Sue McCain jură că iese cu bicarbonat, dar eu nu sunt convinsă.

Nimeni altcineva din grup n-o mai întâlnise vreodată pe Sue McCain, dar Pat aducea vorba despre ea în fiecare discuţie, de parcă ar fi fost o veche prietenă comună tuturor.

Grace s-a îndepărtat de flori, rotindu-şi privirea prin cameră.

– Îmi amintesc lambriurile de lemn. Sunt atât de britanice.

– Şi mirosul lor îl simt, a spus Veronica entuziasmată. Al lor şi al fumului care încă mai stăruie după o iarnă în care s-a făcut focul cu buşteni. E adorabil, nu credeţi?

Grace a scuturat din cap şi o singură buclă blondă i s-a desprins din coafură, săltându-i pe frunte.

– Probabil că ai un simţ al mirosului foarte ascu-ţit, Veronica. Mie nu-mi miroase a nimic. Nici măcar a crini.

Jane Meister nu scosese o vorbă. Observa totul în tăcere, ca o porumbiţă ce stă pe un acoperiş, urmărind cu privirea ce se întâmplă în jurul ei. Atât de multe se schimbaseră de la ultima ei vizită aici. Lumea i se întorsese pe dos la moartea şocantă a soţului ei, Henrik, la vârsta de optzeci şi şase de ani, în urma unui atac de cord la masa de bridge. Se uita la cei doi portari care intrau cu bagajele ei şi se gândea cât sunt de tineri şi că au toată viaţa înainte. Se în-treba ce bucurii şi tristeţi o mai aşteaptă în continuare.

În acel moment, Marina a intrat în hol pentru a le întâmpina. Toate cele patru doamne au recunoscut-o pe dată.

– Hei, salutare, a spus Grace, întinzându-i mâna pe care sclipea un diamant mare pe unul dintre degetele ei osoase.

– Bine aţi revenit, a spus Marina cu un zâmbet larg. Sunt atât de bucuroasă că aţi ajuns. Artistul nostru e deja pe pajişte la o lecţie.

– Paul? a întrebat Veronica. A fost adorabil, nu? Un adevărat gentleman. Nu crezi, Pat?

– Mă tem că Paul n-a putut reveni anul acesta. Avem un nou artist, a explicat Marina.

– Sper că e tânăr şi chipeş, a intervenit Grace, îngustându-şi privirea.

Ochii ei de un albastru-deschis ca topazul erau tot ce mai rămăsese dintr-un chip cândva frumos, botoxul şi operaţiile estetice distrugând ceea ce natura oferise cu atâta generozitate.

– O, da, e foarte chipeş, a spus Marina. E din Argentina.

– A, de *acolo*, a rostit Grace cu dispreţ.

– Cât de fascinant, s-a înviorat Veronica. Argentinienii sunt oameni superbi, nu crezi, Pat?

– Sue McCain a avut cândva o aventură fierbinte cu un jucător de polo. Şi vorbim despre anii 1950. Niciodată nu şi-a mai revenit.

– Bună ziua, doamnă Meister, a spus Marina, amintindu-şi cât de uşor era s-o treci cu vederea pe femeia atât de tăcută şi de timidă.

A observat cât de mult îmbătrânise în ultimul an. Dintre toate, ea avusese pielea cea mai tânără. Acum arăta de parcă fusese trecută prin cenuşă.

– E atât de bine să fiu din nou aici, draga mea. Am amintiri atât de frumoase legate de şederea noastră de anul trecut.

– Am decis să vă cazez în aceleaşi camere.

– Da, sunt foarte drăguţe, a spus Grace. Mai ales tapetul pictat de mână. Am încercat să găsesc ceva asemănător pentru casa din Cape Cod, dar n-am găsit nimic nici măcar apropiat.

– Ce drăguţ din partea ta să îţi dai osteneala, a spus Jane, zâmbindu-i Marinei.

Aceasta le-a însoţit pe femei la etaj, spre camerele lor. În vreme ce urcau scările, Grace a venit lângă ea şi i-a şoptit:

– Soţul bietei Jane a murit toamna trecută. Ea n-ar fi venit, dar am convins-o noi că i-ar face bine să mai iasă. A fost foarte afectată, săraca.

– Ce trist, a spus Marina, înţelegând acum de ce femeia era chiar mai timidă şi mai tăcută decât înainte.

– Pe de-altă parte, soţul meu rezistă şi rezistă fără probleme. Era bătrân când m-am măritat cu el, dar acum e străvechi şi tot se ţine tare, cu o voinţă de fier. E firea aia de pionier pe care a moştenit-o de la strămoşii lui. Eu n-am asemenea fire. Strămoşii mei au fost aristocraţi englezi răsfăţaţi, fără nici un fel de ţel în viaţă. Sper că bunul Dumnezeu o să-mi facă vânt în clipa în care începe să mi se citească vârsta pe faţă.

Marina a deschis uşa cu numărul 10.

– Aceasta este camera doamnei Leppley, a spus ea, bucuroasă de admiraţia lor făţişă.

Veronica a traversat podeaua cu paşi uşori şi veseli, fusta ţigănească plutindu-i în jurul trupului zvelt şi al gleznelor delicate de parcă ar fi avut propria viaţă. Pentru că mai toată tinereţea fusese dansatoare de balet, nu putea să poarte pantofi fără toc, aşa că picioarele ei micuţe erau încălţate în

espadrile cu talpă ortopedică, făcute la comandă, care o înălţau puţin şi îi ofereau un grad mult mai mare de confort.

– E superbă, a exclamat ea, gesticulând cu toată graţia firii ei artistice înspre imaginile cu păsări şi fluturi de pe pereţi. Chiar mai frumoasă decât mi-o aminteam. Iar patul... A rămas cu răsuflarea tăiată. Oh, patul. Atât de înalt încât trebuie să-mi iau avânt.

A sărit uşor pe saltea şi a râs cu o încântare copilărească.

– Cel puţin tu *poţi* sări, a spus Grace. Eu dacă sar, mă rup. Oasele mele sunt atât de fragile.

– E un pat aşa cum trebuie, a exclamat Pat pe un ton aprobator. Nu e nimic mai rău decât să locuieşti într-un loc în care nu se înţelege importanţa paturilor.

– Mie îmi plac cele înalte, a spus Jane cu voce slabă. Iar astea sunt foarte înalte.

– Daţi-mi voie să vi-l arăt pe-al dumneavoastră, a spus Marina, ieşind din nou pe holul îngust.

– Îmi place să-mi imaginez cum arăta locul ăsta pe vremea când era o casă privată, a spus Grace. Am impresia că strămoşii mei au locuit într-un conac ca ăsta.

– Aceasta n-a fost locuinţa principală a ducelui şi a ducesei, i-a amintit Marina în vreme ce mergeau către următoarea încăpere. A fost casa lor de vacanţă, în care veneau pentru a-şi petrece verile.

– Cât de somptuos, a spus Grace.

– Aerul marin îi făcea bine ducesei care suferea de astm, a continuat Marina, băgând cheia în broasca încăperii cu numărul 11.

– Aerul de mare e bun pentru orice, a spus Pat. Sigur, dacă nu eşti o mobilă.

Jane a zâmbit la vederea camerei sale şi a inspirat adânc, mulţumită că venise. S-a îndreptat către uşile cu canaturi din sticlă care dădeau spre un balconaş de piatră. Le-a deschis larg şi a păşit în lumina soarelui, privind peste marea albastră, în zarea înceţoşată. Apoi s-a uitat în jos, la pajiştea din faţă, unde Rafa picta împreună cu generalul. I-a surprins privirea bătrânului,

când acesta şi-a îndepărtat pentru o clipă atenţia de la cedru. El şi-a ridicat pălăria şi a salutat-o politicos cu o mişcare a capului. Jane a fost puţin surprinsă şi i-a făcut un semn timid cu degetele, retrăgându-se apoi în siguranţa camerei sale.

– Văd că artistul e la treabă, a spus ea.

– Da, îl şcoleşte pe general.

– El e? Nu-mi dau seama cu vederea mea slabă.

– L-aţi cunoscut anul trecut, a spus Marina. Vine în fiecare dimineaţă pentru micul dejun. Rafa trebuie să-l fi convins să picteze puţin. Cred că se distrează destul de bine.

Odată rămasă singură, Jane a deschis valiza şi a scos o poză cu soţul ei, într-o ramă strălucitoare de argint. A pus-o cu grijă pe noptieră, apoi s-a aşezat pe pat pentru a se uita la ea.

Pat a intrat în camera cu numărul 12.

– Foarte drăguţ, a spus ea însufleţită, aruncându-şi pe plapumă geanta maronie, destul de mare.

Pat ar fi fost fericită oriunde, pentru că era practică şi deloc răsfăţată, detestându-i pe oamenii care făceau tevatură. Pe Grace o tolera doar pentru că se cunoşteau de atâta vreme şi pentru că prietena ei era amuzantă, cu toate că îşi pierdea repede simţul umorului dacă nu se simţea confortabil.

Şcolile englezeşti cu internat o învăţaseră pe Pat să accepte ce i se oferă şi să nu se plângă niciodată, oricât de rău i-ar fi fost. Până la urmă, greutăţile sunt cele care şlefuiesc caracterul, iar Pat savura provocările şi faptul că era singura din grup care se ridicase ca un munte în faţa adversităţilor. În tinereţe escaladase versantul de sud al muntelui Eiger şi ar fi navigat în jurul lumii, dacă barca ei n-ar fi cedat în faţa unui rechin alb, pe coasta Australiei, obligând-o să ceară ajutor prin staţie şi să abandoneze întreaga aventură.

Acum, la optzeci de ani, viaţa lui Pat urma un curs ceva mai previzibil. Îi predase ştafeta celui mai tânăr nepot al ei, care avea în jur de treizeci de ani şi era la jumătatea drumului spre vârful Kilimanjaro. S-a dus la fereastră

şi a admirat priveliştea. Întotdeauna marea stârnea în ea un dor profund de a naviga.

Marina lăsase la urmă ce era mai bun, conducând-o pe doamna Delennor către apartamentul ducesei, aflat în celălalt capăt al holului. Grace a primit cu o încântare măsurată faptul că fusese trecută la un nivel superior. Acum nu doar că avea vedere spre grădină şi spre mare, dar avea şi un pat cu baldachin sculptat – chiar patul ducesei, lucrat manual în 1814 şi transmis din generaţie în generaţie, până când, într-un târziu, fusese vândut împreună cu locuinţa şi cu amintirile ei. Marina ştia cât de dificilă putea fi doamna Delennor şi se străduise în mod special s-o mulţumească. Corect ar fi fost ca doamna Meister să fi primit acea cameră, având în vedere prin ce trecuse, dar Grace era cea mai înclinată să se plângă, iar Marina voia să evite asta cu orice preţ.

– *Très jolie*, a spus bătrâna, fără măcar să încerce să folosească un accent francez. O să-mi placă mult să stau aici.

– Sunt atât de bucuroasă că vă place. E foarte specială.

Grace şi-a pus haina de caşmir pe spătarul scaunului.

– Celelalte vor fi teribil de invidioase. Cu excepţia lui Pat, desigur, care n-are pic de gelozie în ea – doar oasele puternice ale unui animal foarte robust. A râs de imaginea mentală. E o cameră foarte bună. Mulţumesc.

N-a trecut mult până când cele patru femei şi-au făcut apariţia pe pajişte pentru a-l cunoaşte pe artist. Generalul se bucurase de linişte, de progresele pe care le făcea cu pictura şi n-a fost încântat de invazie. Le-a privit pe bătrâne cum se rotesc în jurul argentinianului ca nişte molii şi a bombănit pentru că era obligat să se ridice în picioa-re şi să le salute din politeţe. Îşi amintea vag că anul trecut le văzuse doar la micul dejun, ceea ce fusese foarte bine pentru că se ţinuseră la distanţă. Acum puseseră la cale un asalt care nu-l bucura deloc.

Rafa era fermecător, îndreptându-şi zâmbetul şi ochii veseli către fiecare femeie, de parcă ar fi fost tânără şi frumoasă. Ele radiau de plăcere, chiar şi Pat, care considera că e o prostie să te laşi sedusă de complimente.

– Sue McCain l-ar aprecia, i-a şoptit ea Veronicăi.

– E foarte atrăgător, a încuviinţat aceasta. Mă face să-mi doresc să am din nou douăzeci de ani. Chiar aşa, în momente ca ăsta bătrânul meu corp îmi pare foarte străin, de parcă n-ar fi trebuit să-l pun pe mine. Nu se potriveşte cu ceea ce simt. Înţelegi ce spun, Pat?

– O, da, Veronica. Mintea mea îmi spune că încă mai pot face toate lucrurile pe care le făceam odată, dar apoi rămân fără suflu urcând scările. Totuşi, n-ar trebui să ne plângem. Eu mi-am trăit traiul şi încă sunt multe pe care le pot face, ca de exemplu o plimbare în pas vioi pe faleză. Da, o să mă bucur de asta foarte mult.

– Eu abia aştept să pun iar pensula pe hârtie. N-am mai pictat de anul trecut.

– Şi eşti foarte talentată.

– Întotdeauna apare altceva de făcut, nu ţi se pare? E greu să te apuci.

– Trebuie să-ţi *faci* timp. Totul ţine de priorităţi.

– Păi, avem în faţă şapte zile întregi, minunate, de stat aici, fără nimic care să ne distragă. I-a zâmbit artistului. Cu excepţia profesorului.

Jane Meister întotdeauna se simţea la periferie. Dădea târcoale grupului, ascultând conversaţiile, dar fără a lua parte la ele cu adevărat. Era fericită aşa, lăsându-le pe celelalte femei în lumina reflectoarelor. Veronica era o artistă înnăscută, obişnuită să fie privită, aplaudată şi, chiar dacă îmbătrânise, încă îşi păstrase entuziasmul şi paşii uşori din tinereţe. Pat încă se credea chiar şi acum căpitanul echipei de lacrosse. Avea încrederea celor din clasa ei socială, crescuţi cu ani de tabere hipice şi petreceri pentru debutante, pe care acum susţinea că le considerase tare prosteşti. Nimic n-o tulbura – nici un cal nărăvaş, nici o cameră plină cu oameni. Pat lua totul în piept şi înfrunta fiecare provocare cu o pufnitură viguroasă.

Grace se aştepta ca toată lumea s-o admire, iar dacă n-o făceau, îi dădea pur şi simplu la o parte cu o fluturare dispreţuitoare a mâinii ei elegante. Crescuse în cele mai înalte sfere ale societăţii de pe coasta de est a Americii şi ceea ce nu reuşise să obţină cu ajutorul farmecului personal îşi cumpărase cu averea ei uriaşă. Era greu de spus prin ce mijloace îşi câştigase cei trei soţi.

Jane era fiică de ofiţer. Crescuse în Germania, într-o strânsă comunitate militară, îl cunoscuse pe Henrik şi se căsătorise cu el la vârsta de optsprezece ani. Dacă n-ar fi fost lecţiile de pictură din Knightsbridge, la care fata ei o încurajase să se înscrie cu opt ani în urmă, drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată.

Jane l-a cercetat pe artist. Într-adevăr, era tare arătos şi amabil. L-a urmărit râzând la glumele lui Grace şi a ştiut că toate se vor simţi bine în compania lui. Nu era la fel de sigură în privinţa generalului. El părea mai degrabă morocănos. Nu că i-ar fi lipsit buna-cuviinţă – din contră, era întruchiparea politeţii – doar că, în spatele bunelor lui maniere, nu părea foarte fericit să le revadă. Spre deosebire de artist, al cărui surâs era larg şi sincer, generalul nu zâmbea deloc. Jane s-a hotărât să se ţină cât mai departe de el cu putinţă.

Grace n-a pierdut vremea şi l-a invitat pe Rafa să li se alăture la prânz. Generalul s-a dus acasă, lăsându-şi tabloul astfel încât să poată relua lucrul la el a doua zi. Nu-i plăcea ideea de a-şi împărţi profesorul şi, în mod obişnuit, ar fi renunţat de tot la pictură, dar îi plăceau copacul şi amintirile pe care acesta i le trezea. Când picta era ca şi cum s-ar fi cufundat într-o altă lume. Parcă trecutul lui ar fi fost acolo, ascuns între crengi, aşteptând să fie redescoperit.

Grace, Pat, Veronica şi Jane s-au aşezat afară, pe terasă, sub o umbrelă verde. Grace era înfăşurată într-un fel de caşmir roz pal, deşi soarele era puternic, iar briza uşoară şi caldă. Rafa a fost încântat să li se alăture.

Jake l-a urmărit cum se aşază şi a remarcat efectul pe care bărbatul îl avea asupra întregii terase. Aceasta nu era nici pe departe plină, dar oaspeţii care se aflau acolo s-au oprit din treburi pentru a se uita la el. Era ca şi cum ar fi strălucit mai tare ca oricine altcineva, atrăgând chiar şi privirea lui Jake, oarecum împotriva voinţei sale. Artistul trebuia să le suporte şi pe mama lui vitregă şi pe sora lui, care bâzâiau pe lângă el ca două albine ameţite. Atenţia avea să i se suie la cap făcându-l insuportabil. Jake era sigur că Rafa nu avea acelaşi magnetism în ţara lui.

În acea după-amiază, mai multe şevalete au fost instalate pe pajişte, iar cele patru femei au privit copacul aşa cum au fost instruite. Lui Grace îi era destul de greu să se concentreze la altceva în afara lui Rafa. Totuşi, după o vreme, cu puţină încurajare, s-a pierdut cu gândurile între ramurile cu ace groase şi verzi. Copacul o făcea să se simtă nesigură şi un nod a început să i se formeze în stomac. Se temea de sărăcie mai mult ca de orice altceva. Cu cât îl privea mai mult, cu atât cedrul o trăgea mai adânc într-o lume întunecată în care n-avea nimic altceva decât hainele de pe ea. Iar pielea era la fel de bătrână şi de ridată ca scoarţa copacului.

Pat se uita fix la cedru. Nu-i fusese deloc greu să se concentreze asupra lui. Îi amintea de copilărie, pentru că pe atunci adora se să caţere în fagul uriaş ce creştea în grădina ei din Hampshire, unde tatăl ei îi construise o căsuţă din lemn în care să se poată juca. O făcea să se simtă din nou tânără, de parcă ar fi putut să sară de pe scaun cu agilitatea unui copil şi să escaladeze cedrul până în vârf.

Veronica a privit copacul cu încântare. Verdele era atât de întunecat şi de ademenitor, crengile atât de magice şi de misterioase, încât se întreba unde duc. Îşi închipuia că e o pasăre, şezând sus de tot, observând lumea cu o detaşare voioasă. Şi-ar fi întins aripile şi ar fi zburat într-un dans zvelt, iar muzica din mintea ei a inspirat-o să fredoneze o melodie.

Jane a văzut regenerarea în crengile care rezistau de sute de ani, privind cum generaţii vin şi se duc în marele ciclu al vieţii. După ce se simţise atât de pierdută fără scumpul ei Henrik, a început să fie un pic mai optimistă. Nu e oare adevărat că natura renaşte, anotimp după anotimp? De ce n-ar fi la fel şi pentru oameni? Poate că Henrik a renăscut în ceruri şi acum stă printre acele ramuri, privind-o. Copacul îi dădea speranţă prin felul în care creştea din pământ, cu rădăcinile adânc înfipte în sol, cu cele mai înalte crengi ridicându-se către Dumnezeu. O făcea să se gândească la trupul lui Henrik aflat în pământ şi la sufletul lui înălţat acolo sus, dincolo de ce putea ea simţi. A zâmbit gânditoare în vreme ce speranţa din inima ei îi dădea o dulce melancolie.

Rafa s-a uitat la ele cum privesc copacul. Le-a observat expresiile în vreme ce privirile li se pierdeau printre ramuri. A văzut teama din ochii lui Grace şi speranţa din cei ai lui Jane. A văzut bucuria lui Pat şi adoraţia Veronicăi, iar când s-a decis că tuturor le fuseseră trezite anumite sentimente, le-a spus să-şi ia pensulele şi să picteze. Pentru prima dată, nici una nu a scos o vorbă.

Bertha stătea la fereastra dormitorului lui Rafa. Pentru că Marina nu avusese vreme să stea de vorbă cu Jake, se hotărâse să discute ea însăşi cu el, între patru ochi. Tânărul fusese cât se poate de fericit să-i repartizeze camera artistului.

– Eşti persoana potrivită pentru treaba asta, spusese el cu un zâmbet poznaş, bătând-o pe umăr. Nu pot să cred că nu mi-a venit mie ideea.

Acum stătea şi se uita afară la Rafa, care le învăţa pe bătrâne să picteze. Îşi amintea orele de desen din şcoală, pe care le urâse pentru că se pricepea atât de puţin. Totuşi, ar mai fi încercat o dată dacă Rafa i-ar fi propus. S-a retras şi a început să deretice prin cameră. Mirosea a lemn de santal. În vreme ce trebăluia, îi ridica lucrurile, adulmecându-le unul câte unul, savurând aroma acestui străin exotic, venit dintr-o ţară îndepărtată.

Nici măcar nu era sigură unde se află Argentina pe hartă, dar îşi amintea de Diego Maradona şi de golul „mâna lui Dumnezeu" care înnebunise pe toată lumea în timpul campionatului mondial din 1986. Şi el avusese ceva destul de sexy. Nu trebuia să-i facă patul lui Santoro, pentru că acesta fusese deja aranjat de dimineaţă, de către menajere. De fapt, nu avea nici o treabă acolo. Dar, de vreme ce fusese însărcinată să se ocupe de el, simţea că e dreptul ei să urce şi să verifice că totul fusese făcut aşa cum trebuie. Ceea ce se şi întâmplase, după cum vedea. Dar, pe viitor, ea se va ocupa. În fiecare dimineaţă. În fiecare seară.

Domnul Santoro era foarte dezordonat. I-a atârnat haina din piele întoarsă pe spătarul scaunului şi a împăturit cămaşa pe care el o purtase cu o zi înainte. O excita să se simtă atât de aproape de el, dar a devenit neliniştită la gândul că acesta ar putea intra în orice moment şi ar putea-o descoperi că-i miroase hainele. A observat că valiza lui încă mai stătea pe raftul pe

care, fără îndoială, Tom o aşezase la sosire. Nu părea grea. O va pune sub pat, unde nu va fi în drum. Când s-a dus să o ridice, a văzut că era desfăcută. A ridicat capacul pentru a se asigura că nu e nimic înăuntru. A tras cu ochiul. Valiza nu avea nimic în ea cu excepţia unui dosar care părea important. Fe-meia şi-a rotit privirea prin cameră, ca să se asigure că, într-adevăr, e singură. Apoi l-a luat.

Părea vechi şi uzat, dar avea un aer oficial, ca acele dosare care sunt descoperite în serialele americane de televiziune precum *Lege şi ordine*. Acum, tremurând de curiozitate, ea a deschis coperta. Înăuntru erau hârtii, multe hârtii, toate într-o limbă pe care n-o înţelegea. Ce limbă se vorbeşte în Argentina? Italiana? Asta trebuie să fi fost, atunci. Italiană. Dedesubt se afla un teanc gros de epistole, scrise foarte ordonat, legate cu o bandă elastică.

L-a scos afară, frustrată că nu putea înţelege ce scrie, şi s-a uitat la prima scrisoare. Un nume i-a sărit în ochi. Tocmai citise cuvintele *„ti amo*“, despre care ştia că înseamnă „te iubesc“ dintr-un cântec de Laura Branagan pe care obişnuia să-l asculte în adolescenţă, când i s-a părut că aude paşi pe scări. Grăbită, a pus scrisorile la loc în dosar şi l-a aşezat în valiză.

S-a repezit înspre pat şi a început să netezească plapuma, astfel încât să pară că făcea curat. Inima i-o luase la goană, iar sudoarea i se aduna pe nas. Când s-a asigurat că nu era nimeni acolo, a inspirat adânc şi s-a relaxat puţin. Acum era nerăbdătoare să iasă din cameră cât mai repede posibil. În timp ce cobora scările în vârful picioarelor, cumva numele îi stăruia în minte. Era un nume ciudat, pentru că sigur ar fi trebuit să mai fie un „n“ acolo. Dar poate că în Argentina nu se foloseşte „n“-ul.

Costanza. Sigur n-ar fi trebuit să fie Co*n*stanza?

capitolul 15

Clementine n-a fost surprinsă când Joe a intrat în birou. Îl tot evitase, nerăspunzându-i la telefon, dar ştia că era doar o chestiune de timp până când el va veni în persoană să o caute. Stând în faţa lui, Clementine a avut acea tristă senzaţie că se trezeşte dintr-o reverie şi dă cu ochii de anosta realitate a vieţii de zi cu zi. Oricât ar fi visat ea la Rafa, adevărul era că acesta nu era de nasul ei. S-a uitat la Joe, necioplit şi banal ca atâţia alţi bărbaţi pe care îi găseşti în barurile şi cafenelele din Anglia, şi s-a întrebat dacă numai la atât se putea aştepta. Oare era sănătos să ţintească stelele când niciodată n-avea să atingă vreuna?

– Bună, Joe, a spus, ascunzându-şi vinovăţia în spatele unui zâmbet artificial.

– Unde-ai fost? N-ai băgat de seamă că am încercat să te sun?

– Îmi pare rău. Chiar a fost agitaţie la hotel. A venit noul artist, iar Submarina a avut nevoie de ajutorul meu. Am avut treabă până peste cap.

Joe n-a părut convins.

– Ai fi putut măcar să mă suni.

– Ştiu. Am crezut că o să înţelegi. A scotocit în poşetă după luciul de buze. E clar că te-am subestimat. Greşea-la mea.

Deodată el a părut pierdut şi s-a scărpinat în cap. Cum de reuşise, după un schimb de replici atât de scurt, să-l facă pe *el* să se simtă vinovat?

– Ne putem întâlni diseară?

– Mă tem că nu. Mergem cu barca tatei. Nu ştiu când o să ne întoarcem.

– Vino şi rămâi peste noapte.

– Nu, Joe. Ţi-am spus, în momentul ăsta e nevoie de mine la hotel.

El părea exasperat.

– Dar când? Se presupune că avem o relaţie.

– Bine, atunci. Mâine-seară.

Dar şi-a regretat vorbele imediat ce le-a rostit.

Sylvia stătea la biroul ei, ascultând fiecare cuvânt. După plecarea lui Joe, şi-a pus jos pila de unghii şi s-a întors către Clementine.

– E băiat bun, Joe ăsta. Nu ştiu ce-i cu tine!

Clementine şi-a aşezat coatele pe masă, lăsându-şi bărbia în palmă.

– E atât de banal în comparaţie cu Rafa.

– Când o să ţi se ridice ceaţa de pe ochi, Rafa o să fie la fel de banal. Bărbaţii sunt bărbaţi, oricum te-ai uita la ei.

– Nu, Rafa e diferit.

– Asta am crezut şi eu despre Richard şi despre Jeremy, şi despre Benjamin... şi despre nenumăraţi alţii. Întotdeauna se termină cu o dezamăgire pentru că, până la urmă, Superman al tău e doar un bărbat în chiloţi. La fel de plin de nevoi, la fel de pretenţios, la fel de egoist ca oricare alt bărbat din lume.

– Eşti atât de cinică.

– Am trăit mai mult decât tine, iubito.

– Eu îmi păstrez visul.

– E făcut din săpun, prostuţo.

Clementine a oftat.

– Şi ce să fac? Nu-l iubesc pe Joe.

– Îl placi?

– După vreo două pahare de votcă la Dizzy Mariner e chiar fermecător.

– Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard.

Clementine a strâmbat din nas.

– Ce are de-a face cu Joe?

– Nu vrei să sfârşeşti singură. Eu l-am primit înapoi pe Freddie doar pentru că văicărelile lui sunt tare plicticoase.

– Dar ăsta-i un compromis atât de tragic.

– Uite cine vorbeşte! Dacă nu-l iubeşti pe Joe, dă-i papucii. A dat din umeri. Tu te agăţi de el. Întreabă-te: de ce?

Telefonul a sunat şi Sylvia a răspuns. Clementine a dus tăviţa cu corespondenţă la dulapurile cu dosare. În vreme ce strecura fiecare scrisoare la locul potrivit, se gândea la vorbele Sylviei. Sigur, avea dreptate. Dacă nu-l iubea pe Joe, de ce încă mai era cu el? Oare era atât de nesigură încât prefera un bărbat mediocru în locul singurătăţii? Şi totuşi, sufletul ei aspira la mari înălţimi. Gândurile i se înălţau printre aştri, iar inima îi tânjea după focul alb al marii iubiri.

Când a terminat şi-a dat seama că, pentru prima dată, îndosariase corect fiecare scrisoare. Animată de ceva ce nu putea identifica, s-a hotărât să facă ordine în toate dosarele, unul câte unul, până când toate vor fi la locul lor. Era o treabă grea, pentru că îşi petrecuse ultima lună îndesând foile pe unde încăpeau, fără să se gândească măcar o dată la momentul când trebuia să le găsească din nou.

Domnul Atwood s-a întors de la o vizionare şi a găsit podeaua plină cu hârtii. A rămas cu gura căscată la vederea dezordinii.

– Ce Dumnezeu se întâmplă?

– Ştiu, a răspuns Clementine calm. Şi eu sunt un pic şocată. Întrebaţi-o pe Sylvia, nu ştiu ce m-a apucat. Dar recunosc că, vreme de săptămâni, am pus hârtiile în dosarele greşite.

Domnul Atwood nu ştia dacă să fie supărat sau recunoscător. Şi-a dres vocea.

– Păi, presupun că ar trebui să fiu mulţumit că le pui acum, până să vină Polly şi să dea peste haosul tău.

A păşit cu grijă peste insuliţele de documente.

– Când termini, am o treabă pentru tine.

– Încă un cadou pentru doamna Atwood?

El a părut jenat.

– Vino în biroul meu şi să nu dureze toată ziua.

A dispărut înăuntru şi a închis uşa în urma lui.

Clementine i-a surprins privirea Sylviei şi a rânjit.

– De ce nu dă cărţile pe faţă şi nu spune că e pentru amanta lui?

– O secretară bună se face că nu vede.

– Cine e?

– Cineva cu mult prost gust şi fără simţul mirosului.

Clementine a râs.

– El nu pute, nu-i aşa?

– Tu ce crezi? A făcut o grimasă. Genul ăla de piele întotdeauna miroase... ăă... a ouă.

– Bleah!

– Am avut partea mea de iz de ouă şi nu e plăcut. Totuşi, e bogat şi probabil că o răsfaţă cu cadouri. Unele femei ar face orice pentru cadouri. Şi-a scos pila de unghii şi a oftat din greu. Of, ce lucruri am făcut eu pentru cadouri...

– Hai să n-ajungem acolo, Sylvia.

– Ai dreptate. Hai să nu.

Odată ce toate documentele şi scrisorile au fost îndosariate aşa cum trebuie, în ordine cronologică, iar cele vechi, nefolositoare, au fost aruncate, Clementine a făcut un pas înapoi pentru a-şi admira munca. Avea un neobişnuit sentiment de mândrie.

– Gata, am terminat, a declarat ea, întorcându-se la birou în pas săltat.

– Bravo ţie, a spus Sylvia. Sunt surprinsă. Nu credeam că eşti în stare să faci o treabă ca lumea.

– Nici eu.

– Acum ai face bine să te duci şi să vezi ce vrea să-i cumpere Casanova iubitei lui.

– Abia aştept să-i cheltui banii. Orice buget mi-ar da, eu o să cheltui dublu!

Clementine a fost dezamăgită să afle că treaba ei era să-l însoţească pe domnul Atwood la un magazin de bijuterii, ca să aleagă o brăţară.

– E aniversarea căsătoriei noastre, a explicat el, cu un aer cam ciudat.

– De câţi ani sunteţi căsătoriţi? a întrebat ea când intrau în tăcuta încăpere a magazinului de bijuterii Nadia Goodman, aflat pe bulevard.

– Prea mulţi ca să-i mai număr, a răspuns încordat bărbatul. La vârsta mea, te opreşti din socotit.

O vânzătoare frumuşică le-a adus o tăviţă cu brăţări de aur şi i-a zâmbit Clementinei.

– Acum, care îţi place? a întrebat domnul Atwood.

Ea a ales un lanţ de aur cu safire.

– Să vă ajut, a spus vânzătoarea. Gata, e o culoare aşa de drăguţă pe pielea dumneavoastră.

– Este, nu-i aşa? a fost de acord Clementine. Tati e atât de generos.

I-a zâmbit domnului Atwood.

– Nu sunt sigur în privinţa verdelui, a contrazis-o el.

– Dar o ador!

El i-a ignorat privirea inocentă afişată teatral. Era clar că se distra pe seama lui.

– Scoate-o, a izbucnit el.

Vânzătoarea a desfăcut-o cu un aer confuz.

– Ce-aţi zice de albastru? a sugerat ea veselă.

– Ador albastrul, s-a alintat Clementine.

Domnul Atwood a cerut să i se arate o altă tavă. Când vânzătoarea s-a dus în spatele magazinului, el s-a repezit la Clementine.

– Termină cu prosteala! Am o reputaţie în oraşul ăsta, să ştii.

– Doar vă tachinam.

– Ei bine, termină!

– Oricum, ce culoare i se potriveşte soţiei dumneavoastră?

El a ezitat.

– Roşu.

– Atunci hai să aruncăm o privire la rubine. Sunteţi foarte generos.

– Ştiu. Trebuie s-o îndulcesc pe domniţă.

– O, va fi dulce, n-aveţi grijă.

Clementine a reuşit să se abţină câtă vreme s-au uitat la brăţările de aur cu rubine. Erau foarte frumoase. Totuşi, nu se credea în stare să se culce cu un bărbat care miroase a ouă, oricâte brăţări de aur i-ar fi cumpărat. S-a gândit la Joe şi l-a imaginat cumpărându-i bijuterii, dar deşertăciunea acestui gând a convins-o că nici o cantitate de giuvaieruri nu poate înlocui dragostea adevărată.

Într-un târziu, au ales cadoul şi au aşteptat în vreme ce vânzătoarea îl împacheta într-o cutie roşie cu auriu şi îl lega cu panglică.

– Norocoasă doamna Atwood, a spus Clementine, gândindu-se, de fapt, cât de *ghinionistă* era.

– Într-adevăr, a încuviinţat evaziv bărbatul.

– Costă cinci sute de lire, vă rog, domnule, a spus vânzătoarea, zâmbindu-i lui Clementine. Este ziua dumneavoastră?

– Nu, a răspuns tânăra. E doar mulţumit de mine.

– Ah, a zis vânzătoarea

Domnul Atwood i-a dat cartea de credit.

– Mulţumesc.

– Şi eu *îţi* mulţumesc, tati, a spus Clementine, luând punga de pe tejghea.

I-a dăruit cel mai dulce zâmbet al ei, pe care vânzătoarea l-a interpretat greşit drept afecţiune sinceră.

Domnul Atwood a tras aer în piept pe nările umflate, şi-a tastat PIN-ul, apoi a bătut darabana pe geamul tejghelei, nerăbdător să iasă din magazin cât mai repe-de posibil.

Clementine a râs tot drumul de întoarcere la birou, lucru care l-a înfuriat şi mai tare pe şeful ei.

– Vă tachinez, a repetat ea. Dacă n-aţi fi atât de serios, nu mi s-ar mai părea la fel de amuzant.

– Dacă nu i-aş fi dator tatălui tău pentru toţi clienţii pe care mi i-a trimis, te-aş concedia pentru insubordonare.

– De fapt, mă iubiţi. Ştiu că aşa e. Doar că nu vreţi să recunoaşteţi cât de amuzantă mă consideraţi.

– Nu te consider deloc amuzantă, Clementine, a pufnit el, făcând-o pe fată să râdă şi mai tare.

În acea seară s-a întors la Polzanze cu un mers vioi. Rafa era pe terasă, bând ceai împreună cu Marina, Grey şi patru băbuţe, despre care Clementine a presupus că erau cele patru pictoriţe de anul trecut. La vederea artistului inima i s-a umplut de bucurie. Toţi vorbeau în acelaşi timp, izolaţi în voioşia lor. Nici n-au observat-o venind spre ei.

Când a ajuns la masă, tatăl ei şi-a ridicat privirea.

– Ah, Clementine. Vino şi stai cu noi.

– Nu le-ai cunoscut pe doamnele mele, nu-i aşa? a intervenit Marina.

Clementine s-a uitat la feţele întrebătoare şi a zâmbit doar pentru că Rafa era cu ochii pe ea. Dacă n-ar fi fost el, ar fi evitat întâlnirea cu totul. Marina i le-a prezentat pe toate, iar Clementine le-a strâns mâinile. Era recunoscătoare pentru că tatăl ei înghesuise un scaun între el şi Rafa, aşa că nu trebuia să-şi piardă timpul vorbind cu ele.

– Deci, cum ţi-a mers azi? a întrebat Rafa, distrăgând-o de la conversaţia generală care se reînsufleţise.

Clementine s-a lăsat scăldată în căldura ochilor lui. Avea un fel atât de intens de a o privi, de parcă ea ar fi fost singura femeie din lume cu care el îşi dorea cu adevărat să stea de vorbă.

– Şeful meu m-a dus la cumpărături ca să-l ajut să aleagă o brăţară pentru nevasta lui. Deşi noi toţi ştim că ea n-o s-o vadă vreodată.

– Ah, are o amantă? a spus Rafa.

– Da, cu toate că nu-mi închipui cum l-ar putea dori cineva.

– Fiecare buruiană îşi are umbra ei.

– Ăsta-i miracolul vieţii, a zâmbit ea. Norocos, nu?

– Mergem cu barca în seara asta?

– Bineînţeles, s-a înviorat Clementine, deşi era conştientă că nu pot merge doar ei doi, ea nefiind sigură cum funcţionează ambarcaţiunea tatălui ei. Va trebui să-l întreb pe tata, a continuat, împungându-l cu cotul pe Grey, care s-a întors.

Bărbatul s-a întors.

– Da, draga mea?

– Ne duci pe mine şi pe Rafa cu barca în seara asta?

Chipul lui Grey s-a luminat de uimire.

– Ce idee bună! E o seară superbă pentru aşa ceva. A privit în zare apele liniştite şi cerul senin. Putem merge la Golful Tâlharilor, să pescuim nişte crabi. Ce zici?

Clementine nu avea decât amintiri neplăcute legate de pescuitul de crabi în Golful Tâlharilor, de statul pe stânci, plictisită de moarte, în vreme ce Jake şi tatăl ei aruncau în mare bucăţi de şuncă legate cu sfoară. Găleata plină de crustacee îi repugna, cu toate acele fiinţe căţărându-se unele peste altele, încercând zadarnic să scape. Dar gândul de a-şi petrece apusul în singurătatea liniştită a golfului, doar ei trei, era foarte atrăgător.

– Grozavă idee, a răspuns ea, sigură că poate îndura câţiva crabi pentru plăcerea de a sta un timp cu Rafa.

Tocmai când Clementine se bucura de romantismul excursiei ce avea să vină, Marina s-a aplecat peste masă.

– Am auzit cumva cuvântul „crabi“?

– Da, a răspuns Grey. Mă gândeam să-l duc pe Rafa pe mare. Să-i arăt Golful Tâlharilor şi câţiva crabi.

– De ce nu le luaţi şi pe doamnele mele cu voi? E loc în barcă.

Clementine abia dacă a putut să-şi ascundă oroarea. Uluită, vedea cum mama ei vitregă îi sabotează planul.

– Doamnă Leppley, v-ar plăcea să mergeţi cu barca lui Grey în seara asta?

Ochii Veronicăi s-au deschis larg.

– Mi-ar plăcea la nebunie, a spus ea, bătând din palmele ei mici. Ce încântător!

– Am auzit eu bine ceva despre o barcă? a interve-nit Pat.

– Cu siguranţă aţi auzit, a spus Grey. Îl duc pe Rafa la pescuit de crabi.

– Atunci contaţi pe mine. Nimic nu e mai bun ca o partidă de pescuit crabi pentru a-ţi stârni pofta de cină. Aveam de gând să fac o plimbare pe faleză, dar asta sună mult mai distractiv.

Pe Clementine a cuprins-o deznădejdea. Rafa nu părea deloc dezamăgit.

– Niciodată n-am mai prins un crab până acum, a spus el, la care doamnele au izbucnit în râs, iar Pat s-a oferit să-i arate cum se face.

Măcar celelalte două au refuzat. Grace a declarat că mai degrabă face o baie lungă şi fierbinte şi citeşte, în vreme ce Jane a spus că preferă să se plimbe prin grădini, având în vedere că suferă de rău de mare. Clementine s-a uitat ameninţător la mama ei vitregă, sigură că aceasta îi ruinase intenţionat seara. „Nu-l poate avea, aşa că nu vrea să-l am nici eu“, s-a gândit ea furioasă. „Ei bine, am toată vara la dispoziţie. Un pas înapoi n-o să mă abată din drum.“

Marina s-a oferit să o însoţească pe Jane Meister la un tur al grădinilor, pe care bătrâna l-a acceptat cu recunoştinţă, dispărând în dormitor pentru a-şi lua un şal. Marina l-a urmărit pe Rafa plecând împreună cu Clementine, Grey, doamna Leppley şi doamna Pitman, ştiind că îşi înfuriase fiica vitregă – dar ce altă soluţie ar fi avut? Dacă fata nu învăţase până atunci că să sari în pat cu un bărbat nu e cea mai deşteaptă cale de a-l cuceri, atunci trebuia s-o forţeze să se abţină. Marina cunoscuse bărbaţi asemenea lui Rafa – înainte de a-l întâlni pe Grey, avusese partea ei de aventuri amoroase. Erau obişnuiţi ca fetele să se dea peste cap de dragul lor, să se culce cu ei, apoi se descotoroseau de ele când acestea încetau să mai reprezinte o provocare. Dar nu-i spune toate astea; Clementine credea că ea ştie mai bine. Marina era nevoită să privească de pe margine, incapabilă să ajute.

Clementine stătea între cele două bătrâne, în maşina cu care mergeau spre chei. Doamna Leppley mirosea a trandafiri şi a pudră de talc. Doamna Pitman era extrem de vioaie, dându-i înainte cu propriile ei aventuri pe mare. Rafa stătea în faţă, cu Grey, ascultându-i poveştile cu mare atenţie. Clementine s-a întrebat dacă el chiar era interesat sau doar se purta politicos. Dacă era vorba de cea de-a doua variantă, era un foarte bun actor.

Au ajuns în port, iar Grey a parcat maşina. Shelton era un sătuc liniştit, dar în acea seară se revărsase pe malul apei. Erau acolo copii care mâncau îngheţată şi tinere sporovăind lângă cărucioare. Câţiva bătrâni stăteau pe

bănci, bucurându-se de soare şi de priveliştea oceanului. Pescăruşii plonjau în căutare de mâncare, ciondănindu-se pentru resturile lăsate în urmă de adulţi nepăsători şi de copii poznaşi. Marinari cu feţe aspre îşi făceau de lucru pe lângă bărcile lor, în vreme ce pescarii se întorceau cu mici capturi. Clementine se binedispuse fără să vrea şi o luă înainte către barca tatălui ei, care îi aştepta legată în siguranţă de un bolard.

Doamna Pitman a fost peste măsură de încântată la vederea ambarcaţiunii, botezată, pe bună dreptate, *Marina*. Nu avea nimic special, dar, judecând după vocea ei profundă şi exclamările extaziate, ai fi zis că tocmai dăduse cu ochii de *Lady Moura*[5].

– O, aşa mai zic şi eu. Ce barcă uluitoare! Şi-a pus mâinile în şoldurile viguroase şi a zâmbit apreciativ. Ce noroc cu vremea şi cu marea atât de calmă! O să avem parte de o călătorie minunată.

– E adorabilă, a încuviinţat Veronica, legându-şi eşar-fa de mătase în jurul gâtului. O să stau lângă cabină, ferită de vânt.

– Dacă vrei să te fereşti de vânt, Veronica, ar fi mai bine să stai înăuntru.

– Şi să ratez toată distracţia? Nu, o să stau ghemuită. Mă pricep să mă fac mică.

– Atunci, toată lumea la bord, a spus Grey.

Rafa a sărit jos şi s-a întors pentru a le ajuta pe doamne. Clementine a remarcat felul în care le privea când ele îl luau de mână şi săreau pe punte. Zâmbetul îi era seducător, ochii, profunzi, la fel ca atunci când se uita la *ea*. Şi-a aşteptat rândul, apoi i-a întins mâna. A simţit căldura pielii lui şi felul în care atingerea lui îi provoca furnicături în tot corpul. A râs jenată, de parcă furnicăturile s-ar fi văzut prin haine.

– Fratele tău mi-a zis că nu-ţi plac bărcile, a spus el.

– Habar n-am despre ce vorbeşte, a răspuns calm, nevrând ca Rafa să afle că *el* era singurul motiv pentru care se apropiase măcar de o barcă. Ce să nu-ţi placă?

El a ridicat din umeri.

– Răul de mare?

– Am descoperit că dacă îmi ţin privirea pe linia orizontului mă simt mai bine.

S-a aşezat pe banca din spate, lângă Pat. Veronica stătea cât mai aproape de cabină cu putinţă. Clementine a sperat că Rafa va veni şi va sta lângă ea, dar el a sărit din nou pe chei ca să ajute la dezlegatul parâmelor. Admirându-i vigoarea mişcărilor, l-a urmărit cum se lasă pe vine şi trage de ele pentru a le elibera. Părea obişnuit cu munca fizică, iar Clementine şi l-a imagina lucrând cot la cot cu tatăl său, în pampas. Grey a pornit motorul, iar Rafa a împins barca, apoi a sărit în ea.

– Voi, fetele, păreţi a sta confortabil, a comentat el vesel, în vreme ce barca uruia uşor, ieşind din port.

– Nu mi s-a mai spus „fată“ de foarte multă vreme, a chicotit Pat. Uraa, am pornit! Nu-i aşa că-i frumos?

– E foarte jucăuş, a spus Veronica.

– Sue McCain l-ar plăcea, a mai adăugat Pat, privindu-l cum i se alătură lui Grey la cârmă. Argentinianul ei era un amant teribil de priceput.

– Nu mă îndoiesc, a încuviinţat Veronica. Diferenţa dintre latini şi englezi stă în sentimentele pe care le au faţă de femei. Latinii iubesc femeile. Englezii preferă să stea cu alţi bărbaţi, ăsta fiind şi motivul pentru care, în ţara asta, avem atâtea cluburi destinate exclusiv bărbaţilor.

– Adevărat? s-a băgat Clementine, brusc interesată.

– Soţul meu preferă sportul în locul femeilor. Asta nu înseamnă că nu-i *plac* femeile, dar dacă ar fi după el, ar sta pe terenul de golf, cu amicii lui, a spus Pat.

– Rafa se pricepe grozav să flirteze, a spus Clementine, tânjind să vorbească despre el, dacă nu putea vorbi *cu* el.

– Toţi sunt aşa, a zis Veronica.

– O, da, Sue McCain mi-a spus că vorbitul cu femeile e un sport naţional în Argentina.

Clementine s-a simţit descurajată.

– Credeţi că la fel e şi Rafa?

– Nu, nu cred, a spus Veronica, observând roşeaţa care tocmai se întinsese pe obrajii fetei. Cred că e foarte bun la suflet. Altfel de ce şi-ar bate capul cu nişte băbăciuni caraghioase ca noi?

– Aşa e, a încuviinţat Pat. Se preocupă de toată lumea. Cred că pur şi simplu e unul dintre acei bărbaţi, oarecum neobişnuiţi, cărora le plac *oamenii?*

– Pe bune? Credeţi? s-a înveselit Clementine din nou. Se vede în ochii lui, empatizează. E un tip spiritual, nu eşti de acord, Veronica?

– Cu siguranţă.

Odată ce barca a ajuns în larg, a căpătat viteză. Grey l-a lăsat pe Rafa la cârmă şi a dispărut înăuntru, de unde s-a întors cu pături.

– Se poate face destul de frig, a spus el, dându-le femeilor. Aşa, vreţi să vedeţi cât de tare poate merge bătrânica asta?

Pat a chiuit de bucurie, în vreme ce Veronica s-a pitit după cabină, ţinându-şi bine eşarfa.

– O, da, aşa se merge, a strigat Pat, acoperind uruitul motorului. Îmi aminteşte de perioada în care am traversat Atlanticul cu micuţa mea *Angel*. Doamne, grea călătorie a mai fost aia, vă spun. În apele alea nu-ţi faci de cap!

Entuziasmul ei era molipsitor, iar Clementine a râs şi ea.

– Povesteşte-i cum aproape ai fost mâncată de rechin, i-a cerut Veronica, iar Pat n-a aşteptat să i se spună de două ori.

În sfârşit s-au apropiat de ţărm, intrând încet în Golful Tâlharilor. Era întuneric acolo, în umbră, şi linişte, afară din bătaia vântului. Soarele tocmai coborâse, dând cerului o nuanţă palidă de roz flamingo.

– Nu-i aşa că-i superb? a oftat Veronica, ieşind din colţişorul ei.

– Vă şi puteţi închipui tâlharii care îşi aduceau prada aici, ca s-o ascundă în peşterile astea, a spus Rafa, alăturându-li-se.

– Las-o-ncolo de pradă, tinere, urmează să prinzi un crab, a spus Pat.

– Ce facem după ce-l prindem?

– Îl punem la loc, a spus Clementine cu un aer de cunoscător. Asta dacă nu e mare şi gustos, caz în care o să-l mâncăm la cină.

– Fugiţi, crabi! Fugiţi! s-a prefăcut Rafa că strigă înspre apă.

– N-o să ajute la nimic. Se dau în vânt după şuncă, a spus Grey.

– Le vine de hac propria lăcomie, a continuat Pat.

Grey a condus ambarcaţiunea cât mai aproape cu putinţă de plaja cu pietricele, apoi a oprit motorul şi a coborât ancora. Rafa n-a pierdut vremea, s-a descălţat, şi-a suflecat blugii şi a sărit în apă. Aceasta îi ajungea până la jumătatea gambei.

– Vii, Clementine?

– Ce-i cu tine? Pur şi simplu nu poţi rezista în faţa apei, nu-i aşa?

El a râs.

– Poate că are de-a face cu tine.

– Nu pot să mă prefac că-mi place să mă ud. Dar, să-i dăm drumul.

A zvârlit pătura deoparte, scoţându-şi tenişii.

– Te car eu, s-a oferit el, întinzând braţele.

– Sunt prea grea, a protestat ea.

– Ai încredere în mine, am cărat viţei mai grei ca tine.

– Păi, bine atunci. Dar dacă *sunt* grea, nu lăsa să ţi se vadă pe faţă.

S-a aşezat în braţele lui. Rafa s-a făcut că se împiedică, chipul strâmbându-i-se într-o grimasă.

– Of, potoleşte-te, nebunule! a râs ea.

– Cred... că... o... să... trebuiască... să... te... scap. S-a împleticit către plajă unde a lăsat-o jos. Alţi doritori? a întrebat el, zâmbindu-le lui Pat şi Veronicăi.

– Cred că o să mă descurc singură, a răspuns Pat. Un pic de apă nu strică!

– Eu o să stau în barcă şi o să mă uit, a spus Veronica.

Grey i-a turnat un pahar de vin.

– Am sendvişuri cu somon afumat, a spus el. Vom sărbători imediat ce vom prinde câţiva crabi. Acum, Clemmie, le arăţi tu cum se face?

Tânăra a uitat de aversiunea ei faţă de crabi şi a legat cu aţă o bucăţică de şuncă, de parcă ar fi făcut asta toată viaţa. Rafa a rămas lângă ea când Clementine a aruncat nada în apă.

– Seamănă oarecum cu pescuitul, i-a spus fata. Aştepţi până când simţi o smucitură, pe urmă îl tragi încet la mal.

Rafa a pregătit găleata şi după doar un minut sau două, ceva a tras de fir.

Inima Clementinei a tresărit.

– O, Doamne, am prins unul. Tată, am prins unul!

– Bravo!

– Cred că e unul mare. A tras de fir, ridicând din apă un crab mare şi negru. E uriaş!

– Uau! Primul meu crab, a spus Rafa.

„Şi al meu la fel“, s-a gândit Clementine.

– Nu aşa repede, piratule! Ăsta e crabul meu. L-a aruncat în găleata cu apă. Acum, ia o bucată de sfoară, ceva şuncă şi vezi dacă poţi prinde unul la fel de mare ca al meu. E o competiţie.

– Şi câştigătorul?

Bărbatul a ridicat sprâncenele cu subînţeles.

– Poate să-l mănânce, a replicat Clementine.

– Eu mă gândeam la ceva mai distractiv.

– La ce?

– Nu-ţi spun acum.

– Haide!

– Să vedem cine câştigă. Dacă eu sunt ăla, s-ar putea să-mi revendic premiul fără să mai întreb.

5 Iaht privat, lansat în 1990, când era pe locul 9 în lume ca mărime, aflat în proprietatea omului de afaceri saudit Nasser Al-Rashid (n.red.)

capitolul 16

În vreme ce soarele se cufunda încet în mare, Rafa şi Clementine stătea unul lângă altul pe plaja cu pietricele, aruncându-şi în apă bucăţile de şuncă legate cu sfoară. Râsetele lor se loveau de stânci, împletindu-se cu ţipetele pescăruşilor care le dădeau roată cu lăcomie, sperând să capete ceva de mâncare. Pat era o veterană a pescuitului de crabi, având în vedere că în copilărie îşi petrecuse vacanţele în Cornwall. Când şunca nu atrăgea crustaceele suficient de repede, ea îşi vâra mâna în apă şi le prindea cu degetele goale, ridicându-le triumfătoare pentru ca toată lumea să le poată vedea. Veronica urmărea totul din barcă, cu paharul de vin aproape gol. Înfăşurată într-o pătură, bucurându-se de frumuseţea golfuleţului şi de glumele tovarăşilor săi, ea aplauda cu un chiot de încântare fiecare crab prins.

Grey se uita la fiica lui. Trecuseră mulţi ani de când reuşise ultima oară s-o atragă pe barca lui. Întotdeauna detestase crabii şi pescuitul, considerând oceanul un loc plicticos. Dar acum, văzând-o cu Rafa, ai fi zis că fusese crescută pe mare. Mânuia cu dexteritate firele, le trăgea cu încredere şi descâlcea crabii cu calm. Fusese nevoie de şarmul unui străin chipeş ca s-o determine să urce în barcă, dar nu conta. Important era că ieşise în larg, se bucura de ceea ce avea Devonul mai bun de oferit şi împărţea plaja cu tatăl ei.

Clementine a simţit forţa privirii lui Grey şi s-a întors. Când s-a uitat în ochii lui, bărbatul i-a zâmbit. Nu era obişnuitul lui rânjet vesel, ci unul meditativ, cu o urmă de mândrie în el. Ea i-a răspuns tot cu un surâs, uimită

de afecţiunea lui. Apoi şi-a îndepărtat privirea şi s-a concentrat asupra firului care începuse să tremure. Cu toate astea nu se gândea la crabul pe care tocmai îl prindea, ci la chipul blând al tatălui ei. Nu-şi putea aminti ultima dată când el o privise în felul acela.

Când găleţile li s-au umplut, au sărbătorit bând vin şi mâncând sendvişurile cu somon afumat.

– Deci, cine a câştigat? a întrebat Clementine, ridicându-şi găleata.

– Tu, a răspuns Rafa.

– Eşti sigur?

– De ce-o laşi să câştige atât de uşor? a întrebat Pat, muşcând cu poftă din sendviş.

– Pentru că sunt un gentleman.

– Deci nu o să-ţi revendici premiul fără să întrebi? a spus Clementine, un pic dezamăgită.

– Pentru că sunt un gentleman, a repetat el cu un zâmbet care a făcut-o să i se strângă inima.

– Şi care e premiul meu?

– Admiraţia.

A luat-o de talie, a tras-o lângă el şi a sărutat-o pe obraz. Pat a izbucnit în râs, în vreme de Veronica privea cu interes cum înflorea tânăra iubire.

Grey şi-a ridicat paharul pentru un toast.

– Pentru o seară minunată alături de prieteni, a spus el. Dar acum trebuie să ne întoarcem. În curând o să se întunece.

Rafa s-a aşezat iar la cârmă, dar Clementine nu s-a supărat. Veronica şi Pat erau un duo teribil de amuzant, iar cele trei au râs tot drumul de întoarcere în port.

– Măi să fie, cred că sunt un pic ameţită, a spus Veronica, luând mâna lui Rafa şi păşind pe chei.

– Îţi face bine, Veronica, a spus Pat. Din cauza asta trăiesc francezii atât de mult. Este de la vinul ăla pe care-l beau.

– E ca şi cum pământul s-ar mişca în sus şi în jos, nu vi se pare? a continuat Veronica, ţinându-se de braţul lui Rafa pentru a-şi menţine

echilibrul.

– Daţi-mi voie să vă însoţesc până la maşină, a sugerat el, punându-şi mâna peste a ei.

– Eşti un bărbat foarte drăguţ.

– Mulţumesc.

– Puţini tineri ar fi la fel de atenţi. Ştii, când eşti june nici nu-ţi închipui c-o să ajungi bătrân. Dar ţi se întâmplă oarecum pe neaşteptate şi, nici una, nici două, te pomeneşti că eşti unul dintre vârstnicii pe care mai degrabă îi dispreţuiai.

– Eu niciodată nu i-am dispreţuit pe bătrâni, a spus el, conducând-o cu blândeţe de-a lungul cheiului. Îi iubesc pe vârstnici. Au trăit multe în viaţă, au trecut prin multe întâmplări şi sunt plini de înţelepciune.

– Pari mult mai bătrân decât eşti în realitate, Rafa.

– Ştiu. Sunt un moş în corpul unui tânăr. Într-o zi trupul o să ajungă din urmă mintea şi atunci o să mă simt împlinit.

– Nu te simţi împlinit?

– De fapt, simt că nu-mi găsesc locul, s-a destăinuit el.

– Asta n-are nimic de-a face cu faptul că eşti prea bătrân pentru vârsta ta. Aşadar, de ce crezi că se întâmplă să te simţi aşa?

– Pentru că sunt dezrădăcinat, doamnă Leppley.

– Te rog, spune-mi Victoria. Toţi suntem dezrădăcinaţi, Rafa, până când ne găsim sufletul-pereche. Bănuiesc că, până acum, nu ţi l-ai găsit pe-al tău.

– Nu, încă mai caut.

Ea i-a zâmbit cu drag.

– O s-o găseşti şi când se va întâmpla asta, toate o să se aşeze la locul lor, iar tu n-o să te mai simţi dezrădăcinat.

– Sunt sigur că ai dreptate.

– Sunt o pasăre bătrână care a văzut multe.

– Dumneata ţi-ai găsit sufletul-pereche?

– Da. Soţul meu s-a îndrăgostit când m-a văzut dansând.

– Pun pariu că erai o dansatoare superbă.

– Niciodată n-am fost o Margot Fonteyn, dar eram bună. Asta-i tristeţea bătrâneţii, trebuie să accepţi că sunt lucruri pe care nu le mai poţi face. Dar îmi iubesc soţul şi am mulţi nepoţi, iar astea sunt lucrurile pe care le preţuiesc acum. Nu pantofii de balet.

– Familia e totul, a încuviinţat el cu hotărâre.

– O, da, este.

Veronica a oftat.

– Sunt binecuvântată.

S-au întors la Polzanze binedispuşi. Pat le recita poezii amuzante în vreme ce maşina cotea pe alee. Era aproape întuneric. Lumini licăreau la ferestrele caselor de pe drum şi pe cerul acoperit cu stele, dar nici una nu era la fel de primitoare ca acelea de la Polzanze.

Shane şi Tom au venit să deschidă uşile.

– Încă mă simt puţin ameţită, a spus veselă Veronica. A fost o zi adorabilă.

– Mă bucur foarte mult, i-a răspuns Grey, lăsând-o să-şi strecoare mâna pe sub braţul lui.

– Mă simt foarte bătrână, dar foarte fericită.

– Eu mă simt înviorată, a spus Pat, trecând pe lângă ei. Nimic nu alungă anii mai bine ca marea.

Clementine a deschis portbagajul şi a luat găleata. În ea se aflau cinci crabi graşi.

– Ăştia o să ne ajungă pentru cină, a spus ea.

– Stai, lasă-mă să te ajut.

Rafa i-a luat găleata.

– Unde vrei să-i duc?

– În bucătărie. Vino, o să-ţi arăt.

– Deci aici locuieşti, a spus el, uitându-se la clădirea cochetă din piatră gri, cu turnul alb şi girueta în formă de cocoş.

– Sunt vechile grajduri. Submarina le-a adaptat pentru uzul ei personal.

– Submarina?

– O, am uitat. Scuze. Porecla caraghioasă pe care i-am dat-o mamei mele vitrege pentru că e atât de vicleană, ca un submarin inamic.

A izbucnit în râs, aşteptându-se ca şi bărbatul să facă acelaşi lucru. Dar el n-a râs. Doar a părut jenat. Lui Clementine i s-a făcut ruşine. Şi-a dorit să nu fi spus nimic.

A deschis uşa din faţă şi l-a condus prin hol, în bucătărie.

– Pune-i, te rog, pe masa din bucătărie.

El a făcut cum i s-a cerut, dar când l-a privit, întregul lui chip se schimbase. Clementine ştia că trebuie să spună ceva pentru a-şi justifica acel comentariu. Avea atâta nevoie să-l vadă râzând din nou!

– Uite ce e, îmi pare rău că am fost nepoliticoasă în legătură cu Marina. Dar tu n-o cunoşti aşa cum o cunosc eu.

Rafa a dat din umeri încordat.

– Relaţia voastră nu mă priveşte.

– Atunci de ce eşti jignit de porecla pe care i-am dat-o?

– Nu sunt jignit.

– Ba da, eşti. Uite, ai devenit ciudat.

– O plac pe mama ta vitregă.

– Şi e OK s-o placi. Eşti bărbat, nu-i nici o surpriză. Dar eu am o relaţie complicată cu ea.

– Da, ştiu. E o problemă doar pentru că tu permiţi asta. Nu trebuie să fie o problemă deloc.

– Ce vrei să spui?

El a oftat şi s-a sprijinit de marginea dulapului.

– Ai puterea să alegi, Clementine, iar tu alegi să te agăţi de vechile dureri.

– Nu mă pot abţine.

– Sigur că poţi. Trecutul nu mai există decât în mintea ta. Poţi opta să renunţi la el oricând.

– Nu pot.

– Acum el nu te mai reprezintă.

Ea s-a încruntat, gata să-l înfrunte.

– Ai încercat vreodată să faci un pas înapoi şi să priveşti situaţia prin ochii *ei?*

Tânără şi-a coborât vocea.

– Nu cred că trebuie să-i înţeleg deloc punctul de vedere. Ea e cea care mi-a furat tatăl şi i-a făcut pe părinţii mei să divorţeze.

– Lucru care, desigur, a fost devastator pentru tine, la vremea respectivă. Dar nimic nu e vreodată chiar atât de simplu. Ai stat vreodată cu ea, s-o întrebi ce s-a întâmplat, ca de la femeie la femeie?

– Mama mi-a spus toată povestea.

– Cum ar fi putut? Ea ştie doar partea ei.

Clementine a simţit cum îi creşte furia.

– Ştie destul. A fost acolo, pentru Dumnezeu!

– Ba nu, n-a fost. I-a zâmbit înţelegător. Nu spun să uiţi trecutul, ci doar să-l accepţi şi să te desprinzi de el astfel încât să nu-ţi distrugă prezentul. Nu poţi schimba ce s-a întâmplat, dar îţi poţi schimba percepţia. Întotdeauna există mai mult de o versiune a unei poveşti. Nu mai eşti un copil. Ar trebui să încerci să înţelegi totul cu mai multă compasiune, în loc să învinovăţeşti şi să continui să te simţi rănită.

– Nu ştii nimic despre povestea asta, Rafa. Aici ai sărit calul, a izbucnit ea.

– Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

– Nu, nu este. Şi-a încrucişat braţele cu un aer defensiv. Cred că ar trebui să pleci.

– Ascultă, Clementine, văd că eşti înverşunată. Eu spun doar că nu trebuie să fii. Depinde de tine.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– OK, o să plec. S-a îndreptat către uşă. Apoi s-a întors şi i-a zâmbit cu tristeţe. Poftă bună la crabi.

Fierbând de mânie şi autocompătimire, Clementine l-a privit cum pleacă. Cum îndrăznea să se bage în familia ei şi să-i spună cum să se poarte? Era clar că-l judecase greşit. După acele câteva cuvinte bine alese, rostite în biserică, ea crezuse că o înţelege. Din felul în care o privise,

avusese impresia că e atras de ea. Dar acum, când se gândea mai bine, îşi dădea seama că el se uita la fel la toată lumea. Poate că, până la urmă, era doar un argentinian tipic, pus pe seducţie numai dintr-o plăcere sportivă. N-ar fi trebuit ea să aibă mai multă minte? Frumuseţea e doar de suprafaţă.

Atenţia i-a fost distrasă de soneria telefonului mobil. Numărul lui Joe era afişat pe ecran. A suspinat resemnată. Măcar Joe era bun. Nu se uita urât la ea când îi vorbea despre mama ei vitregă şi nu încerca s-o facă să privească lucrurile din punctul de vedere al Marinei. De parcă *asta* ar fi fost important sau interesant pentru ea! Cel mai important, Joe era îndrăgostit de ea.

– Bună, Joe, a spus ea. Ţi-ar plăcea un crab la cină?

– La tine sau la mine?

– Tu ce crezi? a întrebat ea cu sarcasm.

– OK. Vino cât de repede poţi. Mi-e foame.

Pe când se întorcea la hotel, Rafa şi-a dat seama că se purtase prosteşte. Tatăl lui mereu îi spunea să nu încerce să îndrepte lumea. În tinereţe fusese întotdeauna atras de răţuşca cea urâtă, de câinele rănit, de sufletul frânt, dar o persoană acceptă ajutorul doar dacă îl cere. Clementine credea că îi e bine acolo unde se află. Nu voia să fie salvată şi, oricum, el îşi avea propriile lui probleme. Se va revanşa faţă de ea mâine-dimineaţă, apoi nu va mai deschide subiectul vreodată.

După ce a mers în apartamentul lui să facă o baie şi să se schimbe în haine curate, a coborât. În hol, câţiva oaspeţi sporovăiau cu Jake, iar în salon putea vedea grupuleţe de oameni aşezaţi în jurul măsuţelor de cafea, bând câte ceva înainte de cină. Pe Marina a găsit-o în faţa şemineului, împreună cu cele patru doamne. Pat şi Veronica îşi povesteau excursia.

– Data viitoare ar trebui să veniţi şi voi, le-a spus Pat lui Grace şi lui Jane. La anii noştri ce ne trebuie e un pic de aventură. La urma urmei, ai vârsta pe care o simţi, iar acum eu mă simt de cincizeci de ani.

– Pentru tine e OK, Pat, dar Jane are un rău de mare teribil şi nici mie nu îmi sunt prea dragi valurile, a replicat Grace, sprijinindu-se de perne şi sorbind şampanie.

Îmbrăcată în caşmir crem şi purtând pantofi delicaţi, nu părea amatoare de ieşiri în aer liber, cu atât mai puţin de mări agitate.

– Poate dacă aş lua o pastilă... a spus Jane cu vo-ce slabă.

– Chiar aşa, a fost de acord Pat. Acum se fac lucruri minunate. Buline pentru orice.

– Cred că mâine ar trebui să facem o plimbare plăcută pe faleză, a propus Veronica. Aşa ne putem bucura toate de o excursie împreună.

– Puteţi merge în Dawcomb-Devlish, a zis Marina. Sunt acolo câteva magazine noi de vizitat. A, bună, Rafa.

Artistul stătea în faţa lor într-o cămaşă albastră şi pantaloni sport, mirosind, ca de obicei, a santal, cu părul umed şi răvăşit.

– Bună seara, a salutat el politicos.

Femeile i-au zâmbit admirativ.

– Stai jos, l-a invitat Marina.

El s-a aşezat pe paravanul şemineului.

– Ce-ai făcut cu crabii ăia? a întrebat Pat.

– Clementine a zis că o să-i mănânce la cină.

– Pe toţi? a exclamat Veronica.

– Are un iubit, a spus Marina pe jumătate în şoaptă.

Surprinsă, bătrâna a ridicat din sprâncene.

– Chiar aşa?

– Da, un băiat de prin oraş pe nume Joe. Bineînţeles, nouă nu ni s-a permis să-l cunoaştem.

S-a uitat către Rafa. Era vital ca fiica ei vitregă să pară că nu e disponibilă.

– Tipic tinerilor. Când fata mea era de vârsta ei a avut prieten mai bine de un an, înainte să ni-l prezinte, a spus Pat.

– Pun pariu că, odată ce l-ai cunoscut, ţi-ai dat seama de ce îl ţinuse secret, a râs Grace.

– Ai absolută dreptate, Grace. A fost un şoc!

– Nu în sensul bun?

– Întotdeauna am fost foarte deschisă când a venit vorba de alegerile copiilor mei, a răspuns Pat, făcând-o pe generoasa. Am învăţat să accept că ceea ce-i face pe ei fericiţi nu e obligatoriu să mă facă şi pe mine fericită. Asta e valabil în cazul lui Duncan. Un tip foarte de treabă, doar că nu e genul meu. E jurnalist.

– Oh, a făcut Grace cu emfază.

– Atâta vreme cât sunt fericiţi împreună... i-a zis Veronica Marinei.

– Da, a răspuns ea gânditoare. Asta-i tot ce mi-am dorit vreodată pentru ea.

În acel moment Jake şi-a făcut apariţia pentru a le conduce către sala de mese.

– Domnul Santoro li se va alătura doamnelor? a întrebat el.

– Nu, a spus Marina, înainte ca Rafa să aibă timp să se gândească la o scuză. O să-i gătesc paste la mine acasă. Fac un sos de roşii foarte bun.

– Pierderea noastră, câştigul tău, a spus Grace, ridicându-se cu mişcări ţepene.

– Îl puteţi avea mâine toată ziua, a replicat Marina.

– Presupun că eşti obişnuit să se bată femeile pe tine, i-a zâmbit Pat lui Rafa, amintindu-şi de Sue McCain şi de iubitul ei argentinian.

– Sunt flatat, a replicat el.

– Ăsta nu-i un răspuns, i-a tăiat-o Grace. Dar o să-l luăm drept un „da“.

Au râs toate în vreme ce îl urmau pe Jake afară din cameră. Veronica a rămas în urmă pentru a merge alături de Jane care i-a zâmbit recunoscătoare.

Marina şi Rafa au traversat către clădirea vechilor grajduri. Un porumbel gras stătea pe turn şi gângurea către girueta în formă de cocoş.

– Sunt o gaşcă veselă, nu-i aşa? a spus Marina.

– Sunt toate atât de diferite. Mă întreb ce le-a adus împreună.

– Arta.

– Pe bune?

– Da. S-au înscris în acelaşi club artistic londonez şi au suferit în mâinile unui profesor monstruos.

– *Tu* când ai de gând să pictezi?

– Am toată vara la dispoziţie, a răspuns ea evaziv.

– Nu-ţi place să pictezi?

– Nu prea mă pricep.

– Asta nu contează. Distracţia e importantă.

– Şi n-am timp.

– Proastă scuză.

Ea i-a zâmbit.

– O să vedem. Acum eşti ocupat până peste cap cu doamnele şi cu generalul.

– Ai dreptate în privinţa ocupatului până peste cap. O să fie ori un dezastru, ori un succes răsunător. Generalului nu i-a plăcut întreruperea de azi-dimineaţă.

– O să se îmbuneze, o să vezi. Formează un grup de femei destul de atrăgător.

– Pentru un octogenar, a spus Rafa.

Marina a deschis uşa, apoi l-a condus prin hol, că-tre bucătărie.

– Ai o casă frumoasă, a complimentat-o el. Miroase delicios. Ce e?

– Smochin, a răspuns femeia, arătându-i o sticlă aşezată pe măsuţa din încăpere. De fiecare dată când trec pe lângă ea, pulverizez puţin.

– E un miros exotic.

– Şi mie mi se pare. Mă bucur că-ţi place.

Şi-a luat şorţul de bucătărie din cuierul de pe uşă.

– Acum, unde o fi soţul meu? L-a strigat, dar n-a răspuns nimeni. Probabil că e îngropat în bibliotecă, citind. Nimic nu-l bucură mai tare ca o carte bună.

– Şi barca lui, a completat Rafa.

– Şi barca lui. Marina a oftat. *El* n-are nevoie de multe ca să fie fericit. A deschis frigiderul şi a scos o sticlă cu vin. De ce nu stai jos cât pregătesc eu cina?

– Pot să fac ceva? Mă pricep să toc ceapa.

– Bine. Toacă tu ceapa şi eu o să toc roşiile. O să fie un efort de echipă.

Rafa şi-a tras un scaun, iar Marina a turnat vin în două pahare şi a pus masa pentru trei persoane. I-a aşezat în faţă un tocător şi i-a dat două cepe.

– Astea sunt din grădină, a spus ea mândră, aşezân-du-se de cealaltă parte a mesei, cu propriul tocător. Avem o superbă grădină de legume, înconjurată de ziduri. Domnul Potter e un vrăjitor cu o atingere magică. Uită-te la roşiile astea. Le-a ridicat. Nu-i aşa că sunt frumoase şi grase? Stai să vezi, au un gust atât de dulce! Mâine trebuie să-ţi faci timp să vezi împrejurimile. Avem o seră fabuloasă, plină cu orhidee, iar florile sunt în cea mai bună perioadă a anului, înainte ca totul să crească prea mult şi să scape de sub control.

Rafa a observat cum îi străluceau ochii când vorbea despre grădinile ei.

– Povesteşte-mi despre tine, a spus el, curăţând pri-ma ceapă.

– Nu sunt prea multe de zis, a răspuns Marina.

– Întotdeauna ai locuit în Devon?

– Da, chiar sunt foarte retrasă. N-am călătorit mult. Ne-am investit toată energia şi toţi banii în locul ăsta; n-am avut timp să vedem lumea.

– Sigur ai fost în Europa.

– O, da, în locurile obişnuite: Italia, Franţa, Spania şi Portugalia. O săptămână sau două, pe ici, pe colo. Dar niciodată nu mi-am luat rucsacul să merg unde mă poartă gândul. Mi-ar plăcea să fac asta. Dar m-am dedicat prea mult acestui loc şi aici mă simt în siguranţă.

– Nu te mai simţi în siguranţă când pleci?

Ea şi-a oprit cuţitul deasupra ultimei roşii.

– Nu.

A surprins-o sinceritatea propriului răspuns. Îl cunoştea pe Rafa de doar două zile, prea puţin timp pentru a se încrede în el suficient de mult încât să-i dezvăluie temerile ei. Totuşi, exista în ochii lui un aer intim, o înţelegere, care o trăgea afară din carapacea ei.

– Nu te mulţumeşti doar cu suprafaţa oamenilor, nu-i aşa? i-a spus ea zâmbind.

– Natura umană mă fascinează. El a zâmbit timid. Nu mă pot abţine...

– Să ce?

– Să caut.

– Cauţi ceva în mine?

– Da. Ai creat locul ăsta superb, cu atâta bun-gust. De unde vin toate astea?

Ea şi-a dus mâna la inimă.

– De aici, a răspuns simplu.

S-a ridicat şi a umplut cu apă o cratiţă pântecoasă. După ce a presărat puţină sare în ea, a pus-o la fiert pe aragaz.

– Mă tem că în seara asta am deranjat-o pe Clementine cu fascinaţia mea, i-a mărturisit el.

– Da?

– Cred că e foarte supărată pe mine.

– Păi atunci aşteaptă-te să o ţină câteva zile. Când Clementine se închide în sine, uşa rămâne zăvorâtă multă vreme.

A turnat ulei de măsline într-o tigaie şi l-a încins pe ochiul aragazului.

– O plac. Regret ce i-am spus.

– Ce i-ai spus?

El a ezitat, conştient că poate repeta aceeaşi greşeală cu Marina.

– I-am spus doar să nu-şi lase trecutul să-i distrugă prezentul. Că nimic nu e vreodată în alb şi negru. Cu cât capătă mai multă experienţă, cu atât are mai multă înţelepciune pentru a-şi judeca viaţa, oamenii care i-au modelat-o şi cu atât are mai multe unelte pentru a înţelege motivaţiile celor din jur. A oftat. Încercam s-o încurajez să se detaşeze din punct de vedere emoţional şi să privească lucrurile din perspectiva unui adult.

Marina a devenit serioasă.

– Vorbeşti despre divorţ.

– Da. Nu era treaba mea. Dar văd o fiinţă rănită şi vreau s-o însănătoşesc.

Copleşită de un val de recunoştinţă şi simpatie, Marina a simţit brusc nevoia să-l atingă. A întins mâna şi l-a bătut uşor pe umăr.

– Eşti foarte dulce, Rafa. Dar e un subiect atât de sensibil. Dacă aş fi în locul tău, eu nu m-aş băga.

– Acum îmi dau seama.

– Ştii, Clemmie avea trei ani când părinţii ei au divorţat. Nu-şi aminteşte cum arăta viaţa pe vremea când erau împreună, dar are o imagine idilică a ceea ce *crede* ea că era. Adevărul e foarte diferit.

A pus cepele tocate de Rafa în uleiul de măsline. Acestea au început să sfârâie zgomotos.

– Nu cred că asta e problema, Rafa. Dar e mai uşor să dea vina pe alţii decât să-şi asume responsabilitatea pentru propriile necazuri.

– Amintirile în sine nu sunt o problemă – toţi putem învăţa din trecut. Ele devin un necaz doar atunci când le permitem să ne acapareze şi să ne facă nefericiţi. Atunci trecutul nostru devine o închisoare.

Marina s-a întors.

– Cum scăpăm din propria închisoare?

– Concentrându-ne asupra prezentului.

Femeia a revenit la tigaie pentru a amesteca roşiile cu ceapa.

– Concentrându-ne asupra prezentului, a repetat ea gânditoare. Concentrându-mă asupra casei mele.

Tocmai când strecura spaghetele, Grey a intrat în hol.

– Ceva miroase bine, a exclamat el, punându-şi cartea pe masă.

– Spaghete, a răspuns Marina din bucătărie. L-am invitat şi pe Rafa ca să-i mai dau o pauză de la băbuţe.

– Splendid. A intrat în bucătărie şi l-a bătut pe Rafa pe umăr. Mă bucur să văd că Marina ţi-a dat un pahar cu vin. Totuşi, pare cam gol.

A umplut paharul tânărului, înainte de a-şi turna unul pentru sine.

– Ţi-a povestit Rafa despre excursia noastră la pescuit de crabi?

– Pat şi Veronica i-au luat-o înainte.

– Cred că s-au distrat.

– Aşa e.

– Unde-i Clemmie?

– S-a dus să ia cina cu Joe.

– S-a dovedit a fi un pescar destul de priceput, a spus el, aşezându-se şi întinzându-şi picioarele lungi pe sub masă. Am fost plăcut surprins.

– O, cred că poate face orice îşi pune în cap, a spus Marina, aşezând bolul cu spaghete aburinde în mijlocul mesei. Doar că nu ştie asta.

– Ai fost foarte drăguţ cu ea, Rafa, a zis Grey. Tu ai făcut-o să se distreze.

Rafa s-a servit cu o porţie de spaghete.

– Dar te înşeli, Grey, a răspuns el dând din umeri. *Ea* m-a făcut să mă distrez.

capitolul 17

Clementine stătea în braţele lui Joe, descoperind cu groază că furia o însoţise până acolo. Îşi amintea cuvânt cu cuvânt discuţia avută cu Rafa şi ardea de indignare. Câtă vreme Joe făcuse dragoste cu ea, fusese neatentă, mulţumindu-se să se lase pradă poftei trupeşti, confundând extazul de moment al orgasmului cu dragostea. Dar acum, când stătea lângă el, cu braţele lui înfăşurate în jurul trupului ei pentru a o ancora în prezent, recăzuse în depresia ei obişnuită.

Se gândea la vorbele lui Rafa – că înverşunarea era problema ei, dar nu trebuia să fie aşa. Tot ce avea de făcut era să privească divorţul din perspectiva Marinei. Mânia îi creştea la ideea că dragostea femeii pentru tatăl ei justifica iadul prin care îi făcuse pe toţi să treacă. De parcă iubirea ar fi absolvit-o de orice responsabilitate! Problema era că Rafa nu ştia despre ce vorbeşte. Nu ştia ce soi de femeie fusese Marina înainte să pună ochii pe Grey şi să mai urce câteva trepte pe scara socială. El şedea bine-mersi pe piedestalul lui, făcând pe filosoful, dar jos, pe pământ, lucrurile nu erau atât de simple şi de ordonate.

– Ar trebui să plec, i-a spus ea lui Joe, dându-se jos din pat.

El s-a uitat la ceas.

– E abia miezul nopţii. Doar, nu eşti dovleac.

– O să fiu dacă nu-mi fac somnul. O să devin o legumă inertă şi morocănoasă. Şi-a tras hainele pe ea. Ultimul lucru de care am nevoie la opt dimineaţa e ca Submarina să intre hotărâtă şi să-mi tragă draperiile.

– Asta-i problema cu locuitul la ai tăi. Ar trebui să te muţi cu mine.

Clementine s-a oprit din îmbrăcat.

– Tu vorbeşti serios?

– Bineînţeles. Nu e mare lucru, dar e acasă.

– Este o idee grozavă. Nu va mai trebui să dau ochii cu Submarina în fiecare zi şi nici cu argentinianul ăla arogant.

– Cine-i argentinianul?

– E artistul casei tocmit de Marina, stă pe timpul verii să le înveţe pe băbăciuni să picteze.

– Nu-ţi place tipul?

– E plin de el. Bărbatul latin tipic, crede că poate seduce orice poartă fustă.

Joe s-a ridicat.

– A încercat să te seducă şi pe tine?

– N-ar îndrăzni. Ştie că nu-l plac.

– Bine.

Ea a râs de gelozia lui şi s-a rostogolit la loc pe pat.

– Eşti cavalerul meu în armură strălucitoare?

El a luat-o în braţe.

– Da. Nu-mi place ideea ca altcineva, în afară de mine, să încerce să te seducă.

– Te-ai bate pentru mine?

– Ştii că aş face-o. Cu înverşunare.

– Îmi place când eşti gelos, a tors ea şi s-a cuibărit lângă el, furia risipindu-i-se în faţa tăriei cu care bărbatul îşi afirma devotamentul.

– Argentinianul ăla ar face bine să aibă grijă. Nu flirtează el cu fata *mea*.

Clementine a condus până acasă simţindu-se mai puternică. Se va muta cu Joe şi toate necazurile ei vor dispărea. Nu îşi putea da seama cum de nu se gândise la asta mai devreme. Era soluţia perfectă pentru toate problemele. CD playerul umplea maşina cu muzica energizantă a lui Pixie Lott. Cu privirile pe parbriz a început să cânte versurile melodiei.

A parcat pe aleea cu pietriş şi s-a grăbit să traver-seze către clădirea vechilor grajduri. Luminile rămăseseră aprinse în hol, dar în restul casei era întuneric. A zâm-bit în vreme ce urca scările, câte două trepte o dată. Gata cu furişatul înăuntru ca un tâlhar în noapte. Gata cu întrebările enervante la micul dejun. Gata cu obligaţia de a împărţi aceeaşi locuinţă cu mama ei vitregă. Va fi liberă.

A doua zi de dimineaţă, la un mic dejun cu cafea şi croasante, şi-a informat familia despre planurile ei. Marina a fost uluită.

– Eşti sigură că asta vrei, Clemmie?

– Sunt absolut sigură că asta vreau, a răspuns ea cu emfază.

– Dar îl iubeşti?

– Nu cred că te priveşte pe tine.

– E cam la repezeală.

– Clemmie *este* cam repezită, a fost remarca usturătoare a lui Jake.

– Uite ce e, vă anunţ, nu vă cer părerea.

Grey a fost mai împăciuitor.

– Draga mea, dacă asta îţi doreşti, atunci ai binecuvântarea mea. Nimeni nu ştie mai bine decât tine ce te face fericită.

– Mulţumesc, tată.

– Grey, nu cred că...

– Clemmie e destul de mare încât să ştie ce face.

Marina s-a uitat disperată la fiica ei vitregă. Se întreba dacă cearta cu Rafa avea vreo legătură cu decizia ei.

– Păi, dacă nu merge te poţi întoarce oricând.

– Mersi pentru încrederea de care dai dovadă, a izbucnit Clementine.

– E mare lucru să te muţi cu un bărbat.

– Până la măritiş mai e doar un pas, a spus Jake.

– De parcă m-aş mai mărita după frumosul exemplu pe care ni l-au dat părinţii noştri.

– Nu e drept, a spus Marina.

– O, ba eu cred că este. După iadul prin care am trecut, de ce Dumnezeu aş vrea să li se întâmple aşa ceva copiilor pe care i-aş putea

avea?

Grey a intervenit:

– Clemmie, ăsta nu-i momentul să pornim un scandal. Cred că e o idee foarte bună să te muţi cu Joe şi să câştigi puţină independenţă. De acum eşti femeie şi nu e treaba noastră ce faci.

– Atunci aşa rămâne, a răspuns Clemmie, ridicându-se.

Marina a observat că nu mâncase nimic, dar s-a abţinut de la a-i sugera să-şi ia un croasant pe care să-l mănânce la birou.

– Şi, când plănuieşti să te muţi? a întrebat ea.

– În seara asta.

– Atât de repede?

– Ce atâta grabă? a întrebat Jake.

– Vreau să fiu cu Joe, a răspuns fata. Sunt îndrăgostită.

Dar cuvintele au sunat goale chiar şi pentru ea.

– Ai nevoie de ajutor la împachetat? a întrebat Marina, cunoscând răspunsul înainte ca fiica ei vitregă s-o re-peadă furioasă.

– Ce Dumnezeu, nu sunt copil! Îmi fac singură bagajele, mersi frumos.

S-au uitat la ea cum părăseşte hotărâtă încăperea, trântind uşa din faţă în urma ei.

– Cei de la birou o s-o iubească în dimineaţa asta, a spus Jake, turnându-şi încă o cană de cafea.

– Ce-a apucat-o? a întrebat Grey.

– Cred că ştiu, a oftat Marina.

– Este grozav că se mută, a continuat Jake. N-o să mai fim nevoiţi să-i îndurăm proasta dispoziţie în fie-care dimineaţă.

– E nefericită, Jake, l-a mustrat Marina, încă trăgând cu ochiul spre uşă, sperând că tânăra s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta, pentru a-şi cere scuze.

– Divorţul s-a petrecut acum multă vreme, a spus Jake nepăsător. Se mai întâmplă rahaturi, dar, hei, am supravieţuit.

– Roade un os vechi, a spus Grey cu înţelepciune. Încearcă să i-l iei şi se pune pe mârâit.

Uşa din faţă s-a deschis. Totuşi, nu Clementine a fost cea care a intrat în hol, ci Bertha. Obişnuitul ei oftat fusese înlocuit de un zâmbet exuberant.

Marina s-a ridicat.

– Îmi pare rău pentru ea, a spus ea, ducându-şi cana la chiuvetă.

– O să-şi găsească drumul, a zis Grey, zâmbindu-i înţelegător soţiei sale.

Bertha a năvălit înăuntru, umplând bucătăria cu izul de Anaïs Anaïs.

– Ce-a apucat-o pe Clemmie în dimineaţa asta? Mai avea puţin şi dădea cu maşina peste mine.

– Fuge mâncând pământul, a spus Jake.

– Se mută, a explicat Marina.

– Se duce să locuiască împreună cu iubitul ei, nu-i aşa? a zis Bertha, aruncându-şi geanta pe un scaun.

– Aşa e, i-a răspuns Grey. Am plecat, iubito. Mă întorc la prânz.

– Nici o veste de la William Shawcross? l-a între-bat Jake.

– Nimic încă. O să mă ţin de capul lui. Sunt sigur că e foarte solicitat, i-a răspuns tatăl său.

– Mai sunt şi alţii pe care îi putem aborda.

– Dar eu pe Shawcross îl vreau, a replicat Grey.

Bertha a început să strângă masa. Grey a fost primul care a remarcat că femeia nu s-a dus mai întâi să pornească focul pentru ceainic. Nici nu mai ofta obosită, ţinându-se de şale şi plângându-se de dureri. I-a făcut semn din priviri soţiei sale. Marina a zăbovit în uşă pentru a vedea ce l-a făcut să rânjească. Bertha, îmbrăcată într-o rochie azurie şi cu un colier de mărgele roşii săltându-i vesel pe sâni, aproape că dansa în jurul mesei în timp ce strângea farfuriile şi tacâmurile, iar buzele ei date cu luciu fredonau o melodie.

– Măcar cineva e vesel în dimineaţa asta, a spus Grey.

– O, da, a răspuns menajera. E o zi superbă.

– Dar Clemmie aproape că te-a omorât, a interve-nit Jake.

– Dar n-a făcut-o.

A pus teancul de farfurii pe marginea chiuvetei şi a deschis maşina de spălat vase.

– Arăţi foarte bine, a spus Marina. Culoarea te prinde.

– Ştiu. Asta a spus şi domnul Santoro, iar el e un bărbat care le remarcă pe femei.

Marina n-a îndrăznit să se uite la Grey, ca să n-o apu-ce râsul.

– Cu siguranţă aşa face, a fost ea de acord.

– Muncesc o oră aici, pe urmă mă duc dincolo să-i fac curat în cameră. Apoi mă întorc şi termin, a informat-o Bertha.

Marina l-a privit cu surprindere pe Jake.

– Tu te ocupi de camera domnului Santoro?

– Nu e o treabă pentru alea tinerele, a spus Bertha plină de importanţă.

Jake s-a ridicat.

– Ea e femeia potrivită pentru sarcina asta, a spus el, luându-şi haina şi strecurându-se pe lângă mama lui vitregă, rămasă încă în cadrul uşii.

– Bine, a spus Marina încordată. Doar să nu uiţi să te întorci şi să termini aici.

Bertha i-a zâmbit.

– Bineînţeles că nu. Camera lui Clemmie va avea nevoie de o curăţenie straşnică după ce se va muta. Cine ştie ce o să găsim acolo.

Marina a mers la hotel să-l caute pe Harvey. L-a găsit în grădină, discutând cu domnul Potter. Stătea cu mâinile în şold, în vreme ce grădinarul se sprijinea de sapa lui. Cei doi râdeau din toată inima, de parcă tocmai ar fi împărtăşit o glumă bună.

– Harvey, a spus Marina apropiindu-se. Am nevoie de tine.

Nu voise să pară atât de disperată. Amândoi s-au întors, privind-o alarmaţi.

Harvey i-a remarcat imediat expresia tensionată de pe chip.

– Ne vedem mai târziu, Potter, a spus el, înainte de a traversa pajiştea către ea. E totul OK?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Se face.

A urmat-o prin grădina copiilor, unde micul apeduct secase, apoi pe uşile franţuzeşti care dădeau în biroul ei. Femeia s-a prăbuşit pe canapea cu un geamăt.

– Clemmie se mută, a spus Marina, scuturând din cap dezolată. Nu ştiu ce să fac.

Harvey s-a aşezat lângă ea, faţa lui bătrână şi înţeleaptă zâmbindu-i cu blândeţe.

– Când ţi-a spus?

– În dimineaţa asta. S-a ciondănit cu Rafa ieri-seară şi acum se mută cu un bărbat de care nici nu-i pasă.

– Marina, dragă, nu mai este sub controlul vostru. Acum e o femeie în toată firea.

– Dar văd cum face o greşeală teribilă.

– În privinţa căreia tu nu poţi face nimic.

Ea şi-a înghiţit lacrimile.

– Rafa mi-a spus că a supărat-o, dar în realitate nu e vorba de el. E vorba de mine.

Harvey i-a luat mâna între degetele lui mari şi aspre, mângâind-o cu tandreţe. Ea s-a întors încet către el, cu ochii ei negri, strălucitori şi trişti. Brusc nu mai era o femeie de cincizeci de ani, ci o fetişcană care se uita la el pierdută şi singură.

– Nu pot avea copii, pentru Dumnezeu, nu pot avea copiii mei... şi... şi...

Cuvintele i s-au oprit în gât.

– E OK.

A luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns, aşa cum face un tată cu fiica lui suferindă.

Ea şi-a pus capul pe umărul lui şi a închis ochii, lacrimile înghesuindu-i-se pe sub gene.

– Nu pot nici măcar să le câştig dragostea copiilor mei vitregi.

Bătrânul a îmbrăţişat-o cu toată puterea, dorindu-şi mai mult ca orice s-o facă din nou să zâmbească.

– Dar e normal, Marina. Copiii vitregi întotdeauna o să-şi iubească mai mult părinţii naturali şi, de cele mai multe ori, o să-i considere pe părinţii vitregi nişte uzurpatori. Aşa o să fie mereu.

– Am senzaţia că sunt pedepsită.

– Pentru ce?

A simţit că mâinile ei îl apucă de pulover.

– Mi-e frică, Harvey.

– De ce?

– Am făcut ceva groaznic.

S-a retras şi l-a privi în ochi. Inima lui s-a strâns când a simţit teroarea din sufletul ei.

– Spune-mi, draga mea, ce-ai făcut?

Ea şi-a acoperit gura cu o mână tremurândă, de parcă s-ar fi luptat să ţină în frâu un secret oribil şi a scuturat din cap.

– Nu pot...

– Orice-ar fi, o să te înţeleg. Te cunosc atât de bine, Marina. N-ai putea face nimic care să mă determine să te desconsider.

– N-am mai spus nimănui, nici măcar lui Grey.

Harvey a rămas pe gânduri vreme de câteva clipe. Marina avea în ea ceva sălbatic, ce el nu mai văzuse până atunci – o imagine fugitivă a cuiva pe care nu-l cunoştea.

– Dacă vrei să mi te destăinui, n-o să suflu o vorbă, promit.

Cuvintele lui erau ca o frânghie aruncată unei femei care se îneacă, iar ea s-a agăţat de ele cu uşurare.

– Am încredere în tine, Harvey.

– Ştiu că ai.

Marina a inspirat adânc, gata să-şi descarce, în sfârşit, povara secretului ei.

Deodată, cineva a bătut la uşă. S-au uitat alarmaţi unul la altul, ca doi conspiratori, surprinşi în timp ce urzeau un plan. N-aveau încotro. Momentul era pierdut. Când uşa s-a deschis, aerul a ieşit din încăpere şi, odată cu el, tensiunea care se acumulase constant. Curajul Marinei s-a

dezumflat ca un sufleu. Şi-a ridicat ochii roşii către fiul ei vitreg care acum stătea în prag.

– Scuze, am întrerupt ceva? a întrebat el.

Era obişnuit cu firea schimbătoare a mamei sale şi nu era deloc surprins s-o vadă plângând pe umărul de nădejde al lui Harvey.

– Nu, e în regulă, a spus ea.

– Tocmai i-am făcut o rezervare lui Charles Reuben.

Marina s-a albit.

– *Acel* Charles Reuben?

– Da, şi-a rezervat două nopţi, împreună cu soţia lui, Celeste.

– Pe bune?

– M-am gândit că ar trebui să ştii.

– I-ai spus tatălui tău?

– E plecat.

– Când sosesc?

– Vineri, pe 12 iunie.

Marina şi-a trecut degetele prin păr.

– Există un singur motiv pentru care s-ar caza aici.

– Să arunce o privire, a spus Jake.

– Cu gândul de a cumpăra.

Chipul lui Harvey s-a întunecat.

– Cine e bărbatul ăsta?

– A cumpărat unele dintre cele mai bune hoteluri din lume, i-a răspuns Marina.

– Doamne Dumnezeule, a oftat Harvey. Chiar crezi că îl vrea pe-al nostru?

– Poate. Altfel de ce-ar veni să stea aici?

– De ce nu trimite un aghiotant? a întrebat Jake. Adică, de ce s-ar deranja să vină în persoană?

– O, asta nu mă surprinde. Se potriveşte foarte mult cu stilul lui Charles Reuben. E un celebru manager. Probabil vrea doar să ne verifice.

– Ce-ar trebui să facem? a zis Jake.

– O să ne purtăm cu el aşa cum ne purtăm cu toţi oaspeţii noştri, i-a răspuns Marina cu un tăiş de oţel în glas.

– Şi dacă ne face o ofertă pe care n-o putem refuza? a spus Jake.

– Niciodată să nu spui „nu putem“, Jake. S-a ridicat în picioare. Asta e o lecţie pe care viaţa mi-a predat-o şi pe care aproape că o uitasem. N-o s-o mai uit încă o dată.

Râsetele se auzeau de sub cedru şi se risipeau deasupra pajiştii.

– O, ai un dezvoltat simţ al umorului, domnule general, a spus Pat, înmuindu-şi pensula în vopsea verde.

Bătrânul s-a uitat la cele patru femei aşezate în faţa şevaletelor şi s-a hotărât că erau o companie destul de plăcută pentru un moşneag sătul să stea singur.

– Ai face bine să fii cuminte, Pat, a spus Grace. Vine profesorul.

Pat a râs în barbă, în vreme ce Rafa se plimba prin spatele ei pentru a-i vedea progresele.

– Nu-i rău, a spus el, scărpinându-şi obrazul nebărbierit. Pot simţi fericirea şi nostalgia din copacul tău.

– Poţi? l-a întrebat ea surprinsă.

– Da, pot.

– Îmi aminteşte de vremea când eram copil, a spus Pat gânditoare. Singurul lucru care mă deosebeşte acum de cine eram odată este bătrânul meu corp morocănos. În interior încă mă mai simt exact la fel.

– Eu încerc să nu mă uit în oglindă, a spus Veronica.

– Eşti foarte tăcută, Jane, a intervenit generalul.

– Mă concentrez, i-a răspuns ea.

– Pot să mă uit? Am nevoie să-mi întind picioarele.

– Dacă trebuie... Nu e foarte bun.

Generalul s-a ridicat şi a mers greoi până acolo. Stând lângă ea a simţit o mireasmă caldă de trandafiri. Şi-a umflat nările ca s-o mai adulmece o dată, dar briza a măturat-o înainte ca el să apuce s-o savureze. S-a uitat la tabloul lui Jane.

– E mai mult decât bun, a murmurat el, recunoscând o urmă de melancolie în rozul şi griurile fumurii pe care le folosise.

Totuşi, spre deosebire de pictura lui, exista un sentiment de speranţă în felul în care desenase cerul.

– Eu cred că e *foarte* bun, Jane.

Ea a roşit de plăcere.

– Vorbeşti serios sau doar eşti politicos?

– Nu mă pricep prea bine la politeţuri, a liniştit-o el.

– Atunci îţi mulţumesc pentru compliment.

– Lumea te cam subestimează, nu-i aşa, Jane?

– Sue McCain mereu zice că trebuie să fii atent la oamenii tăcuţi, a spus Pat. Şi ar trebui să ştie despre ce vorbeşte, pentru că ea a fost tăcută ca un vulcan inactiv, aşteptând doar ca bărbatul potrivit s-o pună pe jar.

– Sună destul de bine, Pat, a spus Veronica. Ar trebui să fii scriitoare.

– Şi presupun că exact asta a făcut argentinianul, a spus Grace. Niciodată să n-ai încredere într-un argentinian.

Şi-a supt obrajii pe când Rafa se aşeza în spatele ei pentru a-i evalua munca.

– Flirtezi cu mine, doamnă Delennor? a tachinat-o el.

– Dumnezeule, nu, sunt mult prea bătrână!

– Cred că tabloul dumitale are nevoie de ceva mai multă profunzime, a spus el. Staţi, daţi-mi voie să vă arăt.

I-a luat pensula şi a înmuiat-o în vopsea. Femeia l-a privit cu admiraţie cum o face să alunece pe hârtie.

– Pentru tine e teribil de uşor, nu-i aşa? a spus ea, topită toată.

– Cu asta mă ocup.

– E ca mersul la cumpărături pentru mine. Cu asta mă ocup *eu*. Ce pot să spun? Mă pricep de minune să cheltui bani.

Pat şi Veronica au râs ca un cor grecesc. Jane era prea ocupată să discute cu generalul pentru a le auzi.

– Miroşi a trandafiri, i-a spus el, adulmecând o altă undă de parfum. Trandafiri cu un strop de ceva dulce... ştiu, e miere.

– Ai un simţ al mirosului foarte ascuţit.

– E una dintre puţinele plăceri care mi-au mai rămas, a răspuns el.

Jane s-a oprit din pictat.

– Cu siguranţă asta nu e adevărat. Trebuie să fie multe alte lucruri care îţi plac. Cum ar fi o companie plăcută, o mâncare bună, peisajele frumoase.

– Nu ştiu...

Privirea ei s-a pierdut între ramurile copacului.

– Când a murit soţul meu, am crezut că nu mi-a mai rămas nimic de iubit. Vezi tu, el a luat o parte atât de mare din mine. Dar acum îmi dau seama că încă sunt *eu* şi continui să merg pe calea vieţii, însă într-un alt fel. Depinde doar de mine să fac ca felul ăla să fie special, altfel ce rost ar mai avea să trăiesc?

– Şi soţia mea a murit. Nu pot pretinde că nu mă simt singur.

Jane s-a uitat la el, expresia de pe chip îmblânzin-du-i-se pe măsură ce inima i se umplea de înţelegere.

– Ştiu cum te simţi, a spus ea cu blândeţe. Şi eu mă simt singuratică.

Mai târziu în acea după-amiază, Sugar Wilcox a venit la hotel ca să bea ceva cu prietenele ei. Avea o rochie albastru-deschis, descheiată la câţiva nasturi în plus, şi un zâmbet timid, menit să-l ademenească pe misteriosul artist al casei. S-au aşezat pe terasă într-un nor de parfum, arătându-şi picioarele bronzate şi unghiile vopsite, sorbind cocktailuri din frumoase pahare mov. Rafa terminase lecţiile şi o căuta pe Clementine. Se gândise mult la ea de-a lungul zilei, iar acum era nerăbdător să-şi ceară scuze şi să redevină prieteni. În vreme ce traversa terasa, aşteptându-se s-o găsească bându-şi ceaiul în lumina soarelui, a dat de Sugar care îi zâmbea ispititor.

– Salutare, străine, s-a alintat ea.

– Sugar, i-a răspuns bărbatul, luat prin surprindere.

– Stai cu noi la un cocktail.

– Păi, eu tocmai...

– Nu accept scuze. Dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu prietenele mele: Jo, Becca, Hailey şi Flo.

Rafa nu mai avea cale de scăpare. Sugar a pocnit din degete pentru a chema ospătarul.

– Ce bei?

– Un Martini, a răspuns el politicos, aşezându-se.

– Tocmai le povesteam prietenelor mele despre tine, a continuat ea. Toate vrem să luăm lecţii de pictură.

– Sunt sigur că se poate aranja.

Le-a privit pe fetele zâmbitoare, arse de soare, şi a ştiut că nici una dintre ele nu era câtuşi de puţin interesată de artă.

– Nu în fiecare zi îşi face apariţia un străin în oraşul nostru. Am fi nebune să nu profităm de serviciile tale.

Fetele au chicotit. Rafa nu s-a putut abţine să râdă şi el, de prostia lor. S-a lăsat pe spătarul scaunului în vreme ce ospătarul îi aşeza cocktailul în faţă. Le putea juca jocul mai bine decât reuşeau s-o facă ele.

– Deci, fetelor, câte dintre voi au iubiţi care nu ştiu că sunteţi aici?

S-au privit una pe alta cu aere vinovate.

– Flo, Becca şi Hailey, a spus Sugar, chicotind cu nasul în paharul ei.

Hailey s-a strâmbat.

– Brian nu e un iubit, e un prieten cu privilegii.

– Şi tu, Sugar?

A sorbit din băutură şi s-a uitat la ea cum se topeşte sub privirea lui.

– Eu? Sunt *foarte* singură.

Clementine s-a întors acasă de la serviciu şi s-a apucat să-şi facă bagajele. Marina nu era acolo ca s-o poată tortura. Tatăl ei şi Jake trebuie să fi fost încă la hotel. Casa era goală. Brusc, mutatul nu i se mai părea o idee atât de bună. S-a prăbuşit pe pat, rozându-şi unghiile. Oricât ar fi urât-o pe mama ei vitregă, vechea clădire a grajdurilor începuse să i se pară un cămin. Dormitorul ei fusese întotdeauna un loc în care putea evada. Acum unde se va duce când îşi va dori să fie singură? Îi va cere Joe mereu câte ceva? Va avea parte de linişte?

Şi-a lăsat câteva haine în dulap şi nişte pulovere de iarnă în sertarele comodei. Nu va avea nevoie de ele până la toamnă. Aruncând o ultimă

privire, a închis uşa, apoi şi-a târât valiza pe scări. Spera că Marina se va întoarce şi o va implora să nu plece. Poate dacă atât mama vitregă, cât *şi* tatăl ei se vor ruga de ea să rămână, ar putea fi convinsă să se răzgândească. Dar nici unul n-a venit.

Şi-a târât valiza până la maşina şi s-a opintit să o urce pe bancheta din spate. În continuare nu era nici ţipenie. Nici măcar Rafa, care i se plimbase prin minte toată ziua ca o plută încăpăţânată. Curioasă unde sunt toţi, s-a aventurat în hotel şi s-a apropiat de recepţie, unde Jennifer lucra în spatele computerului.

– Bună, i-ai văzut pe Marina şi pe tata?

Recepţionera şi-a ridicat privirea.

– Bună, Clementine. Sunt pe-aici. Rafa e în seră.

Clementine a remarcat brăţara care îi atârna la încheietură. Îi părea foarte cunoscută. Tânăra a văzut-o că îşi coboară ochii, dar i-a luat prea mult să ascundă bijuteria sub mânecă.

– Drăguţă, a comentat ironic Clementine.

– Da, un cadou de la tata.

Clementine a ridicat o sprânceană.

– Mi-aş dori ca şi tata să fie la fel de generos. Au nişte piese asemănătoare la Nadia Goodman, pe bulevard. Poate că ar trebui să-l târăsc până acolo zilele astea.

Jennifer a zâmbit stânjenită. Clementine i-a răspuns cu un surâs de om care ştie mai multe. „Neastâmpărat, domnul Atwood“, s-a gândit ea, traversând salonul. „Sau ar trebui să zic, prost, domnul Atwood?“

Pentru o clipă descoperirea a binedispus-o şi abia aştepta să-i spună şi Sylviei. Cine ar fi crezut că Jennifer de la recepţie e amanta domnului Atwood? Dar în timp ce mergea prin salon, către seră, gândurile i-au revenit la plecare, iar moralul i-a căzut iarăşi la pământ. Care era rostul mutării dacă nu avea să provoace nici o reacţie? Merita măcar nişte scuze din partea lui Rafa.

Şi-a trecut privirea peste mese. Atenţia i-a fost atrasă de un grup de fete puternic machiate, îmbrăcate în rochii scurte, subţiri. A recunoscut-o pe

Sugar de la Devil’s. Apoi l-a văzut pe Rafa în mijlocul lor, precum un păun între păuniţe. Resentimentele clocoteau în ea când îl privea cum îşi soarbe cocktailul şi râde la comentariile lor, în timp ce Sugar îşi flutura cu neruşinare sânii pe sub nasul lui. Nu încăpea îndoială că el se bucura de atenţia primită.

Deodată, bărbatul a ridicat ochii, atras de magnetismul furiei fetei. S-a oprit din râs şi a pus jos paharul. Clementine, îngrozită că fusese surprinsă urmărindu-l, s-a răsucit şi a fugit. Cu inima bubuindu-i în piept, a trecut ca o furtună prin hotel şi a ieşit în lumina asfinţitului. A simţit că Rafa era chiar în spatele ei.

– Clementine, stai! i-a strigat el.

Dar ea l-a ignorat şi s-a suit în maşină. S-a apucat să bâjbâie după chei.

– Unde pleci?

– Mă mut cu Joe.

A încercat să pară nonşalantă.

– Nu din cauza a ceea ce-am spus ieri-seară?

– Nu te flata singur. Uită de treaba aia.

El şi-a pus mâinile pe capotă.

– Vreau să-mi cer scuze. Am sărit calul.

– Scuzele se acceptă.

– Încă mai eşti furioasă.

– Nu, nu sunt.

– Atunci vino să bei ceva cu mine.

– Pari puţin ocupat.

– Pentru tine am tot timpul din lume.

– Ei bine, eu nu-l am.

– Putem merge în casa uitată de Dumnezeu. Haide, Clementine! Nu mai fi supărată pe mine. Viaţa este prea scurtă.

– Pari a şti multe despre viaţă.

– Am învăţat câte ceva.

I-a zâmbit, dar inima ei a rămas bine ferecată.

– Uite ce e, poate altă dată. Trebuie să plec.

Rafa şi-a luat mâinile de pe maşină şi a făcut un pas înapoi. Ea a pornit motorul.

– Altă dată atunci.

În mugetul motorului, Clementine s-a pierdut în zare. Confuz, Rafa a privit-o cum pleacă. Nu se putea abţine să nu se simtă trist. Când îşi planificase călătoria, nu-şi închipuise că va cunoaşte o fată precum Clementine.

capitolul 18

Marina, Jake şi Grey stăteau în biroul Marinei. În atmosferă plutea o senzaţie de inevitabilitate care nu prevestea nimic bun. Doar Jake nu părea deloc afectat.

– Aşadar, Charles Reuben vine să ne cerceteze, nu-i aşa? a spus Grey, frecându-şi bărbia.

Stătea la fereastră şi se uitat îngrijorat către mare. Abia dacă îndrăznea să-şi privească soţia.

Marina era aşezată la birou, rozând capătul unui pix.

– Nu e mare lucru. El ne face o ofertă, noi refuzăm.

– Nu e chiar atât de simplu, draga mea.

– Niciodată nu e, a intervenit Jake.

– Adevărul e că pierdem bani, a continuat Grey. Cheltuielile noastre sunt mari. Avem un împrumut uriaş pe care nu cred că îl mai putem susţine multă vreme. Dobânda e peste puterile noastre.

– Am putea concedia câţiva oameni, a sugerat Jake.

– Ca de exemplu pe cine? a întrebat Marina.

– Nu ştiu... a murmurat tânărul. Pe domnul Potter, pentru început.

– Pe domnul Potter?

Marina era indignată.

– Omul ăla a stat în grădinile astea mai mult decât ai stat tu pe Pământ.

– Dar ar fi trebuit să se pensioneze acum ani de zile.

– Nu pleacă nicăieri. Ziua în care o să ne luăm ră-mas-bun de la el o să fie ziua în care o să-l îngropăm, probabil sub trandafiri, acolo unde îi este

inima. Să ne descotorosim de domnul Potter? Niciodată n-am auzit ceva mai crud. După toată munca pe care a depus-o pentru noi...

– Bertha? a încercat Jake, ştiind că Marina n-o place prea tare.

– Aşa n-o să economisim mult. Are salariul minim şi, în plus, e un personaj.

– Jake are dreptate, iubito. Dacă nu începem să facem nişte bani...

– Ce?

Marina a simţit cum i se strânge stomacul.

– Dacă nu începem să facem nişte bani, ce?

– Păi, va trebui să ne regândim opţiunile.

– Ce vrei să spui, Grey?

– Că dacă Charles Reuben ne face o ofertă bună, eu cred că ar trebui s-o luăm în calcul.

– Tata are dreptate, a spus Jake. E doar un hotel.

– E *mai mult* decât un hotel, e casa noastră, a protestat Marina, ignorându-l pe fiul ei vitreg.

– Ştiu, draga mea. Dar, în fond, e o afacere. Ţin la ea la fel de mult ca tine, dar n-o s-o las să ne tragă la fund. Dacă Charles Reuben vrea s-o cumpere şi ne oferă o sumă decentă pentru ea, cred că ar trebui să acceptăm. Putem porni ceva mai modest, în altă parte.

Marina era oripilată.

– Mai avem nevoie doar de puţin timp. Dacă am putea pune pe picioare dineurile literare, iar Rafa...

– N-o să devenim brusc profitabili datorită unui tânăr chipeş care îi învaţă pe oaspeţi să picteze. Pur şi simplu n-o să se întâmple, a spus Grey. Îmi pare rău.

Marina s-a ridicat şi a început să se plimbe prin încăpere.

– Renunţi prea uşor, Grey. Dacă omul ăla o să vină în casa noastră, o să ne măsoare ca pe o vacă premiantă şi o să aibă impresia că ne poate cumpăra pentru că are găleţi de bani de aruncat, atunci n-o să-l primesc. N-o s-o fac!

Grey şi-a dat seama că ea începuse să se enerveze.

– Calmează-te, iubito.

– Calmează-te? Îmi spui mie să mă calmez? Asta e casa mea, Grey. Aici e locul meu. Am asudat sânge în fiecare bucăţică de material şi în fiecare mobilă. Am pus dragoste în fiecare centimetru. Nu e doar un cămin, e o persoană. S-a întors către el, cu ochii înotându-i în lacrimi şi, cu o voce slabă, rugătoare, a spus: Nu e doar o persoană, e *copilul* meu.

Şi-a încleştat degetele pe stomac în clipa în care cuvântul de nerostit i-a scăpat în aer. Grey şi Jake se holbau uluiţi, de parcă l-ar fi văzut materializându-se. Multă vreme nimeni n-a mai spus nimic.

Marina a clipit surprinsă în timp ce vorbele îi răsunau în urechi. *Copilul meu... copilul meu... copilul meu*.

S-a şters pe obraji şi s-a întors la scaunul ei.

– *Nu* o să renunţ, a spus ea ferm, aşezându-se.

Şi-a ridicat ochii către soţul ei. Acesta a văzut hotărârea din ei şi a ştiut că bătălia era departe de a se fi încheiat.

– O să cercetez fiecare cale, o să mă uit sub fiecare piatră, o să implor dacă n-o să am încotro. Nu vând locul ăsta. Peste cadavrul meu.

Jake a tuşit, jenat.

– Deci, să vină sau nu?

Grey şi-a privit soţia.

– Lasă-i să vină, a răspuns ea. Lasă-i să ofere toţi banii din lume. Şi uitaţi-vă la mine cum spun „nu“, pentru că „nu“ e singurul răspuns pe care-l voi da.

Grey şi Jake au ieşit din cameră.

– Am nevoie de o băutură tare după chestia asta, i-a spus Grey fiului său.

– Şi eu. Iisuse, da’ emoţională mai e!

– Da, foarte aprigă uneori.

S-au îndreptat către clădirea vechilor grajduri.

– Nu este foarte obositoare? a spus Jake, urmându-l în sufragerie.

– Nu tot timpul. Acum trece printr-un moment greu. După cum vezi, adoră locul ăsta. E copilul pe care nu-l poate avea.

– Asta m-a dat peste cap. Niciodată n-am auzit-o pomenind de faptul că nu are copii.

Grey s-a dus la dulapul cu băuturi şi a turnat câte un gin tonic pentru fiecare.

– Niciodată nu vorbeşte despre asta. E doar ceva care stăruie acolo, clocotind în adâncuri. E o contradicţie – pe de-o parte e foarte deschisă şi focoasă, pe de-altă parte e foarte secretoasă. Am fost la fel de surprins ca şi tine când a spus-o cu voce tare.

– Îmi pare rău pentru ea. Tu ai deja doi copii. Ea nu are nici unul.

Grey i-a întins fiului său un pahar şi i-a zâmbit afectuos.

– Apreciez asta, Jake.

– Înţeleg de ce Clemmie e o dezamăgire pentru ea.

– Marina vă iubeşte pe amândoi. Nu sunteţi ai ei, dar v-a văzut crescând. Faptul că ea şi Clemmie nu se înţeleg îi provoacă multă suferinţă.

Jake a luat o înghiţitură şi a mers să se aşeze pe canapea.

– Clemmie e doar confuză.

– Tu l-ai întâlnit pe Joe ăsta?

– Nu.

– Mă întreb dacă e bun de ceva.

– Mă îndoiesc. Nu pare prea ataşată de el. Poveştile alea cum că e îndrăgostită sunt nişte gogoriţe.

– Când o să ajungi la vârsta mea o să-ţi dai seama că nu poţi trăi vieţile oamenilor în locul lor. Dacă n-o să meargă, o să se întoarcă.

– Ba n-o să-o facă. E prea mândră pentru asta. O să-şi câştige banii şi o s-o tulească înapoi în India cu pri-ma ocazie.

Marina a rămas la biroul ei. Când s-a întins să ia pixul, a văzut că mâna îi tremura. A frecat-o de parcă şi-ar fi îngrijit o rană. Între timp îşi cântărea opţiunile. N-avea prea multe. Dar exista una. Şi-a muşcat buza şi a întors privirea către fereastră. Afară, marea era calmă. Cerul era senin. Câţiva pescăruşi se roteau ca nişte planoare. Dacă era forţată, mai avea un as în mânecă. O persoană la care putea apela pentru ajutor. Dar oare va îndrăzni să se întoarcă şi să deschidă uşa pe care o închisese atât de ferm cu ani în

urmă? Ochii i s-au umplut de lacrimi, şi-a luat capul în mâini; acum îşi dădea seama că pur şi simplu nu exista altă cale.

A doua zi de dimineaţă, Clementine s-a trezit în ţârâitul ascuţit al ceasului deşteptător. La început s-a întrebat unde se află. A dat cu ochii de un interior nefamiliar: draperii bej, pereţi albi, tablouri neinteresante atârnate pe ei. Apoi a inspirat mirosul cât se poate de masculin, amintindu-şi. Luptându-se cu un val de dor de casă, s-a ridicat şi s-a sprijinit în coate. Joe zăcea gemând lângă ea. L-a privit cum îşi duce un braţ peste faţă pentru a se feri de razele soarelui care pătrundeau prin draperii şi n-a simţit altceva decât deznădejde. Nu-l iubea, iar acum, când el se văita ca un câine muribund, îl găsea grozav de enervant.

S-a dat jos din pat şi s-a împleticit până la baie. Îşi simţea picioarele mai grele ca niciodată. S-a spălat pe faţă, prinzându-şi părul în vârful capului. Avea doar douăzeci şi trei de ani, dar părea bătrână şi obosită. S-a gândit la Rafa şi la felul în care îi făcuse vânt. Nu se purtase foarte matur. El îşi ceruse scuze, iar ea îi arătase foarte limpede că, în ciuda a ceea ce-i spusese, nu-l iertase. Ei bine, va îndrepta lucrurile.

Cuprinsă de entuziasm s-a spălat pe cap, şi-a uscat părul cu föhnul, lăsându-l să-i cadă liber pe umeri. S-a machiat cu grijă, mascându-şi umbrele de sub ochi cu fard corector şi accentuându-şi genele cu rimel. „Nu se ştie niciodată“, şi-a zis ea cu speranţă. „Ar putea veni să mă caute la birou.“ A ales un costum bleumarin Emporio Armani pe care nu-l mai purtase niciodată, în primul rând pentru că se simţea prea matură în el, şi o pereche de pantofi cu toc. Lui Rafa o să-i placă ăştia. Dacă va veni s-o caute, era convinsă că va găsi o femeie în locul copilului cu care se ciondănise. Nu s-a obosit să-şi sărute iubitul de rămas-bun; el adormise la loc.

Pe drum spre serviciu a dat o fugă până la cafeneaua Black Bean. Stând la coadă şi-a amintit de prima ei întâlnire cu Rafa. Şi-a amintit aroma lui de santal. Şi-a aruncat ochii prin local, sperând că, printr-un miracol, el se hotărâse să-şi bea cafeaua de dimineaţă în oraş. Dar locul era plin doar cu obişnuitele mămici tinere venite împreună cu copii lor şi cu oameni de

afaceri în drum spre birou. A remarcat că vreo doi bărbaţi şi-au ridicat ochii din ziare şi au privit-o admirativ. Se simţea bine în costumul ei.

Amintindu-şi că domnul Atwood avea o întâlnire importantă în dimineaţa aceea, a sosit la firmă încăr-cată cu brioşe, cafele şi o ciocolată caldă pentru Sylvia. Şeful ei stătea în salon împreună cu un cuplu venit în căutarea unei case pe care s-o cumpere. El a văzut-o, apoi s-a mai uitat încă o dată, pierzându-şi firul gândurilor şi bâlbâindu-se.

Clementine a zâmbit.

– Bună dimineaţa, domnule Atwood. V-am adus cafea şi brioşe.

Le-a aşezat pe masă în faţa lor.

– Brioşe! Preferatele mele, a spus soţul, luând una şi muşcând din ea.

– Foarte eficientă secretara, a continuat soţia, privind cu invidie costumul tinerei.

– Le angajez numai pe cele mai bune, a zis domnul Atwood, zăpăcit.

– Mersi pentru ciocolată, a spus Sylvia, observând transformarea. Ador costumul. Ţinuta asta chiar te prinde.

– M-am hotărât că nu mai vreau să fiu eu, a declarat Clementine, aşezându-se şi pornindu-şi computerul.

– Ce e în neregulă cu *tine?*

– Totul.

– Nu şi acum. Mă bucur să văd o femeie pe tocuri. Arată că vorbeşti serios.

– Exact asta şi fac.

– Să înţeleg că te-ai mutat cu Joe.

– Da.

– Trebuie să fie dragoste.

– Orice ar fi e foarte convenabil.

– Ai probleme acasă, nu-i aşa?

– Când n-am avut?

– Joe e băiat bun. O să aibă grijă de tine.

– În dimineaţa asta era îngropat sub plapumă.

– Nici eu n-am avut chef să mă scol. Când ai o aventură cu un bărbat însurat, problema e că niciodată nu primeşti o îmbrăţişare dimineaţa.

– Eu n-am primit nici măcar un „bună dimineaţa".

– Dar cel puţin era acolo. Cred că ar trebui să-l schimb pe Freddie cu un tip singur. Un bărbat care poate să-mi acorde tot timpul şi toată atenţia lui.

– Chiar, a încuviinţat Clementine, fără să asculte cu adevărat.

Mintea îi fugea la hotel. Se întreba dacă Rafa era pe pajişte, dând lecţii.

– În seara asta s-ar putea să merg să beau ceva la hotel, a zis Sylvia.

Clementine s-a încruntat.

– Pe bune? De ce?

– Toată lumea vorbeşte despre argentinianul tău.

– Nu e argentinianul *meu*.

– Bine. Deci drumul e liber, nu?

– Pentru tine?

– Sigur. Bărbaţilor latini le plac femeile voluptuoase, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre ei.

– Ei bine, toţi vorbesc despre el. Sugar a fost acolo ieri-seară şi acum e îndrăgostită lulea.

– Ştiu. Am văzut-o. Se fudulea ca o târfă bătrână.

– Nu-i frumos! a certat-o Sylvia. E doar jucăuşă.

– Nu mă înţelege greşit. *Lui* i-a plăcut la nebunie.

– Sunt sigură că i-a plăcut. Ea zice că e delicios. O s-o întrebe pe mama ta vitregă dacă pot lua şi ele lecţii de pictură în weekend. Sylvia a chicotit. Poate că ar trebui şi *eu* să învăţ să pictez. A ridicat din sprâncene sugestiv. Aş fi foarte fericită să-i pozez goală dacă vrea să mă picteze pe *mine*.

Clementine a încercat să nu fie geloasă. Era inevitabil ca, până la urmă, Rafa să cadă în mâinile poterei parfumate a fetelor din Dawcomb. Cu frumuseţea şi farmecul lui, era ca un borcan cu miere pentru albine. Îşi dorea să nu fi iscat o ceartă. Se înţelegeau atât de bine. Acum stricase totul, nu mai erau nici măcar amici.

Domnul Atwood şi-a terminat întâlnirea şi a chemat-o pe Clementine în biroul lui. I-a dictat câteva scrisori, apoi i-a dat o mapă cu hârtii de îndosariat şi o listă cu documente de care avea nevoie în acea după-amiază.

– Frumoasă ţinută, a spus el, dând din cap.

– O, mulţumesc, a răspuns ea, privindu-şi surprin-să costumul.

– Îmi place ca secretara mea să aibă un aer profesionist.

– Păi, azi mă simt profesionistă. E o noutate. A râs cu voioşie. I-a plăcut soţiei dumneavoastră brăţara?

– Brăţara? Soţiei mele? A, da. Bărbatul a tuşit. A fost foarte mulţumită. Da. Bună alegere, Clementine.

Tânăra a zâmbit în vreme ce se îndrepta către fişet. Acum că ştia cine îi e amantă, se putea amuza pe seama lui. Dacă n-ar fi fost atât de morocănoasă, i s-ar fi confesat Sylviei. Dar, deocamdată, s-a hotărât să ţină informaţia doar pentru ea.

Pentru că organizase dosarele atât de eficient, a găsit uşor actele cerute. A dactilografiat rapid scrisorile şi plicurile, apoi le-a dus în biroul lui.

– A mers repede, a spus el, luând hârtiile şi verificân-du-le pentru a se asigura că sunt cele care îi trebuiau.

A murmurat aprobator. Ea i-a pus scrisorile în faţă pentru a le semna. Bărbatul a căutat eventuale greşeli, spre surprinderea lui negăsind nici una. S-a semnat cu scrisul lui mărunt în josul fiecăreia.

– Bravo, Clementine. Brusc devii o secretară destul de bună.

– Venind din partea dumneavoastră, asta-i mare laudă, domnule Atwood.

– Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

– Mulţumesc.

– Aş vrea să vii cu mine la întâlnirea din după-amiaza asta. Este vremea să înveţi ceva mai multe lucruri des-pre afacere.

– Sigur.

– Şi să vii în costumul ăsta, cred că eşti îmbrăcată perfect pentru a ne reprezenta.

– OK. Unde are loc?

– Este o proprietate mare, numită conacul Newcomb Bisset, cam la o jumătate de oră de aici. Dacă totul merge bine, Atwood & Fisher o va scoate pe piaţă. Soţului îi cam fug ochii după femei. O să te placă. Dacă mai are vreo îndoială în privinţa noastră, după întâlnirea asta n-o să mai aibă nici una.

Clementine a făcut o grimasă.

– Tot ce trebuie să faci este să zâmbeşti, a mai spus el ferm.

La Polzanze, Rafa dădea lecţii în grădina de legume unui grup de doisprezece oameni. Unii dintre ei pictau cu acuarele, alţii în ulei, câţiva desenau în cărbune. Cu toţii stăteau în faţa serei pitoreşti, formată din sticlă şi fier, în care domnul Potter era ocupat cu spăla-tul cartofilor.

Generalul picta lângă Jane. Avusese grijă să se aşeze în bătaia vântului, astfel încât să-i poată mirosi parfumul. Se simţea bine în compania ei. Femeia avea o fire dulce şi blândă care îi amintea de soţia lui. Cu cât stăteau mai mult de vorbă, cu atât îşi dădea seama că şi ea era amuzantă, făcându-l să râdă. Oricât ar fi iubit-o, nevasta lui nu fusese celebră pentru umorul ei.

Grace, Pat şi Veronica sporovăiau în lumina soarelui. Albine grase bâzâiau printre florile de levănţică şi pe lângă trandafirii roz şi galbeni care se căţărau pe zidul dinspre sud al serei. Păsărelele ciripeau în lămâi, veveriţele neobosite se alergau printre crengi. Atmosfera era leneşă. Rafa se plimba de la un şevalet la altul, dând câte un sfat pe ici, pe colo, uneori luând el însuşi pensula şi arătând cum se face.

Când avea o clipă de răgaz, gândurile îi rătăceau la Clementine. Ea se agăţa de conştiinţa lui ca un rug de trandafir. Rememorase iar şi iar discuţia lor şi, oricât ar fi regretat faptul că spusese ce gândea, nu-i părea rău că încercase s-o ajute. Observase încordarea din umerii Marinei şi felul în care îi zâmbise cu buzele, dar nu şi cu ochii. Se întreba dacă e supărată din pricina mutării lui Clementine. S-a hotărât să meargă în acea după-amiază în oraş şi s-o caute pe fată la serviciu. Poate că vor bea ceaiul împreună şi se vor împăca.

După prânz, şi-a luat o pauză de la pictură şi a condus până în Dawcomb-Devlish. Ştia că ea lucrează pentru o agenţie imobiliară de pe bulevard. Nu avea să fie greu de găsit. A parcat pe faleză. Locul era suprapopulat cu turişti şi cu britanici aflaţi la jumătatea concediu-lui. Copii, aşezaţi pe un zid scund, lingeau îngheţată la cornet şi aşteptau ca un bărbat cu coadă lungă de cal să îi picteze. Mamele lor, îmbrăcate în pulovere viu colorate şi pantaloni scurţi, bârfeau pe trotuar, iar doi câini stăteau la umbră, aşteptând ca stăpânul lor să iasă din magazinul Kitchen Delights. Rafa şi-a făcut loc prin mulţimea care se mişca încet de-a lungul drumului şi a cercetat vitrinele în căutarea agenţiei imobiliare. N-a durat mult până să dea peste ea.

Sediul Atwood & Fisher arăta destul de serios, vopsit într-un bleumarin discret, cu geamuri strălucitoare în care erau etalate case frumoase cu vedere la mare, de închiriat sau de vânzare. A tras cu ochiul în interior şi a văzut o roşcată drăguţă vorbind la telefon, aşezată la recepţie. Nu era nici urmă de Clementine. Când a deschis uşa, femeia a ridicat privirea. Cu un zâmbet şi-a încheiat rapid convorbirea şi a pus jos pila de unghii.

– Bună, te pot ajuta cu ceva? l-a întrebat ea.

Rafa s-a apropiat de biroul ei. Ochii verzi ai secretarei îl devorau cu lăcomie.

– Caut o fată pe nume Clementine Turner. Lucrea-ză aici?

– Micuţa Clementine? Sigur că da. Tu trebuie să fii artistul casei de la Polzanze.

El i-a zâmbit.

– E chiar atât de evident?

– Da, iubitule. Accentul e de vină, clar *nu* e englezesc.

– E aici?

– Mă tem că nu. E la o întâlnire de afaceri împreună cu domnul Atwood. Nu cred că o să se întoarcă până mai spre seară. Abia au plecat.

El a înjurat în spaniolă.

– Poţi să-i transmiţi un mesaj din partea mea?

– Bineînţeles.

Sylvia şi-a luat stiloul.

– Zi!

– Nu trebuie să scrii nimic. Spune-i doar că am trecut s-o văd.

– În seara asta vin să beau ceva la Polzanze. O s-o iau cu mine.

– OK. Atunci spune-i că ne vedem mai târziu.

– Sigur.

Nerăbdătoare să-l mai reţină, a continuat cu nonşalanţă:

– Şi, cum mai merge pe-acolo?

– Se aglomerează.

– Bag mâna în foc că aşa e. Uşor, uşor faci cunoştinţă cu tot Dawcombul.

El a început să râdă.

– E un oraş grozav.

– Mie îmi place. Lui Clementine nu. E disperată să plece. Dar, la urma urmei, ea e o fată din metropolă. Eu prefer liniştea de la ţară. Sunt o femeie a plăcerilor simple.

Rafa i-a observat machiajul strident şi manichiura, zâm-bind în sinea lui. Nu arăta ca o femeie care pricepe cuvântul „simplu“.

– Ar fi cazul să mă întorc la hotel. Am câţiva artişti tare nerăbdători să ia lecţii.

– Mă bucur că vremea ţine cu tine.

– Aşa e.

L-a privit îndreptându-se spre uşă, dorindu-şi să-l fi putut convinge să stea mai mult la taclale.

– Apropo, mă cheamă Sylvia.

– Ne vedem mai târziu, Sylvia.

Ea a făcut un mic semn cu mâna.

– Pa!

Clementine asista la întâlnire în vreme ce clientul domnului Atwood, domnul Rhys-Kerr, îi făcea ochi dulci din cealaltă parte a mesei din sufragerie. Discuţia a durat mai bine de o oră, mare parte din ea neavând

nimic de-a face cu afacerile şi foarte multe de-a face cu golful. Se pare că cei doi bărbaţi făceau parte din acelaşi club.

Odată ce au fost puse la punct şi cele mai mici amănunte ale vânzării, proprietarul a insistat să le arate casa. Domnul Atwood deja o văzuse, dar domnul Rhys-Kerr era nerăbdător ca şi Clementine să admire calităţile acestui uriaş conac de ţară. Tânăra şi-a dat ochii peste cap la aluziile lui copilăroase: baie „destul de mare pentru doi“; duş „care a văzut multă dragoste“; dormitor, „dacă pereţii ar putea vorbi, aş roşi până în vârful unghiilor“. Era evident că cei doi nu împărtăşeau doar acelaşi teren de golf, ci şi acelaşi simţ al umorului, pentru că domnul Atwood râdea la tot ce spunea clientul său.

– Ai fost grozavă, Clementine, s-a entuziasmat şeful ei în timp ce conducea maşina pe porţile electrice. Chiar te-a plăcut.

– Costumul trebuie să fie de vină, a răspuns sec tânăra.

– Eşti o fată frumuşică, nu încape îndoială. O să facem o avere cu casa aia.

– E foarte nasoală.

– Nasoală?

– Da, n-are pic de gust.

– Asta nu contează. Treaba este că sunt 3 650 de metri pătraţi cu vedere la mare. Splendid.

– Tot e nasoală.

– Vrei să-mi spui că dacă ai avea bani de aruncat, nu ţi-ar plăcea să locuieşti acolo?

– Nu mi-ar plăcea deloc să locuiesc acolo. Casa e nouă, fără personalitate sau şarm.

– Dar e mare.

– Şi fără suflet.

– Nu te pot înţelege, Clementine.

Ea a oftat şi s-a uitat pe geam.

– Nu sunteţi singurul, domnule Atwood. Nici eu nu pot.

Când s-au întors la birou, Sylvia vorbea la telefon cu Freddie, desenând inimioare pe carneţelul ei. A aşteptat până când domnul Atwood a ieşit din cameră, apoi i-a spus lui Clementine că argentinianul ei venise s-o caute.

– Ce-a zis? a întrebat tânăra, înviorându-se.

– Doar că a trecut să te vadă.

– Aha...

– E superb. Zâmbetul e de vină. Plin de obrăznicie. Iar accentul lui e delicios ca plăcinta cu banane şi caramel.

– Bănuiesc că voia să-şi ceară scuze.

– Pentru ce?

– Poveste lungă. S-a aşezat, dezamăgită că îl ratase. Ce să fac?

– Du-te acasă la Joe. Rafa e un bărbat căruia îi e scris să rupă inima unei fete.

Sylvia ştia că trebuia să-i fi spus lui Clementine că el se aştepta s-o vadă în seara aceea la hotel, dar, oricât a încercat, n-a putut rosti cuvintele. Îi stăruiau pe buze, refuzând să se clintească. Ştia că nu-i stă în fire să fie geloasă, dar s-a convins singură că prietena ei nu era interesată de Rafa. Pe când se aşeza ursuză la birou, Sylvia şi-a zis că, oricum, Clementine probabil i-ar fi refuzat invitaţia.

capitolul 19

În acea seară Sylvia s-a schimbat într-o rochie roşie, şi-a reîmprospătat machiajul şi a mers cu maşina până la Polzanze, luptându-se cu vinovăţia de a nu o fi invitat şi pe Clementine să vină cu ea.

A fost întâmpinată la uşă de un portar care a condus-o până la recepţie.

– Bună seara, vă pot ajuta cu ceva? a spus Jennifer, zâmbindu-i politicos din spatele biroului.

– Da, am venit să beau ceva împreună cu artistul vostru, Rafa...

A ezitat, neştiindu-i numele de familie.

Jennifer o ştia pe roşcata durdulie, dar nu-şi putea da seama de unde.

– Sigur, e în salon, mergeţi drept prin hol.

A urmărit-o plecând în direcţia indicată, cu mişcări lente şi sexy, de parcă ar fi mers printr-un bar, într-un film cu cowboy. Apoi şi-a amintit unde o mai văzuse: prin fereastra agenţiei Atwood & Fisher. A respirat adânc, uşurată că-şi scosese brăţara incriminatoare.

Sylvia l-a găsit pe Rafa stând de vorbă cu un grup de bătrâne şi cu un moşneag rumen la faţă, îmbrăcat într-o haină albastră cu nasturi aurii. Artistul a ridicat privirea în timp ce ea se îndrepta către el şi a întâmpinat-o cu un zâmbet. A remarcat că ochii lui rătăceau în spatele ei, aşteptându-se s-o vadă pe Clementine. Nu era obişnuită cu aşa ceva.

– Mă tem că sunt singură. Clementine este ocupată, a spus ea nepăsătoare când el s-a ridicat s-o salute.

Dezamăgirea a umbrit chipul bărbatului. Nici cu asta nu era obişnuită. De obicei le eclipsa pe celelalte femei ca o lună mare şi frumoasă.

– Nu te deranjează să bei ceva cu mine, nu?

– O să fie plăcerea mea. Să mergem afară. N-o să-ţi fie frig?

– Am un şal, a răspuns ea, fluturându-i-l prin faţă. E venit tocmai din India.

– Când ai fost acolo?

– O, eu n-am fost. E un cadou.

– E frumos.

Sylvia a savurat textura ca de piele de căprioară pe care o avea accentul lui străin şi l-a urmat prin solariu.

– Ţi-aş putea asculta accentul o veşnicie, a oftat ea. Dar cred că toate fetele ţi-au spus asta.

– Aha, deci nu mai are nici un rost să încerc să vorbesc ca un englez? a răspuns el râzând.

– A, nu, ar fi o prostie. N-o să mai ai nici o admiratoare dacă o să vorbeşti ca toţi ceilalţi.

– Atunci o să-mi folosesc accentul peste măsură.

Terasa era aproape plină. S-au aşezat la o măsuţă rotundă şi s-au uitat unul la altul în lumina lumânării.

– Şi, cum e prietenul lui Clementine?

– Eu le-am făcut cunoştinţă, a răspuns Sylvia cu mândrie. Te superi dacă fumez?

– Deloc.

– Pot să-ţi ofer şi ţie o ţigară?

El a scuturat din cap.

– Sunt surprins că o femeie frumoasă ca tine fumează.

Ea şi-a scos pachetul din poşetă şi l-a lovit uşor cu unghia.

– Am încercat să mă las de-atâtea ori, dar îmi trebuie mai mult decât voinţă.

– Cum ar fi?

– Dragoste, a spus ea simplu, fixându-l cu ochii ei de felină. Dacă m-aş îndrăgosti până peste cap de un nefumător, aş renunţa de dragul lui.

– Cred că ar trebui să renunţi de dragul tău.

– Am încercat asta, dar am eşuat lamentabil.

Şi-a pus ţigara între buzele sângerii şi a aprins-o de la una dintre lumânările decorative aşezate în pocaluri mov în mijlocul mesei. El a privit-o pufăind de câteva ori, apoi lăsându-se pe spate în vreme ce nicotina o relaxa.

Jake s-a hotărât să le ia personal comanda. O plăcea pe Sylvia, voluptuoasă şi feminină, ca o superbă pisică roşcată. Până atunci o mai văzuse pe acolo o dată sau de două ori, dar ea nu-l băgase în seamă altfel decât răspunzându-i la salut cu un „bună“ scurt. Acum i-a aruncat un zâmbet în timp ce Rafa comanda un Martini şi un pahar de Chardonnay. Apoi şi-a fixat din nou ochii ei frumoşi asupra argentinianului şi a suflat provocator un firişor de fum printre buze.

Jake s-a retras, bolnav de gelozie. Îl ura pe Rafa mai mult ca oricând. Câtă vreme artistul avea să locuiască la hotel, el n-avea nici o şansă. I-a dat comanda ospătarului. Apoi a mai rămas o vreme, privind-o pe Sylvia din solariu, incapabil să se dezlipească de acolo.

– Ştii, Clemmie mi-a spus multe despre tine.

Sylvia a luat o înghiţitură de vin.

– Aşa a făcut?

– Da, a venit într-un suflet după ce te-a cunoscut în cafeneaua Black Bean. Chiar e o copilă. Sunt ca o mamă pentru ea.

– A fost o asemenea coincidenţă, să ne întâlnim în felul acela.

El a zâmbit amintindu-şi, iar Sylvia i-a remarcat sclipirea din ochi.

– Este dificilă, îmi place asta. În Argentina spunem: *un personaje*. Deci, spune-mi, iubitul ei e destul de bun pentru ea?

– Absolut, a răspuns Sylvia cu emfază. Sunt ca sacul şi peticul.

– Mama ei vitregă nu-l place, a mai spus Rafa.

– Asta pentru că ele două nu se înţeleg. Clemmie zice că e o fandosită pentru că-i place să fie în centrul atenţiei. Mie mi se pare că stresul de a-şi dori copii şi de a nu-i putea avea a cam făcut-o s-o ia razna.

– De când o cunoşti pe Marina?

– Nu o *cunosc* în adevăratul sens al cuvântului. Doar prin intermediul lui Clemmie. Problema e că ea provine dintr-o altă clasă socială decât Grey, iar asta o deranjează pe Clemmie. E o caracteristică tare neplăcută a englezilor, obsesia asta pentru clasa socială. Sunt sigură că nu aveţi aşa ceva în Argentina.

– Crede-mă, prejudecăţile există oriunde în lume.

– Ei bine, Clemmie crede că Submarina – vreau să spun Marina – a pus ochii pe Grey pentru că voia să avanseze, social vorbind. Eu cred că pur şi simplu s-au îndrăgostit. La urma urmei, nici nu prea se bat pe burtă cu aristocraţii. Dar nici un copil n-o să-şi iubească vreodată părintele vitreg, oricât s-ar strădui acesta. Sunt sigură că Marina a încercat din răsputeri. Clemmie e foarte încăpăţânată.

În timp ce ea vorbea, Rafa o asculta atent, cu o privire fixă şi pătrunzătoare.

– Chestia asta cu clasa socială se bazează pe familie sau pe educaţie?

– Pe amândouă la un loc. Bănuiesc că familia Marinei face parte din clasa muncitoare sau din pătura de jos a clasei mijlocii. Cu siguranţă n-a fost la o şcoală privată. Îmi dau seama pentru că nici eu n-am fost.

– I-ai cunoscut părinţii?

Sylvia a scuturat din cap.

– Clemmie nu i-a întâlnit niciodată. Cred că Marina îi ţine bine ascunşi, nu ţi se pare?

– Vrei să spui că îi e ruşine cu ei?

– Poate. A râs. Nu cred că au fost la nunta lor. Clem-mie mi-a zis odată că Marina şi Grey s-au căsătorit la ofiţerul stării civile, imediat după pronunţarea divorţului. Pentru doi oameni îndrăgostiţi nu e foarte romantic, nu-i aşa?

– Unii nu vor să facă mare tărăboi.

– Clemmie zice că Marina adoră tărăboiul, atâta vreme cât ea se află în mijlocul lui. Şi-a coborât vocea, conştientă că poate fi auzită. Îmi închipui că n-a vrut ca familia ei să fie acolo şi s-o dezamăgească. Pare destul de

elegantă, nu-i aşa? Vreau să spun, accentul ei e mai degrabă pretenţios, nu? De parcă s-ar strădui prea tare.

Se lăsase amurgul. Lumânările străluceau în cupele lor vineţii, iar păsările aciuate pentru noapte stăteau tăcute în murmurul somnoros al mării. Rafa şi-a golit paharul, Sylvia şi-a aprins încă o ţigară. Bărbatul era îngrijorat pentru Clementine – de fiecare dată când se gândea la ea, simţea cum i se strânge nodul din piept.

– Ai numărul de mobil al Clementinei? a întrebat el.

– Da.

Sylvia s-a fâţâit jenată.

– Dă-mi-l.

Mormăind, ea a scotocit în poşetă după telefon şi a căutat numărul. L-a citit cu voce tare şi s-a uitat nervoasă cum el îl tastează pe BlackBerry-ul lui.

– O s-o suni?

– De ce nu? Poate fi ocupată şi aici.

– Nu cred că lui Joe o să-i placă. E foarte posesiv.

– Atunci o să-i invităm pe amândoi.

– De ce nu-i trimiţi un mesaj?

– Crezi că ar fi mai potrivit?

– Absolut, altfel s-ar putea s-o bagi în belele.

C, unde eşti? Speram să vii cu Sylvia să bei ceva. Chiar eşti prea ocupată? Vreau să-ţi spun că-mi pare rău... Rafa.

Clementine a citit mesajul. Stomacul i s-a răsucit ca o clătită. L-a citit din nou, roşind profund. Primul ei gând a fost că Rafa vrea s-o vadă. Al doilea a fost că Sylvia o lăsase pe dinafară intenţionat. S-a uitat la Joe care stătea în fotoliul său, uitându-se la sport pe Sky şi a ştiut că nu putea pleca în acel moment. Şi-ar fi dorit ca Joe să dispară într-un nor de fum.

Nu pot acum. Poţi veni la casa uitată de Dumnezeu mâine-seară, după muncă? C.

BlackBerry-ul lui Rafa a ţârâit, anunţând primirea unui mesaj. Sylvia s-a înroşit.

– E Clemmie? Vine?

El a citit SMS-ul şi a mijit ochii. Casa uitată de Dumnezeu, oare îşi va aminti cum ajungă până acolo?

– Deci? Ce zice?

– E ocupată, a răspuns bărbatul.

Umerii Sylviei s-au relaxat.

– Vezi? Ţi-am zis eu.

– O să mă văd cu ea mâine. La ce oră terminaţi serviciul?

– La cinci şi jumătate.

– OK.

El a tastat cu degetele mari:

O să trec pe la biroul tău şi putem merge împreună.

– Cui îi scrii? a întrebat Joe.

– Lui Jake, a minţit Clementine. Mâine o să trec pe la hotel după muncă. Vrea să-mi spună ceva.

– Probabil vrea să te convingă să te muţi înapoi.

– Poate.

Singurul lucru care stătea între ea şi întoarcerea acasă era mândria ei. Joe şi-a reîndreptat atenţia către televizor. Ea l-a privit cum bea bere din cutie, cu picioarele ridicate pe un taburet, cu ochii lipiţi de ecran, şi s-a gândit cât de necioplit e. Tocmai când se întreba ce Dumnezeu o apucase să se mute cu el, telefonul i-a ţârâit cu un alt mesaj. L-a citit nerăbdătoare. Aşadar, Rafa o va lua mâine şi vor merge cu maşina până la vechea biserică, locul lor secret. Starea de spirit i s-a îmbunătăţit pe dată.

Şi-a amintit cum coborâseră pe cărăruia ce ducea către plajă, cum el o eliberase dintre rugi, cum rămăseseră doar în lenjeria intimă şi fugiseră în mare. Şi-a amintit cum râseseră, îşi împărtăşiseră poveştile şi reveniseră la Polzanze ca doi şcolari care se străduiesc să nu fie prinşi încălcând regulile. A zâmbit cu melancolie şi a sperat că a doua zi avea să fie la fel de specială.

Sylvia a remarcat că Rafa îşi arunca ochii la ceas. Simţea când un bărbat nu era interesat de ea şi nu avea de gând să se facă de râs. S-a uitat şi ea la al ei şi a exclamat:

– Doamne, atât s-a făcut ceasul? Ar trebui să plec. Freddie o să se întrebe unde sunt.

– Freddie?

– Iubitul meu. O să vrea să luăm cina.

– Şi eu ar trebui să plec.

– Tu ai vreo parteneră la cină?

– O să mă alătur elevilor mei. A zâmbit. Sună ciudat având în vedere că nici unul n-are sub şaptezeci de ani.

Ea s-a uitat în jur.

– Locul ăsta e chiar grozav.

– E un hotel superb.

– Umblă vorba că ar avea probleme.

– Mie nu mi se pare.

– Nu, ai dreptate. S-a schimbat aerul, parcă pare mai vesel. Mă face să-mi doresc să mai rămân şi să îl las să mă învăluie.

– Trebuie să mai vii.

– Data viitoare o s-o târăsc pe Clemmie după mine.

– Aşa să faci.

Ea s-a întrebat de ce chipul artistului s-a luminat. Clemmie era o fiinţă ciudată, nu o frumuseţe ca *ea*, iar Rafa era clar genul de bărbat care ar fi putut avea orice femeie pe care şi-o dorea.

– A fost distractiv. Sunt impertinentă dacă îţi mulţumesc pentru băutură?

– Deloc, e plăcerea mea.

A însoţit-o până în hol, aruncând o privire către doamnele lui în vreme ce traversau salonul, mulţumit să vadă că încă erau prinse în discuţie. Hohotele zgomotoase ale generalului ţâşneau în aer ca focurile de armă, umplând încăperea de voioşie.

– Se distrează, a comentat Sylvia.

– Comesenii mei, a râs el.

– Înseamnă că cina n-o să fie plicticoasă.

– Nici a ta.

– Nu, cu Freddie râzi de nu mai poţi.

Dar, pe când ieşea din hotel, Sylvia a simţit deodată junghiul singurătăţii. N-avea să fie nici o cină cu Freddie; el era acasă, cu familia lui. Pe ea n-o aştepta nimeni.

Jake stătea în salon şi o privea traversând aleea cu pietriş către maşina ei. Îi spusese „noapte bună“, dar ea îi răspunsese cu un aer trist, fără măcar să-l privească. Era clar că seara ei împreună cu Rafa nu mersese prea bine. Şi-ar fi dorit ca Sylvia să se fi oprit şi să fi stat de vorbă cu *el*. Era sigur că ar fi putut s-o înveselească.

A doua zi de dimineaţă, Harvey a oprit în faţa hotelului într-un Jaguar sclipitor. Cu capota coborâtă, bătrânul stătea la volan, ţinându-şi braţul sprijinit lejer pe marginea geamului şi purtând un zâmbet ştrengăresc întipărit pe chipul fericit.

– Du-te şi caut-o pe Marina, i-a strigat el lui Tom, care a fluierat îndelung înainte de a pleca s-o cheme.

Shane s-a repezit să admire maşina.

– E o frumuseţe, a spus el, topit tot.

– Jaguar XK şi are toate dotările.

– Marfă! Al cui e?

– Al nepotului meu. El mi l-a împrumutat. Vreau să văd ce faţă o să facă Marina când o să mă vadă în el.

– De treabă nepot!

– A ajuns bine.

– Mă iei şi pe mine la o tură mai târziu?

– Sigur. N-o să fie suficiente câteva trebuşoare ocazionale ca să mă scoată din chestia asta pe ziua de azi.

Marina a păşit pe pietriş, iar gura i s-a deschis într-o exclamaţie mută când l-a văzut pe Harvey la volanul unui Jaguar verde, bine lustruit.

– Nu-mi vine să cred! a exclamat ea, scuturând din cap cu uimire. Niciodată n-am crezut că o să te văd într-o maşină sport, Harvey. E uluitoare!

– Urcă!

– Mă scoţi la o plimbare?

– Mai am ceva timp înainte să-i duc pe Rafa şi pe elevii lui la familia Powell pentru prânz. Doamna Powell le pregăteşte un picnic ca ei să poată picta vechiul porumbar.

– Ce idee bună. Aşadar, unde mergem?

– Unde vreţi, domniţă.

Shane a deschis portiera din dreapta şi a privit-o pe Marina cum urcă.

– Ce palpitant! A râs ca o fetişcană care tocmai pleca la o întâlnire. O să fim plecaţi o vreme, i-a zis ea lui Shane. Spune-i lui Jake să preia frâiele.

Torcând, maşina s-a strecurat uşor pe alee. Shane şi Tom s-au uitat după ea.

– Mi-ar plăcea o maşină ca asta, a spus Tom cu invidie.

– Singura cale să faci rost de una ar fi s-o furi sau să jefuieşti o bancă, i-a răspuns Shane.

– Sau să găsesc vreo păsărică bogată care să-mi cumpere una.

– N-o s-o găseşti aici, amice. Păsăricile bogate se duc în sudul Franţei, nu în Dawcomb-Devlish.

– Ce frumuseţe, Harvey. Câtă vreme poţi s-o ţii? a strigat Marina, acoperind urletul vântului.

– Cât vreau, a răspuns el nepăsător. Nepotul meu n-o să aibă nevoie de ea. Este plecat în străinătate pentru câteva săptămâni.

– Trebuie să fi costat o avere.

– Şaizeci şi trei de mii, nouă.

– Glumeşti!

– Nu. Bine, ăsta-i preţul de magazin, dar asta e la mâna a doua. Totuşi, are toate dotările: scaune de piele, sistem de navigare prin satelit cu tauch screen, jante din aliaj. Şi se mişcă precum o pisică mare şi frumoasă.

– Cu siguranţă aşa e. Ai face bine s-o ţii în garaj câtă vreme hoţul ăla e în libertate.

– Mă îngrijorează mai mult că băieţii ar putea fugi cu ea.

– Shane şi Tom?

– Da, n-am încredere în ei nici cât negru sub unghie.

El a făcut cu ochiul.

– Când vine vorba de ăia doi, sunt ca doi şcolari.

Au mers cu maşina pe lângă câmpuri, în vreme ce soarele le scălda feţele, iar vântul se juca prin părul Marinei. După o vreme au încetat să mai vorbească. Din când în când ea îi zâmbea, şi el îi răspundea cu un surâs drăgăstos, iar în acele clipe Marina reuşea să uite de Clementine, de hotel, de datoria crescândă şi de iminenta sosire a lui Charles Reuben. Când era cu Harvey, simţea cum i se uşurează povara responsabilităţii, de parcă el ar fi fost acolo s-o care în locul ei.

Clementine era furioasă pe Sylvia că o exclusese deliberat din seara petrecută cu Rafa, dar, o dată în viaţă, se hotărâse să nu provoace o scenă. Era dezamăgită de colega ei, pe care o crezuse prietenă, dar, în sinea ei, nu era surprinsă. Sylvia umbla după bărbaţi, iar când punea ochii pe o nouă cucerire, prietenia lor nu mai conta.

A ajuns la muncă devreme (nu voia să petreacă nici un minut mai mult decât era strict necesar întinsă lângă Joe, care părea să nu aibă nici un motiv pentru a se trezi) şi a băut o cafea cu lapte la biroul ei. Avea părul prins şi purta costumul bleumarin, dar îşi împachetase într-o geantă, pentru mai târziu, o rochie de vară Jack Wills, un pulover şi sandale. Numai gândul că avea să petreacă seara cu Rafa îi strângea stomacul. Nu avusese poftă de mâncare la micul dejun şi abia dacă putea sta locului.

Sylvia a sosit cu un aer vinovat. În loc să se îndrepte încrezătoare către biroul ei, s-a furişat timidă.

– Mă simt îngrozitor, a spus ea, trecând direct la subiect. N-am închis un ochi toată noaptea.

– De ce? a întrebat-o, degajată, Clementine.

– De ce? Pentru că am fost o scorpie, de-asta. Nu-mi place cum m-am purtat seara trecută şi vreau neapărat să-mi cer scuze.

– E OK, Sylvia. Înţeleg de ce ai făcut-o.

Femeia a privit-o surprinsă.

– Înţelegi şi nu eşti supărată pe mine?

– Deloc. Fericirea o făcea pe Clementine să fie neobişnuit de iertătoare. Oricum, am fost cu Joe, aşa că n-aş fi putut veni.

– Ei bine, ar fi trebuit să-ţi spun. E prietenul *tău*, nu al meu.

– El e prietenul tuturor, Sylvia.

– Nu, cred că pe tine te place mai mult decât pe oricine altcineva. I se luminează faţa când vorbeşte despre tine.

– Pe bune?

– Pe bune.

– Aşa se poartă cu toată lumea, nu-ţi face iluzii.

Dar şi-a permis un *fior* de entuziasm, deşi era sigură că Sylvia se înşela.

Domnul Atwood a venit la începutul după-amiezii, după ce avusese o întâlnire în Exeter. Scrisorile pe care le ceruse îl aşteptau pe birou, lângă mai multe mesaje dactilografiate cu grijă. Clementine a intrat cu o cană de cafea. El s-a lăsat pe spătarul scaunului, rozând capătul unui creion, şi a privit-o cu ochii mijiţi.

– Devii o secretară destul de bună, Clementine. Sunt impresionat!

– Mulţumesc, domnule Atwood.

– Dă-mi voie să te întreb, de ce, brusc, ai schimbat foaia?

– Fără nici un motiv. Chiar mă simt bine.

– Bun. Costumul ăla îţi vine grozav.

Clementine a remarcat sclipirea lascivă din privirea lui şi a făcut un pas înapoi.

– Mulţumesc.

– Eşti o fată frumoasă, Clementine.

– Mai e ceva, domnule Atwood? Pentru că dacă nu mai e, aş vrea să mă întorc la birou.

– Da, da. Sigur. Nu mă lăsa să te reţin. A chicotit vesel ca să arate că nu voise să insinueze nimic prin acele complimente. Îmi place o secretară nerăbdătoare să se întoarcă la biroul ei.

La hotel, Bertha stătea la masa din bucătărie împreună cu Heather, ţinând strâns în mâini o cană de cafea.

– Cred că generalul o place pe doamna Meister, a spus Heather. I-am urmărit îndeaproape. Întotdeauna stau împreună, iar el a invitat-o la o plimbare în seara asta. Mi-e ruşine că am tras cu urechea, dar e captivant, nu mă pot abţine.

– Dragostea pluteşte în aer, a fredonat fals Bertha.

– Întotdeauna mi-a părut rău pentru el. Ştii, să vină în fiecare dimineaţă singur la micul dejun. Fără o soţie care să-l aştepte acasă. Acum e tot numai un zâmbet. Cred că e dulce.

– Care-i doamna Meister?

– Aia mică şi timidă.

– O, Doamne, oare poate să-i facă faţă generalului? El e ca o morsă uriaşă.

– Soţul ei a murit, sărăcuţa, aşa că acum e şi ea singură. Cred că fac o pereche de milioane.

– Eu am pus ochii pe Rafa.

Bertha a rânjit cu nasul în cană. Heather era îngrozită.

– N-ai de gând să faci ceva în privinţa asta, nu-i aşa?

– Nu vreau să spun că *îmi place* de el. Eu, personal, prefer bărbaţii mai trecuţi şi ceva mai solizi. Pe el l-aş zdrobi ca pe-o clătită. Vreau să spun că îl *urmăresc*.

– De ce?

– Cred că are o iubită acasă.

– Chiar aşa?

– Da. Când îi făceam curat în cameră, am dat peste un teanc de scrisori de dragoste de la o fată pe nume Costanza. Asta înseamnă Constance, nu-i aşa?

– Aşa trebuie să fie.

– Deci stau cu ochii pe el în caz că o să calce strâmb.

– Ce-ţi pasă ţie dacă el calcă strâmb?

– Nu-mi pasă. Vreau doar să mă asigur că sunt prin zonă ca să văd.

– Pe bune, Bertha. Eşti teribilă, zău că eşti.

– Caut doar puţină distracţie. Nu se întâmplă prea des treburi interesante în Devon.

– Eu aş zice că Baffles e interesant.

– Dacă vine pe-aici – ceea ce mă îndoiesc. Nu-s cine ştie ce lucruri de valoare de luat din hotel.

A pufnit cu dispreţ şi a sorbit ultimii stropi de cafea de pe fundul cănii.

– Ai văzut noua maşină a lui Harvey?

– Nu. Bertha părea nedumerită. Ce maşină nouă?

– Nici mai mult, nici mai puţin decât un Jaguar.

– Ce caută el cu un Jaguar?

– Dumnezeu ştie, dar dacă n-o să aibă grijă, mâine-dimineaţă o să descopere că a dispărut şi în locul lui n-a mai rămas decât un bileţel pe care scrie „Mulţumesc“.

La cinci şi jumătate, Clementine nu mai era decât un ghem de nervi. Şi-a închis computerul şi a dus tava cu documente la fişet. În vreme ce le aşeza în dosarele potrivite, toate etichetate cu grijă în ordine alfabetică, a observat că îi tremurau mâinile. L-a auzit pe domnul Atwood la telefon, vorbind cu amanta lui, fără îndoială. Nu-i venea să creadă că el îşi numea soţia „cowgirl“. Fiind atentă la vorbele lui greţos de dulci, n-a auzit uşa deschizându-se şi nici scâncetul ruşinat al colegei sale, care încă stătea la biroul din faţă.

Rafa a salutat-o pe Sylvia, dar privirea i-a fost atrasă spre partea din spate a încăperii unde o fată suplă, purtând un costum bleumarin bine croit şi pantofi cu toc, stătea lângă dulapuri. I-au trebuit câteva clipe ca s-o recunoască, moment în care ea s-a întors.

– Clementine?

Părea surprins. Ea a închis sertarul şi s-a apropiat.

– Rafa.

– *Dios mio*, arăţi fantastic.

Tânăra s-a îmbujorat, fericită.

– Ţinuta pentru muncă. Am ceva mai puţin formal în geantă. Te superi dacă mă aştepţi până mă schimb?

El şi-a băgat mâinile în buzunare.

– Sigur că nu. Sylvia poate să-mi ţină de urât.

Dar nu şi-a luat ochii de la Clementine până când aceasta nu a dispărut în toaleta femeilor.

Sylvia a zâmbit jenată, sperând ca el să nu aducă vorba despre seara trecută. Îşi dorea ca prietena ei să se grăbească. Rafa s-a sprijinit de biroul ei şi i-a zâmbit.

– Munceşti din greu azi?

Clementine s-a strecurat în rochie, vârându-şi picioarele în sandale. Şi-a despletit părul şi l-a răsfirat cu degetele. Îşi amintea, fără să-i vină să creadă, de acea după-amiază în care visase cu ochii deschişi că frumosul argentinian pe care îl întâlnise în cafeneaua Black Bean va intra agale în biroul ei, căutând-o. Acum o făcuse, iar seara se întindea în faţa ei, plină de promisiuni.

capitolul 20

Clementine stătea pe locul pasagerului, în maşina închiriată a lui Rafa, minunându-se că, în sfârşit, erau împreună, doar ei doi. A coborât geamul şi a lăsat să intre miresmele verii, purtate de briză. La început conversaţia lor a fost stângace pentru că amândoi vorbeau în acelaşi timp, se poticneau în propriile cuvinte, râdeau pentru a-şi ascunde nervozitatea. Acum atmosfera se schimbase. Clementine nu ştia de ce sau când, dar între ei exista un *fior* care nu mai fusese până atunci.

Rafa, îmbrăcat lejer în blugi şi cămaşă albă, o privea din când în când şi zâmbea. Purta ochelari de soare, iar părul lui des se ridica în bătaia vântului. Întotdeauna îl considerase chipeş, dar acum, cunoscându-l un pic mai bine, vedea că frumuseţea lui era mult mai profundă. El avea darul de a vedea ce e mai bun în oameni şi o generozitate care îi făcea ochii şi zâmbetul să strălucească într-un fel aparte.

Mai presus de toate, Clementine se plăcea pe sine atunci când era cu el, de parcă, în privirea lui, vedea o versiune mai bună a propriei persoane: mai curajoasă, mai isteaţă, mai frumoasă. S-a uitat la peisajul rural şi a remarcat cât de luxuriant era. Verdele strălucitor al frunzelor şi albastrul uimitor al cerului îi umpleau sufletul până când era gata-gata să explodeze de fericire.

Au oprit la răspântie, iar Rafa a ocolit maşina pentru a deschide portbagajul.

– Ce ai acolo? l-a întrebat ea, sprijinindu-se de poartă şi lăsându-şi privirea să-i rătăcească spre casa uitată de Dumnezeu.

– Provizii, a spus el cu un rânjet.

Clementine s-a întors şi l-a văzut cum scoate o sacoşă de pânză groasă.

– Ce-i aia?

– Un picnic.

– Cine ţi l-a pregătit?

– Heather.

El a tras cu ochiul înăuntru.

– *Qué bueno*, a pus şi o sticlă de vin.

Lui Clementine i-a crescut inima.

– Unde o să-l aşezăm?

– Pe plajă, zic eu. Nu crezi?

– Bună idee.

Totuşi, nu fusese o idee atât de bună să se îmbrace în rochie. Cărarea spre plajă era îngustă şi mărginită de rugi. Nu se gândise la aspectul practic când îşi pregătise ţinuta.

– O să te iau în spate, i-a propus Rafa.

– O, nu, sunt mult prea grea, a protestat ea.

– Ba nu eşti. Data trecută m-am strâmbat în glumă. Eşti micuţă. Te-aş putea sălta pe umăr şi abia dacă te-aş simţi. Ia, du sacoşa. Apoi s-a ghemuit. Urcă-te.

Dorindu-şi să fi avut câteva kilograme în minus, Clementine s-a urcat nesigură în spatele lui. Sângele îi ardea obrajii din pricina apropierii intime, dar n-a avut timp să stea prea mult pe gânduri. Rafa s-a ridicat, şi-a pus mâinile sub genunchii ei şi a pornit-o pe cărare.

– Vezi, abia dacă-mi dau seama că eşti acolo.

– Mincinosule, a râs ea.

– Cine a zis asta?

S-a întors, făcându-se că se uită în spate. Ea a râs din nou. Rafa s-a răsucit în partea cealaltă.

– Şi asta? Credeam că sunt singur.

– Caraghiosule!

– Cine a zis asta?

– Dacă o să te tot învârţi, o să mă apuce ameţeala.

– A, *tu* erai.

– Da, eu eram, atât de uşoară încât ai uitat că sunt la tine în spinare.

Rafa a străbătut poteca, atent să-i ferească picioarele goale de spini. În sfârşit, au ajuns la nisip, iar el a lăsat-o uşurel jos.

– Vezi, nici măcar nu mi s-a tăiat răsuflarea.

S-au aşezat pe plajă şi au privit valurile care se rostogoleau încet la mal. Pescăruşii se roteau purtaţi de briză, cei mai curajoşi lăsându-se pe stâncile din apropiere, în speranţa că vor căpăta nişte resturi de la picnicul lor. Rafa a turnat vinul, iar Clementine a despachetat sendvişurile.

– Pentru prietenia noastră reînnoită, a spus el, ridicându-şi paharul. Vreau să spun cât de rău îmi pare că m-am băgat. Relaţia ta cu Marina nu mă priveşte. Adevărul e că vă plac pe amândouă şi aş vrea ca şi voi să vă agreaţi una pe alta.

Ea şi-a ridicat paharul.

– Îţi accept scuzele, cu îngăduinţă de data asta.

– Deci, suntem din nou prieteni?

– Da. Cu siguranţă.

Au băut o vreme în linişte. Apoi Clementine a inspirat adânc.

– Ţii minte ce mi-ai spus, că ar trebui să mă detaşez de trecut ca să nu-mi stric prezentul? Ce-ai vrut să spui mai exact?

El a privit-o îngrijorat.

– Nu vrei cu adevărat să vorbeşti despre asta, nu-i aşa?

– Ba da, vreau.

– Promiţi că n-o să mai pleci furioasă?

Ea a început să râdă.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Promit că n-o să mai plec. Oricum, tu ai cheile de la maşină.

– OK, dacă insişti, o să-ţi împărtăşesc umilele mele gânduri.

– Eu cred că sunt foarte valoroase. A luat o înghiţitură din sendvişul cu carne de curcan. S-ar putea să învăţ ceva.

– Mai întâi trebuie să-mi înţelegi filosofia de viaţă.

– Care este?

– Pornesc de la încrederea în capacitatea noastră de a ne alege destinele. Venim aici, pe pământ, pentru a ne trăi viaţa şi a învăţa să fim fiinţe umane entuziaste şi iubitoare. Cât vieţuim, facem multe alegeri care afectează atât viitorul nostru, cât şi pe cel al fiinţelor din jur. Imaginează-ţi o pietricică aruncată într-un iaz. Ai putea crede că ea se scufundă pur şi simplu, dar te-ai înşela. Pietricica formează unde care se întind până la mal, unde mişcă o frunză aflată pe ţărm. Un bondar se îneacă în apă, dar acum se poate căţăra pe frunză şi se poate salva. Bondarul zboară şi aterizează pe braţul unui copil, care îl priveşte uimit şi astfel îşi dezvoltă dragostea faţă de natură. Părinţii copilului se ceartă, dar mama vede insecta şi intră în panică la gândul că fiul ei ar putea fi înţepat. Amândoi părinţii se reped să ajute copilul şi îşi uită cearta, uniţi în iubirea lor pentru cel mic. Bondarul zboară şi... ei bine, poţi inventa orice poveste vrei. Concluzia e că nimic din ceea ce faci nu e izolat. Aşa că, vezi tu, alegerile tale sunt importante. Dacă alegi să te agăţi de vechile ranchiune, vei crea un viitor nefericit, pentru că fiecare hotărâre pe care o vei lua se va naşte din resentiment. Marina s-a îndrăgostit de tatăl tău şi s-a măritat cu el. Nu mai contează dacă l-a furat de la mama ta sau l-a salvat dintr-o căsnicie nefericită – şi crede-mă, fiecare persoană implicată îşi va avea propria versiune asupra celor întâmplate şi nici una nu va semăna cu cealaltă. Dar tu, Clementine, poţi alege cum să reacţionezi. Eşti un adult acum, cu propriul tău viitor de construit. Dacă te vei detaşa din punct de vedere emoţional, le vei da binecuvântarea ta şi vei încerca să vezi partea bună a Marinei în loc s-o cauţi pe cea negativă, îţi vei croi un prezent mai fericit pentru tine însăţi.

Ea a rămas o vreme pe gânduri, cu ochii spre mare.

– Niciodată nu i-am oferit Marinei o şansă, a spus ea încet. Întotdeauna am urât-o pentru că l-a luat pe tati de lângă mine.

– Tatăl tău încă mai e aici. Poate că *tu* trebuie să fii un om mai bun şi să-i întinzi *lui* o mână.

– Faci să pară atât de uşor.

– Uite ce e, nu suntem caricaturi, ci fiinţe umane complicate, imperfecte. Dragostea este mai mare decât noi toţi. Înţelege doar că ei au

avut motivele lor, probabil nu acelea la care te gândeşti tu, şi ia o decizie conştientă de a renunţa la ele. Ele sunt ca o barjă uriaşă pe care o tragi printre valuri. Taie frânghia. Eliberează-te. Te poţi ridica la mari înălţimi, în ciuda startului teribil pe care l-ai avut în viaţă. I-a zâmbit cu înţelegere. Mai probabil, *datorită* lui.

– Ai zis că ar trebui s-o întreb pe Marina despre versiunea ei.

– Poate într-o zi, aici pe plajă, unde veţi fi singure şi netulburate, ai putea-o ruga să-ţi povestească ce s-a întâmplat. Dar numai când vei fi pregătită să asculţi fără să judeci. Numai când te vei fi detaşat suficient încât să nu revii la starea dinainte.

– Eşti foarte înţelept, Rafa.

– Asta spune toată lumea, dar nu sunt. Încă mai învăţ, încă mai caut.

– Pari să ştii destule deja.

– Cu cât ştii mai multe, cu atât îţi dai seama câte mai ai de învăţat. Şi-a turnat încă un pahar de vin. Să-ţi mai pun?

Ea a încuviinţat din cap.

– Ştii, va trebui să mă cari în sus pe potecă.

– Încă vreo câteva pahare şi s-ar putea să te car până acasă!

Mareea s-a furişat în vreme ce ei stăteau de vorbă pe nisip. Soarele portocaliu coborâse la orizont, dând o nuanţă vineţie norilor de pe cerul albastru pal. Totul era atât de romantic, în ritmul hipnotizant al valurilor şi în ţipetele melancolice ale pescăruşilor, încât Clementine era sigură că el avea să se aplece şi s-o sărute. În interiorul ei, inima a început să-i bată mai tare, aşteptând. Intensitatea privirii lui, vioiciunea cu care zâmbea, felul jucăuş în care o tachina, toate arătau că era atras de ea. Vinul le ascuţise simţurile şi putea simţi fiecare vibraţie dintre ei de parcă ar fi fost făcuţi din curent electric.

În acea clipă, tocmai când credea că el e pe cale să o sărute, s-a auzit lătratul unui câine speriat, venind tocmai din celălalt capăt al plajei, unde marea se izbea de stânci.

Rafa s-a ridicat.

– Tu auzi? A cercetat plaja din priviri. Nu-l văd. Tu-l vezi?

Clementine era uşor iritată că momentul fusese întrerupt, dar panica din acel lătrat i-a atras curând atenţia.

– Să mergem şi să vedem.

S-au grăbit să parcurgă plaja, lăsând picnicul pe nisip. Lătratul era constant şi insistent, iar teroarea din el le-a dat senzaţia unei urgenţe. Începură să alerge. S-au oprit în capătul ţărmului şi au ascultat. Rafa a privit-o serios.

– Trebuie să fi rămas blocat pe stânci.

Amândoi au cercetat bolovanii, dar n-au văzut nimic.

– Cum putem ajunge la el?

– O să înot de jur împrejur.

– Nu e periculos?

– Sper că nu. Dar un câine e în pericol, iar eu nu rezist în faţa unui animal suferind.

S-a dezbrăcat repede, rămânând în chiloţi.

– Atunci o să vin cu tine.

A început şi ea să se dezbrace.

– Eşti foarte curajoasă, Clementine.

– Nesăbuită, vrei să spui.

Dar felul în care o privea i-a dat putere.

S-au aventurat în mare. Apa era rece, dar după o vreme corpurile li s-au obişnuit. Au înotat cot la cot, dar nici unul n-a scos o vorbă, prea ocupaţi să asculte lătratul şi să încerce să ghicească unde se afla câinele. Clementine n-ar fi îndrăznit niciodată să înoate singură atât de departe. Valurile se spărgeau de stânci, iar plaja părea să fi rămas mult în urma lor.

– Uite, o peşteră! a strigat Rafa. Cred de-acolo vine.

Au înotat în jurul golfului, unde apa era mai calmă, şi s-au grăbit să urce pe micuţa plajă. Mareea se apropia iute; n-avea să mai treacă mult până când peştera avea să se umple cu apă. Câinele i-a simţit venind şi a început să chelălăie.

– E OK, băiete. O să fie bine.

Rafa s-a lăsat pe vine şi l-a mângâiat. Animalul a dat vesel din coadă.

– Uite, a fost legat de o piatră.

Cu siguranţă câinele fusese condamnat la moarte în acea peşteră.

– Nu pot să suport aşa ceva!

– Reuşeşti să-l dezlegi?

– Da.

Clementine s-a apucat să desfacă nodul, şocată că cineva ar putea fi atât de crud. Odată ce a terminat, i s-a alăturat lui Rafa pe nisip, pentru a mângâia câinele.

– Ce rasă e?

– Corcitură. Probabil din cauza asta stăpânul lui nu l-a mai vrut.

A început să-i vorbească animalului în spaniolă.

– Cum o să-l ducem pe plajă?

El s-a uitat la gura peşterii.

– Ar fi bine să pornim. În curând o să se întunece, iar fluxul se apropie. Nu vrem să rămânem blocaţi aici peste noapte.

– Nu cred că am supravieţui peste noapte. Probabil că pe timpul fluxului peştera asta e sub apă.

– OK, băiete, va trebui să vii cu noi.

La început a părut că le va fi imposibil să-l mute. Câinele era atât de agitat şi de speriat, încât picioarele lui tremurânde nu voiau cu nici un chip să se clintească. Dacă n-ar fi trebuit să treacă prin apă, Rafa l-ar fi putut duce în braţe, dar n-aveau de ales; pentru a-l salva, câinele trebuia să înoate.

Rafa i-a luat capul în mâini şi l-a privit în ochi. Apoi i-a spus calm, dar pe un ton autoritar, ca şi cum i-ar fi vorbit unui copil:

– O să vii cu noi, micuţule prieten. O să avem grijă de tine şi o să te ducem într-un loc sigur, dar trebuie să ai încredere în noi.

L-a mângâiat pe urechi, pe bot şi, după o vreme, pe când marea se furişa deja în peşteră, animalul s-a liniştit. I-a urmat în apă. Rafa i-a vorbit tot timpul, încurajându-l, îndemnându-l, lăudându-l. Clementine înota de cealaltă parte a câinelui astfel încât acesta să se simtă protejat. Încet, şi-au croit drum după colţ. Vântul se înteţise, iar marea era mai agitată. Făceau eforturi mai mari pentru a înota, dar Clementine a strâns din dinţi şi a stat

cu privirea aţintită asupra plajei. Căţelul înota din toate puterile, cu nasul în sus, cu nările umflate şi ochii mari de spaimă. Dar a mers înainte, curajul întrecându-i frica.

În cele din urmă au ajuns pe nisip. Animalul a păşit pe uscat, şi-a scuturat apa din blană, apoi a dat din coadă atât de tare încât ai fi zis că fundul o să i se desprindă cu totul. Clementine şi Rafa s-au opintit să iasă din valuri şi s-au prăbuşit în genunchi pentru a-l felicita.

– Isteţ câine! au exclamat ei cu răsuflarea tăiată, iar animalul a părut să-i înţeleagă, lingându-le feţele fericit.

– Trebuie să-l ducem acasă. O fi îngheţat şi deshidratat. Dumnezeu ştie de când stătea legat în peştera aia.

– Avem apă în sacoşa de picnic, a sugerat Clementine.

– Bine. Hai, băiete, să te ducem acasă.

Câinele a băut din sticlă şi a mâncat resturile de sendvişuri. Într-adevăr, era însetat şi înfometat.

– Ştii, Marina urăşte câinii, a spus Clementine.

– Cum poate cineva să-i urască?

– Nu ştiu. Pur şi simplu aşa e.

– O să ne facem griji pentru asta mai târziu. Hai să-l uscăm mai întâi şi apoi stăm de vorbă cu ea. Nu-l poţi lua cu tine la muncă, aşa că va trebui să-l tolereze la hotel.

– O să te pună să-l duci la un adăpost pentru câini.

– Animalul ăsta rămâne cu mine. Este soarta, nu-ţi dai seama? Ne-a fost dat să-l găsim. I-a zâmbit jucăuş. E alegerea mea să-l păstrez.

Ea i-a surâs, bucurându-se că aveau ceva ce doar ei doi împărtăşeau.

– Atunci e şi al meu.

S-au îmbrăcat, uzi fiind, şi au tremurat tot drumul până la maşină. Rafa s-a oferit să o care pe Clementine, dar ea a refuzat, explicându-i că animalul are nevoie de atenţia lor. Coborâtul dealului cu ea în spate era una, dar urcatul era cu totul altceva şi nu-i păsa câţi spini i-ar fi sfâşiat pielea, atâta vreme cât era scutită de umilinţa de a fi lăsată jos la mijlocul drumului pentru că era prea grea.

Au aşezat câinele pe bancheta din spate, unde acesta s-a întins ca un mop îmbibat în apă. După o vreme, huruitul motorului l-a adormit.

În ciuda căldurii din maşină, când au ajuns la Polzanze Clementine şi Rafa încă mai tremurau amândoi. Frigul le intrase până în măduva oaselor.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de Marina, a propus Rafa în vreme ce maşina parca în faţa casei.

– N-o să te contrazic în privinţa asta, a spus Clementine, muşcându-şi buza nervoasă. Sper să-l putem păstra.

– O să-l păstrăm, nu-ţi face griji.

– Mă duc să aduc nişte prosoape vechi şi o pătură.

– Ai cu ce să te schimbi?

– O să împrumut capotul tatei.

Tom a ieşit din hotel. S-a holbat mirat la ei în vreme ce coborau din maşină.

– Tom, vrei să stai tu cu câinele cât mă duc să aduc nişte pături? l-a rugat Clementine.

– Câinele?

– Da. Am găsit un câine legat într-o peşteră. Era pe cale să se înece. A trebuit să înotăm ca să-l salvăm. Acum doarme pe bancheta din spate, bietul de el.

Tom a scuturat din cap.

– Ăă, ştii ce zice şefa despre câini.

– Acum e altceva. E speriat şi nu are pe nimeni care să-l îngrijească.

– Unde e Marina? a întrebat Rafa.

– În seră, cu generalul şi cu doamnele tale.

– Bine, mă duc să mă schimb în nişte haine uscate şi apoi merg să vorbesc cu ea.

– Baftă, i-a spus Clementine.

– O să ai nevoie de mai mult, a adăugat Tom.

Clementine a reapărut puţin mai târziu, înfăşurată în capotul şi cu papucii lui Grey, înarmată cu un prosop vechi şi nişte pături. Rafa, într-o pereche de blugi curaţi şi un pulover, ieşea din hotel împreună cu Marina.

Se vedea clar pe faţa ei că încă nu-i spusese. Clementine şi-a aruncat privirea în spatele maşinii. Câinele dormea în continuare. Părea tare dulce, cu blăniţa lui cafenie încreţită de apa mării, cu trupuşorul ridicându-i-se şi coborând în ritmul respiraţiei. Cum ar fi putut cineva să respingă o asemenea creatură neajutorată?

– Deci, care e surpriza? a spus Marina, apropiindu-se de maşină.

Cu un aer îngrozit, Tom s-a retras în tăcere, dar a rămas îndeajuns de aproape încât să poată auzi.

– Am salvat un câine, a spus Rafa cu nepăsare. Era legat într-o peşteră şi lăsat să se înece. Eu şi Clementine a trebuit să înotăm ca să-l salvăm.

Marinei rămas cu gura căscată de oroare.

– Un câine?

– Da, nu-i aşa că-i adorabil? Acum doarme. A fost atât de speriat!

Era clar că Rafa încerca să facă apel la compasiu-nea ei.

Marina a tras cu ochiul înăuntru, frământându-şi mâinile cu îngrijorare.

– Ştii că nu pot ţine câini în hotel, a spus ea, dar Rafa i-a simţit slăbiciunea din voce şi a insistat.

– Dar era cât pe-aci să moară. E responsabilitatea noastră să-l îngrijim. E foarte mic, aproape un pui. Nu-l putem da.

Marina s-a uitat ţintă la el. Teama din ochii ei i-a luat pe toţi prin surprindere. Destul de neaşteptat, Clementine a simţit un junghi ascuţit în piept, iar inima i s-a umplut de milă. Marina părea atât de mică, de parcă orice pală de vânt ar fi putut s-o spulbere.

– E OK, Marina, o să-l iau eu, s-a oferit ea. Domnul Atwood va trebui pur şi simplu să-l suporte la birou. Poate dormi sub masa mea.

– Nu, nu-l poţi duce la serviciu, a spus Rafa.

– O pot întreba pe mama, a propus Tom. Are deja o pisică, dar, nu se ştie niciodată, poate o să se înţeleagă.

Marina părea să se lupte cu propria conştiinţă.

– Nu-l pot da, a murmurat ea. Nu pot. Trebuie să avem grijă de el.

– Îl pot ţine în camera mea, a spus Rafa cu blândeţe. Mi-ai dat un apartament enorm, Marina; e loc suficient pentru amândoi.

Ea s-a uitat în maşină, la corcitura adormită. Apoi ochii i s-au umplut de lacrimi. Nimeni nu ştia ce să spună. Nu se aşteptaseră ca ea să reacţioneze aşa.

– Îmi pare rău, Marina. Nu mi-am dat seama că ţi-e frică de câini.

– Nu mi-e frică de ei, a răspuns ea, îndreptându-se şi venindu-şi în fire. E un scump. Cum o să-i spuneţi?

– Nu ne-am gândit, a răspuns Rafa, uitându-se la Clementine pentru ajutor.

– Biscuit, a răspuns ea, zâmbindu-i mamei ei vitrege.

Marina a mustăcit şi s-a şters pe obraji.

– Biscuit. A început să râdă. Ăsta-i un nume bun.

– Mă gândeam eu că o să-ţi placă.

– Sigur, a spus Rafa, neştiind gluma pe care o împărtăşeau cele două. O să-l duc sus şi o să-l bag în pat.

Marina a preluat controlul.

– Tom, du-te şi spune-le la bucătărie să-i pregătească ceva de mâncare şi du sus un vas cu apă. Clementine, tu mergi cu Rafa şi aranjează un pat mic. Sunt sigură că avem un coş pe undeva – mă duc să caut.

S-a îndreptat hotărâtă către clădirea vechilor grajduri.

Au urmărit-o îndepărtându-se.

– Ce-a fost asta? a întrebat Rafa.

Clementine a ridicat din umeri.

– Habar n-am. E un mister. Măcar ştim că nu se teme de câini.

– Dacă nu se teme de ei, atunci care e problema?

– Poate că e vorba de blană. E foarte mândră de casa ei.

– Nu, e mai mult de-atât. Aproape că a luat-o razna.

– Mai face asta din când în când. De obicei, Harvey sau tata sunt prin preajmă ca s-o remonteze.

Rafa s-a încruntat.

– De ce?

– Pui prea multe întrebări, Rafa.

Dar el a continuat să privească vechea clădire a grajdurilor, mult după ce Marina dispăruse în interior.

Rafa l-a dus pe Biscuit sus şi l-a aşezat peste păturile întinse de Clementine pe patul de rezervă. Era atât de somnoros încât abia dacă îşi mai putea ţine ochii deschişi. Tom şi-a făcut apariţia ceva mai târziu, aducând un vas cu apă şi ceva resturi de pui, iar Marina a găsit un vechi coş de picnic din răchită, ca soluţie temporară. A doua zi aveau să meargă şi să cumpere cele necesare de la magazinul pentru animale. Se pare că Biscuit urma să rămână.

Clementine a ignorat cele trei apeluri ratate de la Joe şi a fost de acord să rămână la cină cât timp hainele ei erau la uscat. S-au retras în clădirea vechilor grajduri şi au stat în jurul mesei din bucătărie, mâncând spaghetele cu midii pe care Marina le pregătea mai bine decât orice bucătar. Grey li s-a alăturat, interesat să afle povestea câinelui, dar mai degrabă îngrijorat din pricina soţiei lui şi a reacţiei acesteia faţă de noul oaspete. Rafa tânjea s-o întrebe de ce nu-i plăceau câinii, dar intuiţia i-a spus că *acel* drum e unul întunecat şi plin de pericole.

La ora unsprezece, Rafa s-a ridicat de la masă.

– Ar fi bine să mă duc să văd ce face Biscuit, în caz că se trezeşte şi descoperă că a rămas singur. S-ar putea speria.

– După aşa o aventură, îmi închipui că va fi agitat multă vreme de-acum încolo, a spus Grey.

– Ar trebui să plec şi eu, a spus Clementine. Tată, poţi să mă duci cu maşina? Pe-a mea am lăsat-o în Dawcomb.

– Sigur, a răspuns Grey, ridicându-se.

Marina s-a încruntat. Simţea şovăiala Clementinei şi îşi dorea ca tânăra să aibă curajul de a recunoaşte că se înşelase şi să se întoarcă acasă.

– Te conduc, a spus Rafa, apoi s-a întors către Marina. Mulţumesc pentru cină. Găteşti spaghete mai bine decât un italian.

Marina a zâmbit.

– Mulţumesc. Ăsta da, compliment, având în vedere că vine din partea cuiva pe jumătate italian.

Rafa a însoţit-o pe Clementine pe aleea cu pietriş.

– Ce mai zi! a spus el, băgându-şi mâinile în buzunare.

– De ce de fiecare dată când sunt cu tine, ajung să-mi scot hainele şi să sar în apă?

– Dacă nu te poţi dumiri singură, atunci nu eşti atât de isteaţă pe cât te-am crezut.

Ea a zâmbit.

– Înseamnă că faci eforturi extraordinare ca să dezbraci o fată.

– Cu unele fete e nevoie de mai multe şmecherii.

– Îi dai lui Biscuit un pupic din partea mea?

– O să-i dau mai multe. Vino să-l vezi mâine. La urma urmei, e al amândurora.

– Aşa o să fac.

– Te sun dimineaţă să-ţi spun ce mai face.

– Sper să aibă o noapte bună.

– După spaima pe care a tras-o azi, o să doarmă ca un prunc. Rafa a început să râdă. Şi eu la fel.

Clementine s-a suit în maşina tatălui ei şi au pornit pe alee. L-a văzut pe Rafa în oglinda retrovizoare, urmărind-o, şi i-a făcut cu mâna pe geam. El i-a răspuns. Tânăra şi-a încleştat degetele în poală şi a inspirat adânc, cu un aer satisfăcut.

Grey a lăsat-o chiar în faţa locuinţei lui Joe, dar în loc să intre, ea l-a aşteptat pe tatăl ei se îndepărteze, apoi a plecat să-şi ia Mini-ul. Încă nu voia să dea ochii cu iubitul ei. Avea de gând să mai întârzie puţin şi să se simtă aproape de Rafa, aşa că s-a dus până la casa uitată de Dumnezeu.

Luna era mare şi strălucitoare, scăldând peisajul în suficientă lumină încât Clementine să poată vedea pe unde merge în vreme ce traversa câmpul. Nu-i era frică să umble singură. Se simţea bine în bătaia vântului, acoperită de pătura nopţii. Era prea întuneric ca să intre în biserică, aşa că s-a aşezat pe treapta de la intrare şi s-a sprijinit de zid, ascultând foşnetul frunzelor şi murmurul lin al mării. Razele lunii poleiau crestele valurilor, stropindu-le cu argintiu pe când acestea se înălţau şi apoi cădeau. În acea

seară, frumuseţea n-o mai făcea să se simtă melancolică, ci fericită. Inima îi era plină şi caldă ca un cozonac proaspăt scos din cuptor. Acum ştia că Marea Dragoste există şi că se poate furişa brusc în sufletul cuiva, aproape înainte să apuce s-o recunoască. Ei bine, ea o recunoscuse şi, cu un fior de aşteptare, tânjea să o primească înăuntru.

capitolul 21

Toscana, 1971

Floriana stătea întinsă pe plajă, cu privirea pierdută. Se gândea la stele, atât de strălucitoare, de vibrante şi se întreba câte dintre ele arseseră cu multă vreme în urmă, lăsându-şi doar lumina să sclipească în continuare precum o amintire. Aşa îşi imagina ea moartea. Mama ei putea foarte bine să fie moartă, pentru că nu avea să se mai întoarcă vreodată. Floriana accepta asta acum. Cândva existase o amintire, la fel de strălucitoare ca acele stele, dar şi ea ajunsese la capătul puterilor. Abia dacă îşi mai putea închipui cum arăta mama ei. Cu siguranţă nu-şi mai ţinea minte frăţiorul. Dar se întreba deseori pe unde or fi şi dacă femeia se mai gândea vreodată la ea. Aceste rătăciri ale minţii îi provocaseră durere şi, într-un fel ciudat, disconfortul o bucurase, aşa cum limba caută dintele rănit. Acum inima i se împietrise şi nu mai simţea nimic, nici măcar ură.

Trecuseră aproape cinci ani de la plecarea lui Dante, iar ea se gândea la el în fiecare zi. Avea aproape şaisprezece ani, era o tânără femeie, şi totuşi, în sinea ei, rămăsese aceeaşi fetiţă care trăgea cu ochiul prin porţile domeniului La Magdalena; şi încă îl mai iubea.

După plecarea lui crezuse că lumea ei făcuse implozie şi că voinţa ei de a trăi se prăbuşise. Ce rost mai avea să continue fără Dante în viaţa ei? Căutase alinarea în biserică, pentru că nimănui altcuiva nu-i păsa decât lui Iisus, iar El îi întinsese o mână şi îi atinsese inima, şoptindu-i blând la ureche astfel încât ceilalţi să nu poată auzi. Îi spusese să aştepte, pentru că va veni cu siguranţă acea zi în care Dante se va întoarce şi o va cere în

căsătorie. Aşadar, îşi ştersese lacrimile, îşi îndreptase umerii şi se hotărâse să facă exact aşa cum îi ceruse El, pentru că Iisus şi mama Lui, Maria, o iubeau – iar în caz că atenţia Le-ar fi fost distrasă de problemele altcuiva, ea mergea la biserică în fiecare zi ca să aprindă o lumânare pentru Dante şi să Le reamintească faptul că rugăciunile ei erau prioritare.

În vara următoare, Costanza a fost invitată la vila La Magdalena pentru a se juca împreună cu Giovanna, cea mai mică dintre copiii Bonfanti. S-a aflat că mama Costanzei o abordase pe Signora Bonfanti la liturghie şi îi sugerase să le apropie pe cele două fetiţe. Aceasta fusese încântată, îmbrăţişând-o pe mama Costanzei ca pe o prietenă de mult pierdută. Contesa Aldorisio nu pomenise nimic de Floriana. Era nerăbdătoare ca fiica ei să-şi găsească tovarăşe de joacă din aceeaşi clasă socială ca şi ea, acum că începuse să crească. Dar Costanza insistase. Era prea speriată să meargă singură şi ştia foarte bine că Floriana fusese cea care le câştigase inimile, nu ea. Contesa cedase cu condiţia ca, atunci când se va obişnui cu Giovanna, s-o lase pe Floriana în urmă. În plus, odată ce ea şi cu Signora Bonfanti reluaseră legăturile, o putea duce personal pe domeniul La Magdalena, aşa că nu mai avea nevoie de o escortă.

N-a trecut mult până când Costanza şi Giovanna au devenit prietene la toartă. Asemenea micuţei Aldorisio, Giovanna era timidă şi nesigură. Nu avea nici siguranţa de sine a surorii ei, nici farmecul fratelui. Floriana s-a ţinut după ele, dar curând s-a plictisit de jocurile lor. Tânjea ca Dante s-o mai plimbe printre copaci, dar el era plecat şi nu ştia când avea să se întoarcă. Aşa că fetiţa se distra împreună cu Noapte Bună. Câinele era o părticică din Dante de care se putea agăţa. L-a învăţat să aporteze, să se aşeze la comandă şi s-o urmeze pe când ea făcea slalom printre copaci. Se jucau de-a v-aţi ascunselea şi nenumărate alte jocuri pe care le inventase pentru el, iar uneori pregătea spectacole pentru Giovanna şi Costanza, care stăteau una lângă alta în rochiţele lor elegante şi băteau din palme cu drăgălăşenie de parcă ar fi fost la teatru.

Damiana era încântată s-o revadă pe Floriana şi o îngrijea ca o mamă, aşa cum făcuse cu un an înainte. O lăsa să-i aducă mingiile atunci când juca

tenis cu prietenele şi o invita în dormitorul ei s-o ajute să-şi aleagă rochiile. Dar inima fetiţei tânjea după Dante şi, cu toată atenţia de care se bucura, domeniul La Magdalena părea pustiu fără el.

Dacă n-ar fi fost Signora Bonfanti, mama Costanzei s-ar fi asigurat că Floriana rămâne acasă. Dar femeia aceasta excentrică şi visătoare, care avea frumuseţea delicată a unei silfide, s-a îndrăgostit de *orfanella*, aşa cum o făcuseră şi cei doi copii mai mari ai ei. Îi aflase povestea tragică de la Dante şi se hotărâse s-o primească pe copilă cu toată dragostea ei maternă, pe care o avea din plin, pentru că tânjise să aibă mai mult de trei copii.

La prima vizită a micuţei, a luat-o de mână şi a dus-o în grădina ei cu sirene, unde Floriana stătuse împreună cu Dante în prima zi în care pusese piciorul pe domeniul La Magdalena. Au rămas acolo toată după-amiaza, privind fântâna, ascultând păsărelele, făcând schimb de gânduri şi de idei. Signora Bonfanti a găsit în Floriana un copil care îi împărtăşea dragostea pentru natură şi curiozitatea insaţiabilă faţă de lume. Fata a găsit în Signora Bonfanti o mamă blândă, care îi împletea flori în păr sau îi citea poezii şi poveşti. O mamă care se ocupa de ea aşa cum propria ei mamă n-o făcuse niciodată.

Puţin câte puţin, micuţa Floriana a devenit o figură constantă pe domeniul La Magdalena. La fel de constantă ca pisicile şi câinii fără stăpân adoptaţi de Dante. Şi, asemenea pisicilor şi câinilor fără stăpân, era mângâiată şi tachinată cu afecţiune de toată lumea, cu excepţia contesei Aldorisio, care îi detesta prezenţa acolo, de parcă i-ar fi ameninţat ambiţiile secrete pentru fiica ei. N-ar fi trebuit să-şi facă probleme, pentru că Giovanna a ajuns s-o considere pe Costanza o soră, iar cele două au păstrat legătura chiar şi în lunile de iarnă, când mezina familiei Bonfanti s-a întors la şcoală în Milano. Floriana vizita La Magdalena în fiecare zi, deşi familia plecase de mult, şi îl lua pe Noapte Bună în oraş, să fugărească porumbeii din Piazza Laconda. Câinele i-a devenit un tovarăş permanent şi cea mai mare bucurie. Spre deosebire de Costanza, care le vorbea de sus angajaţilor, Floriana se împrietenise cu localnicii care lucrau în casa La Magdalena, iar

când nu era la şcoală sau la liturghie, îşi pierdea deseori vremea prin grădini, jucându-se cu animalele şi stând la taifas cu grădinarii.

Rămasă din nou singură, Costanza a căutat compania vechii ei prietene, iar Floriana a fost bucuroasă s-o primească înapoi. Dar acum erau nevoite să se întâlnească în oraş sau pe plajă, pentru că mama Costanzei făcea tot ce-i stătea în putere să le despartă. Fata ei avea acum treisprezece ani, detesta să i se spună ce să facă şi cu cine să se împrietenească, simţind o puternică loialitate faţă de Floriana. Dar contesa Aldorisio credea cu tărie că, într-un fel sau altul, cele două vor ajunge să se îndepărteze. Era inevitabil, luând în considerare vieţile lor şi uriaşele diferenţe de clasă socială. Dacă lucrurile nu aveau să se petreacă pe cale naturală, atunci le va da ea o mână de ajutor.

Încă o vară a înflorit, a doua de la plecarea lui Dante, iar Floriana îi simţea lipsa mai mult ca oricând. Au urmat zile lungi şi leneşe pe domeniul La Magdalena, pline cu oameni frumoşi, prânzuri fastuoase şi după-amiezi în grădina cu sirene, citind poezie. Signora Bonfanti o invita pe Floriana s-o ajute la alcătuirea unui tablou-mozaic şi petreceau ore întregi în solariu, tăind pătrăţele de hârtie şi lipindu-le într-o ramă. Fetiţei îi plăcea la nebunie să fie aproape de ea, în vreme ce Noapte Bună sforăia alături. Prin toată casa erau poze cu Dante şi, uneori, prindea frânturi de veşti în vreme ce Signora Bonfanti îşi procesa gândurile cu voce tare, în monologuri fără şir. Se pare că băiatului îi mergea excepţional în America, dar că viitorul lui avea să fie aici, în Italia, unde toată lumea se aştepta ca el să urce pe culmi în compania tatălui său.

Floriana nu-l plăcea pe Signor Beppe. Acesta nu avea nimic din şarmul sau bunăvoinţa fiului său. Chipul lui era frumos într-un fel aspru, cutele dintre ochi coborau adânc peste privirea întunecată şi vicleană, iar gâtul îi era gros ca al unui taur. Gura îi era strâmbă atunci când se relaxa, crudă atunci când zâmbea, iar când râdea, părea superficial, de parcă ar fi făcut-o pentru efect şi nu de bucurie. Gândul părea să-i stea mereu numai la muncă şi întotdeauna era chemat la telefon sau în biroul lui, unde vorbea cu bărbaţi în costume negre, fumând trabucuri care răspândeau duhoare în holul de

marmură. Signora Bruno spunea că Beppe Bonfanti face parte din mafia locală, ba chiar ordonase uciderea unor oameni, însă, cu toate că ochii lui erau teribil de reci, Floriana îşi alungase din minte bârfele bătrânei, considerându-le doar un zvon. Nu putea crede că tatăl lui Dante e un criminal. Că era de temut, asta nu încăpea îndoială.

Era în permanenţă urmat de Zazzetta, un omuleţ sinistru, vânos, chel, cu un nas acvilin, care mereu îi şoptea câte ceva la ureche şi nota lucruri în carneţelul său cu coperte negre. Signor Beppe îl asculta ca pe nimeni altul şi părea să aibă puterea de a-i capta atenţia doar ridicând o sprânceană. Bărbatul se baza pe el pentru orice, numindu-l *bracio destro* – mâna lui dreaptă. Floriana nu-l plăcea nici pe Zazzetta.

Signora Bonfanti nu-i stătea în cale soţului ei, iar acesta n-o căuta vreodată. Abia dacă a observat-o pe Floriana, aşa cum niciodată nu băga de seamă animalele fără stăpân care rătăceau pe terasă la ora prânzului, dar a remarcat-o pe Costanza. Părea să se bucure de prietenia ei înfloritoare cu fiica lui cea mică şi i-a pus fetei un şir interminabil de întrebări despre ea şi despre familia ei. Costanza i-a spus Florianei că Beppe îi invitase pe părinţii ei la cină şi că acum adulţii erau prieteni apropiaţi. Fetiţa n-a priceput însemnătatea acestui lucru. Ei îi păsa doar de Dante, de mama şi de câinele lui.

Trecuseră cinci ani lungi de când Floriana îl întâlnise pentru prima dată pe Dante, iar acum vara venise din nou. Dar de data aceasta avea să fie mai frumoasă ca oricând, pentru că el urma să vină acasă. Aflase de la Costanza, care la rândul ei primise vestea de la Giovanna. Avea să fie o mare petrecere în cinstea întoarcerii lui. Floriana stătea întinsă pe nisip şi simţea fiori de entuziasm încreţindu-i pielea. În sfârşit, Dante va veni acasă. În sfârşit, vor fi din nou împreună. Niciodată nu-i dăduse prin gând că el s-ar fi putut îndrăgosti de altcineva sau că nu se va îndrăgosti de ea, pentru că aprinsese câte o lumânare în fiecare zi vreme de aproape cinci ani şi îi înălţase rugăciuni lui Iisus. Cu o asemenea hărţuire constantă, era de neconceput ca pe El să-l lase inima s-o ignore.

– Deci? Ce zici? Cea albastră sau cea albă? a întrebat-o Costanza în după-amiaza următoare, întinzând rochiile pe pat.

Avuseseră grijă să se furişeze în casă pe când contesa era plecată, iar pozna lor le dădea o acută stare de agitaţie.

Floriana s-a sprijinit de perne şi s-a uitat îndelung la amândouă.

– Păi, aia albastră e drăguţă, cea albă este cam ca de mireasă, nu crezi?

– Deci, cea albastră?

– Pune-o pe tine.

Costanza n-a avut nevoie să i se spună de două ori. S-a grăbit s-o îmbrace şi s-a aşezat în faţa oglinzii înalte care atârna pe perete. Acum era mai voluptuoasă, sânii îi erau mai mari, şoldurile mai late deasupra unor coapse scurte, porcine şi a unor picioare mici, ca nişte copite. Îi plăcea mâncarea şi înghiţea cantităţi copioase de pâine şi paste pentru a se consola în vreme ce se lamenta din pricina corpului ei stângaci.

– Par grasă în asta? a întrebat ea, muşcându-şi buza de jos şi sugându-şi burta.

– Bineînţeles că nu, a minţit Floriana. Pari voluptuoasă. Aşa trebuie să fie italiencele.

– Tu nu eşti.

– Am şolduri şi sâni.

– Nu ca ai mei.

– Dar tu ai titlul nobiliar şi părinţii. Ce preferi?

– Ar trebui să ţin regim.

– Atunci ţine regim.

– N-o să se schimbe nimic la timp pentru mâine-seară.

– Atunci mănâncă şi fii fericită. Albastrul arată adorabil, pe bune că aşa e.

– Tu ce o să porţi?

– N-am nimic special. Probabil că o să împrumut o rochie de la mătuşa Zita. Suntem cam de aceeaşi statură şi ea e foarte cochetă, aşa că o să aibă ceva drăguţ.

– Poţi să împrumuţi din bijuteriile mele, s-a oferit Costanza, făcându-i-se brusc milă de ea.

– Chiar aşa? a spus Floriana, cu ochii mari.

– Hai să ne uităm.

S-a repezit spre măsuţa de toaletă şi a deschis cutia cu bijuterii.

– Ăştia au fost ai bunicii mele, a spus ea, scoţând o pereche de cercei cu diamante.

Floriana a rămas fără suflare.

– Sunt superbi.

– Probează-i.

– Nu i-aş putea purta pe ăştia.

– De ce nu?

– Mama ta ar face o criză de nervi.

– N-o să afle decât atunci când va fi prea târziu. Oricum, de ce ţi-ar păsa ce crede mama? Ia, pune-i.

Floriana şi i-a prins la urechi. A tras scăunelul în faţa măsuţei de toaletă şi s-a aşezat, apoi şi-a privit cu uimire imaginea din oglindă. Diamantele albe străluceau ca nişte ţurţuri pe pielea ei arămie.

– Vezi cum îţi luminează faţa?

– Sunt foarte frumoşi, a oftat Floriana, ridicându-şi părul de pe gât. Îmi place felul în care captează lumina şi strălucesc ca nişte stele.

– Atunci împrumută-i.

– O, n-aş putea. Sunt prea valoroşi.

– Te rog, mi-ar face plăcere să te văd cu ei.

– Mă simt de parcă aş fi altcineva – un impostor.

– Dar arăţi ca o prinţesă.

Floriana s-a uitat la reflexia ei şi deodată inima i s-a umplut de un dor pentru ceva ce nu va putea fi vreodată.

– Mama are o cutie mare de bijuterii, plină cu pietre preţioase, toate moştenite de la bunica, a continuat Costanza. Într-o zi o să-mi rămână mie moştenire.

– Eşti foarte norocoasă.

– Ştiu. Dar asta e tot ce-o să-mi rămână moştenire. *Papà* a pierdut o avere şi încă n-a reuşit să o recupereze. Mama speră că o să iau vreun bărbat cu bani, şi atunci am fi din nou bogaţi.

– Sunt sigură că aşa o să se întâmple, a spus Floriana vag, privindu-şi visătoare diamantele.

Costanza a tresărit când s-a auzit uşa de la intrare trântindu-se la parter. Floriana a ieşit brusc din transă.

– Asta-i mama ta.

– Nu poate fi.

– Ai zis că a plecat pentru toată ziua.

– Aşa a făcut.

Floriana şi-a scos iute cerceii şi i-a pus pe măsuţa de toaletă.

– Ei, şi ce dacă mă prinde aici? Ce poate să-mi facă? Sigur n-o să mă furişez pe fereastră ca un hoţ.

Costanza şi-a frământat mâinile îngrijorată.

– Eşti prietena mea şi cu asta, basta, a spus ea, încercând să fie curajoasă.

Au auzit paşi pe scări, apoi vocea familiară a contesei.

– Costanza!

Fata i-a aruncat o privire neajutorată prietenei sale.

– Sunt în dormitor, mamă.

Uşa s-a deschis şi contesa a băgat nasul înăuntru. Când a dat cu ochii de Floriana, reacţia ei iniţială a fost una de oroare, dar şi-a venit repede în fire şi s-a forţat să zâmbească mieros.

– Bună, Floriana, a spus ea încordată. Ce puneţi la cale voi două?

– Probez rochii pentru petrecere.

Mama şi-a examinat fiica. Distrasă de ambiţia ei, a intrat ca să se uite mai bine.

– Îmi place cum îţi vine cea albastră, a spus ea, apucând fusta şi trăgând-o în jos. Totuşi, e un pic cam strâmtă.

Costanza a oftat.

– Îmi sug burta.

– Nu destul, a răspuns contesa însufleţită. Prea multe paste, draga mea.

– Aş putea-o purta pe cea albă.

– Şi să arăţi ca o bezea?

Exuberanţa Costanzei s-a dezumflat asemenea unui balon.

– Şi atunci ce să port?

– O s-o porţi pe asta, dar Graziella o să ţi-o mai lărgească.

A observat cerceii cu diamante de pe măsuţa de toaletă şi a ghicit că Floriana îi probase. A tras aer în piept, umflându-şi nările.

– Şi îi poţi pune pe ăştia, a spus ea. Floriana, cerceii, te rog.

Fata a simţit un junghi din pricina dezamăgirii. I-a ridicat cu grijă şi i-a lăsat să cadă în mâna întinsă.

– Aveam de gând să-i împrumut Florianei, a exclamat Costanza fără să se gândească.

– Florianei? Pentru ce?

– Pentru petrecere.

Contesa a pufnit uşor.

– Draga mea, Floriana nu merge la petrecere.

Furia tinerei a crescut.

– Ba *merg* la petrecere, a spus ea ferm.

– O, îmi pare rău, greşeala mea. Nu ştiam că ai primit o invitaţie.

Floriana s-a înroşit.

– O invitaţie?

– Da, poţi merge la petrecere doar dacă ai o invitaţie.

– Ai una, nu-i aşa? a întrebat-o Costanza, în vreme ce mama ei îi prindea cerceii în urechi.

– Gata, acum e mai bine. Nimic nu e mai potrivit ca diamantele pentru a înnobila o ţinută. I-a zâmbit fiicei sale. Chiar arăţi adorabil, Costanza. O să fii frumoasa balului.

Florianei i se învârtea capul de ruşine.

– Nu, nu am o invitaţie, a răspuns ea cu voce joasă şi, spre mânia ei, lacrimile au început să-i înţepe ochii.

– Poate veni cu noi, nu-i aşa? a spus Costanza.

– Aş vrea să poată, draga mea, dar dacă n-a fost invitată formal, ar fi nepoliticos.

– Dar Signora Bonfanti o adoră!

Contesa a ridicat din umeri.

– Îmi pare rău, Floriana. Ce dezamăgire! Totuşi, e doar o petrecere.

Costanza şi-a muşcat buza. Voia să-şi ia prietena în braţe, dar mama ei stătea între ele.

Floriana şi-a îndreptat umerii şi a ridicat bărbia.

– Aveţi dreptate, a spus ea. Este doar o petrecere. Iar tu, Costanza, o să străluceşti mai tare decât cea mai luminoasă stea.

A naibii să fie dacă avea să-i permită contesei s-o vadă plângând.

– Ar trebui să plec acum.

O tăcere ciudată s-a lăsat în vreme ce ea se ridica să iasă.

– Nu trebuie, a spus Costanza într-un târziu, sfidându-şi curajoasă mama.

Contesa afişa un zâmbet înţelegător, dar golit de orice sentiment adevărat.

– E foarte puternică, a spus ea, când Floriana a închis uşa în urma ei.

– De ce n-au invitat-o?

– Pentru că nu face parte din lumea noastră, draga mea.

– Chiar contează asta atât de mult?

Contesa şi-a pus mâinile pe umerii fiicei sale şi a fixat-o cu ochii ei reci ca bronzul de tun.

– Ascultă-mă, Costanza. Contează mai mult decât îţi poţi imagina. Provii dintr-o familie bună, să nu uiţi vreodată asta. Banii vin şi se duc, dar tu întotdeauna vei fi o Aldorisio. Floriana e un nimic, un nimeni. Se va mărita cu cineva de teapa ei şi vei uita că aţi fost vreodată prietene. Dar tu, iubita mea, te vei căsători cu cineva de seama *ta* – sau măcar cu un bărbat demn de tine, în ceea ce priveşte averea. Viaţa e grea. Te va călca în picioare dacă nu eşti destul de abilă încât să preiei controlul.

Costanza a dat din cap, dar ochii i-au alunecat spre uşă.

Mama ei a luat-o de bărbie.

– Uită-te la mine, Costanza, şi spune-mi că ai priceput.

– Am priceput, a răspuns ea.

– Bun. Acum, cerceii cu diamante, da, sunt foarte drăguţi, dar cred că ne putem descurca mai bine. Vino cu mine, am diamante mult mai frumoase în cutia *mea* cu bijuterii.

A azvârlit cerceii pe măsuţa de toaletă.

Floriana a coborât în fugă dealul, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji şi cu un hohot de plâns în coşul pieptului. Abia când a ajuns pe plajă l-a eliberat cu un vaiet puternic. S-a aşezat pe nisip, strângându-şi genunchii la piept, legănându-se înainte şi înapoi. Cum era cu putinţă să nu fi primit o invitaţie? Credea că Signora Bonfanti o place, dar se vede treaba că, până la urmă, şi ea era asemenea contesei, o alunga ca pe un câine vagabond. A inspirat adânc şi a privit către mare. Undeva la orizont, în ceaţa din locul în care marea întâlnea cerul, se afla raiul. Acolo locuia Iisus, într-un palat de marmură, prea departe pentru a-i auzi rugăciunile.

Deodată, un nas rece şi umed s-a lipit de cotul ei. Era Noapte Bună. Cu un val de afecţiune, ea l-a cuprins în braţe şi a plâns în blana lui. Câinele părea s-o înţeleagă şi s-a sprijinit de ea, adulmecându-i pielea cu boticul lui ţepos. După o vreme s-a simţit un pic mai bine. Cu Noapte Bună alături, dându-i putere, a realizat că, de fapt, nu conta dacă va merge sau nu la petrecere. Până la urmă era vorba doar despre o noapte. Dante urma să rămână acolo toată vara. Va avea numeroase ocazii să-l vadă. Şi, oricum, probabil avea să fie prea ocupat să stea de vorbă cu prietenii părinţilor lui, ca să mai aibă timp şi de ea.

– Tot o să mă mărit cu el, i-a spus ea lui Noapte Bună, ştergându-şi lacrimile pe urechea lui. Atunci o să fiu, oficial, mama ta.

Contesa şi-a pregătit o baie. Graziella închisese obloanele şi trăsese draperiile. Ea se dezbrăcase şi se strecurase într-un capot de mătase. Era vechi şi puţin pătat pe o mânecă, dar nu avea bani să-şi cumpere altul. Nu-şi putea permite o asemenea extravaganţă. Dar, dacă era dibace, Costanza se va mărita bine, iar ea îşi va putea permite, din nou, tot ce era mai bun.

S-a uitat prin dormitor, la tencuiala care se cojea, la pata de umezeală din colţ, unde apa pătrunsese printr-o ţiglă spartă, la aerul ponosit al locului. Dacă se apuca să renoveze vila, nu mai termina. Era nevoie de atâta muncă! Soţul ei câştiga bani, dar nu destui încât să le readucă gloria de pe vremuri. Cel puţin mai păstrau încă *aparenţele* unei măreţii – şi ilustrul lor nume.

S-a îndreptat către scrin. Era o piesă antică, adusă de la Paris în primele zile ale căsniciei lor, care stătuse în dormitorul principal din palatul lor aflat la Roma. A oftat cu gândul la vila de pe Via del Corso. Ce casă prestigioasă fusese aceea şi cât de potrivit fusese să locuiască acolo! O durea teribil amintirea acelei săptămâni în care fuseseră nevoiţi să-şi facă bagajele şi să plece. Într-adevăr întunecate, întunecate zile. A deschis sertarul de sus şi a scos un plic alb, ţeapăn. Cuvintele de pe el fuseseră scrise cu cea mai aleasă caligrafie: „Domnişoarei Floriana“.

Nu se simţea prost. Făcuse ce trebuia. Când Signora Bonfanti îi dăduse plicul pentru a i-l transmite Florianei, contesta profitase de ocazie. Aşa era cel mai bine. De ce s-o lase pe fată să guste lumea în care nu avea să trăiască niciodată? Cu siguranţă asta ar fi fost o dovadă de cruzime. N-ar fi făcut decât să-i crească aşteptările. A pus la loc invitaţia şi a închis sertarul. Era spre binele copilului.

capitolul 22

S-au ivit zorii zilei petrecerii. O dimineaţă perfectă de iunie vestea întoarcerea din America a singurului fiu şi moştenitor al lui Beppe, care absolvise una dintre cele mai prestigioase universităţi ale lumii, îşi pregătise masteratul şi apoi deprinsese tainele afacerilor alături de asociaţii tatălui său, stabiliţi la Chicago. Cerul uimea cu albastrul lui ca de safir, iar soarele îşi revărsa lumina aurie peste magnifica vilă galbenă, unde o armată eficientă de angajaţi trebăluia plină de importanţă, punând la punct ultimele detalii ale pregătirilor.

Un cort de un albastru întunecat fusese instalat în capătul grădinii formale, unde cei două sute de invitaţi urmau să stea la mese, să mănânce, să asculte discursuri şi să danseze până la răsărit. Era conceput în aşa fel încât, după lăsarea întunericului, să se lumineze cu o mie de steluţe sclipitoare. Sub el, mesele erau acoperite cu feţe de masă albastre, vechi tacâmuri din argint şi pahare de cristal aduse din pivniţele casei. Aranjamente florale extravagante, alcătuite din orhidee albastre rare, erau aşezate în mijlocul fiecărei mese, în caz că cineva s-ar mai fi îndoit de averea şi de prestigiul lui Beppe Bonfanti.

Afară, grădinarii finisau arbuştii ornamentali şi verificau straturile de flori în căutarea buruienilor trecute cu vederea până atunci. Treptele de piatră care coborau dinspre vilă erau măturate pentru ultima oară, iar pe marginile lor erau aşezate lumânări ornamentale, în cupe albastru-închis. Efectul era uluitor. Signora Bonfanti a dat grădinii cea din urmă tuşă de

magie aşezând păunul lângă fântână, în speranţa că, după sosirea invitaţilor, el şi-ar putea răsfira coada, uluindu-i pe toţi cu frumuseţea lui.

Floriana stătea întinsă în pat, ascunzându-şi faţa sub cearşaf. Oricât ar fi încercat să-şi bage în cap ideea că nu-i pasă dacă merge sau nu la petrecere, tot îşi dorea ca totul să se termine, iar ea să-şi uite dezamăgirea. Tatăl ei dormea în camera de alături, după ce băuse prea mult cu o seară înainte. Putea simţi prin perete mirosul de alcool.

Acum bărbatul devenise complet inutil, fiind atât de schilodit de patima lui încât până şi contele îl dăduse afară din serviciu. Dacă n-ar fi fost mătuşa Zita şi banii pe care ea li-i dădea fără prea mare tragere de inimă, ar fi obligaţi să cerşească. Floriana reuşea să mai lucreze pe ici, pe colo, ajutând, după şcoală, în bucătăriile restaurantelor din Piazza Laconda. Toţi ştiau despre situaţia ei şi erau nerăbdători s-o sprijine. Numai părintele ei, Elio, părea să nu-şi dorească s-o ajute şi îi lua toţi banii, fără măcar un cuvânt de mulţumire, de parcă i s-ar fi cuvenit.

Dar Floriana ştia că nu poate sta în pat toată ziua. Ar fi fost o atitudine defetistă, iar ea era orice, mai puţin defetistă. S-a spălat şi s-a îmbrăcat, strecurându-se într-o rochie simplă de bumbac şi prinzându-şi părul în coadă, cu o panglică. Signora Bruno era afară în curte, certându-se cu unul dintre chiriaşi, care îşi udase prea mult muşcatele. Când a văzut chipul deznădăjduit al Florianei, i-a făcut vânt bărbatului şi s-a grăbit s-o întâmpine.

– Ce-i cu faţa asta?

– În seara asta e petrecerea, a spus tânăra, coborând încet scările.

Nu trebuia să spună mai mult. Signora Bruno fu-sese acolo s-o consoleze după ce contesa îi spusese că nu era invitată.

Bătrâna şi-a dus o mână la şale şi s-a frecat cu hotărâre. Toate o dureau zilele astea.

– Blestemaţi fie toţi, s-a oţărât ea. Eşti prea bună pentru ei.

– *Ei* nu cred asta.

– Ei habar n-au.

– Mă întreb dacă Dante măcar îşi mai aminteşte de mine.

– Bineînţeles că îşi aminteşte, *amore*. Acum eşti o domnişoară şi încă una atât de frumoasă încât n-o să-şi creadă ochilor când o să te vadă.

– Îl iubesc tot mai mult cu fiecare zi, a spus ea, iar tristeţea i s-a risipit în vreme ce se gândea la zâmbetul lui şi la felul tandru în care el o privea. Într-o zi o să mă mărit cu el şi o să dau o mare petrecere. A zâmbit răutăcios. Totuşi, eu o s-o invit pe contesă.

– De ce-ai face una ca asta?

– Ca să-i văd faţa şi să mă uit la ea cum se zvârcoleşte de ciudă când o să cobor treptele alea frumoase de piatră, îmbrăcată într-o rochie albă, diafană.

– Atunci ai face bine să te grăbeşti pentru că vreau să fiu acolo, la capătul scărilor, să te privesc.

– Bineînţeles că veţi fi acolo, Signora Bruno. N-ar fi o petrecere adevărată fără dumneavoastră.

Bătrâna a chicotit.

– Nu aştepta prea mult, mă subţiez pe zi ce trece.

– Nu vă *subţiaţi*, *signora*, a tachinat-o Floriana.

– Ei bine, nu mă subţiez, nu – dar mă topesc.

– Dar n-o să-i spun lui Elio.

– Nu va trebui să te conducă la altar?

Floriana s-a uitat la Signora Bruno cu un aer solemn.

– Ca să mă conducă, ar trebui mai întâi să fiu a lui.

– O, Floriana...

– Nu aparţin nimănui decât lui Dante.

– Sper să te merite.

– Ne merităm unul pe altul, Signora Bruno.

– Deci, ce-o să faci azi?

– O să mă prefac că e doar o zi oarecare. O să mă duc la liturghie şi o să-mi aprind lumânarea, în caz că Iisus s-ar hotărî să intre pe frecvenţă. Pe urmă o să-mi petrec ziua cu mătuşa Zita la spălătorie.

– Caraghioasă femeie, zău aşa. Niciodată n-a făcut decât strictul necesar pentru tine. Ar trebui să-i fie ruşine.

Signora Bruno n-o putea suferi pe Zita.

– Cu cât sunt mai ocupată, cu atât o să treacă vremea mai repede.

– Atunci n-o să te duci să spionezi de pe zid?

– Nu.

– Sau s-o vezi pe micuţa prinţesă?

– Pe Costanza? Nu. N-aş îndura s-o văd purtând diamantele alea superbe.

Orele s-au scurs încet. Floriana ştia că Dante trebuie să fie acasă pentru că Noapte Bună n-a mai venit s-o caute. Îi lipseau figura lui nerăbdătoare şi prezenţa lui blândă, dar era încântată că animalul se afla împreună cu stăpânul lui şi entuziasmată la gândul că, în curând, şi ea va fi cu el. Şi-a petrecut ziua împreună cu mătuşa Zita, care nu ştia nimic despre petrecere sau despre dragostea nepoatei sale pentru Dante şi tot turuia despre neisprăvitul de Elio şi despre lipsa lui de responsabilitate. Apoi Floriana a coborât spre plajă să privească apusul.

Costanza s-a îmbrăcat singură în dormitor. Graziella îi lărgise rochia, iar acum îi venea perfect. Încă mai părea grasă, dar sânii distrăgeau atenţia de la talia convexă şi de la şoldurile late. Mama sa îi împrumutase un colier cu diamante, o brăţară şi cercei asortaţi, bijuterii demne de un cap încoronat. Se simţea întru totul ca o prinţesă. Cu toate astea, pe când stătea singură în camera ei, încântarea îi era umbrită de gândul la Floriana. Ar fi fost mult mai distractiv să se îmbrace împreună, să-şi împartă fardurile şi bijuteriile.

Părea de neconceput ca Signora Bonfanti să fi uitat s-o invite pe Floriana. Dar, după ce s-a gândit la asta mai bine, Costanza şi-a amintit cum Signor Beppe o ignorase pe prietena ei, tratând-o cu aceeaşi bunăvoinţă pe care o arăta faţă de animalele fără stăpân care rătăceau prin grădini. Poate că nici pentru mama lui Dante ea nu fusese mai mult decât un animal de casă, o fiinţă pe care o folosea pentru a-i ţine companie şi a o distra, dar cu care nu se afişa în public. Mama ei avea dreptate: Floriana nu era cu adevărat acceptată în lumea lor. Pe vremuri acest gând i-ar fi făcut plăcere, dar acum nu simţea decât compasiune şi un ciudat sentiment de vinovăţie.

Contesa era încântată de aspectul fiicei sale. Diamantele erau impresionante, iar rochia nu i se mai întindea pe talie şi pe şolduri. Pe viitor va trebui să-i supravegheze dieta. De acum era prea matură pentru ca silueta ei să mai treacă neobservată.

Contele s-a întors de la muncă. A făcut un duş şi s-a îmbrăcat, apoi cei trei au pornit spre La Magdalena, într-o maşină condusă de unul dintre băieţii de la birou.

S-au apropiat de porţile mari şi negre ale domeniului, în spatele unui şir format din alte maşini luxoase: Alfa Romeo, Ferrari şi Lancia. Gărzile de protecţie opreau toţi şoferii, cerându-le atât invitaţia, cât şi un act de identitate. Nu se ştie niciodată, iar Beppe Bonfanti era un om precaut când venea vorba de siguranţa lui personală. Aşteptarea plutea în aer, iar Costanza privea încântată pe geam. Contesa comenta aspectul magnific al aleii mărginite de lumini strălucitoare şi splendoarea conacului galben din capătul ei şi, în taină, şi-o închipuia pe fiica ei locuind acolo, stăpână peste toate.

Au fost lăsaţi în faţă şi conduşi pe holul de marmură şi prin salon, spre terasa unde Beppe şi soţia lui stăteau unul lângă altul, întâmpinându-l pe fiecare oaspete în parte. S-au aşezat la coadă, cu ochii la grădina de jos, cu fântâna ei flamboiantă, şi dincolo de ea, unde cortul se înălţa, gata de banchet. Costanza l-a recunoscut pe păunul Michelangelo care se plimba fără rost de colo-co-lo, târându-şi coada pe jos şi a simţit cum i se strânge stomacul pentru că n-o mai avea pe Floriana după care să se ascundă.

– Violetta, a spus în sfârşit contesa.

Doamna Bonfanti a dat mâna cu ea şi i-a zâmbit senină.

– Îmi pare atât de bine să vă văd.

– Ce cort frumos!

– Da, e ca într-un basm. Costanza, draga mea, a zis ea şi a luat mâna fetei, zâmbindu-i în acelaşi fel absent.

Beppe a strâns viguros mâna contelui.

– Nu fac economii când vine vorba de fiul meu, a spus el, umflându-şi pieptul, nerăbdător să se fălească în faţa aristocratului cu averea sa.

– Văd, a răspuns contele, găsind că totul era teribil de ostentativ. E magnific.

Beppe şi-a întors privirea către Costanza.

– Radiezi, draga mea.

– Vă mulţumesc, Signor Beppe, a spus ea timid.

El a început să râdă.

– Cred că acum mă cunoşti suficient de bine încât să-mi spui Beppe. Pentru prieteni sunt Beppe, nu-i aşa?

Familia Aldorisio a coborât scara în spirală care ducea spre grădină. Locul începuse să se aglomereze, umplând aerul cu parfum şi fum de ţigară. Un cvartet cânta muzică clasică, iar oaspeţii se salutau şi stăteau de vorbă, sorbind şampanie Dom Perignon din pahare înalte de cristal.

Costanza a fost uşurată când Giovanna a găsit-o, iar cele două s-au îmbrăţişat cu entuziasm. Mezina Bonfanti era de acum o tânără domnişoară, având aproape optsprezece ani. Trupul ei voluptuos strălucea într-o rochie Dior de culoare verde, iar la gât îi sclipeau mai multe smaralde.

– Am atâtea să-ţi povestesc, a spus ea, trăgând-o pe Costanza de mână. Vino, hai să mergem într-un loc liniştit unde putem sta de vorbă.

Contesei i-a crescut inima de mândrie în vreme ce le privea pe cele două fete cum se strecoară prin mulţime, ţinându-se de mână. Asta îşi dorise dintotdeauna. A oftat mulţumită şi a cercetat strălucirea care o înconjura. Aici îi era locul, între oameni de seama ei. Deşi familia Bonfanti şi câţiva dintre prietenii lor erau mai degrabă vulgari, averea lor le scuza orice lipsă de bun-gust. Iar acolo erau destui aristocraţi încât s-o facă să simtă că se află în compania potrivită. I-a zâmbit contelui şi a sorbit din paharul cu şampanie. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă după un lung exil.

– Ne amestecăm printre ei? şi-a întrebat ea soţul.

– Cred că e o idee foarte bună, a încuviinţat el, oferindu-i braţul. Ah, acela nu este contele Edmondo di Montezzemolo...?

În sfârşit, musafirii au făcut linişte. Beppe şi-a luat locul în capul scărilor de piatră. A zâmbit înspre grădina de la picioarele lui, ca un împărat

care îşi salută poporul. Apoi şi-a întins braţele şi, cu o voce foarte puternică, a anunţat sosirea fiului său.

– Prieteni, îmi face o deosebită plăcere să vi-l prezint pe fiul meu, Dante Alberto Massimo Bonfanti, care a absolvit cu onoare Harvard, cea mai bună universitate din America.

A urmat un ropot de aplauze, iar Dante a ieşit din casă pentru a-şi îmbrăţişa tatăl. Beppe l-a bătut pe spate cu drag, apoi l-a sărutat pe ambii obraji.

– Fiul meu! a strigat el, iar cei doi bărbaţi au rămas unul lângă altul, ţinându-se de umeri, făcând cu mâna asistenţei.

Floriana se plimba pe plajă, cu pantofii într-o mână, cu picioarele în apă. Şi-a imaginat-o pe Costanza la petrecere şi s-a lăsat pradă resentimentelor. Cât de nedrept era să fie exclusă doar pentru că nu avea părinţi bogaţi sau un titlu nobiliar! De ce un om nu putea fi judecat doar după ce avea în suflet? De ce conta atât de mult de unde provenea? Nu erau cu toţii copiii lui Dumnezeu, egali în ochii Lui? Nu avea şi ea acelaşi drept la viaţă şi la dragoste ca oricine altcineva? S-a uitat la soarele care se topea în mare, dându-i o culoare portocalie. Frumuseţea era copleşitoare, iar tânăra, cuprinsă de un sentiment de veneraţie, a privit cum lumina scădea pentru a face loc primei stele. Sub un cer atât de întins se simţea măruntă şi totuşi, nu erau cu toţii mărunţi, priviţi de la înălţimea lui Dumnezeu? Titlurile şi averile păreau atât de neimportante în comparaţie cu bogăţiile naturale create de El. Ce conta era inima, deoarece, cu siguranţă, aceasta avea să fie singura pe care o va lua cu ea în ziua morţii.

Pe măsură ce ziua se risipea, a simţit cum îi creşte determinarea. Depindea de ea să îşi modeleze destinul, în loc să-i lase pe alţii să decidă ce formă va avea. Cu hotărârea reînnoită, şi-a pus sandalele şi a urcat de-a lungul plajei.

Dante şi-a făcut loc prin mulţimea de invitaţi, strângând mâinile bărbaţilor, stând drept în vreme ce aceştia îl băteau cu putere pe spate şi aplecându-se să le sărute pe femei. Le încânta cu şarmul şi isteţimea lui

înnăscută. Crescuse, devenind un tânăr uluitor de chipeş. Cu umerii drepţi, cu capul sus, cu privirea lui deschisă, limpede şi sigură, arăta, din cap până în picioare, ca un prinţ moştenitor. Şi totuşi, pe chipul lui nu se vedea nici urmă de aroganţă. Poate că un uşor zâmbet sardonic îi flutura pe buze când se gândea că întregul eveniment părea oarecum absurd, dar era prea politicos şi îşi dădea prea bine seama câte eforturi făcuse mama lui, pentru a lăsa să se vadă asta.

Cei cinci ani petrecuţi în America îl învăţaseră multe despre lume, dar şi despre el însuşi. Era inteligent, prindea repede şi îşi făcea prieteni cu uşurinţă. Fetele îl plăceau – dar el aflase pe propria piele că, oricât ar fi fost de simplu să te ataşezi, să te *de*taşezi era o operaţiune complexă şi dureroasă. Aşadar, se bucurase de nenumărate aven-turi, acolo unde nu existase pericolul vreunui angaja-ment. În campus întâlnise destule femei care voiau doar să i se bage în pat, aşa că îşi satisfăcuse poftele, apoi trecuse mai departe.

Îşi petrecuse vremea cu un grup de băieţi pasionaţi de sport ca şi el, învăţând să joace fotbal american şi baseball, dar şi excelând pe terenurile de tenis şi squash. Savurase noutatea de a locui într-o altă ţară. Totuşi, o parte a lui rămăsese mereu nesatisfăcută. O nelinişte, asemănătoare dorului de casă, îl cuprindea ori de câte ori era mai vulnerabil, ca de exemplu atunci când se plimba dimineaţa sau, uneori, când era singur şi gânditor. Oricât a încercat, n-a reuşit s-o identifice. Ştia cu siguranţă că n-avea nimic de-a face cu părinţii lui şi că nu-i era dor de casă. Dar când mintea îi rătăcea către La Magdalena, avea o acută senzaţie de pierdere. Acum că se afla aici, se întreba dacă acel sentiment i se va mai furişa în suflet sau dacă inima lui era, în sfârşit, mulţumită.

Cina a fost servită sub bolta înstelată a cortului. Dante a stat lângă două tinere care flirtau cu el şi ciripeau ca o simpatică pereche de papagali pitici. Contesa a remarcat că fiica ei stătea la o masă aflată în capătul opus lui Dante, cu un grup de tineri de vârsta ei. S-a hotărât să i-o bage în faţă după cină. Totuşi, locul în care era ea aşezată o mulţumea foarte mult, pentru că stătea la masa de lângă cea a lui Beppe, avându-l de-o parte pe vărul

acestuia, iar de cealaltă, o familie de prieteni foarte apropiaţi. A sorbit din paharul cu vin şi a savurat momentul, cu un sentiment cald de apartenenţă.

După cină, Beppe a ţinut un discurs lung şi preten-ţios – încă un semn al lipsei lui de respectabilitate, şi-a spus contesa cu un zâmbet trufaş. Nu că ar fi contat. Oaspeţii au râs la glumele lui şi au bătut cu putere din palme când el a încheiat. Averea poleia defectele, la fel de bine cum diamantele bunicii ei poleiau familia Aldorisio. S-au înălţat paharele, s-au ţinut toasturi, Dante s-a ridicat şi a rostit un discurs amuzant, autoironic, care i-a făcut pe toţi să-l îndrăgească şi mai mult. Fetele sperau în taină să-l cucerească, mamele îşi planificau strategiile ca nişte colonei de armată.

Costanza se gândea la Floriana şi la visul ei imposibil. Dacă l-ar putea vedea acum, şi-ar da seama cât de ridicolă era cu speranţele ei de a-i câştiga inima. Un bărbat ca Dante nu s-ar uita niciodată la o localnică de teapa ei.

Contesa le-a privit pe celelalte mame de tinere fete cu un ascuţit simţ al competiţiei. Printre ele se aflau câteva puştoaice extrem de drăguţe, mai zvelte şi mai fru-moase decât Costanza. Va trebui să-i controleze mai strict dieta, dacă voia să aibă vreo şansă de a-şi împlini visul. De cum s-a ivit ocazia, contesa şi-a luat fiica de mână şi aproape că a târât-o în celălalt capăt al grădinii, unde Dante stătea de vorbă cu un mic grup de tineri atrăgători. El a recunoscut-o imediat pe Costanza şi s-a îndepărtat de prietenii lui pentru a o saluta.

– Ai crescut, a râs el, sărutând-o pe obraz. Unde e micuţa ta prietenă nebunatică?

Contesa a intervenit agresiv:

– Bună Dante, ce petrecere divină!

– Mă bucur că aţi putut veni, contesă.

I-a luat mâna şi i-a sărutat-o formal.

– Costanza s-a întâlnit deseori cu sora ta Giovanna, a continuat ea. Sunt prietene apropiate, nu-i aşa, draga mea? Şi-au scris toată iarna, câtă vreme Giovanna a fost la şcoală în Milano.

– Floriana e aici?

Dante şi-a ridicat privirea, rotind-o printre invitaţii care acum se amestecau în grădina luminată de lumânări.

Costanza a ezitat, ştiind că mama ei nu şi-ar dori ca ea să vorbească despre Floriana.

– Nu, nu este, a rostit ea cu grijă.

Dante a fost surprins de puterea propriei dezamăgiri.

– Nu ştiu ce mai face zilele astea, a continuat contesa cu un zâmbet. O localnică drăguţă. Ştii cum stă treaba, toate bune şi frumoase să te distrezi cu genul ăsta de oameni când eşti mic, dar acum Costanza e o tânără domnişoară şi se cuvine să se amestece printre oamenii de seama ei.

Apoi a pufnit uşor.

– Înţeleg, a spus Dante. Păi, îmi pare bine că aţi venit. Sper că vă veţi bucura de restul petrecerii.

Şi s-a întors la prietenii lui. Totuşi, gândurile îi fugeau departe de conversaţia lui, spre acel loc din zid, pe unde Floriana obişnuia să se caţere şi să spioneze.

Venindu-i cea mai trăsnită idee, a intrat în casă pentru a-l lua pe Noapte Bună. Câinele dormea în bucătărie. L-a fluierat, iar animalul, mereu dornic să ia parte la o aventură, a ţopăit vesel prin parc alături de el. Se pornise muzica şi musafirii începuseră să se îndrepte către ringul de dans. Unii se plimbau prin grădini, alţii stăteau la mesele aşezate acum pe terasă, bând cafea şi stând de vorbă în linişte. Cerul strălucea în lumina stelelor, luna scăldând pământul cu razele ei argintii. Dante se săturase să discute cu nenumăraţi oameni, se plictisise să joace rolul eroului când simţea că nu făcuse nimic care să nu fi fost deja făcut de mulţi alţii, de un milion de ori până atunci. Dar tatălui său îi plăcea să facă tărăboi. Adora fanfaronada şi savura orice prilej de a se bate cu pumnii în piept şi de a le arăta tuturor cât de bogat şi de important este. Avea mari aşteptări de la fiul său, dar, mai presus de orice, voia să fie un tată mândru, deoarece pentru Beppe, faţada era totul – nu şi-o câştigase singur? Fiecare liră?

Pe măsură ce se apropia de zid, stomacul lui Dante a început să se strângă din pricina neliniştii. Fantoma fetiţei îi dansa în faţa ochilor ca o

siluetă în noapte. A simţit un nod în gât şi s-a întrebat de ce avea un sentiment aşa paralizant de pierdere.

Atras de ceva de pe zid, Noapte Bună s-a repezit într-acolo. Dante a văzut o umbră mişcându-se, ca o pisică ce se iveşte o clipă în lumină, apoi sare uşor la pământ. Dar nu era o pisică. Când s-a apropiat, a văzut că era o tânără frumoasă.

– Floriana? Tu eşti?

– Dante, a spus ea, cu o voce joasă.

Noapte Bună s-a repezit vesel către ea. Fata a râs şi l-a mângâiat pe urechi.

Dante a privit mirat cum ea se apleacă pentru a dezmierda câinele, de parcă n-ar fi fost deloc surprinsă că-l vede. Pentru o clipă, a rămas mut de uimire.

– Se bucură să te vadă, a spus el într-un târziu.

– Întotdeauna se bucură să mă vadă. E cel mai bun prieten al meu.

– Aşadar, chiar ai avut grijă de el cât am fost plecat?

– Bineînţeles, am fost aproape nedespărţiţi.

I-a zâmbit, iar el a rămas trăsnit văzând-o cât era de frumoasă în lumina lunii.

– Ştiam că te-ai întors azi pentru că n-a venit să mă vadă.

– Deci o şterge ca să te caute, nu-i aşa?

– E foarte isteţ.

– Pentru că e un vagabond. Are şcoala străzii mai bine decât cei crescuţi în casă.

A privit-o îndeaproape cum se ridică şi îşi netezeşte rochia. Formele ei îşi pierduseră liniaritatea din copilărie şi se transformaseră în curbe delicate. Era surprins să vadă că acum avea sâni şi o talie îngustă. Cei cinci ani transformaseră copila zdrenţăroasă într-o tânără captivantă, iar el a simţit cum i se umple sufletul de uimire.

– Deja te-ai plictisit de petrecerea ta? l-a întrebat fata, iar sclipirea din ochii ei i s-a părut atât de cunoscută.

– Am simţit că suntem spionaţi. Am venit să verific liniile de apărare.

– Atunci ţi-ai amintit de punctul slab al zidului?

– Şi de insurgentul care ştie cum să se caţere pe-acolo.

– Şi ce faci când prinzi un insurgent?

El şi-a frecat bărbia şi s-a gândit la un răspuns.

– O iau prizonieră.

Florianei îi bubuia inima în piept.

– Cred că e mai vicleană decât o crezi.

– Probabil că ai dreptate. Dacă e crescută pe stradă, ca Noapte Bună, atunci cu siguranţă poate păcăli un băiat de casă ca mine.

Ea a început să râdă.

– Şi dacă insurgentul se hotărăşte ca, pentru moment, să facă pace?

– Adică să-şi lase jos armele şi să înceapă tratativele pentru un armistiţiu?

– Da, ceva de genul ăsta. Doar temporar, desigur.

– Cred că se poate aranja. Poate că ar fi mai bine să stăm de vorbă pe teren neutru.

El a sărit pe zid şi a întins mâna. Ea a prins-o şi l-a lăsat s-o tragă sus. Să-l atingă i s-a părut cel mai firesc lucru din lume, de parcă s-ar fi obişnuit de când lumea unul cu pielea celuilalt, iar Floriana a simţit cum îi creşte inima de fericire pentru că, în sfârşit, stăteau din nou împreună, aşa cum, clar, era lăsat de la Dumnezeu.

Odată ajunşi de cealaltă parte, au început să se plimbe pe cărare, unul lângă altul, cu Noapte Bună pe urmele lor. Exista o intimitate stranie între ei, de parcă s-ar fi cunoscut atât de bine încât nu mai aveau nevoie de cuvinte.

– Ţi-a fost dor de mine? a întrebat-o el, simţind, ca şi ea, că era purtat de un curent puternic.

– Da, a răspuns Floriana.

Nu avea rost să ascundă adevărul.

– Ţie ţi-a fost dor de *mine?*

Dante s-a oprit şi a luat-o de mână.

– N-am crezut-o, a spus el, surprins de un val de tandreţe, dar acum îmi dau seama că mi-a fost. Nici n-ai idee cât de tare.

capitolul 23

Floriana ştia acum că acei cinci ani de aşteptare nu fuseseră în van. Nimic nu-i mai putea despărţi, pentru că, întotdeauna, forţele superioare ale sorţii îi vor readuce împreună, la fel de inevitabile ca şi gravitaţia. Nu mai conta că nu fusese invitată la petrecere, pentru că Dante o căutase în singurul loc unde ştia că o va găsi.

S-au plimbat încet pe cărare, ţinându-se de mână, astupând prăpastia care se căscase în acei cinci ani. Apoi s-au aşezat pe stâncile care dădeau spre ocean, iar luna a luminat o potecă de-a lungul apei, tocmai până sus, în rai. Floriana s-a gândit că noaptea nu fusese nicicând mai frumoasă. Stelele erau mai limpezi ca niciodată, purtând scânteierea unor noi amintiri, iar briza era caldă, îndulcită de mireasma pinilor.

– Nu mă aşteptam să găsesc o femeie lângă zid, a mărturisit Dante, privindu-i trăsăturile.

– Ce credeai, după cinci ani?

– Că vei fi aceeaşi fetiţă pierdută, cu păr încâlcit şi ochi mari, temători.

– Niciodată n-am fost temătoare, a râs ea, înghiontindu-l în joacă.

– Ba da, ai fost. Doar că ştiai cum s-o ascunzi.

Floriana a ridicat din umeri.

– Nu-mi pot permite luxul spaimei, Dante.

El şi-a pus braţul în jurul ei, lipind-o de trupul lui.

– Niciodată n-am să uit prima clipă în care te-am văzut la poartă. Erai ca o micuţă prizonieră, jerpelită şi zburlită, privind libertatea printre gratii. Eu obişnuiam să iau grădinile ca pe un lucru de la sine înţeles, până când le-

am văzut prin ochii tăi. Totul te impresiona şi te minunai în faţa celor mai simple şi mai mărunte lucruri, cum ar fi păsările din copaci sau apa care ţâşnea din fântână. Iar acum, eşti o tânără femeie, o tânără femeie *frumoasă*, dar în sinea ta ai rămas aceeaşi fetiţă pierdută şi vreau să am grijă de tine.

I-a cuprins faţa în mâini. Îşi petrecuse ultimii cinci ani plutind în derivă, neştiind motivul neliniştii lui, ca un marinar atât de ocupat să navigheze pe mare încât nu mai poate auzi vocea firavă care îl cheamă acasă. Privind-o în ochi, şi-a dat seama că acel glas fusese mereu al Florianei şi că, acum când se afla cu ea, ajunsese acasă unde îi era locul.

Încet, şi-a aplecat capul şi i-a atins buzele cu ale lui. Ea a închis ochii şi s-a izolat de lumea exterioară, simţurile fiindu-i conştiente doar de senzaţia caldă a gurii lui care îi despărţea buzele şi o săruta apăsat. Fiecare nerv îi fremăta din pricina noutăţii atingerii şi a intimităţii pure din sărutul lui, iar ea i s-a oferit cu bucurie. Dante şi-a înfăşurat braţele în jurul ei şi a ţinut-o strâns, hotărât să o preţuiască şi să o iubească aşa cum nimeni nu o mai făcuse vreodată.

Contesa era dezamăgită că Dante le concediase atât de repede. Sperase că el şi Costanza vor avea mai mul-te de vorbit. Dar tânărul o pomenise pe Floriana şi din acel moment ceva îi distrăsese atenţia şi îl suflase de sub nasul lor. Singura ei consolare era să le vadă pe fiica ei şi pe Giovanna stând lângă fântână, cu capetele apropiate, chicotind şi împărtăşindu-şi secrete. *Asta* era o prietenie pe care timpul nu va face decât să o întărească. Dacă fata ei nu va reuşi să-i cucerească inima lui Dante, îi va câştiga inima altuia pe măsura lui, pentru că, alături de Giovanna, cu siguranţă va întâlni tot ce are societatea mai bun de oferit.

Contele s-a uitat la ceas şi a văzut că era trecut de ora două. Venise vremea să-şi adune familia şi să meargă acasă. Contesa era gata să plece. Vorbise cu toţi cei pe care îi considera utili şi legase noi prietenii importante.

Costanza nu era pregătită să plece. Tocmai fusese invitată la dans de un băiat timid, cu ochelari şi cu un păr bogat, castaniu, iar ea băuse îndeajuns de multă şampanie încât să capete încrederea de a accepta. Fără prea mare

tragere de inimă, şi-a urmat părinţii în faţa vilei, unde maşina lor îi aştepta pe aleea cu pietriş, cu tânărul şofer dormind pe scaunul său. Nu erau singurii care plecau. Majoritatea adulţilor se retrăgeau la bordul vehiculelor mari şi strălucitoare, lăsându-i pe cei tineri să danseze până la răsărit.

Costanza se uita pe geam, cu o stranie senzaţie de melancolie. Noaptea fusese magică, iar acum se terminase. În viaţa ei nu mai avusese parte de o asemenea seară fermecată şi îi părea rău că totul se sfârşise. Sclipitoare în diamantele ei, se simţise mai frumoasă ca oricând. Fără Floriana alături s-o eclipseze, descoperise că îşi avea propria lumină şi încrederea de a o lăsa să strălucească. Giovanna o prezentase tuturor prietenilor săi, iar ea fusese parte a grupului, la fel de bogată şi de atrăgătoare; arătase şi se simţise exact ca ei.

Mama ei avea dreptate. Floriana nu-şi avea locul acolo, iar Costanza ştia că, dacă voia să-şi asigure viitorul pe care mama ei şi-l dorea pentru ea, va trebui să renunţe la prietena ei.

Contesa a observat că fiica ei devenise foarte tăcută.

– Ţi-a plăcut petrecerea, draga mea?

– Mi-a plăcut la nebunie, mamă. Mi-aş fi dorit să nu se mai termine.

– Toate lucrurile bune au un sfârşit, a spus tatăl ei.

– Şi datorită lui, alte lucruri bune încep. O să vezi, a continuat cu hotărâre mama ei.

– Crezi?

– Bineînţeles, draga mea. Am notat toate numerele de telefon importante. O să mă asigur că vei fi invitată în toate casele bune din Toscana.

– Afară cu cei vechi, să intre cei noi, a spus contele, gândindu-se la noile contacte pe care le stabilise şi la oportunităţile de afaceri pe care i le puteau oferi.

– Cred că vara asta va fi una foarte specială, draga mea. Un moment de cotitură pentru tine, acum că ai devenit o domnişoară.

– În seara asta am simţit că aici mi-e locul.

– Şi, iubito, aici îţi este locul. M-am uitat la tine şi la Giovanna şi m-am gândit cât de mult semănaţi cu două surori.

– E cea mai bună prietenă a mea.

– Într-adevăr, este şi nu mă pot gândi la o prietenă mai potrivită pentru tine.

Numele Florianei le stătea amândurora pe buze.

Zorii se furişau pe cer când Dante şi Noapte Bună au condus-o pe Floriana până la casa ei de pe Via Roma. Stelele începuseră să pălească, luna fiind acum palidă ca o fantomă. Oraşul se trezea încet, autobuzul cinci sute, care nu venea regulat, huruia pe pavaj, iar câinii se adunau în uşa unei *panetteria* unde mirosea a pâine proaspăt scoasă din cuptor.

– Deci aici locuieşti, a spus el, oprindu-se în faţa unei *portone* – o poartă mare din lemn care, pe vremuri, se deschidea în faţa maşinilor, dar care acum rămânea bine prinsă în piroane.

Floriana a ezitat lângă uşiţa decupată în ea. Nu voia ca el să intre, să dea cu ochii de apartamentul sărăcăcios şi de tatăl ei beat.

– Aici e, a răspuns ea. Signorei Bruno nu-i prea plac vizitatorii.

– Trebuie să te odihneşti. El şi-a trecut degetul mare peste obrazul fetei. Mă bucur că te-am găsit, Floriana.

A sărutat-o din nou, nevoind să-i dea drumul, beat de iubire.

– Trebuie să plec, a spus ea, conştientă că, în orice clipă, tatăl ei ar fi putut să-şi facă apariţia în lungul străzii, mergând pe trei cărări.

– Vino azi la La Magdalena.

– Poate.

– Noapte Bună o să-şi dorească să te vadă. Şi eu la fel.

– Atunci o să vin împreună cu Costanza.

S-a furişat înăuntru şi a închis uşa în urma ei, sprijinindu-se de ea cu ochii închişi pentru a se mai agăţa un pic de magie.

– Deci până la urmă ai fost la petrecere, a venit o voce groasă dinspre scări. Era Signora Bruno, în capotul ei, cu picioarele mari vârâte într-o pereche de papuci. Arăţi de parcă tocmai ai fi fost sărutată de un prinţ.

– Ce faceţi trează la ora asta?

– Întotdeauna sunt trează. Mi-e greu să dorm pe căldură.

Floriana s-a îndreptat agale către ea, legănându-şi şoldurile jucăuş.

– Am *fost* sărutată de un prinţ, a râs ea.

Signora Bruno a uitat complet de insomnie.

– Diavolul să mă trăsnească, a exclamat ea. Micuţa Floriana, dintre toţi oamenii!

– N-am fost la petrecere. Am spionat de pe zid, iar el m-a găsit.

– Trebuie să te fi căutat.

– Cred că aşa a făcut.

Bătrâna a chicotit.

– Ei bine, asta o să-i înveţe minte.

– Dragostea noastră este prea puternică pentru a fi despărţiţi.

– Deci, povesteşte-mi. Cum arată?

Floriana s-a aşezat pe treapta de jos.

– E înalt, cu pielea albă şi ochii de un verde-deschis, culoarea unei mări tropicale.

– Păi, probabil că eşti îndrăgostită dacă îi vezi ochii în felul ăsta.

– Dar cel mai mult îmi place gura lui, felul în care se răsuceşte la colţuri, iar zâmbetul lui e atât de larg, încât i se văd toţi dinţii.

– Aşadar, te-ai bucurat de primul tău sărut.

Floriana s-a înroşit, atingându-şi buzele cu vârful degetelor.

– Îmi amintesc primul meu sărut. A fost cel mai frumos pe care l-am primit vreodată. Dacă l-aş fi putut pune într-o cutie şi scoate acum, sunt sigură că aş dormi mai bine. Ştii, niciodată n-o să mai fie la fel. Inocenţa, odată pierdută, pierdută rămâne. Bucură-te de ea cât mai poţi.

– Sunteţi o bătrână cinică.

– Poate, dar o cinică înţeleaptă. După ce o să faceţi dragoste, niciodată nu se va mai obosi să te sărute în felul ăsta, ore în şir. Relaţia se transformă în altceva, iar sărutările nu mai sunt un scop în sine, ci un mijloc de a obţine un lucru – iar din experienţa mea, bărbaţii preferă să sară cu totul peste partea asta şi să ajungă direct la final, cât mai repede posibil. Ai grijă să te laşi greu.

– Mă are deja.

– Nu, nu te are. Nu-i ceda prea uşor. Un bărbat ca ăsta trebuie să aibă impresia că o fată ca tine e ceva ce nu e.

Floriana era oripilată.

– O să fiu fecioară în ziua nunţii mele, dacă asta vreţi să spuneţi.

– Bineînţeles că o să fii. Totuşi, ăsta e momentul în care ai nevoie de o mamă care să-ţi spună povestea cu barza.

– Dar vă am pe dumneavoastră, Signora Bruno.

– Ştiam eu că trebuie să am un rost în viaţă. Dacă nu mi-a fost dat să mă căsătoresc eu însămi cu un prinţ, mi-e sortit să mă asigur că tu o faci.

– Când o să mă căsătoresc cu el, o să veniţi să locuiţi cu mine în La Magdalena.

– O, Doamne. O să mor fericită. S-a ridicat gemând. Ei, se crapă de ziuă. Nu pot sta în capot toată dimineaţa. Sunt treburi de făcut – şi cretinul ăla iar şi-a udat prea mult muşcatele.

Femeia a plescăit din limbă.

Floriana stătea întinsă în pat, cu toate hainele pe ea, dar era prea entuziasmată pentru a dormi. Rememora iar şi iar evenimentele din acea noapte, stăruind asupra sărutului şi închizând ochii pentru a-l retrăi. Dante se întorsese şi o iubea; nimic nu mai conta pe lume. Îl auzea pe tatăl ei sforăind în camera alăturată. Ce bărbat inutil şi egoist era! Tânjea să aibă un părinte care s-o iubească sincer, căruia să-i poată împărtăşi cele mai intime gânduri şi dorinţe ale ei. Un părinte de care să poată fi mândră. Dar nimic n-avea s-o convingă să i-l prezinte pe Elio lui Dante.

Dante şi-a făcut apariţia la micul dejun de pe terasă, unde o masă rotundă fusese aşezată la umbră. Mama lui sorbea dintr-o cafea, ascunsă sub o pălărie mare de soare, pielea ei albă strălucind din pricina cremei hidratante, iar ochii fiindu-i ascunşi în spatele unor ochelari de soare uriaşi. Giovanna stătea somnoroasă, ciugulind pâine prăjită, în vreme de Damiana bea cafea şi mânca dintr-un bol cu fructe. Beppe patrona masa ca un rege, observând urmele petrecerii de la înălţimea impresionantă a terasei.

Echipa se întorsese deja pentru a demonta cortul şi a lua mesele şi scaunele – împreună cu oaspetele care adormise într-un colţ. Până seara grădinile aveau să revină la vechea lor perfecţiune, iar vederea către parc urma să fie, din nou, netulburată.

– A, fiul meu, a exclamat Beppe. Vino, stai lângă mine şi spune-mi cum ţi s-a părut petrecerea.

Un valet i-a tras scaunul. Dante s-a aşezat şi a cerut o cafea neagră.

– M-am distrat de minune, *papà*.

Tatăl lui radia de mândrie.

– Bravo. Nimeni nu dă o petrecere ca mine. Vreo fată care să merite menţionată?

Dante a ezitat. Singura fată pe care voia s-o menţioneze era de nemenţionat.

– Multe.

Beppe şi-a bătut fiul pe spate.

– Ăsta-i băiatul meu! Multe.

Valetul i-a turnat lui Dante o ceaşcă de cafea, tocmai când micul dejun le-a fost întrerupt de un apel telefonic. Beppe a dispărut să răspundă în biroul lui.

– Deci, fetelor, pentru voi cum a fost? a întrebat Dante.

– A fost magic, a spus Damiana, înviorându-se, acum că tatăl ei plecase.

– A fost cea mai grozavă noapte din viaţa mea, s-a entuziasmat Giovanna.

– Am văzut că şi Costanza a fost aici, a spus Dante cu grijă. A crescut, nu-i aşa?

– Dar micuţa Floriana n-a venit, a intervenit mama lui cu tristeţe. Nu pot spune că n-am fost dezamăgită.

Dante era surprins.

– Ai invitat-o?

– De ce să n-o fi făcut? Zău aşa, Dante, eşti la fel de rău ca taică-tău. E adorabilă şi ţin extrem de mult la ea.

– Ştii unde locuieşte?

– Şi ce dacă stă într-o casă modestă din Herba – de ce ar trebui asta să conteze? De fapt, nu ştiu unde locuieşte, aşa că i-am transmis invitaţia prin mama Costanzei.

Lui Dante nu i-a luat mult să-şi dea seama ce se întâmplase.

– Mă îndoiesc că femeia aia i-a dat-o.

Violetta şi-a scos ochelarii.

– Ce vrei să spui?

– E teribil de snoabă.

– Chiar crezi că ar fi în stare de aşa o răutate?

– Absolut.

Chipul Violettei s-a relaxat într-un zâmbet.

– Sper că e vorba de o greşeală, nu de o nepoliteţe. Mi s-a părut mie ciudat că Floriana n-a venit.

– I-ar fi plăcut la nebunie să vină, a liniştit-o Damiana. Adoră locul ăsta şi te adoră pe tine, mamă. Eşti părintele pe care nu l-a avut niciodată.

– Sunt sigură că mama Costanzei n-a făcut-o intenţionat, a spus Giovanna. Poate că doar a uitat sau a pierdut-o.

– Poate, a spus Violetta, golindu-şi ceaşca de cafea. Oricum, n-o s-o întreb nimic. Sunt sigură că e doar o greşeală nevinovată. Dar o să-i spun Florianei că n-a fost exclusă. Dacă n-a primit plicul, va fi rănită că n-a fost invitată. Vine azi împreună cu prietena ei, Costanza?

– Nu ştiu, a spus Giovanna. Eu am invitat-o pe Costanza şi n-a zis nimic de Floriana.

– Sunt sigură că o să vină, a spus Damiana. De obicei vin împreună, nu-i aşa?

Dante a rămas tăcut şi le-a lăsat pe femei să discute în continuare probabilitatea ca Floriana să apară pentru a înota în piscină, el ştiind deja că fata va veni. Se întreba ce-ar zice părinţii lui despre faptul că el o curta. Mama lui o adora, însă ar fi considerat-o îndeajuns de bună pentru fiul ei?

S-a uitat la ea din cealaltă parte a mesei. Violetta se născuse într-o familie de condiţie medie din Veneţia. Visătoare şi idealistă, era o femeie

care, asemenea lui, iubea natura şi animalele, considerând că toate fiinţele sunt egale în ochii lui Dumnezeu. Cât de ciudat era că alesese să se mărite cu Beppe, un bărbat provenit din clasa muncitoare, care îşi părăsise căminul din Torino pentru a-şi construi averea la Milano, fabricând ambalaje pentru alimente şi băuturi.

Erau doi oameni complet diferiţi: unul puternic, altul fragil; unul însetat de putere, celălalt nefrământat de ambiţii; unul zgomotos şi pompos, celălalt tăcut şi modest. Pentru Beppe, reputaţia şi statutul social erau cele mai importante; pentru Violetta, inima conta cu adevărat. Era foarte frumos să ai idealuri, să-i accepţi pe oameni pentru adevărata lor natură şi nu pentru puterea lor, dar, dacă ar fi fost pusă la încercare, ar fi putut într-adevăr ea să trăiască după ideile astea? Pentru moment, Floriana trebuia să rămână un secret pe care Dante să-l păstreze pentru sine.

După micul dejun, tânărul a intrat în casă, cu intenţia de a urca la el în cameră, când a dat nas în nas cu Zazzetta, în salon. Omuleţul i-a zâmbit – un zâmbet strâmb, care îi dezvăluia un canin ascuţit, puţin mai lung decât ceilalţi, ca al unui lup.

– Bună dimineaţa, Dante, a spus el, făcând o plecăciune abia simţită.

– Zazzetta, a răspuns el.

Niciodată nu-l plăcuse pe omul bun la toate al tatălui său. Ceva nu mirosea a bine la el.

– Tatăl tău vrea să te vadă.

– Acum?

– Dacă n-ai altceva mai bun de făcut...

Dante s-a zbârlit. Zazzetta ştia că n-are altceva mai bun de făcut. L-a înjurat în barbă şi a intrat în birou, urmat în tăcere de sfătuitorul înveşmântat în negru.

– A, Dante, intră, a spus tatăl lui, punându-şi jos stiloul şi ridicând privirea din documentul pe care tocmai îl semna. Gata, Zazzetta.

Şi-a tamponat semnătura cu o sugativă şi i-a întins hârtia. Bărbatul a pus-o cu grijă în servieta din piele neagră pe care o purta cu sine şi s-a strecurat afară, închizând uşa în urma lui.

– Hai să vorbim despre viitorul tău.

Beppe nu era bărbatul care să piardă vremea făcând conversaţie.

– Ţi-ai terminat studiile, ucenicia, şi m-ai făcut mândru, Dante. Mie nu mi s-au oferit niciodată oportunităţile pe care le-ai avut tu.

– Ştiu şi sunt recunoscător, tată.

– Te-ai întrecut pe tine. Şi-a privit fiul cu satisfacţie. Tu eşti tot ce mi-am dorit vreodată de la un fiu. Eşti chipeş, inteligent, sportiv şi abil. Ai moştenit tot ce era mai bun de la mine şi de la mama ta. Noroc că n-ai moştenit şi defectele ei, nu?

– Defectele ei?

– Ce pari aşa alarmat? Nimeni nu e perfect. Dacă ai fi avut firea blândă a mamei tale, nu mi-ai fi fost de nici un folos.

– Firea ei blândă e un avantaj pentru o femeie.

– Într-adevăr. Dar pentru un bărbat e un punct slab, iar în lumea afacerilor nu există loc pentru slăbiciuni. Eu nu mi-am făcut milioanele fiind bun şi blând, ci viclean şi înspăimântător. Aşa cum foarte bine spunea Machiavelli: frica e singura cale prin care un om impune respect. Aşadar, Dante, mi te vei alătura la Milano pe data de întâi septembrie.

Tânărul n-a fost surprins de planurile tatălui său. De fapt, ştiuse întotdeauna că se aşteaptă de la el să intre în afacerea familiei. Totuşi, s-a simţit cuprins de teamă, de parcă o uşă grea cu gratii tocmai s-ar fi închis în calea libertăţii sale.

– O să fiu mai liniştit ştiind că fiul şi moştenitorul meu o să preia frâiele după retragerea mea. Nu mi-am clădit averea pentru a i-o transmite unui om din afară. Deci, ce zici?

Bărbatul nu se aştepta la un refuz.

– Sunt pregătit, tată, a răspuns Dante cu îndoială.

– Bravo! Acum, ce-ai zice de un meci de tenis, hm? Oi fi tu mai tânăr şi mai în formă decât mine, dar eu am şiretenia unei vulpi bătrâne.

Au jucat un set pe zgura grasă a terenului de tenis, asistaţi de Piero şi de Mario, copiii şoferului, care erau nişte excelenţi băieţi de mingi. Pe la jumătatea setului, când Dante era în avantaj şi se pregătea să servească, a

văzut-o pe Giovanna intrând în grădină, însoţită de Costanza. Inima i-a crescut la gândul că o va întâlni pe Floriana şi a avut un serviciu imparabil, evitând reversul tatălui său. Beppe nu prea ştia să accepte înfrângerile şi a înjurat furios, aruncându-şi racheta în aer. Totuşi, neatenţia l-a făcut pe Dante să joace mai slab, tânărul fiind cu un ochi la grădină, în căutarea Florianei.

– Vezi, încă mă mai ţin bine, l-a tachinat Beppe, când Dante a mai aruncat încă o minge în fileu.

Nerăbdător să termine şi să-şi găsească iubita, el s-a concentrat, s-a adunat şi, într-un târziu, şi-a bătut tatăl cu 6 la 4. Beppe a pierdut cu eleganţă, pentru că scorul nu era unul ruşinos. I-a strâns mâna fiului său, bătându-l ferm pe spate.

– Sper că eşti la fel de impresionant în sala de consiliu pe cât eşti pe terenul de tenis.

– O să dau tot ce pot, l-a asigurat Dante.

– Sunt sigur că aşa o să faci.

Apoi Beppe l-a remarcat pe Zazzetta care se furişa printre măslini, îndreptându-se către ei.

– Ce mai e acum, Zazzetta?

Dante i-a lăsat împreună, vorbind în şoaptă şi cu capetele apropiate, ca doi conspiratori. Le-a găsit pe fete lângă piscină, dar nici urmă de Floriana.

– Am venit singură, i-a explicat Costanza când el a întrebat-o despre prietena ei.

Dante a remarcat că era mai încrezătoare, se ţinea dreaptă, iar privirea îi era mai sigură.

– N-a vrut să vină?

– Nu ştiu. Nu m-am întâlnit cu ea, a răspuns Costanza nepăsătoare.

Dante s-a încruntat.

– Ei bine, Noapte Bună vrea s-o vadă, a spus el, îndreptându-se spre treptele săpate în stâncă.

Dacă nu avea să vină singură, se va duce el s-o aducă.

capitolul 24

Dante s-a urcat în maşina sa Alfa Romeo Spider, argintie, primită cadou de la tatăl său la întoarcerea din America. Noapte Bună a sărit pe bancheta din spate şi s-a aşezat, cu limba afară, gata pentru o nouă aventură. Cu capota coborâtă şi cu vântul răvăşindu-i părul ud, Dante a mers vâjâind printre chiparoşi, către poartă. Era îndeajuns de dibaci pentru a remarca o schimbare în aerul din jurul Costanzei. Nu era o coincidenţă faptul că Floriana nu venise la petrecere şi nici nu fusese invitată astăzi să-şi însoţească prietena. Era exclusă în mod deliberat. Ei bine, o să le arate el. A strâns de volan cu hotărâre şi a condus în josul coastei, către Herba. În doar câteva minute străbătea străzile dintre vechile clădiri, făcându-le cu mâna localnicilor care se holbau uimiţi la superba maşină.

A parcat chiar în faţa casei de pe Via Roma şi a sunat la poartă. Când a văzut că nimeni nu apare, a mai sunat încă o dată. În sfârşit, vocea morocănoasă a unei bătrâne s-a făcut auzită de cealaltă parte a uşii.

– Bine, bine, vin. Ai răbdare.

Poarta s-a deschis, şi chipul rotund al unei femei în vârstă, pe care Dante a luat-o drept Signora Bruno, şi-a făcut loc prin deschizătură. Când l-a văzut pe tânăr, ea l-a recunoscut numaidecât. Ochii lui chiar aveau culoarea unei mări tropicale. A deschis larg poarta, zâmbindu-i dulce.

– Am venit după Floriana. E aici?

Privirea lui rătăcea prin curte.

– Nu, a plecat cam acum jumătate de oră.

– Ştiţi unde s-a dus?

– Am presupus că a plecat să se vadă cu tine.

Frustrarea i-a întunecat chipul lui Dante.

– Bănuiesc că n-o ia pe şosea.

– Bineînţeles că nu. O ia pe scurtătură, printre maci.

– Mulţumesc, signora, mi-aţi fost de mare ajutor.

– Signora Bruno, a spus ea, prezentându-se. Sunt ca o mamă pentru Floriana. Aşa am fost decât a dispărut Loretta împreună cu frăţiorul copilei.

Dante era uimit.

– Floriana are un frăţior?

– Avea un frăţior.

– Nu mi-a spus niciodată.

– Păi, nici n-o s-o facă. E prea dureros, iar copiii au un fel de a bloca amintirile urâte. Dumnezeu ştie ce s-o fi ales de ei acum.

– E nespus de crud să alegi un copil în detrimentul altuia. Ce soi de femeie poate face aşa ceva?

– Una foarte egoistă. Bănuiesc că vânzătorul ei de roşii n-a vrut un copil mai mare. Micuţul Luca era foarte dulce, iar Floriana îl adora.

– Cum îl chema pe vânzătorul de roşii?

Signora Bruno a remarcat sclipirea decisă din ochii lui şi i-a pus o mână grăsulie pe piept.

– Nu te băga acolo, Dante. Ştiu că vrei să repari totul, dar nu vei putea. Sunt plecaţi de multă vreme. Dacă Loretta ar fi vrut să se întoarcă şi s-o caute, ar fi putut oricând s-o facă. Ştie unde se află. Dar nu vrea, nu-i aşa? Este mai bine ca Floriana să-şi uite trecutul şi să se concentreze pe viitor. Este o tânără deşteaptă şi hotărâtă. Păcat că mama ei n-o poate vedea acum, ar fi fost tare mândră de omul în care s-a transformat fetiţa ei, în ciuda tuturor obstacolelor.

– E norocoasă că vă are, signora.

– Ştiu. A alungat complimentul cu o fluturare a mâinii. O să-mi culeg răsplata în rai, fără îndoială.

Dante a urcat iar şoseaua, cu gândul la răutatea Lorettei şi a vânzătorului de roşii care o ademenise departe de casă. Ar fi dat orice să-i

găsească. Adevărul era că *putea* să dea de ei. Tot ce trebuia să facă era să-i ceară lui Zazzetta, iar treaba era ca şi făcută. Nu se îndoia de capacităţile acelui omuleţ dubios. Dar poate că Signora Bruno avea dreptate. La ce-ar fi folosit? De ce să zgândărească povestea şi s-o facă pe Floriana să se simtă, din nou, respinsă?

În vreme ce conducea către porţile domeniului La Magdalena, Noapte Bună a început să latre. Mai întâi Dante a crezut că animalul se bucură de întoarcerea acasă, dar apoi a văzut silueta cunoscută a Florianei urcând încet coasta dealului, către intrare. Purta o rochiţă de vară înflorată şi sandale, părul îi flutura pe umeri şi ducea cu ea un buchet de maci şi o sacoşă micuţă din pânză groasă. El a claxonat, iar fata a ridicat privirea, punându-şi mâna streaşină la ochi.

Noapte Bună a sărit din maşină şi a luat-o la goană pe cărare pentru a-i ieşi în întâmpinare, mai-mai s-o răstoarne când s-a izbit de picioarele ei.

În clipa următoare, Dante o strângea în braţe şi o săruta.

– Unde-ai fost? a întrebat el, îngropându-şi faţa în gâtul ei.

– Am fost mai întâi pe la Costanza.

– E deja aici.

– M-am gândit eu.

El a privit-o în ochi.

– Nu te-a invitat să mergi cu ea?

– Nu-mi pasă. Uite ce maşină arătoasă ai!

– Vii la o plimbare?

– Mi-ar plăcea la nebunie. Pun pariu că merge foar-te repede.

– Dacă ar merge prea repede, Noapte Bună ar putea să cadă din maşină.

– Dragul de Noapte Bună! L-a mângâiat cu afecţiune. A devenit cel mai bun prieten al meu cât timp tu ai fost plecat. Uite, începe să încărunţească în jurul boticului.

– Îmbătrâneşte.

– Dar încă mai e iute şi agil.

Ca şi când ar fi vrut să-i arate că are dreptate, câinele a luat-o în pas săltat pe potecă, spre maşină.

Înăuntru mirosea a piele nouă, încălzită de soare. Noapte Bună a sărit din nou pe bancheta din spate, dând din coadă nerăbdător. Floriana s-a strecurat pe scaunul din dreapta, trecându-şi degetele peste bordul de lemn.

– E o maşină uimitoare, Dante.

– Tata mi-a cumpărat-o.

– Câtă generozitate din partea lui.

Dante a rânjit cu un aer cinic.

– Generozitate, da. Dar mă vede ca pe o prelungire a lui, aşa că e aproape ca şi cum şi-ar oferi *lui însuşi* o maşină nouă.

A pornit motorul. Acesta a urlat ca un leu, apoi vehiculul a început să accelereze pe şosea, lăsând mult în urmă porţile domeniului La Magdalena. Noapte Bună s-a pitit pe bancheta din spate în vreme ce maşina zbura. Floriana râdea acoperind huruitul şi dându-şi capul pe spate, în vreme ce vântul îi flutura prin păr. După ce a făcut o demonstraţie de viteză, Dante a încetinit astfel încât să poată sta de vorbă.

– Ai fost invitată la petrecerea de ieri-seară, a spus el solemn.

– Ba nu, n-am fost, a răspuns ea. Dar nu mă su-păr, sincer.

– Nu, m-ai înţeles greşit. Ai fost invitată. Mama ţi-a trimis o invitaţie, dar i-a dat-o contesei.

Floriana a devenit serioasă.

– Vrei să spui că tot timpul a existat o invitaţie pen-tru mine?

– Da. Cred că mama Costanzei a uitat să ţi-o dea.

– Pun pariu că aşa a fost, a replicat Floriana pe un ton care lăsa de înţeles că nu credea o iotă. S-a întors pentru a se uita la peisajul pe lângă care treceau. Femeia aia nu m-a plăcut niciodată.

– E geloasă, asta-i tot.

– Mă priveşte de sus. Dar sunt obişnuită şi nu-mi pasă. Ce rău poate să-mi facă?

– Nu-ţi poate face nici un rău. El i-a luat mâna peste schimbătorul de viteze. De acum eşti cu mine, Floriana, şi nimeni nu te va mai răni vreodată.

Costanza a rămas surprinsă când Floriana a coborât spre piscină împreună cu Dante. Brusc a cuprins-o vinovăţia, dorindu-şi să nu fi fost atât

de capricioasă şi de rea, excluzând-o.

– Uite pe cine am cules de pe drum, a spus Dante cu un zâmbet triumfător.

Apoi a intrat în vestiar pentru a-şi pune costumul de baie.

Costanza s-a repezit spre Floriana, încercând cu disperare să se scuze.

– Îmi pare rău, Floriana, a spus ea cu o voce slabă. Mă aşteptam să fii deja aici.

Tânăra i-a alungat scuzele cu o ridicare din umeri.

– Cum a fost petrecerea?

Costanza s-a încruntat.

– A fost minunată. Mi-aş fi dorit atât de mult să fii şi tu acolo.

– Am fost invitată, să ştii, dar mama ta a uitat să-mi dea invitaţia. O simplă greşeală.

– Mama mea?

Costanza s-a uitat lung la ea, nevenindu-i să creadă.

– Eşti sigură?

– Foarte. Signora Bonfanti a zis că i-a dat-o mamei tale, ea urmând să mi-o transmită mie.

– Nu pricep. Atunci de ce nu ţi-a dat-o?

– E clar că n-a vrut să vin.

Costanza părea oripilată, iar Floriana a luat-o de mână ca s-o liniştească.

– E OK, înţeleg. Nu sunt din lumea voastră, Costanza. Nu vă condamn, dar n-am să pretind c-o plac pe ma-ma ta.

– Vrei să-i zic ceva?

– Nu.

Costanza a răsuflat uşurată – gândul de a-şi înfrunta mama o speria de moarte.

– Las-o baltă. Nu mai contează. Ce s-a făcut nu se mai poate desface.

Floriana a zâmbit, iar Costanza a fost mulţumită să vadă că ea îşi recăpătase spiritul de luptătoare.

– Vino să înoţi. Eu şi Giovanna vrem să vedem câte ture de bazin putem face pe sub apă.

– Tu câte poţi face?

– Una şi jumătate.

– Iar Giovanna?

– Două.

– Deci eu o să fac trei.

Şi Floriana s-a îndreptat cu paşi hotărâţi către vestiar, pentru a se schimba în costumul de baie.

Dante s-a aruncat în piscină şi a făcut câteva ture de bazin. Când Floriana şi-a făcut apariţia într-un costum de baie albastru-deschis, el s-a oprit din înotat şi a început să calce apa ca să se uite la ea. Formele fetei se dezvoltaseră în cei cinci ani cât fusese plecat. Avea talia îngustă, şoldurile mai late, coapsele mai pline, iar sânii îi erau grei şi rotunzi. Nu mai era copila de la care îşi luase rămas-bun, ci o tânără pe cale să devină femeie. A simţit acel cunoscut fior de excitare în zona intimă şi a înotat pentru a o întâmpina.

Floriana a sărit în apă. Când a scos capul ca să respire, Dante era chiar lângă ea, zâmbindu-i larg. Ar fi vrut s-o strângă în braţe şi s-o sărute pasional, dar s-a abţinut pentru că nu erau singuri. În schimb, i-a şoptit dorinţa lui la ureche, apoi a tras-o iar sub apă, unde îi putea fura un sărut fără să fie văzuţi.

Damiana a venit să se bronzeze împreună cu nişte prieteni şi, curând, piscina se umpluse cu tineri care se jucau în apă, beau sucuri întinşi pe şezlonguri şi sporovăiau în lumina soarelui. Costanza se distra cu Giovanna. Au încercat s-o includă şi pe Floriana, dar, după ce le-a dovedit tuturor că ea îşi putea ţine respiraţia sub apă mai mult ca oricine, aceasta a înotat pentru a i se alătura lui Dante. Costanza n-a fost surprinsă. Ştia că Floriana e îndrăgostită de el şi că tânărul o îndrăgise mereu. Nu i-a dat prin cap că sentimentele fetei erau împărtăşite.

Când au urcat pentru masa de prânz, Violetta s-a bucurat nespus s-o revadă pe *orfanella*, aşa cum era ea cunoscută în familie. A luat-o în braţe şi

a sărutat-o voioasă.

– Îmi pare atât de rău pentru încurcătura cu invitaţia ta, Floriana, a spus ea, părând sincer necăjită din pricina asta. I-am dat-o contesei pentru că nu ştiam unde stai. E doar vina mea, ar fi trebuit să te întreb sau să ţi-o fi dat personal. Mor de ruşine la gândul că ai fi putut crede că nu te-am vrut.

– Mi-ar fi plăcut le nebunie să vin, dar sunt fericită că n-am fost uitată, a răspuns Floriana din toată inima.

Dante a luat-o de după umeri.

– Acum e aici, a spus el şi doar mama lui i-a sesizat tonul neobişnuit al vocii.

I-a privit pe cei doi stând împreună şi aproape că a văzut vibraţiile dintre ei, ridicându-se precum căldura care se înalţă în miezul verii de pe o şosea încinsă.

Beppe a stat în capul mesei şi a făcut mare caz de prezenţa Costanzei. Floriana stătea vizavi de el, dar bărbatul nu i-ar fi dat atenţie nici dacă ar fi stat la dreapta lui. Costanza era fiică de conte şi nepoată de prinţ, iar asta era tot ce conta. Dante şi Floriana se purtau de parcă ar fi fost singuri la masă. Cu capetele apropiate, discutând şi râzând ca doi vechi prieteni, nu mai aveau ochi pentru nimeni altcineva. Violetta şi-a privit fiul cu interes şi cu o oarecare tristeţe, pentru că nu exista nici o şansă ca această tânără iubire să se transforme în ceva mai important. S-a gândit la averea şi poziţia socială a soţului ei, meditând la forţa separatoare a banilor. Cândva, Floriana ar fi fost acceptabilă. Acum, Beppe va pune ochii pe o fată cum era Costanza.

În acea după-amiază, Dante i-a dat iubitei sale o lecţie de tenis. Giovanna i-a împrumutat fetei o pereche de tenişi şi o rachetă, apoi s-a întors la piscină pentru a sta la soare împreună cu Damiana, Costanza şi prietenii lor. Rămaşi singuri pe teren, Dante s-a aşezat în spatele ei, înconjurând-o cu braţele, arătându-i cum să ţină racheta. Şi-a înfăşurat degetele pe mâner, dar buzele i-au alunecat pe gâtul Florianei şi a sărutat-o acolo unde pielea ei era fină şi caldă. Ea a început să râdă şi s-a scuturat în joacă, pentru a-l alunga.

– Se presupune că-mi dai o lecţie.

– Îţi dau. O lecţie de dragoste.

– *Stupido!*

– Nu mă pot abţine, eşti prea delicioasă.

– Deci, o ţin aşa. Când pot să lovesc mingea?

– Îmi place curajul tău, a spus el, nedorind să-i dea drumul. Pentru fiecare ratare, primesc un sărut.

– Te aştepţi să fiu complet lipsită de coordonare.

– Mă bazez pe asta.

– Dar dacă am un talent înnăscut?

– O să mi le revendic cu forţa!

– Dante!

El a ridicat din umeri.

– Pentru că pot.

Tânărul a mers de cealaltă parte a fileului. Floriana şi-a ridicat racheta, hotărâtă să-i arate că nu are de gând să se lase aşa uşor. Dante i-a aruncat mingea. Fata a privit-o sărind, şi-a tras înapoi racheta şi a lovit-o.

– Se pare că am un talent înnăscut, a spus ea, zâmbindu-i triumfătoare.

– Norocul începătorului.

– Mai încearcă o dată.

A zvârlit încă o minge. Ea şi-a tras racheta înapoi şi a lovit-o. Dante a făcut o faţă lungă.

– Aşa nu merge.

– Eşti doar un foarte bun profesor.

Tânărul a mai aruncat o minge, de data asta pentru reverul ei şi Floriana a ratat.

– Nu m-ai învăţat lovitura asta!

– Regulile sunt reguli şi trebuie să-mi dai un sărut!

Jubilând, el a sărit peste fileu şi a ridicat-o în sus, apăsându-şi buzele pe ale ei.

– Dacă faci asta de fiecare dată când ratez, n-o să mai învăţ niciodată să joc, a protestat ea, trăgând aer în piept.

– Nici nu mi-am propus aşa ceva.

– Nu?

– Nu, am vrut doar să rămân singur cu tine.

– Nu există şi căi mai simple să faci asta?

– Nu mi-a dat prin minte vreuna.

– Mie da.

A lăsat-o jos, iar ea l-a luat de mână.

– Hai la o plimbare.

Coborând spre plaja pe care o cunoştea atât de bine, Floriana l-a condus într-un golfuleţ ferit de vânt. S-au aşezat acolo unul lângă altul, privind bărcile cu motor care despicau apa în depărtare.

– Acum chiar că te am numai pentru mine, a spus el, luând-o în braţe.

De data asta fata n-a mai protestat. L-a cuprins şi ea în braţe, lăsându-l s-o sărute.

În acea seară, pe când Floriana şi Costanza traversau câmpul cu maci, fericirea fetei se reflecta în mersul ei, făcând-o să salte la fiecare pas. Chipul îi strălucea, iar braţele i se legănau în voie pe lângă corp. Din când în când se apleca pentru a culege florile sălbatice care creşteau printre ierburi.

Costanza încă îşi mai făcea griji din pricina invitaţiei pierdute. Să fi fost, totuşi, mama ei *chiar* atât de vicleană? Ce rău ar fi făcut Floriana dacă ar fi venit la petrecere? Nu înţelegea deloc, şi totuşi se simţea îngrozitor de vinovată, de parcă, într-un fel, ea însăşi conspirase împotriva prietenei sale. Îşi regreta decizia de a renunţa la Floriana şi s-a hotărât să se revanşeze faţă de ea cu prima ocazie.

– Sunt îndrăgostită, a oftat Floriana, incapabilă să-şi ascundă sentimentele.

– Ştiu că eşti, a răspuns Costanza.

– Iar el mă iubeşte la rândul lui.

– Păi ţine foarte mult la tine. Ştiu şi asta.

– Nu, mă iubeşte. Mi-a spus-o.

Costanza s-a oprit în loc.

– Ce? Ţi-a spus că te iubeşte?

– Da. Noaptea trecută am venit să spionez de pe zid, iar el m-a găsit acolo. Ne-am plimbat şi am stat de vorbă ore în şir, apoi... S-a înroşit, aproape temându-se să rostească vorbele. M-a sărutat.

Costanza a fost uluită.

– Te-a sărutat?

– Da. A fost divin!

Floriana a început să se învârtă, cu braţele întinse.

– Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile şi mi-a răspuns. Îl iubesc pe Dante. Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc şi nu-mi pasă cine o ştie.

Molipsindu-se de la exuberanţa prietenei sale, Costanza a început să râdă.

– Nu-mi vine să cred. Dar e atât de mare faţă de tine.

– Ce contează? Dragostea n-are limite!

– Ai dreptate. Nu contează. Dacă şi el te iubeşte, atunci o să te măriţi cu el. O să ai o cutie cu bijuterii mult mai mare decât a mamei.

Gândul ăsta i-a dat Costanzei o satisfacţie ciudată.

– Nu vreau o cutie cu bijuterii. Îl vreau doar pe *el*. N-am nimic în afară de iubire şi sunt cea mai fericită fată din lume.

Costanza a luat-o pe Floriana de mână şi au alergat amândouă pe câmp.

– Atunci o să-l ai! a strigat ea şi au început să râdă până când au rămas fără suflare şi au fost nevoite să se oprească.

Costanza şi-a însoţit prietena la biserică. Voiau să aprindă fiecare câte o lumânare, Floriana pentru a mulţumi, Costanza din pricina remuşcării. Niciodată nu avea să-şi mai trădeze prietena, aşa să-i ajute Dumnezeu. Padre Ascanio era în amvon, pregătindu-se pentru slujbă, urmat, din umbră, de părintele Severo, sacristanul. Când le-a văzut pe fete, s-a îndreptat către ele pentru a le saluta, măturând din mers podeaua cu poalele sutanei. Întotdeauna veghease asupra Florianei, aceasta fiindu-i datoria ca păstor al turmei. În fiecare săptămână o asculta în confesional cum îşi destăinuia speranţele şi visurile, cu inima atât de plină de credinţă şi spiritul de nezdruncinat. Acum, văzând-o cum îşi aprinde lumânarea cu ochii închişi,

cu o expresie de beatitudine pe chip, preotul şi-a dat seama că ceva bun se întâmplase.

– Salutare, copilele mele, a spus el blând.

– Bună seara, Padre Ascanio, a spus Costanza.

Fata s-a înroşit vinovată şi a coborât privirea, aşteptându-se ca părintele să-i cunoască cele mai intime gânduri.

Floriana şi-a sfârşit rugăciunea şi a deschis ochii.

– Bună seara, părinte.

– Dumnezeu este încântat de fericirea ta, a spus el cu un zâmbet.

– Sunt fericită, părinte, a răspuns fata. Sunt şi recunoscătoare. Domnul a răspuns rugăciunilor mele.

Părintele Ascanio s-a încruntat. Să se fi întors mama ei după atâţia ani? Sau să-i fi împărtăşit tânărul Dante Bonfanti dragostea? Părintele Ascanio cunoştea toate secretele din Herba – iar părintele Severo le ştia pe toate ale lui.

– Dante mă iubeşte, părinte.

Strălucea atât de tare, încât preotul nu s-a putut abţine să nu se bucure pentru ea. În sfârşit, Dumnezeu o privise cu bunăvoinţă pe fetiţa Lui. Totuşi, bucuria îi era umbrită de o presimţire rea. Relaţia lor avea puţine şanse şi, cu siguranţă, nu ar fi fost privită cu ochi buni de familia lui Dante.

– Trebuie să te rogi lui Dumnezeu să te îndrume, copila mea.

– Deja mă îndrumă, părinte. Datorită Lui am ajuns aici.

Preotul le-a privit pe cele două fete ieşind în lumina soarelui şi a clătinat din cap.

– Părinte Severo, mă tem că asta n-are să se termi-ne bine.

– Într-adevăr, a răspuns acesta, tamponându-şi capul chel cu o batistă.

Până şi el putea simţi izul de alcool din propria sudoare. Spera să se poată baza pe nasul slab al părinte-lui Ascanio.

– Mă tulbură gândul că inima Florianei s-ar putea frânge din nou, a continuat preotul.

Părintele Severo a dat din cap.

– Totuşi, o să fiu aici să adun cioburile şi să le lipesc la loc. Tatăl ei s-a înhăitat cu Diavolul şi nu te poţi baza pe el. Ne are doar pe noi.

– Îşi are credinţa, a mai spus părintele Severo.

– Este foarte puternică. Dar să fie oare destul de rezistentă încât să mai îndure încă o suferinţă? Nu ştiu. O să mă rog pentru ea.

– Şi eu mă voi ruga, a încuviinţat părintele Severo. Cu ardoare.

În acea seară Costanza a luat cina în sufragerie, împreună cu părinţii ei. Mama ei îi tot dădea zor cu petrecerea, comentând extravaganţa întregului eveniment şi povestind despre noii prieteni pe care şi-i făcuse. Fata n-a pomenit nimic de Floriana, dar gândul la ea nu-i dădea pace. Dacă mama ei ar şti că Dante o sărutase şi îşi mărturisise dragostea, ar fi oripilată. Aproape că ar fi meritat s-o aţâţe doar ca s-o vadă cum se zvârcoleşte, dar teama i-a întrecut tentaţia, aşa că a tăcut. Nu trebuie să poarte războaiele Florianei în locul acesteia; ea era mai mult decât capabilă să se lupte singură.

Dante s-a oprit în faţa casei Florianei în maşina lui Alfa Romeo Spider şi a claxonat. Signora Bruno s-a repezit să iasă şi să admire bijuteria pe patru roţi, trecându-şi mâinile peste caroseria care strălucea de parcă ar fi fost făcută din argint curat. Copiii se înghesuiau să se uite mai bine, îndemnându-se unul pe altul s-o atingă.

Dante l-a observat pe cel mai mic dintre ei, care se ridicase pe vârfuri în spatele gloatei, şi i-a făcut semn să vină mai aproape.

– Vrei să stai înăuntru? l-a întrebat el, iar băieţelul a încuviinţat cu entuziasm.

Când Floriana a ieşit, l-a găsit pe Dante pe scaunul şoferului, cu copilul pe genunchi, arătându-i la ce foloseşte fiecare buton.

– Ai grijă cu Floriana, a spus Signora Bruno, făcându-i cu degetul lui Dante.

– Aveţi încredere în mine, va fi preţuită ca o bijuterie, a răspuns el, ridicându-l pe băieţel de pe genunchi şi lăsându-l pe pământ.

– O să aştept trează, a mai spus bătrâna în vreme de Dante pornea motorul.

Copiii s-au retras uimiţi. Floriana le-a făcut cu mâna, iar tânărul a mai claxonat încă o dată. Pe când conduceau încet pe stradă, cei mici îi urmau, ca o haită de câini jucăuşi.

– Unde mergem? a întrebat fata.

– Unde vrei tu.

– Hai să conducem pur şi simplu.

Ea l-a luat de mână, iar el i-a sărutat degetele.

S-au plimbat, în timp ce soarele apunea peste pâlcurile de măslini şi peste viile Toscanei. Lumina s-a înmuiat treptat, iar cerul a început să pălească, până când amurgul s-a lăsat de tot şi în zare s-a ivit strălucirea primei stele. Au găsit un mic restaurant şi au luat cina, mâncând paste acoperite de o pătură de sos de roşii. Flacăra lumânării devenea tot mai strălucitoare pe măsură ce ziua făcea loc serii, iar greierii îşi porneau concertul nocturn. Era târziu când s-au ridicat de la masă şi s-au îndreptat înapoi spre casă.

Dante a parcat maşina pe faleză, cu faţa către mare. Razele lunii formau o potecă de argint de-a lungul apei. A oprit motorul şi au rămas tăcuţi, privind frumuseţea care li se întindea în faţa ochilor. Multă vreme n-au spus nimic, iar liniştea li se părea la fel de confortabilă ca stelele şi luna de pe cer.

– Întotdeauna o să fie aşa, a zis el într-un târziu, trăgând-o mai aproape. Când o să fim bătrâni, o să stăm aici şi-o să vorbim despre copiii noştri. O să îmbătrâ-nim împreună.

– Şi-o să le spunem cum ne-am cunoscut.

– Da, o să le povestim despre *piccolina* mea care îşi vâra nasul printre gratii pentru a se uita cu dor la casă şi la grădinile ei.

– O să fiu o mamă bună, a spus ea gânditoare. O să le ofer copiilor mei tot ce eu n-am avut vreodată.

El a sărutat-o pe frunte.

– *Eu* o să-ţi ofer ţie tot ce n-ai avut vreodată.

Floriana l-a privit cu ochi sclipitori.

– Deja ai făcut-o.

capitolul 25

Trecuseră două luni. Floriana era în continuare nevoită să muncească pentru a se întreţine şi pentru a-şi susţine tatăl din ce în ce mai adâncit în patima beţiei. În unele zile îşi ajuta mătuşa la spălătorie, în altele servea la mese în cafeneaua din Piazza Laconda. Nu era prea mândră ca să spele vase sau să dea cu mătura şi făcea orice pentru a câştiga banii cu care să cumpere mâncare sau haine, iar localnicii ştiau că o puteau chema în ultimul moment, dacă aveau nevoie să fie făcut ceva. Dante nu aflase nimic despre situaţia ei precară pentru că niciodată nu întâlnise pe cineva care să nu aibă de nici unele, iar Floriana nu i-a spus; i-ar fi fost tare ruşine să primească vreo pomană de la el.

Costanza îşi petrecea majoritatea zilelor în compania Giovannei, ori pe domeniul La Magdalena, ori în vreo altă casă frumoasă din împrejurimi. Vara se întindea într-un lung prânz festiv şi, curând, numele Giovannei aproape că nu mai era menţionat fără cel al Costanzei, de parcă cele două ar fi fost o pereche de păsări ornamentale, mereu împreună. Costanza nu se mai distrase niciodată atât de bine, iar propria fericire i-a permis să se bucure sincer pentru Floriana. Acum nu se mai întâlneau chiar aşa des pentru că *l'orfanella* era exclusă din toate evenimentele sociale importante, dar, când o făceau, Costanza îi urmărea idila înfloritoare cu plăcere şi o oarecare curiozitate.

Dante nu-şi putea ascunde iubirea. Voia să-şi petreacă fiecare clipă cu Floriana. Făceau plimbări cu maşina sau picnicuri pe plajă sau pur şi simplu stăteau pe iarbă în grădina cu sirene a mamei lui şi citeau cu voce tare, cu

Noapte Bună sforăind fericit lângă ei. Acelea erau seri magice, când greierii ţârâiau, păsările se adăposteau pentru noapte, lumina devenea blândă şi arămie, iar Floriana se scălda în acea frumuseţe, cât se poate de conştientă de binecuvântarea primită de la Dumnezeu.

Violetta urmărea dragostea de-o vară a fiului său cu o nelinişte crescândă. Era clar că cei doi erau topiţi unul după altul, ceea ce era emoţionant de urmărit, dar ea îşi făcea griji că Floriana va rămâne cu inima frântă când totul se va termina. În septembrie Dante avea să se întoarcă la viaţa reală din Milano, lăsând-o în urmă pe fată, singură şi părăsită.

N-a vorbit despre asta cu Beppe. Din punctul lui de vedere, idila celor doi nu era altceva decât una dintre multele aventuri de care Dante se va bucura de-a lungul vieţii, înainte să se aşeze la casa lui, cu o nevastă potrivită. Nu-l surprindea, nici nu-l interesa.

Însă nu toată lumea avea inima de piatră a lui Beppe. Părintele Ascanio anticipa catastrofa care le dădea târcoale, aşteptând momentul potrivit pentru a se năpusti şi a distruge, aşa că s-a hotărât să stea de vorbă cu Floriana, atunci când aceasta va veni să-şi aprindă lumânarea, ca în fiecare zi.

Fata avea un respect deosebit pentru preot, pe care îl cunoştea de când se ştia. Respectul îi era amestecat cu teamă şi veneraţie, deoarece bărbatul era cel mai bătrân din Herba şi cel mai apropiat de Dumnezeu. Când el i-a spus că vrea să-i vorbească, imediat s-a simţit vinovată şi a încercat să-şi dea seama cu ce greşise, în timp ce îl urma în micuţa capelă de la marginea bisericii, unde puteau discuta liniştiţi.

– Pari speriată, Floriana, i-a spus el, aşezându-se pe unul dintre scaunele de lemn din faţa altarului.

– Cred că am păcătuit cu ceva, dacă e nevoie să mă luaţi deoparte în felul ăsta.

Chipul lui bătrân s-a încreţit cu indulgenţă.

– Nu mai eşti un copil, Floriana. S-au dus zilele în care obişnuiai să sari de pe stânci şi să chiuleşti de la şcoală. Eşti o tânără cu frica lui Dumnezeu, pe cale să împlineşti şaisprezece ani şi sunt mândru de tine.

– Deci n-am făcut nimic rău?

– Absolut nimic.

– Atunci de ce-aţi vrut să mă vedeţi, părinte?

El a ezitat şi, în tăcere, i-a cerut îndrumare lui Dumnezeu; dragostea adolescentină era un lucru despre care nu ştia nimic. Umflându-şi nările, a inspirat adânc, apoi s-a aruncat în apa rece a raţiunii.

– Draga mea copilă, în absenţa unei mame care să te ghideze în vreme ce te îndrepţi cu paşi nesiguri spre maturitate, simt că mie, ca preot al acestei parohii, îmi revine sarcina de a-ţi da câteva sfaturi părinteşti.

Floriana a simţit cum i se strânge inima de teamă, pentru că şi-a dat seama pe loc că era vorba despre Dante. Părintele Ascanio i-a simţit spaima şi i-a luat mâna între degetele lui mari şi albe.

– Ştiu că tu şi cu Dante Bonfanti vă bucuraţi de o prietenie profundă.

– Da, părinte.

– Dar simt că nu mi-aş face datoria, aşa cum mi-o cere Dumnezeu, dacă nu ţi-aş vorbi despre imposibilitatea ei.

– Imposibilitate?

Părintele Ascanio a căutat cu frenezie puterea din interiorul lui, în vreme ce ochii Florianei se umpleau de lacrimi, care i se revărsau pe obrajii palizi.

– În septembrie el se va întoarce la Milano ca să lucreze pentru tatăl lui, iar viaţa ta va redeveni cum era. Eşti atât de tânără, draga mea, iar el are de acum douăzeci şi trei de ani, un bărbat...

Vocea i s-a stins pe măsură ce sufletul fetei se rupea chiar sub ochii lui.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar vreau să te scutesc de suferinţă, făcându-te să vezi adevărul.

– Dar, părinte, Dante mă iubeşte.

– Sunt sigur că aşa e. Dar chiar crezi că va obţine binecuvântarea tatălui său pentru a te lua de nevastă?

Floriana şi-a coborât privirea, înfrântă.

– Proveniţi din lumi foarte diferite, copila mea. Aceasta este o experienţă pe care o vei preţui, dar vei merge mai departe şi îţi vei întemeia

o familie alături de cineva de seama ta. Dante Bonfanti nu e pentru tine.

Imaginea ei fărâmându-se de durere ca o frunză uscată de toamnă a fost prea mult pentru părintele Ascanio.

– Am să te las aici, să te reculegi, i-a spus el blând, bătând-o uşor pe mână.

– Dar îl iubesc, părinte.

– Uneori dragostea nu e suficientă, Floriana.

– Dar Iisus...

El şi-a coborât vocea.

– Ai dreptate, Iisus ne învaţă să ne iubim aproapele ca pe noi înşine, dar, din nefericire, Beppe Bonfanti încă n-a deprins lecţia asta.

Fata a rămas singură în micuţa capelă. Şi-a îngropat faţa în mâini, încercând să perceapă prezenţa lui Dumnezeu, dar n-a simţit altceva decât propriii obraji uzi şi inima grea. Oare chiar le era imposibil să fie împreună? Putea ceva atât de trivial ca averea să-i ţină departe unul de altul? Pentru o clipă s-a simţit învinsă. Beppe Bonfanti se ridica în faţa ei ca un uriaş, chipul lui întunecat şi puternic aşezându-se ferm între ea şi bărbatul pe care îl iubea. Prin faţa ochilor îi trecu figura căruntă a părintelui Ascanio, scuturând din cap neajutorat. Părea că toţi îi erau împotrivă. Dar apoi expresia blândă a Violettei a strălucit în beznă şi i-a zâmbit cu dragoste maternă. Cu siguranţă, *ea* le va da binecuvântarea. Poate chiar l-ar putea convinge şi pe soţul ei să facă la fel?

Agăţându-se de această firavă licărire de speranţă, Floriana şi-a şters lacrimile cu poalele fustei. Nu era drept să îndure amărăciunea asta de una singură. Îi va povesti lui Dante cele spuse de preot, iar el o va linişti şi îi va alunga temerile cu sărutări. Totul va fi bine; pur şi simplu ştia asta. Părintele Ascanio făcea ce credea el că e bine, dar nu cunoştea situaţia. Nu înţelegea forţa iubirii pe care o simţeau unul pentru celălalt. Moralul i-a crescut din nou, în vreme ce se autoconvingea; sufletul ei supravieţuise în ciuda tuturor piedicilor, şi nu avea de gând să-l lase pe Beppe Bonfanti să i-l zdrobească acum. Dacă preotul o învăţase ceva era că, în ochii lui Dumnezeu, toţi oamenii sunt egali – şi ea era la fel de preţuită ca oricine altcineva.

Soarele ajunsese la asfinţit când a sosit la porţile domeniului La Magdalena. Noapte Bună s-a repezit pe alee s-o întâmpine, în vreme ce gratiile mari de fier se deschideau, făcându-i loc să intre. Tremurând, s-a aplecat să mângâie câinele, îngropându-şi pentru câteva clipe faţa în blana lui şi adunându-se în vreme ce temerile reveniseră, copleşind-o iar. A parcurs cărarea mărginită de chiparoşi pe care, în copilărie, se plimbase cu Dante pentru prima dată. Dar era prea preocupată ca să mai savureze miresmele grădinii ce stăruiau seducător în aerul serii.

Dante, care o aşteptase, a ieşit în fugă din casă, s-o întâlnească. În clipa în care i-a văzut chipul trist, a luat-o în braţe.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el.

Înfrântă de îngrijorarea lui, Floriana s-a prăbuşit într-un hohot de plâns. Era prea tulburată ca să mai vorbească.

– Vino, hai să mergem undeva unde putem vorbi între patru ochi.

A condus-o printre copaci şi s-au aşezat jos, sub un pin înalt cu rămurişul în formă de umbrelă.

– E vorba de tatăl tău?

Floriana a scuturat din cap.

– Aş vrea eu să fie!

– Atunci ce e?

– Părintele Ascanio m-a avertizat că nu avem nici un viitor împreună.

Dante era oripilat.

– Te-a avertizat că *ce?*

– Că venim din lumi atât de diferite, iar eu sunt atât de tânără, că totul o să se termine în septembrie...

– Ce ştie el?

Dante era furios, ceea ce a făcut-o pe Floriana să se simtă mult mai bine.

– A zis că tatăl tău n-o să ne dea niciodată binecuvântarea lui.

Tânărul a luat-o de umeri şi s-a uitat adânc în ochii ei.

– Ascultă-mă, Floriana. Nimeni n-o să ne despartă. Înţelegi? Te iubesc. Niciodată n-o să mai iubesc pe altcineva. Lasă-l pe tata în seama mea. Nu-l

asculta pe părintele Ascanio. El n-a fost vreodată îndrăgostit, aşa că ce ştie el?

Floriana a zâmbit, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinii.

– Gata, aşa e mai bine. Dacă n-ar fi fost popă, m-aş fi dus şi m-aş fi luat de el în piaţa mare pentru că şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala.

– A făcut doar ce-a crezut el că e bine.

– Lumea s-a schimbat. Nu-mi vine să cred că are impresia că doi oameni nu pot fi împreună din pricina claselor sociale. E o fosilă. Ai încredere în mine, Floriana. Noi doi avem un viitor frumos împreună. Şi ce dacă eşti tânără? O să creşti. Mai e puţin până la ziua ta.

– Pe paisprezece august.

– Cum sărbătorim?

– Nu-mi pasă.

– *Mie* îmi pasă. S-a ridicat în picioare şi a tras-o de mână. Hai. Plecăm de-aici. Nu vreau să te mai văd tristă.

– Sunt mai bine acum.

– Bravo. Să nu suferi vreodată singură, Floriana. Întotdeauna să vii la mine, pentru că eu o să fiu aici pentru tine. Pricepi?

Ea a încuviinţat din cap.

– Acum, unde e Noapte Bună? O să fie tare supărat dacă îl lăsăm în urmă.

Floriana l-a crezut pe Dante când acesta i-a spus că vor fi mereu împreună. Dacă o iubea, atunci nimic nu le putea sta în cale, pentru că el era stăpân pe destinul lui. Ea şi-a împins temerile în subconştient, unde acestea au rămas în umbră, ignorate pentru moment.

Clipele verii s-au scurs încet, cu fiecare oră, iar Floriana şi Dante petreceau cât mai mult timp posibil împreună. Când fata o întâlnea pe Costanza în casa lui Dante, cele două stăteau de poveşti, iar Floriana îi împărtăşea detaliile relaţiei sale, lucru care o încânta pe prietena ei, un motiv – şi nu cel din urmă – fiind acela că ştia cât de mult s-ar enerva mama ei dacă ar afla.

Costanza avea şi ea câţiva admiratori. Îi făceau curte înaltul şi brunetul Eduardo din Roma; frumosul cu ochi albaştri Alessandro din Milano şi chipeşul Eugenio din Veneţia. Dar nici unul nu era suficient de bun pentru contesă. Aceasta pusese ochii pe marele premiu. Din cauza asta, Costanza nu s-a putut abţine şi i-a mărturisit adevărul mamei sale, chiar dacă ştia că, făcând una ca asta, pune în pericol idila Florianei.

Se aflau pe bancheta din spate a maşinii, întorcân-du-se acasă de la un prânz festiv în timpul căruia Eugenio o luase pe Costanza într-un colţ şi vorbise cu ea mai toată după-amiaza. Fata îl plăcea. Era tăcut şi intelectual, cu un zâmbet dulce. Familia lui era cunoscută şi înstărită, locuind într-un superb palazzo din centrul Veneţiei. Dar toate astea nu părea să fie îndeajuns pentru contesă.

– Mamă, sunt foarte tânără, a spus Costanza. Am la dispoziţie ani de zile ca să-l cunosc pe bărbatul cu care o să mă căsătoresc. Nu pot să mă distrez şi eu puţin ca Floriana?

Contesa a tresărit la auzul numelui.

– Cum se distrează *ea?*

– E îndrăgostită de Dante.

– Zău, asta e absurd.

Femeia a râs cu dispreţ.

– De fapt, te înşeli. Şi el e îndrăgostit de ea.

– Vorbeşti serios?

– Vorbesc foarte serios. S-au întâlnit toată vara.

– Dar e o copilă.

– El o va aştepta şi o va lua de soţie când va mai creşte.

Contesa şi-a ros unghia de la degetul mare.

– Credeam că un tânăr ca Dante va ţinti ceva un pic mai sofisticat decât o localnică rătăcită.

– E frumuşică şi amuzantă. Nu sunt deloc surprinsă că o iubeşte; toată lumea o iubeşte, în afară de tine.

Femeia a fost uimită de agresivitatea din vocea fiicei sale. Niciodată nu îndrăznise să-i vorbească pe tonul ăsta. Dar contesa era un om viclean. Ştia

că, certându-se cu fiica ei, n-ar face decât s-o îndepărteze.

– Draga mea, ştiu că e frumuşică şi amuzantă, iar tu te înşeli când spui că n-o plac. Doar te protejez pe tine, aşa cum ar face orice mamă în locul meu. Uite ce bine te-ai distrat cu Giovanna în vara asta. Crezi că te-ai fi bucurat de toate petrecerile alea dacă ai fi fost în continuare legată de Floriana? Eu nu cred. Tu şi cu Giovanna împărtăşiţi o legătură profundă pentru că aveţi foarte multe în comun. Cu Floriana nu mai ai nimic în comun, cu excepţia amintirilor, pe care trebuie să le preţuieşti pentru că sunt foarte speciale. Dar trebuie şi să fii suficient de înţeleaptă încât să priveşti înainte, spre viitorul tău. Îl plac foarte mult pe Eugenio. E un tânăr încântător, şarmant şi e un partener drăguţ pentru tine. Dacă vrei să fii prietena lui, ai binecuvântarea mea. Nu vreau decât să fii fericită. A luat-o pe Costanza de mână. Şi nu vreau decât să ai tot ceea ce meriţi, nimic mai puţin.

Aşa cum era de aşteptat, fata s-a lăsat convinsă.

– Ştiu, mamă, şi îţi sunt recunoscătoare.

– Am îmbătrânit; nu mai e cazul să am grijă de mine. În fiecare dimineaţă mă trezesc şi îmi spun: ce mai pot face azi pentru Costanza?

– Nu eşti deloc egoistă.

– Despre asta e vorba când eşti mamă: să pui copiii pe primul plan. Aşadar, dragostea asta dintre Floriana şi Dante chiar e serioasă?

– Păi, sunt nedespărţiţi. Îşi petrec împreună fiecare minut liber.

– Ce părere au Beppe şi Violetta?

– Giovanna zice că mama ei o iubeşte pe Floriana foarte mult, chiar ca pe o fiică, dar că tatăl ei abia dacă o bagă în seamă.

– Beppe nu i-ar permite niciodată fiului său să se însoare cu o fată ca Floriana.

– Poate că o să fugă în lume.

– Nu fi ridicolă, Dante nu o să renunţe la moşteni-rea lui.

– Giovanna zice că fratele ei e îndrăgostit lulea.

– O fi el îndrăgostit lulea, dar dacă taică-său se împotriveşte căsătoriei, lucru de care nu mă îndoiesc, atunci planurile lor vor muri în faşă.

– Biata Floriana, a oftat Costanza.

– E o poveste de dragoste frumoasă, dar are un final nefericit, aşa cum au cele mai multe poveşti de dragoste. O să-i treacă. Este o fată puternică. Bănuiesc că, până la urmă, o să se mărite cu vreun bărbat din Herba şi o să-l uite pe Dante. Serios, era un vis fără speranţă de la bun început.

– Nu poate merge să locuiască la Milano?

– Şi să facă ce? Să stea cu cine? Bineînţeles că nu poate. Îmi închipui că Dante îşi va veni în fire, odată ce se va întoarce în lumea lui. Ţi-o poţi imagina pe Floriana la Milano? E de neconceput. Nu, asta e o adorabilă idilă de-o vară, dar se va sfârşi. Mă doare s-o spun, sincer. Şi-a dus o mână la inimă, adoptând o mină tristă. Nu suport gândul că micuţa Floriana va mai suferi după toate prin câte a trecut deja, dar e inevitabil. I-ai fi o prietenă bună dacă ai reuşi s-o avertizezi.

– Nu pot să fac una ca asta.

– Atunci las-o în voia sorţii.

„Sau a mea“, s-a gândit contesa cu răutate.

Când Dante i-a spus mamei sale că ziua Florianei se apropia cu paşi repezi, Violetta s-a hotărât să-i organizeze o petrecere-surpriză împreună cu familia. În mod convenabil, Beppe era plecat la Milano, lăsându-i mână liberă s-o răsfeţe pe micuţă. Masa a fost aranjată pe terasă, cu câte un balon legat de spătarul fiecărui scaun. Au făcut un tort în forma lui Noapte Bună, iar pentru şampanie au fost pregătite cupe înalte. Violetta era sigură că Floriana nu mai avusese parte vreodată de o petrecere de ziua ei şi voia ca totul să fie special – compensând, poate, pentru dezamăgirea ce sigur avea s-o lovească odată cu venirea lunii septembrie. I-a cumpărat o brăţară de aur, la care zornăiau câteva mici pandantive, şi a împachetat-o cu mare grijă în hârtie şi a legat-o cu o panglică roz. Bucătarul a gătit o cină în stil bufet suedez, care a fost aşezată pe masă ca pentru un banchet.

Dante a ţinut-o pe Floriana la distanţă, ducând-o pe plajă până când a sosit vremea să se întoarcă la vilă. Fata ştia că el are o surpriză şi era sigură că tânărul o va duce la cină într-un restaurant elegant. Special îşi îmbrăcase cea mai bună rochie. Dar, când s-au întors către La Magdalena, ea şi-a dat

seama că el plănuise altceva, fără să aibă însă cea mai mică idee despre ce era vorba.

Au traversat casa ţinându-se de mână. Când au intrat în salon, Floriana a văzut masa şi baloanele prin uşile franţuzeşti şi, uluită, şi-a acoperit gura cu mâna. Afară, o aştepta familia: Giovanna şi Costanza, Damiana împreună cu cele mai bune prietene ale ei, Rosaria şi Allegra, şi Violetta, ţinând în mână cadoul, un zâmbet luminându-i chipul delicat.

Acum temerile Florianei fuseseră alungate de-a binelea. Violetta nu i-ar fi putut da binecuvântarea mai limpede nici dacă ar fi strigat-o în gura mare. Cu lacrimi în ochi şi cu obrajii îmbujoraţi de plăcere, Floriana s-a apropiat de masă. A observat fiecare detaliu: floricelele presărate pe faţa de masă, cadourile aşezate stivă pe farfuria ei, frumos ambalate în hârtie colorată, cu panglici legate cu fundă, mâncarea din belşug. Toate pentru ea.

Violetta a îmbrăţişat-o cu afecţiune şi i-a oferit darul.

– Copilă scumpă, a spus ea, meriţi asta mai mult ca oricare alt om pe care îl cunosc. Îţi doresc fericire, sănătate şi mulţi ani plini de bucurii.

I-a atins uşor obrazul cu palma şi a privit-o drept în ochi, aşa cum îşi priveşte o mamă fiica.

Floriana s-a aşezat şi a deschis cadoul. A scos brăţara şi s-a uitat la ea, nevenindu-i să creadă. Violetta i-a prins-o la încheietură.

– Am ales fiecare pandantiv în parte. Uite, aici e Noapte Bună şi un F de la numele tău, o pasăre, un greiere, o floare, o casă care se deschide pentru a dezvălui două inimi, o biserică şi o cruce.

Floriana a râs printre lacrimi şi a scuturat din cap, iar toţi ceilalţi au început la rândul lor să râdă, dându-şi seama că emoţiile o împiedicau să vorbească.

A despachetat şi celelalte daruri: o rochie de la Damiana, un colier de la Giovanna, o carte de poezie de la Rosaria şi o sticluţă cu parfum Yves Saint-Laurent de la Allegra. Contesa o dusese pe Costanza la cumpărături şi îi luase sărbătoritei o frumoasă geantă de voiaj din piele, cu poşetă asortată, înlăturându-i astfel fiicei sale orice urmă de îndoială cu privire la părerea ei despre Floriana.

Beată de fericire, fata a sorbit din şampanie şi a mâncat delicioasele preparate. Dante a stat lângă ea, strângându-i din când în când mâna pe sub masă, pentru a-i aminti că o iubeşte. Când lumina a scăzut, iar flăcările lumânărilor au devenit mai puternice, bucătarul a ieşit din casă cu tortul. Cei de la masă au izbucnit în urale la vederea siluetei lui Noapte Bună, recreată din bezea şi glazură, iar Floriana a bătut din palme încântată. A suflat în cele şaisprezece lumânări şi, cu reţinere, a vârât cuţitul în lăbuţa câinelui, închizând ochii pentru a-şi pune o dorinţă.

Violetta ştia care era dorinţa, iar plăcerea i-a fost pe loc umbrită de spaimă. Ar fi vrut ca noaptea asta să ţină o veşnicie, astfel încât nimeni să nu aibă de suferit.

Dar timpul s-a scurs fără să ţină seama de sentimentele femeii şi, la sfârşitul serii, Dante a condus-o pe Floriana acasă.

S-au oprit într-un loc retras, cu faţa către mare, iar tânărul a scos o cutiuţă din buzunarul de la piept.

– Şi acesta este cadoul meu pentru tine, a spus el, dându-i-o.

– Ce e? l-a întrebat ea, răsucind-o pe toate părţile.

– Deschide şi vezi.

Floriana a făcut cum i s-a spus şi a desfăcut cu grijă ambalajul. Înăuntru se afla o cutiuţă roşie. Cu degete tremurânde, ea a ridicat capacul pentru a scoate la iveală un inel de logodnă, cu sclipiri de diamant. Fără o vorbă, el a ridicat bijuteria de pe pernuţa de catifea şi i-a luat mâna fetei într-a lui.

– Eşti prea tânără ca să te măriţi, Floriana, dar cu inelul acesta îţi promit că te voi iubi o veşnicie.

I l-a strecurat solemn pe inelarul mâinii drepte.

Cu răsuflarea tăiată, Floriana a privit pietrele care străluceau ca nişte stele în lumina lunii.

– E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Păi, e al doilea cel mai frumos lucru pe care l-am văzut *eu* vreodată.

L-a luat în braţe şi l-a sărutat.

– Mulţumesc, Dante. Am avut o zi minunată. Cea mai grozavă zi din viaţa mea. N-o s-o uit niciodată.

– Ăsta e doar începutul, *piccolina*. O să-mi facă mare plăcere să te răsfăţ.

Când Floriana s-a întors acasă, nu avea pe nimeni cu care să împărtăşească evenimentele din acea zi. Tatăl ei sforăia zgomotos în camera de alături, iar în apartamentul în care locuia Signora Bruno era întuneric. Aşa că s-a aşezat la fereastră şi s-a uitat către stele. S-a întrebat dacă aceeaşi lună o lumina şi pe mama ei şi dacă aceasta se uita vreodată la cer, gândindu-se la ea.

– Mamă, a spus ea încet, aş vrea să-ţi povestesc despre Dante...

capitolul 26

Pe măsură ce septembrie se apropia tot mai mult, asemenea unui râu care se revarsă inevitabil într-o cascadă abruptă, Dante a început să simtă fiorul rece al iminentei prăbuşiri. Vara fusese o binecuvântată întindere de zile lungi şi leneşe în lumina soarelui, plimbări romantice cu maşina prin zona rurală a Toscanei, perindări idilice pe plajă, dorinţe aruncate pe câmpul cu maci ca nişte seminţe fermecate din care aveau să înflorească finaluri fericire. Dar acum florile se retrăseseră în pământ, iar ultima zi a lui august se scursese. Beppe l-a chemat pe Dante la Milano.

Tânărul nu ştia cum să-şi ia rămas-bun de la Floriana. O iubea din tot sufletul, dar nu se gândise la aspectele practice ale unei relaţii la mare distanţă. Îşi dorea s-o poată lua cu el, însă i-ar fi fost imposibil, aşa cum îi era şi să obţină consimţământul tatălui său pentru a se căsători cu ea. Până când ea avea să împlinească douăzeci şi unui de ani, erau obligaţi de lege să i se supună lui, dar chiar şi atunci, el nu se putea imagina sfidându-şi părintele. În visele lui cu ochii deschişi, o lua în braţe şi fugea cu ea, luând-o de soţie undeva departe, într-o ţară străină, unde nimeni nu-i mai putea opri. Dar astea erau doar fantezii. Realitatea rămânea neschimbată: Dante trebuia să plece la Milano şi să lucreze alături de tatăl său, iar el îşi iubea mult prea mult căminul şi familia pentru a-şi lua lumea-n cap.

În ziua dinaintea plecării, a găsit-o pe Floriana singură acasă. Tatăl ei era plecat sau prăvălit pe lângă vreun zid, pe undeva. Signora Bruno i-a deschis şi l-a condus către micul apartament al fetei. La început Floriana a fost groaznic de ruşinată pentru că el îi văzuse sărăcia, dar umilinţa i s-a

risipit curând, când şi-a dat seama că tânărul venise pentru a-şi lua rămas-bun.

Temându-se că tatăl ei ar putea apărea pe neaşteptate, şi-a dus iubitul în camera ei, unde puteau sta de vorbă în linişte. Încăperea era mică, simplă, cu un crucifix pe zidul alb de lângă pat şi cu dale reci pe podea. O comodă cu sertare stătea de cealaltă parte a patului de fier, iar geamul era larg deschis, dar nici unul dintre ei nu era atent la sunetele oraşului care intrau purtate de briză.

Au rămas tăcuţi câteva clipe, uitându-se fix unul la altul, brusc înfricoşaţi de amploarea obstacolelor care se ridicau între ei. Languroasele zile de vară păreau acum atât de îndepărtate, dispărute împreună cu râsul lor lipsit de griji şi cu visele curajoase, iar cei doi căutau fiecare în privirea celuilalt o confirmare că dragostea lor putea fi ocrotită, aşa cum înconjori cu mâinile o flacără plăpândă atunci când vântul suflă tot mai aproape.

Dante a luat-o în braţe şi s-a agăţat de ea.

– O să-ţi scriu şi o să vin aici cât am să pot de des, a spus el, închizând ochii şi savurând aroma de vanilie a pielii ei, cu un dor puternic pentru ceea ce avea să piardă în curând.

– O să te aştept, Dante, a spus ea. Orice s-ar întâmpla, o să te aştept.

Acele cuvinte, „orice s-ar întâmpla“, i s-au împlântat în suflet cu întreaga putere a sensului lor, iar el s-a lăsat în voia durerii. Nu mai gândea logic. Şi-o imagina singură în Herba, fără nimeni care s-o protejeze de intenţiile dezgustătoare ale bărbaţilor răuvoitori. Imaginea ei, vulnerabilă în faţa atacatorilor, l-a umplut de o gelozie furibundă şi de o insuportabilă senzaţie de neajutorare.

Ameţit de dorul de casă, s-a lăsat purtat de pasiune. A sărutat-o profund, iar ea l-a ţinut mai strâns ca ni-ciodată. O dorinţă sălbatică, de necontrolat, l-a năpădit, iar instinctele au preluat controlul acolo unde raţiunea ar fi trebuit să primeze. A dus-o pe pat şi s-a întins lângă ea. Floriana era dornică să i se ofere, să-i îndeplinească orice dorinţă. Fără o mamă care s-o îndrume, abia dacă realiza ce se întâmplă, fiind conştientă doar de căldura delicioasă care îi umplea coapsele în vreme ce el îşi trecea

mâna peste zonele ei intime şi întunecate. Dante a pătruns-o, gemând şi mişcându-se în ritmul propriei lui plăceri crescânde. Broboane de sudoare i s-au adunat pe frunte pe când se adâncea şi mai mult, posedând-o. Floriana şi-a muşcat buza şi a rezistat disconfortului de la început, sigură că *această* uniune îi va lega pentru eternitate.

Când totul s-a terminat, au rămas înlănţuiţi. Dante tremura de remuşcare, dându-şi brusc seama ce făcuse. În ignoranţa ei, Floriana i-a zâmbit cu obrajii rumeni de fericire pentru că acum chiar îşi aparţineau unul altuia, în toate sensurile, mai puţin cu numele.

– Asta trebuie să rămână un secret, a spus el cu seriozitate. N-am vrut s-o fac.

– Mă bucur că ai făcut-o, Dante. M-am oferit de bunăvoie.

– Dar ai doar şaisprezece ani. Aş putea ajunge la închisoare!

– N-o să suflu o vorbă. O să fie secretul nostru, promit.

Încurajat de vorbele ei, Dante a sărutat-o pe frunte.

– Acum chiar eşti a mea.

– Întotdeauna am fost. Din clipa în care m-ai primit în grădinile tale, am fost a ta.

– Te-a durut?

– Puţin.

– Îmi pare rău.

A sărutat-o din nou, trăgând-o mai aproape.

– Să nu-ţi pară. Nu aşa *ar trebui* să fie?

Dante nu ştia, pentru că niciodată nu mai deflorase o femeie. Pe măsură ce realitatea arunca o lumină necruţătoare asupra nesăbuinţei sale, el rămânea cu sufocanta senzaţie de a-şi fi luat un angajament foarte serios. Şi-a strâns mai tare braţele în jurul ei şi i-a sărutat tâmpla, şoptind: „Te iubesc“, iar şi iar.

Apoi a plecat.

Floriana aştepta ploaia, dar aceasta n-a venit. Îşi dorea ca norii să acopere cerul, iar şuvoaiele să spele urmele verii, astfel încât aceasta să nu mai poată stărui în aer, chinuind-o. Dar anotimpul nu se lăsa dus, cu zilele

lui călduroase şi serile aurii, iar ea simţea lipsa lui Dante ca pe un pumnal ascuţit, înfipt în piept.

Când a vizitat La Magdalena, familia plecase la Milano. Casa era tăcută, doar angajaţii mai rămăseseră, făcând curăţenie, închizând obloanele şi învelind mobilele. Noapte Bună a întâmpinat-o cu aceeaşi afecţiune ca întotdeauna, dar Violetta, Giovanna, Damiana şi Dante plecaseră cu toţii. S-a învârtit prin grădini ca un câine de pripas, asaltată de ecourile fantomatice ale verii ce erau măturate cu jale de vântul toamnei.

Şcoala a reînceput, dar Floriana s-a angajat cu normă întreagă la un restaurant. Contesa a tocmit un profesor particular pentru Costanza, după ce relaţiile dezvoltate de conte peste vară şi-au arătat roadele, răsplătindu-l cu numeroase oferte de muncă. Au început să discute foarte serios despre posibilitatea de a se întoarce la Roma. Cele două fete se mai vedeau foarte rar. Cândva împărţiseră totul, dar acum prăpastia dintre ele se lărgea, iar scurtele lor întâlniri, în faţa bisericii, după slujbă, sau în oraş, când Costanza venea la cumpărături, erau pline de stânjeneală. Tânăra Aldorisio îşi făcuse mulţi prieteni de-a lungul verii; singurul prieten al Florianei plecase, lăsând-o singură şi izolată.

Dante îi scria zilnic, iar Floriana răspundea, exprimându-şi iubirea nesfârşită în cuvinte scrise mărunt şi îngrijit. Îi preţuia scrisorile şi le păstra într-un sertar al măsuţei de toaletă, legate cu panglica roz pe care Violetta o folosise pentru a-i împacheta brăţara. Inelul ei cu diamante era cea mai puternică legătură pe care o avea cu el şi ţinea la el ca la ochii din cap, mângâindu-se cu gândul că valoarea lui reflecta, cu siguranţă, seriozitatea intenţiilor lui de a se însura cu ea într-o bună zi.

Când a început să se simtă rău, a crezut că era din cauza mâncării proaste. Dar până şi mirosul alimentelor o făcea să vomite. După câteva zile de greaţă constantă, a început să-şi facă probleme, crezând că ar putea fi bolnavă, şi a mers la Signora Bruno. Bătrâna i-a pus câteva întrebări iscoditoare despre frecvenţa vărsăturilor şi durata stării de rău, iar Floriana a răspuns sincer, temându-se că poate fi pe moarte.

Dar Signora Bruno a luat-o în apartamentul ei şi a pus-o să se aşeze în sufragerie, închizând uşa în urma ei. Părea inexpresivă ca o piatră de mormânt când a întrebat-o dacă Dante făcuse dragoste cu ea. La început fata a fost evazivă, amintindu-şi cuvântul dat. Dar când bătrâna i-a spus că ar putea fi însărcinată, Floriana a recunoscut adevărul.

– Aşa se întâmplă? a întrebat ea cu inocenţă.

Signora Bruno a scuturat din cap, revoltată.

– Nimeni nu ţi-a spus vreodată?

– Cine să-mi spună?

– Mătuşa ta?

– Zita? Nu, n-am discutat niciodată despre asta.

– Blestemată fie femeia aia că nu e în stare de nimic! Dar Costanza?

– Nici ea nu ştie.

– Nu se poate! Tu îţi dai seama cât de grav e? O să ai un copil. Cum o să ascundem sarcina?

– De ce-aş vrea s-o ascund?

– Pentru că *tu însăţi* eşti un copil, draga mea şi asta e împotriva legii. Dante ar putea ajunge la răcoare. Este un bărbat în toată firea, ar fi trebuit să ştie mai bine. Ce l-a apucat?

Signora Bruno îşi frământa mâinile.

– Ce-o să facă Beppe Bonfanti când o să afle? Dumnezeu să te-ajute!

Bucuria iniţială a Florianei pentru că nu era bolnavă în faza terminală s-a risipit, pe măsură ce realiza seriozitatea situaţiei.

– Ce mă fac?

– Poţi să mergi imediat şi să vorbeşti cu părintele Ascanio. El e singurul care te poate ajuta.

– N-o să-i fac probleme lui Dante?

– Părintele Ascanio e preot, e obligat să păstreze taina spovedaniei. Eu n-am vreun secret pe care el să nu-l ştie. De fapt, bănuiesc că ştie toate secretele din Herba. N-o să spună nimic şi nici eu, ferească Dumnezeu. Şi-a făcut cruce. Dar nu te pot ajuta. Nu sunt pregătită. El este singurul care va şti ce să facă.

– Trebuie să-i spun lui Dante.

Signora Bruno s-a repezit asupra ei ca un iac furios.

– Să nu faci una ca asta! Ştiam eu de la bun început că nu-i lucru curat cu familia aia. Trebuia să te fi avertizat, în loc să te las să-ţi pierzi capul. Nu-i sufla o vorbă lui Dante, ai priceput? Nu înainte să vorbeşti cu părintele Ascanio. Trebuie să asculţi de sfaturile lui şi numai de-ale lui.

Florianei ar fi trebuit să-i fie teamă, dar şi-a trecut mâinile peste burtă şi n-a simţit decât uimire şi fericire. Urma să aibă copilul lui Dante. Tatăl lui nu va mai putea să le refuze consimţământul, acum că ea îi purta în pântece nepotul – un băiat, poate, şi un moştenitor al uriaşei lui averi. A zâmbit, cu gândul la soartă şi la cât fusese de abilă, oferindu-i singurul lucru care avea s-o lege irevocabil de Dante, pentru totdeauna.

Toate astea erau *menite* să se întâmple. Dumnezeu îi ascultase rugăciunile şi îi dăduse ceva ce doar el putea trimite: o nouă viaţă care le aparţinea doar ei şi lui Dante.

Ignorând sfatul primit de la Signora Bruno, ea s-a grăbit să-i scrie iubitului ei. Câteva zile mai târziu, valetul vilei La Magdalena şi-a făcut apariţia la uşa ei cu un mesaj: tânărul telefonase pentru a spune că va veni s-o vadă. Copleşită de fericire la gândul că va fi iar cu el, s-a apucat să-şi cureţe apartamentul, fredonând un cântecel vesel pe când lucra. S-a uitat la camera modestă, la mobila simplă, imaginându-şi viitorul care o va duce departe de tatăl ei şi de locul ăsta demn de milă. Se şi vedea stând în grădina cu sirene, cu Dante alături, citind poezii, în vreme ce fiul lor îşi lansa vaporaşele de jucărie în fântână. Noapte Bună îi stătea la picioare, sforăind sub razele soarelui. Poate că până atunci va aştepta un al doilea copil. Vor avea mulţi. Într-o casă ca La Magdalena putea avea oricâţi copii dorea.

Totuşi, o aştepta o dezamăgire. Acel Dante care şi-a făcut apariţia la uşa ei nu era tânărul radiind de fericire pe care îl aştepta. În loc s-o ia în braţe cu entuziasm, el părea întunecat şi îngrozit. Inima fetei s-a prăbuşit ca o piatră aruncată în apă.

– Eşti bine? l-a întrebat ea, cuprinzându-i talia cu braţele.

– Trebuie să vorbim, Floriana. Am venit de cum am aflat. Eşti sigură că eşti gravidă?

– Cred că sunt, dar nu ştiu foarte sigur.

– Cui i-ai spus?

– Doamnei Bruno. A *trebuit* să spun cuiva.

– Înţeleg. S-a întors cu faţa spre ea. Niciodată nu-l văzuse atât de înfrânt. Iar ea crede că eşti gravidă?

– Da. L-a privit încruntată. Credeam că o să fii fericit.

– Fericit? Draga mea Floriana, n-ai idee ce înseam-nă asta.

– Ne putem căsători.

– Ăsta nu-i momentul pentru fantezii. Tatăl meu n-ar permite niciodată una ca asta.

– Dar îi port în pântece nepotul!

– Nu-i pasă lui de nepot. Abia dacă dă două parale pe propriii copii. E la fel de sentimental ca statuile alea caraghioase din grădină. Nu-i pasă decât de bani şi de reputaţie.

– Deci n-o să-i spui?

Bărbia fetei a început să tremure. A inspirat adânc, umflându-şi pieptul şi ambiţionându-se să depăşeas-că dezamăgirea.

– Nu ştiu ce-o să fac.

El i-a luat mâinile în ale lui, subjugat de imaginea femeii pe care o iubea şi de gândul la sământa pe care o plantase în trupul ei.

– Dar n-o să te abandonez. O să găsim noi ceva. A luat-o în braţe şi a strâns-o la piept. E responsabilitatea mea. Eu te-am băgat în treaba asta şi eu o să te scot. Cumva, o să fim împreună, îţi promit.

– Sunt fericită, Dante. Nu mi-e deloc frică. Acum îmi dau seama că tot ce mi-am dorit vreodată e un copil. Cineva pe care să-l iubesc şi să-l îngrijesc. O părticică din tine care va fi mereu cu mine, orice s-ar întâmpla.

El şi-a pus mâna pe abdomenul ei plat.

– Greu de închipuit că acolo e un copil.

– Ştiu. Signora Bruno zice că n-o să se vadă cel puţin şase luni.

– Măcar asta ne mai dă un răgaz. Nu spune o vorbă nimănui, ai înţeles?

Ea a încuviinţat din cap.

– O să-ţi găsesc un alt loc în care să locuieşti, departe de aici.

– Dar vreau să fiu cu *tine*.

– Asta pur şi simplu nu se poate, Floriana. Îţi dai seama ce scandal ar fi? Nimeni nu trebuie să afle vreodată.

– Dar copilul nostru se va naşte în afara căsătoriei!

– Nu există altă cale.

Floriana s-a albit la faţă.

– Nu putem avea un copil în afara căsătoriei. Este un păcat.

– Deja am făcut cel mai mare păcat, Floriana.

Cuvintele lui au plesnit-o peste faţă şi au usturat-o, dar şi-a ridicat bărbia, luptând pentru pruncul ei nenăscut.

– Ne putem căsători în secret.

Dante s-a smuls de lângă ea şi s-a dus către fereastră, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

– Pentru tine totul e foarte simplu, tu nu ai nimic de pierdut.

Floriana s-a aşezat pe pat, cu braţele încrucişate.

– Tot ce contează e că vă iubesc pe tine şi pe copi-lul nostru.

– Dar viaţa e mai complicată de-atât.

– Doar dacă o laşi să fie.

– Sunt moştenitorul tatălui meu.

– Nu poţi să pleci pur şi simplu?

– Şi din ce-o să trăim?

– Am trăit din nimic toată viaţa şi am fost fericită.

– Eu am o responsabilitate faţă de părinţii mei. Mi-e sortit să preiau compania tatălui meu. Nu pot să arunc totul la gunoi şi să plec în lume. Tatăl meu m-ar renega. I-aş frânge sufletul mamei şi n-aş mai avea nimic. Nu-ţi dai seama? Aş pierde totul.

– Ai pierde doar ce nu contează.

Dante s-a simţit ca un om care se îneacă. Nu se îndoia de iubirea lui pentru Floriana, ci de capacitatea de a-şi înfrunta părintele. Toată viaţa făcuse ce trebuia şi îi câştigase dragostea lui Beppe, care era sută la sută

condiţionată. Îşi respecta foarte mult tatăl, dar, dacă ar fi cercetat în adâncul sufletului, acolo unde zac ascunse toate adevărurile, ar fi descoperit urmele fricii rămase în adâncuri încă din copilărie, alături de aceeaşi veche nevoie de a-i face pe plac. Şi-a blestemat slăbiciunea, dar n-avea ce face. Nici nu-i trecea prin cap să-i mărturisească tatălui său despre Floriana. Mama lui poate că ar fi fost mai înţelegătoare, dar nici măcar ea, cu firea ei sentimentală, n-ar putea aproba o căsnicie cu fata, chiar dacă aceasta ar avea vârsta potrivită.

Dante i-a dat Florianei bani cu care să-l poată suna de la telefonul public, promiţându-i că va pleca şi va găsi cea mai bună soluţie pentru a rezolva problema. Totuşi, n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze. Dacă ar fi putut să dea totul înapoi şi să se întoarcă la vechea lui viaţă... dar posibilitatea asta nu mai exista. Dragos-tea lui îl legase de Floriana, iar acum, că ştia despre copilul lui care creştea în pântecele ei, îi era imposibil s-o părăsească. Se simţea responsabil pentru amândoi. Povara datoriei nu mai atârnase niciodată atât de greu pe umerii lui.

S-a înjurat singur pentru că nu avea curajul de a fugi şi a o lua de la capăt într-un alt loc. Dar, oricum ar fi privit lucrurile, căsătoria rămânea imposibilă. Ar fi putut s-o instaleze într-un apartament, undeva pe lângă Milano, astfel încât să poată naşte în secret, dar apoi? Viitorul era sumbru pentru amândoi. A oprit maşina pe marginea drumului, chiar la ieşirea din Herba, apoi şi-a sprijinit capul de volan, închizând ochii disperat, dorindu-şi să uite de sine. Unde i-o fi fost capul? Niciodată n-ar fi trebuit să se îndrăgostească de Floriana. Relaţia lor era condamnată încă de la început. În minte i se învârteau imagini care deveneau tot mai mari şi mai distorsionate: scandalul, furia tatălui său, dezamăgirea mamei sale, speranţele Florianei zdrobite încă o dată. Toate erau prea greu de îndurat.

Apoi o licărire de speranţă s-a arătat prin întuneric. Dante s-a ridicat şi s-a gândit la ea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât speranţa sporea, până când tânărul s-a convins că era pe drumul cel bun. A întors maşina şi a condus înapoi spre Herba.

Părintele Ascanio a fost surprins să-l vadă pe Dante. Ai lui plecaseră de mult la Milano şi, de obicei, nu se întorceau decât în vara următoare. Când a remarcat amărăciunea de pe chipul tânărului, a fost sigur că avusese loc un deces în familie şi că Dante venise să-l informe-ze personal.

– Ce s-a întâmplat, fiule?

– Trebuie să vorbesc urgent cu dumneavoastră, a răspuns tânărul.

– Sigur. Te rog.

Preotul a luat-o înainte spre capela unde, nu cu multă vreme în urmă, îi spusese Florianei că dragostea ei nu avea nici un viitor. S-au aşezat. Dante a inspirat adânc. A remarcat un iz de alcool venind din spatele lui şi s-a întors pentru a se asigura că erau singuri.

– Cu ce te pot ajuta? l-a întrebat părintele Ascanio pe un ton blând şi liniştitor.

– Am mari necazuri, părinte. Am păcătuit.

Tânărul şi-a luat capul în mâini.

– Nu-ţi fie frică. Dumnezeu îi iartă pe cei care se căiesc.

– O, eu mă căiesc! Îmi regret greşeala din tot sufletul.

– N-ai prefera să folosim confesionalul?

Dante s-a ridicat şi i-a aruncat preotului o privire disperată.

– Nu. Am nevoie de un ajutor mai practic.

– Înţeleg.

– Părinte Ascanio, mă cunoaşteţi de când eram copil.

– Aşa e.

– Şi întotdeauna m-aţi călăuzit cum aţi putut mai bine, dând dovadă de mare înţelepciune şi tact. Nu-i aşa?

– Întotdeauna m-am străduit.

– Ei bine, acum am nevoie de înţelepciunea dumneavoastră, dar mă tem să nu mă judecaţi.

– Fiule, eu nu sunt aici să te judec. Sarcina asta nu-mi revine mie, ci lui Dumnezeu, în marea Lui înţelepciune. Spune-mi ce necazuri ai, iar eu o să fac tot ce-mi stă în putere să te sfătuiesc.

Dante a înghiţit în sec. Nu mai putea să se uite în ochii preotului, aşa că şi-a coborât privirea către lespedea de la picioarele lui.

– Floriana e însărcinată.

Părintelui Ascanio i s-a tăiat răsuflarea. Şi-a dus repede mâna la piept, simţind acolo o durere ascuţită care l-a făcut să tresară. Şi-a înăbuşit un geamăt. Primul lui gând a fost la Floriana, atât de inocentă, de încrezătoare şi de curajoasă, iar inima i s-a umplut de compasiune. Apoi s-a gândit la Dante, la nesăbuinţa acestuia, şi a încercat din răsputeri să nu-l condamne cu cele mai aspre critici.

Dante a simţit oroarea preotului şi fără să se uite la faţa acestuia. Şi-a îngropat capul în mâini, copleşit de ruşine.

Părintele Ascanio s-a ridicat şi a mers către altar. Şi-a pus mâinile pe faţa de masă din pânză albă şi a închis ochii în rugăciune. Care era lucrul cel mai bun pentru Floriana? A încercat să rămână detaşat, ca un chirurg pregătit să taie carnea unui pacient, dar inima i se umfla şi i se contracta, în vreme ce cântărea fiecare variantă.

În cele din urmă, s-a întors la locul lui. Dante şi-a ridicat privirea.

– Ce să fac? a şoptit el, simţindu-se mai rău, acum că îşi împărtăşise problema.

– Nu e decât un singur lucru pe care îl *poţi* face, a răspuns preotul, oftând.

– Orice. Aş face orice pentru Floriana.

– Există o mănăstire, nu departe de aici, unde poate locui pe timpul sarcinii. O cunosc pe maica stareţă de mulţi ani şi nu e un lucru neobişnuit ca ea să primească fete în situaţia Florianei.

A urmat o pauză apăsătoare, iar Dante a ştiut ce urma să fie întrebat pentru că întrebarea plutea în aer, dându-le târcoale ca un balon roşu, strălucitor.

– Intenţionezi să te căsătoreşti cu ea?

– Nu ştiu.

A ridicat din umeri neajutorat şi a lăsat capul în piept. Am visat să mă căsătoresc cu ea. Mă gândisem să aştept până o să ajungă la vârsta potrivită

şi pe urmă... Vocea i s-a stins. Iubirea m-a făcut să nu mai văd realitatea situaţiei mele. Tata n-ar accepta-o niciodată ca noră. Ar trebui să renunţ la *tot*.

S-a înecat cu propriile cuvinte, dându-şi seama că sacrificiul era calea lui Dumnezeu.

– Părinte, sunt slab!

Preotul şi-a adunat toate puterile. Ar fi vrut să-l scuture pe tânăr şi să-l ocărască pentru că îi distrusese viaţa fetei.

– Dar o vei susţine financiar? a întrebat el cu un calm forţat.

– Bineînţeles. O să am grijă de ea şi de copilul nostru. Va trăi ca o prinţesă.

Vorbele îi sunaseră goale, iar acum îşi dorea să nu le fi rostit.

– O să aştept până când o să fiu suficient de înstărit pe cont propriu şi pe urmă o să mă însor cu ea.

– Atunci trebuie să-i spui Florianei ce ai hotărât, iar ea trebuie să fie gata de plecare de îndată ce voi aranja totul cu maica stareţă.

– Aşa o să fac.

– Nu trebuie să sufle o vorbă nimănui.

– Ştie doar Signora Bruno.

– Teresa e o femeie bună şi discretă. Puteţi conta pe ea să păstreze secretul.

– Sunt umil, părinte, şi vă sunt profund îndatorat.

– Nu există datorii de plătit, Dante, doar compensaţii. Du-te, ai grijă de Floriana şi iubeşte-o din tot sufletul. Eşti responsabil pentru situaţia şi pentru viitorul ei. Greşeala este omenească, dar te poţi înălţa făcându-ţi datoria în faţa lui Dumnezeu – căieşte-te, roagă-te să fii iertat şi îndreaptă lucrurile.

– Aşa o să fac, părinte.

– Acum du-te.

Dante a ieşit din micuţa capelă şi a păşit pe dalele de piatră, mergând către uşă. Nu l-a observat pe sacristanul care îngenunchease în rugăciune în

capela de alături. Alcoolul îi ieşea prin toţi porii şi se evapora în aer, amestecându-se cu mirosul de ceară topită.

Când paşii lui Dante s-au îndepărtat, bărbatul şi-a ridicat capul, cu ochii mijiţi. Aşadar, Floriana era gravidă. Asta era o surpriză. Dintre toate tainele pe care le auzise de-a lungul numeroşilor ani petrecuţi în biserică, aceasta era, de departe, cea mai şocantă. Dar el era omul discreţiei. Se mândrea cu felul în care păstra secretele. Îşi arunca undiţa în spatele confesionalului, în crăpăturile dintre pereţi şi uşi, pescuind mici informaţii, apoi vedea cât de adânc le poate îngropa. Până acum nu lăsase niciodată vreun peşte să-i scape. Problema era că peştele ăsta se dovedea a fi cel mai mare şi cel mai alunecos pe care îl prinsese vreodată.

capitolul 27

Floriana a bătut la uşa apartamentului doamnei Bruno. Mirosul de ceapă prăjită se strecura afară, pe sub nasul ei, întorcându-i stomacul pe dos. Se întreba cât o să mai dureze starea asta de rău. Punându-şi o mână pe burtă, i-a spus în tăcere copilului că va îndura orice chin la care o va supune natura, astfel încât el să se nască puternic şi sănătos.

Uşa s-a deschis, dezvăluind chipul îngrijorat al bătrânei.

– A, Floriana. Ce veşti ai? a întrebat ea, trăgând-o pe fată de fustă pentru a o băga în casă. Ai vorbit cu părintele Ascanio? Ce-a zis?

– Am vorbit cu el, a minţit Floriana.

Ei bine, o făcuse, *indirect*.

– Şi?

– Mă duc la o mănăstire.

– E cel mai bun lucru pentru tine. Doamne ajută!

– Se numeşte Santa Maria degli Angeli. Părintele Ascanio mi-a aranjat totul.

– Ţi-am zis eu că el o să ştie ce e de făcut.

– Sunt fericită. O să-i mulţumesc în fiecare zi lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit un copil.

Signora Bruno şi-a supt obrajii.

– Când pleci?

– Imediat ce el va organiza totul.

– Cine o să te ducă?

– Dante.

– Dante ştie?

– Bineînţeles. E şi copilul lui. După naşterea bebeluşului, ne va cumpăra o casă în care să locuim şi, într-o zi, când nu va mai depinde de tatăl lui, ne vom căsători. Dumnezeu o să ne ierte pentru că am avut un copil în afara căsătoriei – şi, oricum, e darul Lui, aşa că nu poate fi supărat. A zâmbit entuziasmată. Sunt atât de fericită, Signora Bruno!

Bătrâna s-a încruntat. Cum putea să fie fericită în situaţia ei, când viitorul era atât de nesigur? N-a crezut nici o secundă că Dante se va însura vreodată cu ea; genul ăsta de final fericit nu li se întâmpla fetelor ca Floriana. Şi-a muşcat obrazul gânditoare.

– Păi, cam la atât putem spera.

– Voi deveni mamă. Floriana a oftat visătoare şi s-a lăsat pe un fotoliu. E băiat, ştiu eu. Un băieţel frumos. O să-i vorbesc tot timpul.

– Mă îndoiesc că are urechi să te audă.

– Mă aude cu sufletul.

Zâmbetul fetei era împăcat, de parcă nu şi-ar mai fi dorit nimic altceva. Signora Bruno nu s-a putut abţine să nu-i admire optimismul şi să se teamă de clipa în care viaţa o va dezamăgi, ucigându-i-l pentru totdeauna.

– Ţi-e foame?

– Nu, trăiesc cu aer şi înfloresc.

– Pari slabă.

– Mi-e rău de la stomac, dar în suflet mi-e bine.

– O să-i faci rău copilului dacă nu bagi ceva în gură. Hai, am făcut o supă.

Floriana a urmat-o, fără tragere de inimă, în bucătărie. Mirosul de ceapă era prea puternic.

– Nu cred că pot mânca ceva. Poate un biscuit. Aveţi un biscuit?

– Şi nişte brânză.

– Doar un biscuit.

– O să-l ung cu unt.

Fata i-a zâmbit cu drag.

– Vă purtaţi ca o mamă.

Signora Bruno s-a încruntat ca să-şi ascundă emoţia.

– Ai nevoie de o mamă.

– Atunci sunt norocoasă că vă am.

– Presupun că n-ai să-i spui lui Elio.

– Bineînţeles că nu. Într-o zi o să se trezească şi o să descopere că am dispărut.

– Chiar nu simţi nimic pentru el?

– Nimic. Floriana s-a întors şi a luat o foiţă de ceapă. Nu mi-e tată.

– Poate faptul că va deveni bunic îl va pune pe calea cea dreaptă.

– Nu, nu-l va pune. Nimic n-o va face. E complet pierdut. Nu-i de mirare că mama l-a părăsit. Uneori cred că trebuie să mă fi urât tare mult ca să mă lase la mila lui.

Signora Bruno era oripilată.

– Chiar crezi asta?

Floriana a dat din umeri.

– Nu contează. Ei au de pierdut pentru că niciodată n-o să ştie ce copilaş scump o să aduc pe lume. N-am nevoie de nimic, Signora Bruno, de nimic şi de nimeni pentru că întotdeauna o să-l am pe fiul meu. N-o să mai fiu singură vreodată.

Bătrânei i s-a părut că bravada fetei era sfâşietoare.

Dante a rămas la Milano, încrezător că cel mic se va naşte în secret. Nu mai simţea acea teamă care îi strângea stomacul, pentru că povara îi fusese luată de pe umeri şi toate aranjamentele fuseseră făcute. Tatăl lui nu avea să afle. Floriana va fi în siguranţă şi îngrijită. Îşi vor putea continua relaţia într-un alt oraş, unde nimeni nu-i va cunoaşte. Cât despre viitor, încă nu trebuia să se gândească la el. Pentru moment totul erau în regulă. Dar, în clipele liniştite, seara, înainte să adoarmă şi dimineaţa, când se trezea, se cutremura gândindu-se cât de aproape fusese de ruină.

Sarcina Florianei era o problemă delicată, iar părin-tele Ascanio nu voia să discute cu maica stareţă la telefon. A stabilit să meargă şi să-i vorbească personal.

În vreme ce conducea prin zona rurală a Toscanei, cugeta la nefericita situaţie. Floriana va naşte între zidurile sigure ale mănăstirii Santa Maria degli Angeli, apoi Dante o va lua şi o va duce în vreun oraş îndepărtat, pentru a începe o viaţă nouă, undeva unde nimeni nu o va cunoaşte. Dintre toţi enoriaşii săi, Floriana era cea mai puţin pregătită din punct de vedere psihologic pentru a face faţă unei asemenea schimbări. Se temea pentru ea, singură cu un copil mic şi fără nici un sprijin cotidian. Poate că Dante îi va tocmi un ajutor, dar tot nu va avea pe nimeni care să-i fi aproape, emoţional vorbind.

Se lupta cu mânia când se gândea la prostia lui Dante. O clipă de plăcere şi poate că distrusese viaţa unei tinere. Desigur, Floriana nu vedea aşa lucrurile. Îl iubea şi avea încredere că el o va îngriji, ba chiar o va lua de nevastă într-o bună zi. Dar părintele Ascanio era bătrân, înţelept şi recunoscuse imediat slăbiciunea din purtarea băiatului pentru că o văzuse de atâtea ori până atunci, la mulţi alţii. Felul în care nu fusese în stare să-l privească în ochi, felul în care se cocoşase înfrânt... iar preotul îl *cunoştea* pe Dante. Îl văzuse crescând sub puterea autorităţii tatălui său. Pentru a înfrânge o asemenea influenţă, ar fi avut nevoie de o voinţă înflăcărată şi de o cutezanţă de oţel, iar Dante, cu tot farmecul şi caracterul lui plăcut, nu le avea pe nici una.

A ajuns la porţile impunătoare ale mănăstirii şi a ezitat înainte de a coborî din maşină pentru a suna clopoţelul. Odată ce Floriana va păşi pe aici, s-ar putea ca el să n-o mai vadă niciodată. A simţit cum i se strânge inima şi a fost uimit de valul de emoţie care îl cuprinsese dintr-odată. Abia acum, când era pe cale s-o piardă, îşi dădea seama cât de mult ţinea la ea.

Floriana îl suna deseori pe Dante de la telefonul public aflat în cârciuma lui Luigi. Nu puteau vorbi mult, dar vocea lui îi era îndeajuns ca s-o liniştească. În timpul liber se ducea pe domeniul La Magdalena şi îl lua pe Noapte Bună. Împreună se plimbau pe câmpuri şi fata îi povestea despre viitorul pe care urma să-l aibă alături de Dante. Stăteau pe plajă în vreme ce apa lovea blând stâncile, iar ea îi cânta pruncului nenăscut şi câinelui care ajunsese s-o iubească mai mult ca pe oricine altcineva.

Părintele Severo a mai luat o înghiţitură din sticla pe care o avea ascunsă sub o scândură din podeaua dormitorului său. De multe ori îşi spusese că această înghiţitură avea să fie şi ultima. Ştia că, dacă l-ar fi prins, părintele Ascanio, un om cu principii înalte, l-ar fi dat afară. Dar era incapabil să se oprească, iar nasul slab al preotului îi permitea să bea în continuare nestingherit.

În acea seară părintele Ascanio era plecat. Dispăruse cu maşina lui în acea după-amiază şi nu se întorsese încă. Părintele Severo se întreba dacă ieşirea avea cumva de-a face cu Floriana. Simţea peştele alunecos al secretului său, savurând plăcerea pe care i-o dădea faptul că ştia ceva ce n-ar fi trebuit să afle şi îşi păstrase tăria de a nu spune nimănui. Discreţia îi dădea o stare de euforie.

A mai luat o înghiţitură. Era o seară frumoasă. Lumina era blândă, aerul de toamnă era cald. Glasurile copiilor care se jucau răsunau între vechile ziduri de piatră şi îl făceau să se gândească la propria copilărie izolată şi la băieţii care nu voiau să se joace cu el pentru că îl simţeau că e diferit. S-a decis să iasă la o plimbare şi să ia o gură de aer. În vreme ce înainta încet pe străduţa îngustă ce ducea către Piazza, se gândea la părintele Ascanio. Cât de mult îl admira! Dar niciodată n-ar fi putut să se ridice la înălţimea lui, fiind omul imperfect care era. Îşi cunoştea defectele şi era mulţumit să trăiască în umbra unui mare om al lui Dumnezeu, punându-şi viaţa în slujba altora, sperând să se mântuiască prin munca lui. Îşi reprima atracţia sexuală faţă de alţi bărbaţi şi se ruga zilnic să fie vindecat. Dar durerea persista şi doar alcoolul îl mai ajuta s-o înăbuşe.

A zărit în capătul străzii un bărbat ghemuit pe un prag, cu fruntea în mâini. L-a recunoscut imediat.

– Elio, a spus el apropiindu-se. Eşti bine?

Bărbatul a privit în sus către părintele Severo, iar suferinţa de pe chipul lui l-a smuls pe sacristan din lumea lui interioară.

– Părinte, ajută-mă.

Sacristanul s-a aşezat lângă el. Duhoarea iute a băuturii se scurgea prin toţi porii lui Elio.

– Cu ce-ţi pot fi de folos?

– Mi-am pierdut soţia şi fiul, iar acum îmi pierd şi fata.

– Cum adică? Fiica ta?

– Nu-i mai pasă de mine. Am dezamăgit-o. Ar trebui să lucrez ca s-o întreţin, dar iată-mă, sclavul băuturii. Am ajuns la fund, părinte şi nu ştiu cum să mă ridic. Vreau să am grijă de ea, dar nu mai vorbeşte cu mine. Ştiu că într-o zi o să mă părăsească, aşa cum a făcut maică-sa, şi o să mor singur, ca un vagabond ordinar.

– Elio, ai făcut primul pas spre recuperare. Recunoscând că ai o problemă, deja te îndrepţi către rezolvarea ei.

– N-o să mai beau niciodată.

– Pentru asta e nevoie de o voinţă puternică, a spus el, gândindu-se la propria slăbiciune şi jurându-şi, încă o dată, s-o depăşească.

– Deci, ce să fac?

– Ai nevoie de ceva pentru care să trăieşti, un scop care să te ţină departe de sticlă, să te inspire să te întorci la muncă şi să duci o viaţă curată.

Părintele a simţit în gât peştele alunecos, entuziasmându-se brusc pe măsură ce acesta urca la suprafaţă.

– N-o am decât pe Floriana, iar ea mă dispreţuieşte.

– Mai întâi, trebuie să-i demonstrezi că poţi. N-are rost să-i spui iar şi iar că o să te laşi de băutură pentru că ai eşuat de-atâtea ori până acum. Trebuie să-i arăţi că intenţionezi serios să te schimbi.

– Nu mă mai iubeşte. Odată ce dragostea a murit, nimic nu mai poate fi reînviat.

– Prostii. Părintele Ascanio spune că dragostea e mereu acolo, în inima fiecăruia dintre noi, chiar şi a celor care nu ştiu. Trebuie doar să renunţăm la toate sentimentele negative.

– Nu-i merit iubirea. Uitaţi-vă la mine!

– Bineînţeles că o meriţi. Greşeala e omenească. Iisus ne-a învăţat să iertăm. Floriana e o bună creştină. În sufletul ei te iubeşte, chiar dacă nu-şi dă seama. Eşti tatăl ei şi singura familie pe care o mai are.

– Şi ce-am făcut pentru ea?

– Nu te întreba ce *ai făcut*, ci întreabă-te ce poţi *face*.

Peştele alunecos îi stătea acum pe limbă şi se zbătea cu atâta furie încât preotul a fost nevoit să-şi adune toate puterile pentru a-l ţine înăuntru. Plăcerea era copleşitoare, iar sacristanului au început să-i apară broboane de sudoare pe nas şi pe frunte. Niciodată nu mai fusese nevoit să se lupte cu unul atât de mare.

Elio şi-a ridicat bărbia.

– Nu sunt prost, să ştiţi. Mi-am dat seama că are un prieten. Crede că n-am aflat, dar am şi eu ochi şi urechi ca toată lumea. Bineînţeles că n-o să-mi spună. În ultima vreme nu-mi mai spune nimic. Pe timpuri, când era mică, îmi împărtăşea gândurile ei, dar eu n-o ascultam. N-o băgam în seamă. S-a prăbuşit iar într-un noian de autocompătimire. Ce soi de tată sunt? Într-o zi o să se mărite şi cine ştie dacă o să mă vrea la nunta ei. Ar trebui s-o conduc spre altar, dar ce bărbat o să-mi ceară mie mâna fetei, când eu n-am nici un drept să i-o dau? Am dezamăgit-o.

Umerii au început să i se scuture.

– Hai să mergem acasă.

Sacristanul s-a ridicat în picioare. Peştele alunecos înaintase până spre vârful limbii, ispitindu-l.

Elio s-a uitat la el cu un aer dezolat.

– Nu mai am nimic, a spus el, şi cu această ultimă declaraţie disperată, peştele s-a strecurat afară.

– O să fii bunic, Elio, l-a anunţat sacristanul.

Spre surprinderea lui, a descoperit că plăcerea de a divulga secretul o depăşea cu mult pe aceea de a-l păstra. Bărbatul l-a privit uluit.

– Da, Floriana e gravidă, a repetat el cu voioşie.

– Gravidă? Floriana?

– E copilul lui Dante Bonfanti.

Elio a început să se dezmeticească pe măsură ce di-gera veştile.

– Sunteţi sigur?

– Crede-mă, ştiu. Vezi, ai ceva pentru care să trăieşti.

– Dar e atât de tânără...

– E tânără, dar am impresia că băiatul o s-o ia de nevastă.

– O s-o ia de-aici.

– Cu siguranţă nu.

– Bineînţeles că da.

Elio s-a străduit să se ridice în picioare. Sacristanul l-a prins de braţ ca să-l echilibreze.

– Acum, nu trebuie să sufli o vorbă nimănui, ai înţeles?

Bărbatul abia dacă l-a auzit.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun, dar când ai ridicat ochii spre mine cu atâta amărăciune, am simţit că ai nevoie de ceva pentru care să trăieşti. Acum ai. O să fii bunic. Floriana o să aibă nevoie de tine. Acum e şansa ta să-ţi răscumperi greşelile.

Părintele Severo avea brusc satisfacţia de a fi făcut un lucru bun.

– Dante Bonfanti? a mormăit Elio, scărpinându-se în cap. Singurul fiu al lui Beppe Bonfanti?

– Da, chiar el. Ţine minte, ţi-am zis să nu sufli o vorbă!

– Nici o vorbă, a repetat mecanic bărbatul.

– Bun. Hai să te ducem acasă. Vreau să-mi dai toate sticlele tale şi o să le vărsăm în toaletă. De acum înainte o să fii un alt om. Gata cu băutura şi cu plânsul de milă. Dumnezeu ţi-a mai dat o şansă. Ai în tine puterea de a-ţi schimba viaţa şi de a fi un tată aşa cum ţi-ai dorit mereu.

Elio s-a împleticit pe strada pavată, lăsându-se greu pe umărul sacristanului. Chiar a zis că Floriana e gravidă cu Dante Bonfanti? Să fie posibil? A gemut şi aproape că s-a împiedicat. Părintele Severo l-a prins înainte să cadă. Beat cum era, multe îi erau neclare. Totuşi, un singur lucru strălucea prin ceaţă, la fel de limpede ca un cristal de stâncă: Beppe Bonfanti nu şi-ar lăsa niciodată băiatul să se însoare cu fata lui.

A doua zi, Dante a vorbit cu Floriana la telefonul public din cârciuma lui Luigi.

– Totul s-a aranjat, a explicat el. O să vin cu maşina vineri, pe nouăsprezece noiembrie, şi o să te duc sâmbătă. Cred că cel mai bine ar fi

să ne întâlnim lângă zid. Putem petrece ziua împreună şi pe urmă să te las la mănăstire.

– O să mă poţi vizita acolo?

– Sigur că o să te vizitez. Nu e o închisoare, să ştii.

A făcut o mică pauză. Ea îi putea auzi respiraţia în receptor.

– Nu ţi-e frică, nu-i aşa, *piccolina?*

– Nu. Sunt entuziasmată. Pentru moment nu se vede nimic. Dacă nu mi-ar fi greaţă tot timpul, m-aş întreba dacă într-adevăr sunt gravidă.

În ciuda entuziasmului fetei, Dante îşi dorea din tot sufletul să fie o alarmă falsă.

– După ce-o să mergi la doctor, o să ştim sigur.

– O, eu ştiu sigur. Îl simt în mine, deşi este doar cât o sămânţă.

– Şi crezi că e băiat?

– Cu siguranţă. O să-ţi dăruiesc un fiu, Dante.

Când el n-a răspuns, Floriana s-a îngrijorat.

– *Ţie* ţi-e frică?

Tânărul n-a vrut să-şi recunoască teama.

– Mă simt vinovat pentru că eu te-am băgat în încurcătura asta de la bun început.

– Nu te simţi vinovat, iubirea mea. Nici un copil nu vine pe lume dintr-un accident. Dumnezeu n-ar fi atât de neglijent. Fiecare bebeluş e preţios, indiferent cum a fost conceput. Fiul nostru e mai preţios decât majoritatea, pentru că a fost zămislit din dragoste.

Dante nu s-a putut abţine să nu zâmbească în faţa idealismului ei. Se întreba dacă o să fie tot aşa lipsită de griji şi după naşterea copilului, când acesta va plânge toată noaptea.

– Te iubesc, Floriana.

– Şi eu te iubesc, Dante.

– Îţi mai aminteşti cum am stat pe bancă în ziua aceea, când te-am luat de mână şi te-am întrebat cum te cheamă?

– Bineînţeles. Niciodată n-am să uit.

– Atunci am simţit că o să faci parte din viaţa mea. Nu ştiu cum, dar pur şi simplu am ştiut că, într-un fel, o să fim uniţi.

– Şi eu am simţit.

– Erai pierdută, iar eu voiam să am grijă de tine.

– Acum nu mai sunt pierdută.

– Cât trăiesc eu, *piccolina* mea, niciodată n-o să fii pierdută.

Elio îşi pândea fiica aşa cum un leu stă cu ochii pe gazela care nu bănuieşte nimic. A văzut-o când a intrat pe uşă fredonând şi a văzut-o când a plecat în pas săltat. Apoi s-a aşezat şi a scris o scrisoare; acea scrisoare avea să-i schimbe norocul pentru totdeauna.

Sacristanul îi vărsase toate sticlele în toaletă. Nu mai rămăsese nici un strop de alcool în apartament, dar lui Elio nu-i păsa, lui îi stătea gândul la un scop mai înalt, iar pentru asta avea nevoie să fie treaz şi concentrat. Era pentru prima oară în ultimii ani când se trezise cu un scop. Furnicături i-au străbătut corpul în timp ce se gândea la situaţia fiicei sale şi la ce putea obţine de pe urma ei.

Beppe Bonfanti era unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. În nici un caz nu avea să-şi lase fiul şi moştenitorul să se însoare cu o localnică dintr-un obscur orăşel al Toscanei. Ea poate că se amăgise crezând altceva, iar Dante poate că s-a convins că pot fugi împreună şi pot trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, dar realitatea era evidentă pentru oricine trăise la fel de mult ca Elio. Nu avea să se întâmple aşa ceva. Aşadar, dacă fata lui nu urma să devină soţia unui milionar, el trebuia să profite cum putea de situaţie.

A chicotit în timp ce îşi scria epistola către Beppe. În viaţa lui nu pusese ochii pe bani mai uşor de făcut ca acum. Fusese un părinte groaznic, dar acum avea şansa să se revanşeze faţă de fiica lui. Nu putea cere ca Dante să facă din ea o femeie cinstită, dar putea cere bani pentru întreţinerea ei şi a bastardului – cu ceva în plus, ca să fie.

Floriana s-a hotărât să nu-i spună decât doamnei Bruno despre plecarea ei. Avea să dispară pur şi simplu. Bătrâna îl putea informa pe tatăl ei că fata se mutase pentru a începe o viaţă nouă, iar el îi putea spune mătuşii Zita.

Totuşi, îi era profund îndatorată părintelui Ascanio şi se cuvenea să meargă şi să-i mulţumească pentru bunătatea lui.

Cu o zi înainte să plece, ţopăia pe străzile pavate, cu inima uşoară. Viitorul n-o mai speria. De fapt, abia aştepta să se mute într-un alt oraş şi s-o ia de la început. Acolo nimeni n-o va mai compătimi pentru mama ei care plecase şi pentru tatăl ei care se îmbăta în fiecare seară şi trişa la cărţi. Nimeni nu va mai şti nimic despre ea. Se va reinventa ca mamă cu un copil mic şi un soţ tânăr, chipeş, care lucrează la Milano – nimeni nu va trebui să ştie că nu sunt căsătoriţi. Nimeni nu va trebui să ştie nimic. Îşi va crea o cu totul altă identitate.

În acea după-amiază rece de noiembrie, părintele Ascanio ţinea slujba. Floriana s-a strecurat în spatele bisericii, aşteptându-l să termine. Enoriaşii obişnuiţi începuseră să iasă în piaţă şi a mai durat încă o jumătate de oră până când şi ultimii întârziaţi s-au risipit. Când a văzut-o, părintele Ascanio i-a zâmbit cu căldură. Ea stătea într-o parte, cu haina strânsă pe umeri, cu mâinile încrucişate la piept pentru a se apăra de frigul toamnei. Părul îi flutura pe lângă faţa palidă şi slabă, dar mai frumoasă decât o văzuse vreodată. Nu mai arăta ca o copilă.

– Floriana, a spus preotul, luând-o de mâini.

– Am venit să vă mulţumesc.

Şi-a coborât ochii şi a descoperit, spre surprinderea ei, că erau plini de lacrimi. Părintele Ascanio şi biserica lui îi fuseseră cămin. Acum pleca şi nu ştia când îi va mai revedea.

– Nu plânge, copila mea. Dumnezeu va fi întotdeauna cu tine, oriunde te-ai afla în lume.

– Aţi fost atât de generos, de înţelegător şi de înţelept. Abia acum îmi dau seama cât de mult m-am bazat pe dumneavoastră.

Vocea i s-a frânt şi n-a mai putut continua.

– Vino, hai să intrăm. Se face frig.

– Pot să mă spovedesc, părinte?

– Dacă te-ar face să te simţi mai bine...

– M-ar face. Pentru ultima oară.

S-a aşezat în confesionalul întunecat, deschizându-şi inima într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată. A vorbit despre mama ei şi despre senzaţia disperată de abandon pe care o avusese după plecarea acesteia. A vorbit despre fratele ei, despre durerea suferită după dispariţia lui bruscă şi despre gelozia pe care o simţise pentru că el fusese preferat. A vorbit despre tatăl ei şi despre ruşinea profundă pe care i-o stârnea.

Părintele Ascanio a ascultat-o plin de compasiune în vreme ce ea spărgea cochilia protectoare pe care şi-o clădise, dezvăluind carnea moale şi fragedă a tristeţii. Când a terminat, amândoi au rămas tăcuţi, cuvintele aşezându-se în jurul lor ca fulgii de zăpadă. Floriana era mai liniştită pentru că îşi deschisese inima şi se eliberase de toată durerea; simţea mai puţină amărăciune faţă de tatăl său, mai puţine resentimente faţă de mama ei şi, în lumina noii ei vieţi alături de Dante, inima i s-a încălzit.

– Acum vă puteţi da seama de ce copilul e atât de important pentru mine, părinte. Cred că Dumnezeu mi l-a dat pentru a compensa tot ce-am pierdut. Şi-o să-l iubesc din tot sufletul.

Părintele Ascanio s-a rugat în tăcere ca îngerii s-o poarte spre un viitor luminos şi fericit.

capitolul 28

Beppe şi Dante au sosit la birou la ora nouă, ca în fiecare dimineaţă. Şoferul lui Beppe i-a luat de la casa familiei aflată pe Via dei Giardini şi a parcurs drumul de douăzeci de minute până la fabrica ce îşi avea sediul într-un parc industrial de maximă siguranţă, aflat la periferia oraşului Milano. Beppe era mândru de fiul său. Acesta învăţa repede, cu entuziasm, şi nu pierduse vremea, suflecându-şi mânecile şi apucându-se să deprindă fiecare aspect al afacerii, de la podeaua fabricii până la sala de consiliu. Făcea furori îmbrăcat în costumul lui bleumarin, cu cămaşa albă impecabilă şi era o figură autoritară din cap până în picioare. Într-o zi avea să-i ia locul tatălui său, iar Beppe era mai mult decât convins că tânărul era omul potrivit pentru treaba asta.

Cerul se întunecase şi părea că va ploua, dar înăuntru luminile străluceau, iar clădirea zumzăia de activitate. Angajaţii erau foarte conştienţi de aşteptările ridicate ale patronului şi se asigurau că ajung la birourile lor înaintea lui. Prea mulţi lucrători fuseseră concediaţi fără explicaţie pentru că nu-şi luaseră munca în serios. Beppe se plimba prin biroul compartimentat unde capetele erau plecate deasupra maşinilor de scris, telefoanele sunau, ţigările fumegau, iar angajaţii lucrau cu frenezie. A zâmbit în sinea lui, savurându-le teama, cea care genera nivele de productivitate atât de mari.

Dante a intrat în biroul său, lăsându-şi tatăl cu secretara lui cea creaţă şi trecută de prima tinereţe, Signora Mancini. Aceasta l-a întâmpinat cu o cafea neagră şi un zâmbet roşu aprins, urmându-l în birou cu teancul de

corespondenţă. Acolo, Beppe Bonfanti se afişa în toată splendoarea lui, într-o încăpere concepută să arate la fel de somptuoasă ca propriul salon de pictură de acasă. În cameră se aflau un dulap din lemn de nuc pentru băuturi, cu sticle de cristal, o măsuţă de cafea frumos ornamentată, încărcată cu volume strălucitoare, un set de canapele şi fotolii acoperite cu cea mai fină mătase, iar pe ziduri, tablouri ale artiştilor din toată lumea. Biroul antic era mare, pentru a reflecta importanţa proprietarului, iar în spatele lui ferestre uriaşe dădeau spre un heleşteu ornamental, plin de lebede şi gâşte.

– Şedinţa de la ora nouă este deja pregătită în sala de consiliu, a spus Signora Mancini, aşezându-i scrisorile pe birou. Signor Pascale tocmai a sunat să spună că mai întârzie puţin.

– Pascale întârzie întotdeauna, a mormăit Beppe, scoţându-şi haina şi pălăria.

Secretara i le-a atârnat în cuierul de lângă uşă, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, apoi i-a aşteptat instrucţiunile ca un labrador bine dresat. Bărbatul şi-a aruncat privirea pe teancul de scrisori şi s-a încruntat. Deasupra se afla un plic alb pe care era scris de mână, cu cerneală neagră, „Privat şi confidenţial".

– O să începem şedinţa fără el, a continuat Beppe, luând plicul şi deschizându-l. Probabil că a dormit prea mult. Ar trebui să investească într-un ceas deşteptător mai bun.

Signora Mancini s-a uitat cum şeful ei scoate din plic o coală de hârtie mică şi albă. Ochii lui s-au îngustat în vreme ce parcurgea pagina. După câteva clipe a inspirat adânc, umflându-şi nările. Femeia a simţit cum îi îngheaţă sângele în vene, pe măsură ce aerul din încăpere se răcea.

– Adu-mi-l pe Zazzetta, a spus el cu o voce joasă, fără să-şi ia ochii de la scrisoare.

Signora Mancini a plecat cu inima bubuindu-i în piept. Când Beppe Bonfanti era furios, nu-şi pierdea cumpătul ca alţii, ci devenea rece şi calm, de parcă ar fi ţintit cu o armă.

Un minut mai târziu Zazzetta stătea în faţa lui. Secretara a închis uşa, apoi s-a întors la biroul ei. Se întreba ce ar fi putut conţine acea scrisoare pentru a-i stârni aşa o reacţie puternică şefului ei. Totuşi, nu era treaba ei să-şi piardă vremea cu asta, nici să se întrebe cum se va descurca Zazzetta. Era mai bine să nu ştie.

Beppe i-a dat scrisoarea. Zazzetta a citit-o. N-a arătat nici un fel de emoţie, dar găurile măslinii care îi ţineau loc de obraji au căpătat o nuanţă palidă, uşor trandafirie.

– Deci, bătrânul beţiv s-a trezit îndeajuns încât să încerce să ne şantajeze, a spus Beppe, aprinzându-şi un trabuc. A chicotit cinic. Probabil crede că are în mână lozul câştigător.

– Suntem siguri că Dante e tatăl?

– Ar putea fi oricare bărbat din Herba. Problema e că nu putem risca, nu-i aşa?

– Nu vrem un scandal, a fost de acord Zazzetta.

– Sunt uimit că fiul meu s-a dovedit a fi atât de prost.

– E tânăr şi îndrăgostit.

– Gândeşte cu scula. Dacă n-ar fi băiatul meu, i-aş tăia-o.

– Dacă n-ar fi băiatul tău, nu ţi-ar păsa.

– Dar este băiatul meu, aşa că, ce ne facem, prietene?

Beppe a ridicat din umeri şi a expirat un nor de fum.

– Ne ocupăm de asta, *Capo*.

– Da, ne ocupăm în felul cel mai simplu. Îl plătim pe bătrânul nemernic să tacă şi scăpăm de problemă.

L-a privit pe Zazzetta cu ochii reci ai unui bărbat care, până atunci, mai ordonase de multe ori îndepărtarea eficientă a inamicilor.

– O facem să dispară.

– Chiar trebuie să luăm măsuri atât de drastice? Este o fată...

– Fă-o să pară un accident.

– Dar, *Capo*...

– E singura cale, altfel taică-său o să ne sugă sângele tot restul vieţii. Nu va fi ultima oară când va veni să ceară bani. Nu vreau ca treaba asta să

atârne deasupra capetelor noastre, nici al prostului de Dante. Problema trebuie să dispară, punct. Există doar un fel de a ne asigura că n-o să se întoarcă să ne mai bântuie iar şi iar. S-a întors să se uite pe fereastră. Mă întreb dacă lui Moş Sugativă o să i se mai pară ca a meritat când o să-şi dea seama că pasărea lui cu ouă de aur a dispărut pentru totdeauna.

– N-o să încerce s-o găsească?

– Un bărbat care e în stare să-şi vândă fiica în felul ăsta n-are inimă. Ştii la fel de bine ca mine că Elio e un beţivan, un idiot lipsit de speranţă. O să ia banii şi o să fugă – să sperăm că n-o să mai auzim de el vreodată.

– E ca şi făcut, *Capo*.

– Bun. S-a întors către Zazzetta. Şi nici o vorbă fiului meu. Poate reuşim să plătim pe careva să-i spună că a fata a fugit cu un vânzător de roşii.

Când a ieşit din biserică, Floriana a dat cu ochii de Costanza, care traversa piaţa încărcată cu plase de cumpărături. Fetele s-au privit una pe alta cu îngrijorare. Relaţia dintre ele devenise ciudată cu mult timp în urmă. În loc să se grăbească să plece mai departe, Floriana a făcut un semn cu mâna. Acum, că era pe cale să înceapă o nouă viaţă, în inima ei era atâta fericire încât nu mai încăpea loc pentru amărăciune.

– Ai nevoie de ajutor? a întrebat ea zâmbind.

Costanza a privit-o îngrijorată.

– Nu trebuie să-ţi faci probleme, nu se vede nici urmă de mama ta.

– Nu e aşa, chiar nu e, a protestat fata, dar Floriana a scuturat din cap ca pentru a respinge subiectul şi s-a repezit să-i ia una dintre sacoşe.

– Ce duci aici?

– Îmi pare rău, e chiar grea.

Floriana a tras cu ochiul înăuntru.

– Fructe?

– Mama m-a pus la regim. Costanza a ridicat din umeri. Totuşi, nu sunt sigură că funcţionează, a continuat ea, afişând un zâmbet jalnic.

Copleşită de nostalgia vremurilor trecute, Floriana i-a sugerat să meargă pe plajă.

– Putem sta de vorbă aşa cum făceam odată.
– Nu ştiu. Ar trebui să merg acasă.
– Te rog.
– Păi... poate repede. Dacă nu te deranjează să duci plasa.
– Sunt mai puternică decât par.
– OK, atunci. O să vin, dar nu pentru multă vreme, altfel o să dau de necaz.
Au pornit pe drumul care ducea afară din oraş.
– Aşadar, mama ta este chiar hotărâtă să te mărite, nu-i aşa?
– Face scheme şi planuri.
– Până la urmă o să te căsătoreşti cu cine vrei tu şi cu asta, basta.
– Nu, o să mă căsătoresc cu cine vrea *ea*. Ştiu că asta mi-e soarta. N-am puterea sau curajul să mă împotrivesc voinţei ei.
– Ai timp să devii mai puternică.
– Sunt singurul ei copil. Şi-a legat toate speranţele de mine.
– Încă mai aveţi de gând să vă mutaţi înapoi la Roma?
– *Papà* o să devină industriaş, a declarat Costanza cu mândrie.
– Industriaş?
– Da, s-ar putea să ne mutăm la Milano.
– La Milano?
Floriana s-a gândit la Dante şi a simţit cum i se strânge stomacul.
– Am prins doar frânturi de discuţie. Nimeni nu-mi spune nimic. Încă mai cred că sunt prea copil ca să pricep. Sau prea proastă. Oricum, cred că o să lucreze ceva pentru Beppe Bonfanti. Muncă de consultant, bănuiesc. Are foarte multe relaţii în singurul loc în care Beppe nu are.
– Totul se reduce la clasa socială, a rostit Floria-na încet.
– Da, mă tem că aşa e.
S-au aşezat pe nisip, două fete care, cândva, împărtăşiseră atât de multe, şi s-au uitat la ocean.
– Şi eu plec, a spus Floriana.
Costanza era uluită.
– Unde te duci?

– Nu ştiu. Am nevoie s-o iau de la capăt într-un alt loc.

– Cum rămâne cu Dante?

Floriana tânjea să i se destăinuiască, dar Dante o implorase să nu spună nimănui.

– Ce-i cu el? A fost doar o idilă de-o vară, a răspuns ea nepăsătoare.

Costanzei îi părea sincer rău.

– Eşti foarte tristă?

– Nu, sunt bine. Acum mă ocup de viitorul meu. N-are rost să mă mai agăţ de trecut.

– Dar erai atât de îndrăgostită! Credeam că o să te măriţi cu el şi o să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi. Speram s-o faci, pentru că asta ar fi înfuriat-o la culme pe mama.

– Poate că mama ta a avut tot timpul dreptate. Ar trebui să-mi găsesc pe cineva din lumea mea.

– Nu, n-are dreptate. Dragostea n-are limite de clasă, vârstă sau altceva. Costanza a luat-o de mână. Oriunde ai merge, promiţi să ţinem legătura?

– Dacă o să te muţi la Milano, cum aflu unde eşti?

– O să-mi las adresa la Luigi. O poţi lua de la el. Deci, când ai de gând să pleci?

– Mâine.

– Aşa repede?

– Da, totul e aranjat.

– Aşadar nu ţi-ai fi luat „rămas-bun“?

– Plănuiam să plec în linişte.

– Dar unde te duci?

Floriana a trebuit să se gândească repede.

– Am o verişoară în Treviso, aşa că o să merg acolo.

– Credeam că nu mai ai pe nimeni în afară de Elio şi de Zita.

– Şi eu credeam la fel, până de curând. Zita mi-a pomenit de ea şi am profitat de ocazie. E căsătorită şi are copii de-o vârstă cu mine. A fost de acord să mă primească până când o să-mi găsesc o locuinţă a mea.

– Dar ce-o să faci?

Floriana a simţit un junghi de vinovăţie în vreme ce îşi înfrumuseţa viaţa.

– Asta e diferenţa dintre noi, Costanza. Eu sunt fericită să fac orice. Orice: curăţenie prin case, servit la mese, grădinărit. Sunt gata să pun mâna pe orice. Fetele ca tine sunt prea nobile ca să se coboare atât de jos. A început să râdă. Nu-ţi face griji pentru mine, sunt foarte rezistentă.

– Mereu am admirat asta la tine, Floriana.

– Totuşi, nu mai spune nimănui că plec, te rog.

Costanza s-a încruntat.

– Vorbesc serios. Nimănui. Pot avea încredere în tine, nu-i aşa?

– Ştii că poţi. Dar de ce nu trebuie să afle nimeni?

– Pentru că nu vreau ca tata să vină după mine.

– Înţeleg.

– Vreau doar să plec fără zarvă.

– Dar Zita trebuie să ştie.

– Da, Zita ştie, dar n-o să afle că şi *tu* ştii. Aşa că, te rog, nu-i spune nimic.

Floriana aproape că rămăsese fără suflare după ce urzise o reţea atât de complicată de minciuni.

– Pur şi simplu, păstrează vestea pentru tine.

– Aşa o să fac. Apoi, cu o voce joasă, Costanza a continuat: O să-mi fie dor de tine, să ştii.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine.

– Ne-am distrat, nu-i aşa?

– Cu siguranţă.

– Până când mama ne-a despărţit. Pentru asta n-o s-o iert niciodată.

– Nu fi ranchiunoasă, doar ai grijă să nu devii la fel de snoabă ca ea.

Floriana a făcut o faţă caraghioasă şi amândouă au izbucnit în râs.

– Nimeni nu mă mai face să râd, s-a plâns Costanza. Îmi lipseşte umorul tău.

– Atunci trebuie să fii tu aia cu umor.

– O să încerc.

– Dacă oamenii o să se amuze cu tine, o să fii întotdeauna populară şi atunci o să te poţi mărita cu oricine vrei tu.

– Aş vrea eu! Costanza s-a uitat la ceas. Ar fi bine să plec. A fost plăcut să stăm aici şi să vorbim, exact ca pe vremuri. Vii?

– O să merg cu tine până la răspântie. Pe urmă o să trebuiască să faci restul drumului singură. Nu vreau să dau nas în nas cu mama ta.

– Nici eu!

Când a venit vremea să se despartă, Floriana i-a dat sacoşa cu fructe.

– Nu le mânca pe toate o dată, a spus ea, simţind brusc lacrimi în ochi.

– Nu mi s-ar permite aşa o nebunie. Costanza s-a uitat cu tristeţe la prietena ei. Ai grijă de tine, Floriana.

– Şi tu.

Deodată, Costanza şi-a pus jos plasele, aruncându-şi braţele în jurul umerilor Florianei. A strâns-o îndelung.

– Sper că noua ta viaţă o să te facă fericită. Sper că o să-ţi ofere tot ce ţi-ai dorit vreodată. Sper că îngerii te vor avea în pază.

Când s-a îndepărtat, Floriana şi-a dat seama că plângea şi ea.

A privit-o cum urcă pe cărare, cu mersul ei lent şi greoi. Neputând să mai îndure, s-a întors şi s-a grăbit spre casă. Trebuia să-şi facă bagajele şi să se pregătească pentru a doua zi. Hotărâtă să nu se mai gândească la trecutul pe care îl părăsea, a rămas concentrată asupra viitorului.

Când a revenit în apartament, a fost întâmpinată de tatăl ei. Nu părea beat sau mahmur, dar avea cea mai neobişnuită expresie pe chip. Până să apuce să-i spună ceva, ea a observat că alături de ei, în cameră, să mai afla un străin, un bărbat puternic, solid, cu păr negru, des, şi o piele uleioasă.

– Ce se întâmplă? a întrebat Floriana, simţind pericolul, dar neştiind ce formă va lua.

– Fiica mea, a spus Elio, întinzându-se către ea.

Fata a tresărit şi a mijit ochii.

– Ştiu că aştepţi un copil.

Lumea a început să se învârtă necontrolat, iar ea şi-a pus mâna pe zid pentru a-şi menţine echilibrul.

– Nu te alarma. Sunt fericit, Floriana. O să fiu bunic. Omul ăsta e aici ca să te ducă într-un loc sigur, unde poţi naşte fără scandal. Când o să fii gata, o să te poţi întoarce şi o să fim iar o familie.

Ea s-a holbat la străin şi gura i s-a uscat. Unde era Dante? Cum aflase tatăl ei? A observat că acesta ţinea un plic gros, maroniu.

– O, ăsta? a spus el, lovindu-l cu mâna. E un mic dar de la Beppe.

– L-ai şantajat? a şuierat ea, nevenindu-i să creadă că propriul părinte o putuse trăda în asemenea fel.

– Poate că nu eşti fericită acum, dar mai târziu o să-mi mulţumeşti.

– Unde e Dante? a întrebat ea. Unde e?

– Te aşteaptă acasă, a spus străinul.

– Dar trebuia să mă întâlnesc cu el abia mâine.

– Planul s-a schimbat, a continuat bărbatul. Trebuie să vii acum.

– Pot să-mi împachetez lucrurile?

Străinul a dat din cap.

– Bineînţeles.

Ea a trecut pe lângă cei doi şi a intrat în dormitor, închizând uşa în urma ei.

Primul instinct a fost să sară pe fereastră şi să fugă. Dar dacă bărbatul *spunea* adevărul? Dacă tatăl ei *îl anunţase* pe Beppe, iar acesta îi dăduse bani ca s-o întreţină? Dacă Dante *o aştepta* la La Magdalena? La urma urmei, el n-ar fi avut cum s-o anunţe, fără un telefon în casă. Poate că Beppe va prelua de acum controlul situaţiei, ceea ce, cu siguranţă, ar fi un lucru bun, nu? În cazul acesta n-ar mai fi nevoiţi să se furişeze, ci şi-ar putea declara deschis dragostea.

Gândind astfel, a început să-şi pună cele câteva lucru-şoare într-o geantă. Nu i-a luat mult. Era nerăbdătoare să plece din casă şi cât mai departe posibil de tatăl ei. Era ceva rece în privirea lui, ceva ce nu recunoştea şi nu-i plăcea.

Când a ieşit, Elio a încercat s-o îmbrăţişeze, dar ea s-a ferit dezgustată şi s-a grăbit să coboare scările, urmându-l pe bărbatul negricios care mirosea a parfum ieftin. S-a uitat în jur după Signora Bruno, dar aceasta se

făcuse nevăzută. S-a urcat în maşinuţa neagră parcată pe Via Roma, în vreme ce starea ei oscila între entuziasm şi teamă. Nu părea genul de maşină pe care ar deţine-o Beppe Bonfanti, iar fata a ezitat, instinctele strigându-i că ceva nu era în regulă. Dar acum nu mai putea face nimic. În vreme ce Florianei îi pulsa sângele în tâmple, străinul a pornit motorul, iar maşina huruit pe stradă.

Fata n-a scos o vorbă. Era prea speriată. Şi-a fixat privirea pe drumul din faţa lor. Măcar mergeau în direcţia bună. A remarcat mâinile bărbatului. Erau mari, puternice şi ţineau foarte strâns de volan. Apoi privirea i s-a strecurat pe lângă ele, către portieră şi a văzut că aceasta era încuiată. *Toate* erau încuiate. Răsuflarea i s-a oprit în piept, iar capul a început să i se învârtească de groază. Porţile domeniului La Magdalena s-au înălţat în faţa lor, iar ea a simţit un uriaş val de dor revărsându-se asupra ei, obligând-o să se lase pe banchetă. A început să-şi frământe mâinile, palmele umezindu-i-se din pricina transpiraţiei. S-au apropiat încet, atât de încet încât ea parcă şi-ar fi ieşit din propriul trup, privind acum în jos. Parcă s-ar fi uitat la un film despre viaţa altcuiva.

În acea clipă, Noapte Bună a ieşit în fugă pe stradă, rupând vraja. Ea s-a ridicat şi l-a privit disperată. Câinele parcă ştia că fata e în maşină şi a întins gâtul ca s-o vadă. Şoferul n-a încetinit, ci a trecut în viteză pe lângă animal şi pe lângă porţile domeniului La Magdalena. Floriana s-a răsucit pe scaun şi a lovit cu pumnii în geam.

– Noapte Bună! Noapte Bună!

Câinele a recunoscut-o pe dată şi a luat-o la goană după ea.

– Stai jos! i-a ordonat bărbatul. Sau o să mă faci să mă izbesc de ceva.

– Unde mă duci? a întrebat ea.

Când străinul n-a răspuns, fata a început să plângă.

– Nu mă duci la Dante, nu-i aşa?

S-a uitat lung pe geamul din spate, în vreme ce câinele încetinea şi se făcea tot mai mic, până când din el n-a mai rămas decât un punct pe asfalt.

– Ce-o să faci cu mine?

Bărbatul tot n-a răspuns. Îşi avea ordinele lui. A strâns volanul atât de tare încât i s-au albit încheieturile.

A doua zi ploua torenţial. Pitit sub o umbrelă, Dante o aştepta pe Floriana lângă zid, aşa cum stabiliseră. S-a plimbat în sus şi în jos, în jos şi în sus, uitându-se din când în când la ceas, întrebându-se de ce ea nu mai venea. Noapte Bună stătea în mijlocul drumului, cu urechile pe spate, cu coada între picioare, la fel de neliniştit ca stăpânul lui. Chelălăia, mergând în cerc în timp ce Dante devenea tot mai îngrijorat, dar n-avea cum să-i spună stăpânului său ce văzuse.

Cu inima grea, tânărul a condus în Herba. S-a întâlnit cu Signora Bruno în uşă, dar aceasta era la fel de nedumerită. Ea bănuise că fata a plecat să se vadă cu *el*.

Pe Elio l-a găsit bând în barul lui Luigi. Bărbatul se jelea cu nasul în pahar.

– Mi-am pierdut fiica, se văita el.

– Unde a plecat? l-a întrebat Dante.

– Exact ca mama ei, a spus Elio.

– Despre ce vorbeşti?

– A fugit cu iubitul ei.

– Care iubit?

– Un bărbat pe care l-a cunoscut la piaţă.

– Eşti confuz, a izbucnit Dante.

– Nu, e o curvă! Bărbatul a început să chicotească. Şi tu care credeai că e copilul tău. Ha! Asta e cea mai amuzantă parte a poveştii. Dacă n-aş fi al naibii de supărat, aş izbucni în râs. Exact ca mama ei. Acum chiar sunt singur.

Dante a ieşit din bar clătinându-se. În inima lui ştia că Elio nu poate spune adevărul. Omul era beat şi avea halucinaţii. *Trebuia* să o găsească, dar de unde Dumnezeu să înceapă căutările?

Când s-a întors pe domeniul La Magdalena, Noapte Bună îl aştepta la poartă, în ploaia torenţială. La început Dante aproape că nu l-a recunoscut: era ud şi plin de noroi, iar blana de pe bot îi era cenuşie, făcându-l să pară

bătrân şi trist. Tânărul a coborât din maşină şi a fugit într-acolo, ridicând animalul în braţe. Dar, în vreme ce se îndrepta înapoi spre automobil, senzaţia pierderii l-a copleşit, iar el s-a prăbuşit în genunchi. Şi-a îngropat faţa în gâtul ud al câinelui şi a strigat.

– Unde e? Unde a plecat?

Noapte Bună s-a eliberat din îmbrăţişarea lui şi a început să şchiopăte către mijlocul drumului. Apoi s-a întins pe jos şi, chelălăind, şi-a pus capul între labe.

capitolul 29

Devon 2009

Rafa s-a trezit cu Biscuit care se repezise la el în pat cu un salt entuziast. Pentru o clipă a dat să se apere, uitând de salvarea ce avusese loc cu o seară înainte. Apoi, la fel de brusc, totul i-a revenit în minte şi a început să râdă, luând cu drag câinele în braţe.

– A, tu erai, Biscuit! a spus el în spaniolă. Presupun că vrei să mergi afară.

Câinele părea să fi înţeles, pentru că a ţâşnit din pat şi s-a aşezat lângă uşă, dând din coadă.

Rafa s-a îmbrăcat şi a coborât împreună cu noul lui tovarăş. Hotelul se trezea încet la viaţă. Putea auzi trosnetele ţevilor de apă sub podele şi zgomotul blând al veselei din sala de mese, unde câţiva matinali luau deja micul dejun. Shane era în salon împreună cu Tom, în timp ce Jennifer stătea la recepţie, verificându-şi mesajele de pe telefonul mobil. Când Biscuit a dat buzna pe scări, toţi s-au oprit din treabă şi l-au întâmpinat cu voioşie.

– N-arată rău pentru ce spaimă a tras, a spus Shane, bătându-l uşor pe spate.

– A dormit bine, l-a informat Rafa.

– Nu-i aşa că-i adorabil? l-a alintat Jennifer, lăsându-se în jos pentru a-i gâdila urechile. Mă bucur că i s-a dat voie să rămână.

– La mustaţă, a spus Tom cu un rânjet.

Rafa l-a dus pe Biscuit prin faţa hotelului şi l-a privit cum o ia la goană pe pajişte. Era o frumoasă dimineaţă de iunie. Cerul era învelit într-o ceaţă

uşoară pe care soarele începuse deja să o străbată, dezvăluind petice de albastru. Bărbatul şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a gândit la Clementine. Imaginea ei mentală îl făcea să se simtă mai uşor. Şi-a închipuit zâmbetul ei şi felul în care acesta îi transforma chipul. Apoi gândurile i s-au întunecat când şi-a amintit de ce venise. Ştia că n-ar fi în interesul lui să se apropie prea mult, mai ales în etapa asta. Dar începea să aibă un sentiment cald de apartenenţă şi începea să-i *pese*. Gândul că avea s-o vadă mai târziu îl umplea de aşteptare şi nu era sigur că va fi în stare să rabde până la sfârşitul zilei. A intrat agale în grădina de legume, în timp ce Biscuit adulmeca pământul cu nesaţ, descoperind tot felul de mirosuri cu care nu era familiarizat.

Rafa şi-a scos BlackBerry-ul. Simţea nevoia s-o sune doar ca să-i audă vocea. I-a căutat numărul şi a apăsat butonul. Telefonul a sunat de câteva ori, înainte să se activeze căsuţa vocală. El a zâmbit în vreme ce îi asculta mesajul:

„Bună, sunt Clemmie. Nu-i un moment bun. Scuze. Ştiţi procedura."

A urmat un ţiuit prelung.

– *Buenos días*, Clementine, a spus Rafa. Sunt în grădină cu Biscuit. Nu mă simt bine să plimb câinele fără tine. Tocmai a găsit o gaură foarte interesantă în iarbă. Noroc că nu e destul de mare ca să se vâre în ea. Trebuie să-i luăm mâncare, nu? Dă-mi de veste când eşti liberă. Să ai o zi bună la birou. *Ciao*.

Când a închis, l-a văzut pe Biscuit acostându-l pe Harvey care tocmai ieşea din magazia sa, aflată în capătul grădinii. Bătrânul a fost surprins să vadă un câine pe acolo şi a privit neliniştit în jur, pentru a-şi da seama de unde venise. Rafa s-a grăbit să-i explice.

– A, Rafa. Micuţul ăsta e al tău?

– Îl cheamă Biscuit. Eu şi Clementine l-am salvat de pe stânci ieri-seară.

– Marina l-a văzut?

Harvey părea îngrijorat.

– Zice că-l putem păstra.

– Aşa zice?

– Da. N-a fost prea încântată, dar stăpânul lui a încercat să-l omoare. Rafa a ridicat din umeri. Cred că i s-a făcut milă de el.

– Totuşi, eu l-aş ţine cât mai departe posibil de ea, l-a sfătuit bătrânul. Cred că-i e frică de câini.

– O experienţă nefericită din trecut, poate.

– Poate. S-a aplecat să-l mângâie. Drăgăstos câine, nu-i aşa? Nu cred că o să treacă mult până când o s-o cucerească. Apoi i-a vorbit lui Biscuit. Tu n-o să sperii pe nimeni, nu-i aşa?

– Nu cred că o să-l gonească pe Baffles, ce zici?

Harvey a chicotit.

– Ai dreptate în privinţa asta. Nu-i vreun rottweiler. Totuşi, un câine e mai bun decât nici unul. S-ar putea să ne surprindă şi să ni-l aducă pe hoţ târându-l de guler.

Rafa l-a urmărit cum îşi îndreaptă şapca din tweed şi apoi traversează încet grădina. Biscuit a luat-o la fugă în direcţia opusă, iar pictorul n-a avut încotro şi a trebuit să-l urmeze.

În vreme ce cobora poteca spre plajă, BlackBerry-ul i-a anunţat primirea unui mesaj. Ştia că e de la Clementine, înainte să scoată aparatul din buzunar, iar inima i s-a umplut de bucurie.

> *Într-adevăr, bună dimineaţă! Ai ieşit devreme. Va trebui să-l dresăm pe Biscuit să doarmă până târziu. Ia-mă după muncă şi mergem împreună. Nu uita să aduci clientul. Ar putea fi mofturos.*
> *C*

S-a întors la hotel în pas vioi. Jennifer l-a informat că un grup de şase fete vor sosi cu trenul de la Londra pentru a petrece un weekend al burlăciţelor şi ar putea fi dornice să picteze. A mai adăugat că un cuplu din Olanda, pasionat de ornitologie, urma să ajungă în acea seară, putând fi şi el interesat. Rafa a dat din umeri nonşalant. Dacă aveau destule pensule, el era bucuros să-i şcolească pe toţi.

A luat micul dejun împreună cu generalul, Pat, Jane şi Veronica, în vreme ce Grace a mâncat în cameră. Biscuit stătea cuminte la picioarele lui, neştiind că era subiectul lor de conversaţie.

– Cum poate cineva să fie atât de crud? a spus Veronica după ce auzise cum Biscuit fusese lăsat în peşteră să se înece.

– Sunt nişte oameni tare răi pe lumea asta, a continuat Pat. Sue McCain zice că nu poţi avea încredere într-o persoană căreia nu-i plac câinii, iar eu cred că are dreptate. Oricine maltratează câinii are o inimă de piatră.

– Aşa e! a exclamat generalul, făcându-i cu ochiul lui Jane, care îşi ascundea roşeaţa în spatele ceştii cu cafea.

Cei doi bătrâni aveau multe în comun. Rafa a remarcat entuziasmul cu care ea îi povestea despre copilăria petrecută într-o garnizoană din Germania şi felul în care generalul o asculta cu interes, dând din cap şi rememorând propriile zile petrecute în armată. Parcă ar fi fost singuri la masă. N-a fost surprins când cei doi au declarat că vor renunţa la lecţia de pictură pentru a se plimba prin Salcombe. Schimbul de priviri dintre ei era tandru şi poznaş în acelaşi timp. Pat era pe punctul de a le propune să-i însoţească, dar Veronica a întrerupt-o brusc, sugerându-i încă o ieşire cu barca lui Grey. Pe bătrână nimic n-ar fi putut-o tenta mai tare ca marea, iar generalul a oftat uşurat, zâmbindu-i recunoscător Veronicăi.

Dimineaţa s-a scurs încet. Rafa şi-a dus elevii pe plajă, unde aceştia s-au aşezat pe stânci pentru a picta oceanul. Cele şase fete venite pentru weekendul burlăciţelor chicoteau şi flirtau cu atâta obrăznicie, încât abia dacă s-au atins de pensule, în vreme ce Grace se uita urât la ele din celălalt capăt al plajei şi li se plângea Veronicăi şi lui Pat de lipsa lor de rafinament.

După prânz, Rafa s-a retras în dormitorul lui ca să petreacă o vreme singur. Tocmai se uita pe fereastră la superba privelişte a oceanului, care nu înceta să-l captiveze, când, deodată, atenţia i-a fost atrasă de ivirea pe neaşteptate a Marinei. Femeia a traversat pajiştea în direcţia lui Biscuit, adormit la umbra cedrului. A privit-o cum se apropie încet, cu mâinile în buzunare, puţin adusă de spate, apoi stă o vreme şi se uită la câine, singură

cu gândurile ei. Rafa se întreba la ce o fi chibzuind – şi dacă nu frica fusese cea care o făcuse să se retragă seara trecută, atunci ce?

După mult timp, ea s-a aşezat lângă animal şi i-a pus mâna pe cap. Rafa putea simţi povara tristeţii ei de parcă aceasta ar fi apăsat şi pe umerii lui. Câinele dormea în continuare, dar Marina i-a mângâiat uşor blana, fără să-şi ia ochii de la el. Rafa abia dacă îşi putea lua ochii de la *ea*. Ar fi vrut să coboare şi să i se alăture. Ar fi vrut s-o întrebe de ce câinele o întrista atât de mult. Dar ştia că ar fi fost inoportun. N-o cunoştea suficient şi nu voia să-i strice momentul. Într-un târziu, s-a îndurat să se dezlipească de la fereastră şi a intrat în baie, să se împrospăteze pentru lecţia de după-amiază.

Clementine ar fi vrut să-i povestească lui Joe despre Biscuit, dar se temea să nu-şi trădeze sentimentele tot mai puternice pe care le avea pentru Rafa. Cele două erau înlănţuite: Biscuit era scuza care îi va aduce împreună, iar ea nu se putea gândi la câine fără să-şi amintească eroismul lui Rafa. Aşa că inventase o poveste despre cum îşi ajutase tatăl să repare barca şi căzuse în apă, motiv pentru care venise îmbrăcată în capotul lui, cu hainele ude într-o pungă de plastic.

Joe o crezuse pentru că dorise s-o creadă. Dacă o bănuise că minte, nu lăsase să se vadă. Îşi pusese braţele lui mari în jurul ei, iar dacă o simţise încordându-se, ignorase lucru ăsta.

Clementine petrecuse multă vreme în baie, rememorând fiecare clipă a salvării – cum Rafa înotase curajos, cum o încurajase cu încredere, cum îi păsase atât de mult de animalul aflat în pericol. Bărbatul îi ajunsese la inimă, iar ea deschisese larg uşa, primindu-l înăuntru. Doar că el nu ştia că intrase deja.

Atunci de ce n-o termina pur şi simplu cu Joe? Îşi pusese de multe ori întrebarea asta şi întotdeauna se oprise la acelaşi răspuns: atunci n-ar mai avea pe nimeni.

Dimineaţă, dragostea a trezit-o devreme. L-a lăsat pe Joe dormind, întins pe tot patul, dar era prea surescitată ca să mai simtă vreun regret. Stomacul îi era plin de furnicături, de parcă acolo ar fi mişunat nebuneşte un muşuroi întreg de insecte. Nu-i era foame, dar tot s-a oprit la cafeneaua

Black Bean pentru a se simţi mai aproape de Rafa, chiar dacă el nu era acolo. Când a primit mesajul vocal, inima i-a tresărit de entuziasm. Gândul că vor merge în acea după-amiază la magazinul pentru animale a impulsionat-o toată ziua.

A stat visătoare la biroul ei, pe jumătate ascultând văicărelile Sylviei în legătură cu Freddie care se întreba dacă acesta îşi va părăsi vreodată soţia, iar pe jumătate rememorând iarăşi şi iarăşi operaţiunea de salvare. Răspândea acea lumină molipsitoare a iubirii, iar fiecare bărbat intrat în birou o simţea, era atras de ea, apoi pleca având câţiva stropi pe umeri şi un mers mai vioi. Domnul Atwood a zăbovit pe lângă ea cât mai mult posibil, dând târcoale biroului ei ca un ţânţar. Clementine abia dacă l-a observat.

Joe i-a tot dat telefoane, dar a reuşit să-i evite apelurile. Sylvia o privea cu suspiciune, întrebându-se de ce era prea ocupată ca să stea de vorbă cu el. Dar când Rafa şi-a făcut apariţia la cinci şi jumătate, împreună cu Biscuit, Sylvia şi-a dat seama de ce: Clementine era îndrăgostită – dar nu de Joe. A simţit cum aerul dintre cei doi vibra ca o întreagă orchestră de viori şi nu şi-a putut stăpâni gelozia. De ce ei nu-i ieşise niciodată în cale Marea Dragoste?

Alintând cu drag câinele, Clementine i-a mai povestit încă o dată Sylviei cum îl salvaseră. Rafa a replicat că dacă vreodată îl va găsi pe omul care legase animalul în peştera aceea, îl va bate măr cu mâinile lui. Clementine s-a uitat cu mândrie la admiraţia ce radia pe chipul Sylviei. Nu doar că era frumos, dar mai era şi erou. Biscuit îşi revenise din şocul experienţei la un pas de moarte, aşa cum numai un câine o poate face. Dădea din coadă şi se gudura, împingându-şi nasul în palma lui Clementine de fiecare dată când ea nu mai era atentă şi se oprea din mângâiat. Era clar că se bucura de noii lui stăpâni.

Sylvia i-a urmărit plecând împreună. Tocmai citea în *Gazette* despre un nou jaf. Unul mic, de data asta, ce avusese loc în locuinţa privată a soţilor Edward şi Anya Powell, care, din întâmplare, erau buni prieteni cu Grey şi Marina. Unicul obiect furat era un inel de logodnă cu un diamant enorm pe care Anya îl punea întotdeauna într-o scrumieră pe pervazul ferestrei atunci

când spăla. Singura dovadă că bijuteria fusese furată şi nu rătăcită era bileţelul pe care scria „mulţumesc“ în caligrafia inconfundabilă a lui Baffles, hoţul gentleman. Jurnalistul care scrisese articolul spunea că exista o şansă ca aceasta să fie o păcăleală, un jaf la indigo, altfel de ce s-ar obosi Baffles să intre într-o casă doar pentru un mic giuvaier, dacă nu cumva îl excita faptul că, din nou, le scăpase printre degete anchetatorilor?

Clementine şi Rafa au mers direct la magazinul pentru animale. Au umplut un cărucior cu mâncare pentru câini, biscuiţi şi jucării. Bărbatul lua bunătăţile de pe rafturi şi le aşeza pe podea, pentru ca Biscuit să le poată mirosi. Clementine îi privea amuzată, în vreme ce Rafa era convins că prietenul lor are capacitatea să aleagă după pachet ce-i place mai mult. Ea şi-a dat seama că niciodată nu se mai distrase atât de bine. Sigur, şi alţi oameni o făcuseră să râdă, dar nicicând cu un asemenea sentiment de abandon. Mai presus de toate, simţea că *ea* era o companie plăcută. Rafa scotea la iveală ce era mai bun în ea şi îi plăcea persoana în care se transforma atunci când se afla în preajma lui.

Au pus cumpărăturile în portbagajul lui Rafa, apoi au condus până în Salcombe pentru a-l scoate pe Biscuit la o plimbare. Nu li s-a părut potrivit să-l ducă pe plaja pe care îl auziseră pentru prima dată lătrând după ajutor, aşa că l-au dus pe o plajă cu pietricele din apropiere şi l-au eliberat din lesă, lăsându-l să exploreze în voie. S-au plimbat în sus şi în jos, sporovăind mulţumiţi, apoi au găsit în zonă un pub şi s-au aşezat afară, în lumina apusului, savurând o cină uşoară. Clementine n-a mai simţit nevoia să se îmbibe cu alcool. Nu mai voia să uite de sine.

Când i-a sunat telefonul, ea s-a uitat la numele de pe ecran şi a făcut o grimasă.

Rafa a ridicat din sprâncene.

– Joe? a întrebat el.

Tânăra a încuviinţat din cap. Şi-ar fi dorit ca el să se supere, dar Rafa n-a făcut decât să-i zâmbească.

– Ai de gând să-i răspunzi?

Fără prea mare tragere de inimă, ea a dus telefonul la ureche.

– Bună, Joe.

– Unde eşti?

– Sunt la un pub cu un prieten.

– Cu argentinianul şi câinele lui, a spus Joe sec.

Clementine a fost luată prin surprindere. Nu se aşteptase ca el să ştie.

– Am trecut pe la biroul tău, dar plecaseşi deja. Uite ce e, Clemmie, trebuie să vorbim.

– Ai dreptate, trebuie.

L-a văzut pe Rafa mângâindu-l pe Biscuit, dar ştia că el trage cu urechea.

– Când te întorci?

– Curând.

– Vorbim atunci.

– OK.

A închis.

– Sylvia i-a spus că am plecat cu tine. N-a sărit în sus de fericire.

Rafa s-a îndreptat şi s-a uitat la ea, cu ochii lui căprui plin de înţelegere. Fata şi-a amintit de prima clipă în care el o privise aşa, în biserică, atunci când ea îi spusese că o bănuieşte pe Marina că i-ar fi furat tatăl. Şi atunci fusese la fel de irezistibil ca acum.

– Ar trebui să te muţi înapoi cu părinţii tăi.

– Ştiu.

– Nu-l iubeşti.

– E chiar atât de evident, hm?

– Mă tem că nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că l-ai folosit doar ca să te răzbuni pe mama ta vitregă – poate şi pe mine.

Clementine s-a înroşit, dar a refuzat cu un gest concluzia lui.

– Abia m-am mutat cu el.

– E irelevant. Nu poţi rămâne într-o relaţie dacă inima ta nu e acolo.

– Sunt o fire tare mândră.

– Mândria nu-i răneşte decât pe cei mândri. Renunţă la ea. Toată lumea greşeşte, nu e nimic nefiresc în asta. Aşa e viaţa. Dar dacă te agăţi de

situaţiile nefericite doar pentru că eşti prea mândră ca să te desprinzi de ele, abia atunci eşti proastă. I-a luat mâna într-a lui. Nu fii proastă, Clementine. Eşti mult prea deşteaptă pentru asta.

Ea a simţit cum i se ridică roşeaţa în obraji. Nu mai exista nimic pe lume în afara mâinii lui şi a senzaţiei pe care i-o oferea pielea lui atingând-o pe a ei. A încercat să se poarte de parcă n-ar fi însemnat nimic, dar era sigură că inima avea să-i sară prin tricou, ca un greiere care încearcă să iasă afară. El o privea atât de intens încât abia dacă se mai putea stăpâni, dar era hotărâtă să nu îşi ferească privirea.

– Eşti o fată foarte specială, i-a spus el încet. Problema e că tu nu te vezi aşa. Trebuie să începi să te priveşti prin ochii mei.

– Tu ce vezi?

– Eu văd un zâmbet foarte frumos. Văd obraji trandafirii şi ochi albaştri încântători, dar, dincolo de toate astea, văd persoana din interiorul tău şi îmi place acea persoană foarte mult.

Clementine s-a foit pe bancă.

– Nu ştiu ce să zic...

El a dat din umeri.

– Atunci nu spune nimic. Eu doar le zic lucrurilor pe nume.

– Aşa le vorbeşti tuturor?

– Doar dacă sunt sincer.

– Dar tu vezi obraji trandafirii şi ochi încântători la toată lumea? Sau... sau... a ezitat. Sau doar la mine?

A râs ca să-şi ascundă jena.

– Doar la tine, Clementine, a răspuns el serios, iar ea i-a simţit privirea ca pe o mângâiere ce îi dezmierda obrazul.

S-au întors în oraş, cu Biscuit aşezat la picioarele Clementinei. În aer plutea tensiunea, acum că amândoi mai avansaseră un pic spre a-şi declara sentimentele. Şi totuşi, n-o făcuseră cu adevărat. Tânăra îşi dorea ca Rafa să oprească pur şi simplu maşina şi s-o sărute. Asta ar fi limpezit atmosfera precum o furtună cu tunete şi fulgere după o zi umedă. Dar el a parcat în faţa casei lui Joe, a coborât şi i-a deschis portiera. Ea a păşit afară.

– Vrei să te aştept? s-a oferit bărbatul.

Clementine ar fi vrut să dea fuga până sus, să-şi ia bagajele şi să dispară în asfinţit împreună cu el.

– Nu, mă descurc, mulţumesc, a spus ea în schimb. Nu ştiu cât o să dureze.

– Vrei s-o previn pe Marina?

– Nu, te rog nu-i spune nimic. O să-i zic eu când o s-o întâlnesc.

– O să fie foarte mulţumită, să ştii. Cred că ţi-a dus dorul.

Clementine a oftat din greu.

– La drept vorbind, şi mie mi-a fost dor de toţi. Ştiam de la început că fac o mare greşeală. Îmi pare rău pentru Joe.

– Dă-mi un mesaj dacă ai nevoie de sprijin.

– După eroismul de care ai dat dovadă pe plajă, nu mă îndoiesc că mi-ai sări în ajutor dacă aş avea nevoie de tine.

– Ştii că aş face-o.

A urmărit-o descuind intrarea din faţă.

– Acu-i acu, a murmurat ea, înainte să dispară în interior, închizând uşa după ea.

Rafa s-a întors la Polzanze. Nu s-a grăbit, admirând vegetaţia luxuriantă a zonei rurale şi norii de vată care pluteau pe aripile vântului, gonind pe cerul întunecat ca nişte bărci cu pânze. Începea să iubească locul ăsta, dar, cel mai surprinzător, începea s-o iubească pe Clementine.

Şi-a muşcat obrazul în timp ce-şi amintea că fusese cât pe ce s-o sărute. În oricare alte condiţii ar fi luat-o în braţe şi ar fi sărutat-o cu zile în urmă. Ar fi sărutat-o în casa uitată de Dumnezeu, ar fi sărutat-o când era furioasă pe el şi îi cerea să plece, ar fi sărutat-o de multe ori de atunci încoace – avusese nenumărate ocazii, dorinţa devenindu-i mereu tot mai puternică – dar un singur lucru îi stătea în cale.

Şi-a aţintit privirea asupra drumului şi a continuat să conducă.

capitolul 30

Marina şi Grey stăteau la masa din bucătărie, terminându-şi cina, când maşina lui Clementine a parcat în faţa hotelului. Ea a coborât şi a stat o vreme în beznă, adunându-şi curajul de a da ochii cu ei. Mutarea cu Joe fusese un act de sfidare, dar acum recunoştea că fusese şi un strigăt de ajutor. Nu stârnise reacţia la care sperase ea. Sau, dacă o făcuse, tatăl şi mama ei vitregă nu-şi arătaseră sentimentele.

S-a gândit la Rafa şi la sfaturile lui. Era timpul să stea de vorbă cu Marina. Englezii se pricep de minune să evite lucrurile. Sunt mai fericiţi să se târască înainte, prefăcându-se că problemele nu există. În familia ei era mai rău decât în majoritatea celorlalte. Niciodată nu discutaseră deschis despre trecut sau despre ce simţeau. Însă Rafa îi dăduse curajul să o facă. Avea să asculte punctul de vedere al mamei vitrege, să-l accepte şi apoi să treacă mai departe.

Şi-a scos valiza din portbagaj şi, inspirând adânc, s-a îndreptat către clădirea vechilor grajduri. Marina a auzit uşa deschizându-se şi a presupus că era Jake. Când Clementine s-a arătat în prag, a fost luată pe nepregătite.

Grey i-a remarcat valiza aşezată în hol, în spatele ei.

– Clementine! a exclamat el fericit. Ce bine îmi pare să *te* văd.

– E totul în regulă? a întrebat Marina, întinzându-se după paharul cu vin.

– Am venit acasă, a spus tânăra.

Marina ştia că reacţia ei era crucială, dacă nu voia ca fata să o ia din nou la goană.

– Vrei să vorbeşti despre asta? a întrebat ea cu grijă.

– M-am despărţit de Joe.

– Vino şi stai jos, draga mea. Cred că ai nevoie de o băutură, nu-i aşa? a spus Grey, ridicându-se ca să-i aducă un pahar.

– N-ar fi trebuit să plec de la bun început.

Marina a remarcat că norul negru, care de obicei o însoţea peste tot, nu se mai arăta. Fata îşi băgase sabia în teacă şi venise cu gânduri paşnice.

– Mă bucur că te-ai întors, i-a spus femeia cu sinceritate. Îmi pare rău că n-a mers treaba cu Joe. Trebuie să fie o mare dezamăgire. Dar sunt fericită că eşti acasă.

– Nu e deloc o dezamăgire. Niciodată n-am ţinut la Joe. Niciodată n-am ţinut cu adevărat la mine însămi. Dar acum ţin. Pe faţă i s-a strecurat un zâmbet ca acela al unei pisici mulţumite. Văd lumea cu alţi ochi. Niciodată n-o să mă mai mulţumesc cu locul doi.

Mama ei vitregă n-a avut nevoie s-o întrebe cine se afla în spatele schimbării de perspectivă. Însă Grey nu ştia nimic şi s-a încruntat întrebător.

– Asta e bine, a spus el şi i-a turnat un pahar de Pinot Grigio.

– Marina, aş vrea să vorbesc cu tine între patru ochi. Te superi, tati?

– Atunci o să-i dau un întăritor, a spus el, reumplându-i paharul soţiei.

Cele două s-au ridicat.

– Hai să mergem afară, a propus Clementine.

Marina a refuzat să cedeze tentaţiei de a-şi privi soţul. Putea simţi căutătura uimită a bărbatului. A presupus că fata voia să-i vorbească despre Rafa şi a simţit cum i se umple inima de bucurie că, în sfârşit, Clementine îi cerea îndrumarea. O să-i povestească lui Grey mai târziu, când o să rămână singuri.

– Să-mi iau haina, a spus ea, ieşind în hol.

– Şi eu. E o seară rece, dar e atât de frumoasă. Vreau să stăm sub stele.

Totuşi, Grey a remarcat schimbarea din vocea lui Clementine; felul în care spusese „frumoasă“ era altfel, de parcă ar fi rostit cuvântul din inimă şi ar fi crezut cu adevărat ce spune.

Noaptea era profundă şi întunecată, dar moale ca o bucată de catifea. Un vânt iute bătea pe deasupra mării, dar era cald, purtând miresme de sare şi de iarbă udă, iar mugetul valurilor care se izbeau de stânci era doar un murmur distant, prietenos. Luna strălucea puternic, ascunsă din când în când de norii care se rostogoleau cu viteză pe cer. Clementine şi Marina au mers pe pajişte pentru a se aşeza pe bancă. Erau destul de expuse acolo, stând cu faţa către ocean şi către peninsula îndepărtată, de unde farul îşi răspândea lumina de avertizare prin bezna ca de cerneală. Şi-au strâns hainele pe trup şi s-au aşezat.

– Niciodată n-am înţeles de ce îţi place atât de mult aici, a spus Clementine, oftând mulţumită. Eu eram o fată de oraş, mai fericită pe asfalt decât pe iarbă. Şi totuşi, acum parcă mi s-a luat un văl de pe ochi şi văd frumuseţile extraordinare ale acestui loc ăsta.

– Le vezi?

– Da, şi mă fac să mă simt bine.

– Natura e un vindecător extraordinar. Eu dacă mă simt vreodată nefericită, vin aici şi mă cufund în ea. Întotdeauna mă întorc simţindu-mă mai bine.

Clementine a luat o gură de vin.

– Marina, vreau să-mi cer scuze pentru că am fost aşa o vacă.

Marina a luat şi ea o înghiţitură, uluită de mărturisirea fiicei sale vitrege. În toţi anii de când o cunoştea, nu-şi amintea să o fi auzit vreodată cerându-şi scuze. Totuşi, nu era sută la sută convinsă şi s-a hotărât să nu spună nimic până când nu avea să fie sigură că nu exista un motiv ascuns în spatele scuzelor ei.

– Ştiu ce gândeşti, a continuat Clementine. Şi o merit. Dacă aş fi în locul tău, nici eu nu m-aş crede. Dar sincer îmi pare rău. Chiar îmi pare. De când eram mică am crezut că tu mi-ai destrămat familia şi l-ai furat pe tata de sub nasul mamei. Şi am simţit că mi l-ai furat şi mie. Dar întotdeauna există două versiuni pentru fiecare poveste şi vreau s-o aud pe a ta, dacă vrei să mi-o spui. Mi-ar plăcea să-ţi înţeleg punctul de vedere şi să termin

cu interpretările mele copilăreşti. Sunt destul de matură încât să ştiu că nimic nu e vreodată alb sau negru.

Marina a simţit cum i se ridică un nod în gât şi a clipit ca să-şi alunge lacrimile. Şi-a luat fiica vitregă de mână.

– Nu ştiu ce să spun. N-am crezut că o să avem vreodată ocazia să stăm singure în felul ăsta şi să vorbim sincer, deschis, una cu cealaltă. N-ai idee cât mi-am dorit să discut cu tine, ca de la femeie la femeie şi să-ţi cer iertare.

Clementine a fost surprinsă de tandreţea din inima ei. Pentru o clipă s-a întrebat dacă vinul era cel care o înmuiase, dar a simţit căldura din mâna Marinei şi a realizat că dragostea spărsese gheaţa, înflorind ca o lalea.

– N-ai nevoie de iertarea mea, a spus ea încet.

– Ba da. Când m-am îndrăgostit de tatăl tău, era însurat şi avea doi copii mici. Aş fi putut să plec şi să-l las cu nefericirea lui, dar n-am făcut-o. Bănuiesc că mama ta nu ţi-a vorbit niciodată despre certuri. Conform spuselor tatălui tău, eraţi o familie intactă şi totuşi atât de fărâmată. Eu şi Grey ne-am găsit unul pe altul pentru că şi eu eram pierdută. Am recunoscut singurătatea din el fiindcă eu însămi o simţeam atât de profund. Între noi era o mare diferenţă de vârstă, iar el era foarte educat, în timp ce eu nu eram. Dar împărtăşeam ceva şi, împreună, am descoperit puterea de a ne vindeca unul pe altul. Niciodată nu mi-am propus să-l fur şi, cu siguranţă, niciodată n-am vrut să distrug o familie fericită. Dar, Clemmie, voi *nu eraţi* o familie fericită şi, până la urmă, dragostea noastră a eclipsat orice altceva. Am asta pe conştiinţă. Ce am făcut noi n-a fost corect, dar am simţit că aşa e mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine şi Jake. Nu ştiu dacă celor mici le e mai bine cu părinţi nefericiţi sau cu părinţi vitregi fericiţi. N-am răspunsul. Dar poţi fi sigură că tatăl tău v-a iubit întotdeauna, pe tine şi pe Jake, mai mult decât pe oricine altcineva, inclusiv pe mine. Tu s-ar putea să n-o fi simţit; când erai mică erai întotdeauna atât de furioasă încât îl respingeai ori de câte ori încerca să se apropie de tine. Pe mine mă aşteptam să mă respingi, dar tot am încercat. Trebuie să ştii că dragostea lui pentru tine e necondiţionată.

Şi-a golit paharul, înghiţind cu greu pentru că nodul din gât era atât de mare, încât vinul care cobora îi provoca dureri. A privit către mare, iar Clementine a simţit un frison înfiorându-i pielea.

– După cum ştii, Clemmie, eu nu pot avea copii. E cea mai adâncă tristeţe a mea şi un lucru care îmi strânge inima zi şi noapte. Uneori abia dacă mai pot funcţiona, pentru că dorinţa de a iubi e atât de puternică. În majoritatea timpului îmi concentrez toată energia asupra hotelului şi îi ofer toată grija şi atenţia pe care i-aş da-o unui copil. E o slabă consolare, dar e tot ce am. Tu şi cu Jake nu veţi fi niciodată ai mei. V-am moştenit şi îi mulţumesc sorţii pentru binecuvântarea asta. Nu ne-a fost uşor, mie şi ţie. Dar înţeleg. Niciodată n-aş putea să-ţi fiu mamă şi nici nu mă aştept să-ţi devin. Dar mi-aş dori tare mult să-ţi fiu prietenă.

Clementine a început să plângă. Atunci şi-a dat seama cât de greşit îşi înţelesese mama vitregă. Amănuntele divorţului părinţilor ei erau irelevante, la fel ca şi detaliile relaţiei dintre Marina şi Grey – asta nu fuseseră niciodată problema. Când desfăceai trandafirul vieţii ei petală cu petală, în mijloc se aflau dragostea şi faptul că ea simţise că nu primeşte îndeajuns.

– Am fost atât de egoistă, a suspinat Clementine. Întotdeauna m-am gândit numai la mine şi la cât de puţină atenţie primesc. Asta-i tot. Am fost atât de proastă.

S-a gândit la Rafa şi la felul în care el văzuse de la început miezul aflat dincolo de petale.

– Şi, Marina...?

– Da? Femeia şi-a pus braţul în jurul ei şi a tras-o mai aproape. Ce e?

Clementine plângea atât de tare încât nu mai era în stare să vorbească.

– E OK, nu trebuie să te simţi prost. E normal să reacţionezi aşa. Orice copil vrea ca părinţii lui să-l iubească mai mult decât pe oricine altcineva, iar divorţurile...

– Nu e vorba de asta.

Clementine şi-a şters lacrimile cu mâneca şi s-a ridicat.

– A, înţeleg. E altceva.

– Da. Sunt îndrăgostită. Sunt îndrăgostită până peste cap şi nu ştiu ce să fac în privinţa asta.

Răsuflarea i s-a oprit în piept.

– Rafa?

Clementine a încuviinţat din cap.

– Nu ştiu ce simte pentru mine. Când cred că e pe cale să mă sărute, în clipa următoare se retrage. Nu ştiu dacă aşa îi duce de nas pe toţi sau dacă eu sunt specială. A trecut atât de puţin timp, dar sunt nebună după el.

– Nu pot spune că n-am observat că-l placi. Dar nu v-am văzut îndeajuns de mult împreună încât să-ţi spun ce cred eu că simte.

– Azi mi-a spus că sunt specială. M-a luat de mână şi mi-a zis că sunt frumoasă. Apoi, când l-am întrebat dacă le spune asta tuturor fetelor sau doar mie, a zis că doar mie. Aş fi putut să jur că e pe cale să se aplece şi să mă sărute. Mă privea atât de intens. Dar ne-am ridicat şi ne-am întors în Dawcomb, unde m-a lăsat în faţa casei lui Joe. Ştia că o să mă despart de el.

– Şi n-a bănuit că el e motivul?

– Nu cred. A zis că-şi poate da seama că nu sunt îndrăgostită de Joe.

– Cred că toţi ne-am prins.

– Deci, ce să fac?

Marina n-a ezitat.

– Absolut nimic.

Clementine a fost surprinsă; se aştepta la un lung discurs despre cum să facă pe femeia greu de cucerit.

– Eşti adorabilă, Clemmie, exact aşa cum eşti. Ar fi un bărbat tare prost dacă ar renunţa la tine.

Fetei i-a venit din nou să plângă, de data asta din recunoştinţă.

– Mulţumesc. Şi-a pus braţele în jurul umerilor mici ai mamei sale vitrege şi strâns-o cu putere. Mă bucur atât de mult că suntem prietene.

– Şi eu, a încuviinţat Marina, închizând ochii.

Când cele două femei s-au întors în clădirea vechilor grajduri, Grey încă era treaz, uitându-se pe Sky la un documentar despre creaturile marine. A fost surprins să le vadă pe amândouă cu nasurile lucioase şi feţele roşii.

Fără o vorbă, Clementine s-a dus la el şi l-a cuprins de după gât. L-a îmbrăţişat îndelung, ţinându-l strâns şi l-a sărutat pe obraz.

– Mă duc să fac o baie, mi-au îngheţat picioarele.

El a urmărit-o uluit cum iese din cameră cu paşi uşori.

– Ce-a luat? a întrebat-o pe Marina.

– Vino sus şi o să-ţi zic. Şi eu am nevoie să mă încălzesc.

– Ce naiba aţi pus la cale?

– E o poveste lungă, dar mă simt minunat. A oftat din greu, eliberându-se de povara anilor de durere şi i-a zâmbit larg. N-o să-ţi vină să crezi.

– Hotelul se pune pe picioare, a spus Bertha a doua zi, aşezându-se ca o cloşcă pe scaunul din bucătărie. Păcat că are atâtea probleme.

– Cum adică probleme? a întrebat-o Heather, strângând în mâini cana cu cafea.

– Am auzit că au rămas fără bani, a spus femeia cu voce joasă. Dar nu ştii de la mine.

– Atunci tu de unde ai auzit?

Bertha s-a tras de lobul urechii.

– Am tras cu urechea. Se pare că un mare mahăr o să vină de la Londra să le facă o ofertă.

Heather a rămas cu gura căscată.

– Eşti sigură?

– E evreu.

Bertha a ridicat o sprânceană.

– Şi?

– Jake zice că evreii sunt isteţi. *Foarte* isteţi.

– Cu isteţimea n-o să-i convingă să vândă hotelul dacă nu vor.

– Eu l-am auzit pe Jake vorbind cu taică-său în clădirea vechilor grajduri şi mi s-a părut că nu prea au de ales.

– Vor trebui mai întâi s-o îngroape pe Marina. N-o să renunţe fără luptă. Ce o să se întâmple cu noi?

– Habar n-am. S-ar putea să se descotorosească de niscaiva oameni, dar nu de noi. Suntem *independabile*.

– Vrei să spui indispensabile?

– Asta am zis şi eu, indispensabile.

– *Tu* oi fi, Bertha, dar în ceea ce mă priveşte nu sunt atât de sigură. Oricine ar putea face treaba mea.

– Ei nu vor pe oricine, nu-i aşa? Vor angajaţi experimentaţi, care să cunoască locul.

– Sper să ai dreptate. Continuă să tragi cu urechea şi dă-mi de ştire dacă mai auzi ceva.

Clementine nu era vreo artistă, dar singurul mod de a petrece mai mult timp cu Rafa era să se alăture învăţăceilor lui. El a fost plăcut surprins când fata şi-a făcut apariţia pe faleză, pentru a picta clădirea farului alături de Pat, Grace şi Veronica.

– N-am altceva de făcut weekendul ăsta, a spus ea, aşezându-se pe o pătură împreună cu Biscuit.

Rafa i-a dat un bloc de desen şi nişte acuarele.

Apoi s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

– Mi-ai înveselit ziua.

– Dar să ştii că sunt chiar nepricepută, a răspuns ea, zâmbind la complimentul lui.

– Nu-ţi îngrădi abilităţile cu atitudinea ta negativă.

– Păi, n-am mai pictat din şcoală.

– Eşti aici ca să te distrezi şi să te bucuri de locul ăsta liniştit. Pun pariu că n-ai mai stat vreodată să observi fiecare val, fiecare nor, fiecare fir de iarbă şi fiecare floare.

Ea l-a privit contrariată.

– În mare parte din timp gonim prin viaţă cu ochii închişi, absorbiţi de gânduri fără sfârşit. Ne scapă magia simplă a unui trifoi ascuns în iarbă. Acum chiar îţi poţi lua răgazul de a privi în jur cu ochii larg deschişi, bucurându-te de frumuseţea naturii. Poţi să trăieşti din plin doar în prezent.

I-a zâmbit şi s-a ridicat. Clementine şi-a muiat pensula în apă.

– Foarte bine, o să trăiesc în prezent. Dar nu sunt sigură că asta o să-mi îmbunătăţească în vreun fel tabloul.

El i-a pus mâna pe umăr.

– Dar o să te îmbunătăţească pe *tine*.

Cele şase fete aflate în weekendul burlăciţelor plecaseră să-şi petreacă ziua la un spa, iar pasionaţii de ornitologie din Olanda se duseseră să caute fluierarul solitar.

– Mă bucur că nu trebuie să ne petrecem ultimele două zile aici alături fetele alea vulgare, a spus Grace, legându-şi eşarfa Hermès sub bărbie pentru a-şi proteja părul de vânt.

– Sunt tinere, Grace, a spus Veronica. Se distrează şi ele.

– Totuşi, n-au pic de stil. Pe vremea noastră nu exista noţiunea de „golancă“.

– Eu m-am apropiat destul de mult, a spus Pat. Am fost o băieţoasă.

– Asta-i altceva. Tu nu te agăţai de gâtul bărbaţi-lor tineri.

– Dacă aş fi avut frumuseţea ta şi graţia Veronicăi, poate că aş fi făcut-o, a răspuns Pat.

La început, Clementine n-a fost în stare să se piardă în peisajul înconjurător. Era prea conştientă de Rafa care se plimba încoace şi încolo, dând sfaturi. Abia când artistul s-a aşezat lângă ea şi s-a lăsat captat de propriul tablou, tânăra a reuşit să se relaxeze. Liniştea era confortabilă. Nu simţea nevoia s-o umple cu sporovăieli. Rafa părea să se cufunde într-o lume captivantă şi, curând, ea i s-a alăturat, observând fiecare pescăruş şi fiecare piatră, până când a încetat să se mai observe pe sine.

Când s-au întors la hotel, soarele era la apus. Rafa se arătă impresionat de pictura Clementinei.

– Eşti doar drăguţ, a protestat ea.

– Ai un fel interesant de a folosi culorile.

Fata a început să râdă.

– Interesant, cu siguranţă, dar nu foarte bun.

– Lasă-mă pe mine să judec asta.

Privirea lui a stăruit asupra ei pentru un timp care a părut foarte lung.

– De ce te uiţi la mine aşa? l-a întrebat ea, brusc jenată.

– Lumina e aurie în seara asta.

– Da, este.

– Mi-ar plăcea să te pictez.

– O, pe bune, Rafa, cred că nici măcar tu n-ai putea să mă transformi în *Venus* a lui Botticelli.

– Nici n-ar trebui. Eşti adorabilă exact aşa cum eşti.

Ea s-a încruntat. Marina spusese acelaşi lucru. Să fie oare posibil ca el să fi început să şi creadă asta?

– Vorbesc serios. Vreau să te pictez înainte să apună soarele.

A întins un covor pe iarbă şi a insistat ca ea să se aşeze. Biscuit s-a întins lângă ea şi s-a rostogolit pe spate, sperând că fata va pricepe aluzia şi îl va scărpina pe burtică. Pat, Veronica şi Grace s-au îndepărtat pe pajişte, lăsându-i singuri.

Rafa şi-a deschis cutia în care îşi ţinea culorile şi a scos o coală de hârtie curată.

– Ce vrei să fac? l-a întrebat ea.

– Vorbeşte cu mine, i-a răspuns bărbatul, privind-o cu subînţeles.

Clementine a oftat.

– Cred că într-adevăr are de gând ne deseneze, i-a spus ea lui Biscuit.

– O să te desenez pe *tine*, a corectat-o el.

Apoi i-a zâmbit în vreme ce întindea culoarea pe foaie.

– Ştii, eşti o fată foarte frumoasă, Clementine. Dar eşti o englezoaică tipică şi nu poţi accepta un compliment. În ţara mea fetele obişnuiesc să le mulţumească bărbaţilor care le flatează.

– Bine, mulţumesc.

– Cu plăcere. Acum vorbeşte-mi.

Soarele părea să mai întârzie peste vârfurile copacilor doar pentru Rafa. Lumina era blândă şi caldă, aerul era plin cu miresme de iarbă proaspăt tăiată şi caprifoi, iar pe cele mai înalte ramuri păsările îşi pregăteau culcuşurile pentru noapte.

– Am făcut ce m-ai sfătuit şi am discutat cu Marina, a spus Clementine. Ştii, eşti singura persoană care mi-a dat vreodată sfatul potrivit.

– Nu cred.

– Eşti singurul om care mi-a sugerat vreodată să vorbesc cu ea. Prietenilor mei le plăceau la nebunie poveştile mele şi, spre ruşinea mea, recunosc că m-am distrat spunându-le, exagerând mult ca să mi se acorde atenţie. Mama mea a fost întotdeauna meschină şi îngustă la mine, preferând ca eu să fac echipă cu *ea*, în loc să mă convingă să clădesc punţi. Niciodată n-a fost mărinimoasă şi presupun că a încântat-o faptul că nu m-am înţeles cu femeia de care se îndrăgostise tata. Adevărul e că nimeni nu mi-a spus vreodată să mă împrietenesc cu ea. Niciodată nu m-am gândit la asta. Şi niciodată nu mi-a dat prin cap să ascult ce are *ea* de zis.

– Dar ai făcut-o.

– Da, şi ai avut dreptate. Întotdeauna există două variante ale aceleiaşi poveşti. Până la urmă nu e o maşteră, aşa că n-o să-i mai spun vreodată Submarina. Şi-a lăsat privirea în jos, mângâindu-i burtica lui Biscuit. Cred că acum înţeleg puţin mai multe despre dragoste.

– Chiar aşa?

– Da. Dragostea e o lumină strălucitoare ce risipeşte toate sentimentele negative. Ştii, aşa cum face soarele cu ceaţa. Când am ascultat-o pe Marina, am simţit cum mi se deschide inima şi toată pâcla grea, nefericită, s-a evaporat pur şi simplu. A fost extraordinar. Aşa că m-am gândit: oamenii fericiţi sunt plini de iubire, oamenii nefericiţi au foarte puţină, poate nici un pic. Cam în asta constă lumea – cei care iubesc şi cei care nu o fac. E chiar foarte simplu. Dacă toată lumea ar iubi, n-ar mai fi războaie. Toţi ar trăi în pace.

– Cred că ar trebui să candidezi pentru funcţia de prim-ministru.

Ea a început să râdă.

– Dar cum îi înveţi pe oameni să iubească?

– Au fost mulţi învăţători ca Iisus, Mahomed, Buddha, Gandhi, ca să numesc doar câţiva. Acum o putem adăuga pe listă pe Clementine Turner.

Tânăra l-a privit cum schiţează, mâna mişcându-i-se încrezătoare pe hârtie, şi s-a gândit cât de atrăgător era un asemenea talent.

– Rafa, tu ai fost vreodată îndrăgostit?

– Am fost îndrăgostit de multe ori, a spus el, zâmbindu-i. E o mare diferenţă între „a fi îndrăgostit“ şi „a iubi“. „A fi îndrăgostit“ înseamnă pasiune oarbă. Iubirea începe când asta trece şi într-adevăr *cunoşti* persoana de lângă tine. Altfel, cum poţi s-o iubeşti, dacă nu o *cunoşti?*

– Deci, tu ai *iubit* vreodată?

– O dată.

– Cum era?

Bărbatul a rămas pe gânduri câteva clipe.

– Era foarte dulce.

– Blondă, brunetă?

– Brunetă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu eram pregătit să-mi iau un angajament.

– Voia să se mărite cu tine?

El a ridicat din umeri.

– Era din Argentina, numai la asta se gândea.

– Te-a speriat?

– Nu chiar, dar m-a neliniştit. Nu era momentul potrivit.

– Şi ce s-a întâmplat?

– A terminat-o cu mine, şi-a găsit pe altcineva şi s-a măritat cu el.

– Ai fost foarte trist?

– Bineînţeles, dar ce puteam să fac?

– Te mai gândeşti vreodată al ea?

– Uneori.

– Regreţi că n-ai luat-o de nevastă?

– Niciodată.

– Mai ţineţi legătura?

– Nu.

El şi-a îngustat privirea şi a ridicat un colţ al buzelor.

– Mai sunt întrebări sau s-a terminat interogatoriul?

– Eşti foarte secretos.

– Secretos?

– Da, nu spui prea multe despre *tine*. Sigur, vorbeşti despre părinţii tăi şi despre Argentina, dar nu prea discuţi despre *tine*.

Rafa a oftat teatral.

– Bine. Sunt un spion care lucrează sub acoperire pentru guvernul argentinian. Dar asta-i tot ce-ţi pot spune, altfel ar trebui să te omor.

Ea l-a privit gânditoare. Rafa a fixat-o la rândul lui. Pentru câteva clipe nici unul n-a mai spus nimic. Totul s-a oprit în loc. Într-un târziu soarele a coborât după copaci, lăsându-i în umbră. Amândoi au simţit energia adunându-se între ei. Dar Clementine era obişnuită cu senzaţia caldă a dorinţei şi cu anticiparea sărutului care nu mai venea. A trebuit să-şi adune toată voinţa de care era în stare pentru a-şi lua ochii de la el.

– Mai ai mult? l-a întrebat ea, rupând vraja. Am început să înţepenesc.

– S-a schimbat lumina.

– Intrăm?

El a oftat cu regret.

– Dacă vrei...

Clementine s-a ridicat în picioare. Biscuit s-a rostogolit şi s-a întins. Ea îi simţea dezamăgirea lui Rafa pe măsură ce energia se risipea, iar vântul se înteţea.

– Pot să văd?

Bărbatul i-a întins blocul de desen. Clementine s-a uitat la pictură şi a rămas cu gura căscată. Fata în lumină aurie era superbă. Rafa şi-a adunat culorile, creioanele, şi s-a ridicat.

– Chiar aşa arăt? l-a întrebat ea, uitându-se lung la desen.

– Aşa te văd eu, Clementine.

Ea s-a încruntat, întrebându-se de ce, dacă o vedea aşa, n-o lua în braţe şi n-o săruta.

– Nu ştiu ce să zic...

– Ba ştii, i-a răspuns el.

– Mulţumesc.

I-a înapoiat blocul de desen.

– Vii înăuntru?

– Imediat. Vreau să dau un telefon.

– Noapte bună, atunci. Ne vedem mâine.

Clementine a traversat pajiştea împreună cu Biscuit. Simţea în ceafă privirea lui Rafa, dar nu s-a întors. Îşi adunase toată voinţa ca să plece; n-ar mai fi avut destulă s-o facă şi a doua oară.

Rafa a urmărit-o încruntat cum dispare după colţul hotelului. Se simţea nemulţumit. Nu ştia cât va mai putea continua aşa. Clementine începea să-l acapareze. Ori de câte ori încerca să se gândească la altceva, ea îi răsărea în minte. Crezuse că îşi poate controla sentimentele, dar îi era din ce în ce mai clar că nu putea.

Şi-a scos BlackBerry-ul pentru a-şi suna mama. În momente ca acesta îi era tare dor de ea. Îi era dor de sunetul vocii ei şi de tot ce reprezenta acesta.

– *Mamá*.

– Rafa, *mi amor*. E totul în regulă?

– *Mamá*, sunt îndrăgostit.

A urmat o clipă de tăcere. Apoi ea i-a vorbit cu un calm surprinzător.

– E foarte specială?

– E unică.

Poate că Maria Carmela nu-i înţelegea motivele care îl duseseră acolo, dar când venea vorba de dragoste, pricepea chiar foarte bine.

– Şi atunci de ce pari atât de trist?

– Sunt confuz. Am venit aici pentru un singur lucru. N-am venit să mă îndrăgostesc.

– Urmează-ţi inima, Rafa.

– Asta vreau. Dar nu pot dacă nu sunt în stare să fiu sincer cu ea.

– Atunci trebuie să dai totul pe faţă, Rafa. Trebuie să-i zici de ce eşti acolo. Trebuie să le spui tuturor adevărul.

– Aş putea face o greşeală oribilă.

A urmat încă o clipă de tăcere. Maria Carmela nu ştia ce să-l sfătuiască. *Asta* o depăşea.

– Ei nu ştiu nimic. *Nimic*. Iar eu încă nu sunt sigur. Am nevoie de mai mult timp. A oftat apăsat. Oare sunt egoist? Ei sunt o familie fericită şi îi plac pe toţi atât de mult. Apoi eşti şi tu, cea mai importantă persoană din viaţa mea – dacă tu te îndoieşti de mine, nu pot s-o fac.

– M-am mai gândit, şi dacă treaba asta e chiar atât de importantă pentru tine, atunci trebuie s-o faci, iar eu o să te susţin. Tatăl tău n-ar fi fost prea încântat, dar o să mă ocup eu de el când o să-l întâlnesc pe lumea cealaltă. Lasă-l în seama mea. Acum trebuie să-ţi găseşti liniştea. Asta e tot ce contează. E dreptul tău şi îţi sunt alături până la capăt.

Rafa aproape că nu mai putea vorbi din pricina lacrimilor care îl înecau.

– Mulţumesc.

– Dragostea e cea care îmi dă curajul să te eliberez.

– Nu te mai temi?

– Nu. Sunt resemnată şi sunt mulţumită. Nu ştiu de ce m-am îndoit vreodată de tine.

El şi-a frecat puntea nasului.

– Nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine.

– O, ba ştiu. Acum, vrei să auzi ce a mai făcut azi papagalul ăla caraghios?

Rafa a început să râdă, ştergându-şi umezeala din colţul ochilor.

– Da, spune-mi.

Când Clementine a ajuns la muncă luni dimineaţa, Sylvia era lângă fişet, cu faţa ascunsă de o claie de păr ondulat. La o privire mai atentă, Clementine şi-a dat seama că plângea.

Domnul Atwood nu venise încă, nici domnul Fisher. Tânăra a ignorat telefonul, a pus cafelele pe birou şi s-a apropiat de colega ei.

– Eşti bine? a întrebat ea.

Sylvia şi-a tras nasul şi a dat din cap că da.

– Am auzit că te-ai despărţit de Joe.

– Da, mă tem că aşa e. Nu ajungeam nicăieri. Era nedrept din partea mea să-l duc de nas.

– Şi eşti îndrăgostită de Rafa, nu-i aşa?

Clementine s-a încruntat.

– Din cauza asta plângi?

Sylvia şi-a ridicat privirea din sertar, afişând un zâmbet jalnic. A dat afirmativ din cap.

– Nu-l iubesc pe Freddie, a mărturisit ea. Niciodată nu l-am iubit. La drept vorbind, niciodată n-am iubit pe cineva cu adevărat. Dar zilele trecute...

– Vino şi stai jos.

Clementine a cuprins-o de după umeri. Sylvia s-a lăsat condusă către un scaun. Clementine i-a întins paharul de carton cu cafea, din care ea a început să soarbă fără tragere de inimă.

– V-am văzut pe tine şi pe Rafa împreună şi... am simţit.

– Ai simţit ce?

– Am simţit chestia asta incredibilă pe care o aveţi voi. Eu niciodată n-am avut parte de aşa ceva. Niciodată n-am crezut în ea. S-a uitat neajutorată la Clementine. Vreau şi eu.

Clementine s-a simţit uşurată. N-ar fi fost amuzant să fugărească amândouă acelaşi bărbat.

– Deci, nu eşti îndrăgostită de Rafa?

– O, aş putea fi, e foarte sexy, dar nu, nu sunt îndrăgostită. Doar vreau să fiu.

– Atunci nu mai fi atât de cinică şi aşteaptă pe cineva care să-ţi tulbure viaţa la modul serios!

Buzele purpurii ale Sylviei s-au curbat într-un zâm-bet firav.

– Nu cred că Freddie o să-şi lase vreodată soţia.

– Nu ştiu, dar n-ar trebui să destrami o căsnicie dacă poţi evita treaba asta.

– Sunt un om rău.

– Prost îndrumat, asta-i tot.

Femeia a oftat.

– Cum oi fi arătând! Mi-a curs rimelul până la jumătatea feţei?

– Ai face bine să dai o fugă până la toaletă înainte să ajungă domnul Fisher. N-are cumva o întâlnire la nouă şi jumătate?

– O, Doamne, am uitat. Fă-mi o favoare, iubito – du-te şi ia nişte brioşe. Şi dacă mai dai peste vreun străin arătos, pentru Dumnezeu, adu-mi-l mie!

Clementine s-a grăbit să iasă pe stradă. Era o zi caldă şi însorită, porumbeii se lăsau pe asfalt pentru a ciuguli firmituri, iar pescăruşii se roteau pe cer ca nişte planoare. A oftat fericită, umplându-şi plămânii cu aerul proaspăt al mării. Azi îşi simţea sufletul uşor, de parcă i s-ar fi luat o grea povară de pe el. A mers cu umerii drepţi şi bărbia ridicată, observând ocheadele interesate pe care i le aruncau bărbaţii pe lângă care trecea. Aveau prea puţină legătură cu hainele sau cu tocurile ei înalte şi o foarte mare legătură cu atitudinea ei. Se plăcea pe sine, iar această încredere radia în jurul ei ca lumina soarelui. Pe când intra în cafeneaua Black Bean, s-a hotărât să urmeze sfatul Marinei şi să fie ea însăşi. Rafa o considera frumoasă – ăsta era un început bun – şi nu spusese el că e imposibil să iubeşti pe cineva fără să-l cunoşti aşa cum trebuie? Aveau toată vara la dispoziţie pentru a se cunoaşte unul pe celălalt – iar ea abia aştepta să se întindă pe patul mamei sale vitrege şi să-i mărturisească progresele făcute.

– I-au dat de urmă, i-a spus Jake tatălui său, în vreme ce Grey se pregătea să-i ducă pe câţiva oaspeţi la o plimbare cu barca.

– Informatorul tău din poliţie?

Jake a dat din cap plin de importanţă.

– Se pare că au un indiciu.

– Chiar aşa? Păi, asta-i bine.

– Începe să devină încrezut.

– Până la urmă asta o să-i vină de hac.

– Ar trebui să renunţe cât mai are un avans.

– Niciodată n-o s-o facă. Este ca un drog. Nu se poate opri.

– N-ar trebui să mai treacă mult până să-l prindă, dar ţine-o pentru tine. Nu vor ca el să se dea la fund.

În acel moment, Marina şi-a făcut apariţia în uşa încăperii.

– Am veşti bune pentru tine, dragul meu.

Grey a ridicat din sprâncene.

– Tocmai a sunat William Shawcross.

Ochii bărbatului s-au luminat.

– Şi?

– Ar fi foarte bucuros să vină şi să ţină un discurs la primul nostru dineu literar.

– Păi asta-i o veste fantastică!

– I-am luat numărul, ca să-l poţi suna înapoi.

Grey şi-a bătut fiul pe spate.

– Grozavă idee, fiule.

– Mersi, tată.

Au urmărit-o pe Marina îndepărtându-se pe coridor.

– Deşi nu sunt sigur că o să fie îndeajuns pentru a ne salva, a mai spus Grey cu voce joasă.

– La ce te gândeşti?

– În momentul ăsta încerc din răsputeri să nu mă gândesc, dar treaba n-arată bine. Banca se ţine de capul meu. E doar o chestiune de timp până când va trebui să luăm o decizie dificilă.

– Ai putea să ieşi la pensie.

– Nu sunt destul de bogat ca să ies la pensie.

– Cumpără un bilet la loterie.

– Ne trebuie mai mult decât noroc, a spus Grey cu un aer sumbru. Ne trebuie un miracol.

capitolul 31

– Nu-mi vine să cred că s-a terminat, a spus Pat cu tristeţe. A trecut atât de repede!

– Mi-aş dori să mai stăm o săptămână, tu nu, Grace? a adăugat Veronica, aplecându-se pentru a mirosi încă o dată crinii. O, ador mirosul acestui loc.

– Va trebui să veniţi din nou anul viitor, a spus Marina.

– Ne-am distrat de minune, a zis Jane, încercând să pară veselă, deşi sufletul parcă i-ar fi fost plin cu beton. Mulţumesc mult de tot, Marina.

Gazda lor i-a simţit inima grea şi s-a întrebat dacă nu cumva asta avea vreo legătură cu generalul. Fuseseră nedespărţiţi în ultimele câteva zile, dar acum remarcase absenţa bărbatului de la micul dejun.

– Poţi veni oricând doreşti, i-a răspuns ea cu o voce joasă, astfel încât celelalte să n-o poată auzi. Poţi fi musafira mea.

Obrajii lui Jane s-au înroşit la aluzia Marinei, şi bătrâna s-a grăbit să refuze.

– O, n-aş vrea să fiu o povară. Sunt sigură că o să venim din nou vara viitoare.

– Dacă mai suntem pe-aici, a intervenit Grace sec.

Marina le-a însoţit pe aleea cu pietriş, unde la aştepta autocarul ce avea să le ducă acasă.

– Aici e o oază. Uiţi de tine, a spus Pat, măsurând casa din priviri pentru ultima oară.

– Ştiu. Un paradis, nu-i aşa? a încuviinţat Veronica. Acum încep să-mi reamintesc de mine.

– Ce iad! a chicotit Grace.

– Nu-i aşa de rău. Mă simt un alt om, a răspuns Veronica. Totuşi, o să-mi lipsească frumoasa mea cameră.

– Iar mie o să-mi lipsească maestrul, a spus Grace, când Rafa şi-a făcut apariţia pe alee, urmat de un Bis-cuit exuberant.

– Îmi pare rău că plecaţi, le-a spus el doamnelor.

A încercat să nu se uite la Marina, care privea gânditoare câinele.

– Biscuit arată mult mai bine decât în seara în care l-aţi salvat, a spus Pat, fluierând din toată inima şi lovindu-şi coapsele cu mâinile.

Biscuit s-a repezit nerăbdător către ea.

– Aşadar, o să-l păstraţi, a spus Veronica.

– Sigur, a răspuns Rafa. N-are unde să meargă.

Pat s-a aplecat şi a frecat viguros spinarea cârlionţată a câinelui.

– Ce câine bun eşti tu! Da, eşti un câine tare bun.

Grace şi-a dat ochii peste cap.

– De ce toţi englezii au senzaţia că şi câinii lor pricep ce li se spune?

– O, dar el pricepe, a insistat Pat.

Grace a plescăit din limbă.

– Totul ţine de tonul vocii. Uite, Pat.

S-a apropiat de animal şi, cu acelaşi ton entuziast ca al lui Pat, l-a alintat.

– Eşti un câine foarte *rău,* da, eşti un câine foarte *rău*.

Biscuit dădea din coadă atât de tare încât mai avea puţin şi decola ca un elicopter.

– Vezi, dacă o spui cu aceeaşi intonaţie, animalul ăsta fraier nu face diferenţa.

– Eşti o babă cinică, a spus Pat. Sau ar trebui să spun cu cea mai voioasă voce a mea: eşti o băbăciune caraghioasă, Grace.

Şi-au luat rămas-bun şi s-au suit în maşină. Şoferul a pornit motorul. Marina şi Rafa s-au retras pentru a le face cu mâna. Tocmai când se

pregăteau să iasă de pe alee, vechiul Mercedes al generalului s-a ivit de după colţ, claxonând, cerându-le să oprească.

– A întârziat la micul dejun, a remarcat Marina, uitându-se la ceas.

– Nu cred că a venit pentru micul dejun, a spus Rafa.

Bătrânul a ieşit din maşină ca un tânăr ofiţer, s-a întins spre bancheta din spate şi a scos de acolo un buchet enorm de trandafiri albi. Uşa autocarului s-a deschis încet, iar o Jane roşie în obraji a coborât uşor.

– Vreau să te rog să rămâi, i-a spus generalul, oferin-du-i florile.

Jane şi-a lipit nasul de ele, neştiind cum să răspundă. Se simţea caraghioasă în fâstâceala ei.

– Miros minunat, a zis ea. Cât de drăguţ din partea ta să te gândeşti la mine.

– M-am străduit mult să găsesc unii parfumaţi, a spus el. I-am ales pentru că miros ca tine.

O lumină caldă s-a răspândit pe chipul ei, iar Jane a zâmbit jenată.

Generalul se legăna pe călcâie înainte şi înapoi, în vreme ce îşi lua inima în dinţi pentru a ţine micul discurs pe care îl repetase toată noaptea. Şi-a dres glasul.

– A trecut multă vreme de când n-am mai invitat o femeie la o întâlnire.

– A trecut multă vreme de când n-am mai fost invitată.

Roşeaţa lui Jane s-a accentuat.

– Mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu tine, Jane.

– Să te căsătoreşti cu mine?

– Păi, sigur. N-avem tot timpul din lume, de ce să ne mai ascundem pe după deget? Te plac foarte mult. Chiar foarte mult şi cred că şi tu mă placi pe mine.

– Da, te plac.

– Deci, ce zici?

Jane s-a uitat în jur, ruşinată pentru că se afla în centrul atenţiei. Marina şi-a dus mâna la gură, uluită de propunerea neaşteptată a generalului. Se cunoscuseră cu doar o săptămână în urmă. Rafa zâmbea larg. Veronica, Pat

şi Grace practic atârnau afară din maşină, nerăbdătoare să-i audă răspunsul. Jane şi-a muşcat buza de jos ca să-i oprească tremuratul.

– Păi... da, a răspuns ea timid. De ce nu? Da, te rog.

– Sue McCain ar fi tare mândră de tine, a spus generalul, făcându-i cu ochiul lui Pat. Mottoul ei trebuie să fie ceva de genul: „Trăieşte clipa“.

Pat a chicotit, scuturând din cap.

– Foarte amuzant, generale. Drept să-ţi spun, nu sunt sigură care e mottoul ei. O să-mi amintesc s-o întreb.

S-a dat jos din autocar pentru a li se alătura.

– Ei bine, tinere, i-a lătrat Grace şoferului, nu te mai ţine de fleacuri şi scoate valiza lui Jane din maşină! Ea rămâne aici.

– O, norocoasă, norocoasă fată! O să locuiască în Devon! a spus Veronica, topită toată, tamponându-şi ochii cu o batistă. O, Doamne, acum trebuie s-o luăm de la capăt cu despărţirea.

În cele din urmă, autocarul a dispărut în lungul aleii. Generalul i-a dus valiza lui Jane în hol, în vreme ce ea privea neliniştită în zare.

– Ce facem acum? l-a întrebat ea. La un moment dat va trebui să merg acasă ca să-mi pun treburile la punct şi să-mi anunţ familia.

Generalul a luat-o de mână.

– Nu-ţi face griji, draga mea, ai tot timpul din lume pentru asta. Acum o să mergem şi o să luăm un mic dejun copios.

– Ar fi drăguţ.

Jane abia dacă ciugulise ceva mai devreme.

– E din partea casei, a spus Marina. La fel şi şampania.

– Şampania? a repetat Jane surprinsă.

– Sigur. Un mic dejun cu şampanie e singurul fel în care poţi sărbători o logodnă.

– Un mic dejun cu şampanie, la vârsta noastră, a râs Jane.

– Tocmai din cauza asta îi dăm bice, a spus generalul însufleţit. Eu propun să ne punem pirostriile cât mai repede posibil. Unde ai vrea să mergem în luna de miere? a întrebat-o el.

– Aş vrea să stăm chiar aici, a răspuns ea.

– Într-adevăr? Chiar aici, la Polzanze?

– Da, generale. Sunt foarte fericită aici.

– Atunci o să ne întoarcem după nuntă. Dar în după-amiaza asta te duc acasă.

Şi-a ridicat sprâncenele lui stufoase.

– Şi cred că e vremea să-mi spui Geoffrey, nu?

– Geoffrey, a spus ea încet. Ţi se potriveşte.

– Geoffrey şi Jane. Sună bine.

– Te superi dacă vă mut într-o cameră mai drăguţă pentru luna dumitale de miere, doamnă Meister? a spus Marina, gândindu-se la dormitorul pe care tocmai îl eliberase Grace.

– Sunt foarte mulţumită unde mă aflu, a protestat Jane.

– Ei bine, eu nu sunt, a răspuns Marina. Aş fi mai fericită dacă dumneata şi generalul v-aţi petrece primele zile de căsnicie în cel mai bun apartament al nostru.

– Bine, dacă insişti.

– Atunci aşa rămâne. Acum, să deschidem şampania.

Domnul Atwood şi-a tras ciorapul pe cap. Era suficient de gros ca să-i ascundă faţa, dar suficient de subţire ca să vadă prin el. Purta pantaloni negri, o bluză neagră cu guler înalt şi pantofi negri cu talpă moale, astfel încât să nu facă nici un zgomot când se va furişa în casă. A mers pe vârfuri în jurul clădirii spre locul în care o scară fusese aşezată în grădină, sprijinită de peretele din spate. Era îndeajuns de întuneric încât el să se poată confunda cu noaptea, dar fereastra din vecini arunca pe iarbă o rază de lumină, pe care el a evitat-o cu grijă. Se simţea ca o pisică, păşind uşor pe rouă.

A urcat încet scara. Treaptă cu treaptă. Nu s-ar face să cadă şi să se rănească – soţia lui îl credea plecat la o cină de afaceri. Să fie dus la spital în costum de spărgător l-ar putea da de gol. A rânjit cu satisfacţie, mulţumit că reuşea să ţină la un loc atâtea iţe diferite din viaţa lui. Era distractiv să-şi însuşească diverse personalităţi. Era tată, soţ, om de afaceri, amant – iar acum, hoţ. Odată ajuns la fereastra care fusese lăsată întredeschisă, şi-a

strecurat degetele în crăpătură. Fără un sunet, a ridicat ivărul şi a deschis-o îndeajuns încât să se poată urca înăuntru.

În vreme ce se opintea cu stângăcie să intre în casă, nefiind tocmai tâlharul-felină pe care se străduia să-l imite, a auzit un gâfâit şi un scâncet excitat. Aşteptarea îi făcea inima să bubuie în piept pentru că acolo, goală puşcă şi întinsă pe pat, îl aştepta Jennifer. Mâinile şi picioarele îi erau legate de cei patru stâlpi ai baldachinului, pielea ei albă, zulufii de păr pubian auriu şi sânii ei rotunzi se întrevedeau în beznă, iar ea tremura nerăbdătoare.

– Ce văd eu aici? a spus el cu cel mai rece glas al lui.

– Nu-mi face rău, s-a văitat ea.

– Să-ţi fac rău? O să te *satisfac* până la moarte.

– Oooooh, nu!

– Da, o să mă distrez, jucărioara mea.

– Te rog, lasă-mă în pace!

– Iar tu o să fii legată şi pregătită pentru mine.

Fata şi-a tras braţele şi a încercat să-şi elibereze picioarele, dar fără nici un rezultat. Era cu adevărat legată fedeleş. El s-a aşezat lângă ea, plimbându-şi un deget înmănuşat peste gâtul ei, peste ridicătura sânului, în jurul sfârcului care s-a întărit de dorinţă, în jos spre stomac, printre zulufi şi între picioarele ei, unde a stăruit.

Atât de concentraţi erau asupra jocului lor, încât n-au auzit zarva din grădina de jos, nici şoaptele zgomotoase ale poliţiştilor care acum înconjurau casa. Vecinii îi urmăreau vrăjiţi prin fereastra de la baie. Un poliţist a urcat în grabă scara. Când a ajuns la fereastră, a privit înăuntru şi l-a zărit pe spărgător gata să coboare asupra victimei sale, cu o erecţie uriaşă.

Cu mişcările agile şi rapide ale pisicii în care domnul Atwood nu s-ar fi putut transforma niciodată, poliţistul a sărit în cameră şi l-a trântit pe bărbat la pământ. Înainte ca acesta să-şi dea seama ce se întâmplă, era încătuşat şi zăcea neajutorat pe podea, cu ciorapul de pe faţă smuls cu o asemenea forţă încât îi julise nasul. Luminile au fost aprinse, iar camera s-a umplut cu feţele familiare ale poliţiştilor din Dawcomb-Devlish, care se zgâiau la ei,

uluiţi. Se uitau când la domnul Atwood, când la Jennifer, legată şi expusă ca un porc în vitrina măcelăriei, dar numai unul sau doi au avut decenţa de a-şi feri privirea. În sfârşit, unul dintre poliţişti a zvârlit un prosop peste corpul ei dezbrăcat şi s-a apucat s-o dezlege.

– E o greşeală îngrozitoare, a gâfâit domnul Atwood.

– ... orice spui poate fi folosit drept probă.

– Nu jefuiesc locuinţa, e un joc de roluri cu amanta mea. Pentru Dumnezeu, e ridicol!

– Hai! a spus căpitanul Dillon, ridicându-l în picioare.

Bărbatul a privit în jos şi a văzut cum cândva mândra lui erecţie se zgârceşte ca un viermişor rozaliu.

– Ei bine, dacă insistaţi să vin cu voi, puteţi, vă rog, să-mi încheiaţi pantalonii?

A doua zi de dimineaţă zvonul se răspândise, iar în Dawcomb-Devlish nu se mai vorbea despre nimic altceva.

Domnul Atwood n-a venit la birou, ceea ce era tocmai bine pentru că un grup de fotografi se adunase în faţa firmei, împreună cu ziariştii din presa naţională. Mulţimea de curioşi s-a tot mărit, până când căpitanul Dillon a fost obligat să instaleze bariere pentru a fluidiza traficul.

– Credeau că au pus mâna pe Baffles, a spus Sylvia, ochii scânteindu-i de veselie. Îţi închipui, domnul Atwood dintre toţi oamenii!

– E dincolo de puterea imaginaţiei mele, a încuviinţat Clementine, urmărind mulţimea care fremăta afară.

– Îl şi vezi costumându-se şi prefăcându-se că dă o spargere în casa recepţionerei voastre.

– Ştiam că are o aventură cu ea. Neghiobul m-a luat cu el când s-a dus să-i cumpere o brăţară. Nu i-a dat prin minte că o să recunosc bijuteria la încheietura ei şi îmi voi da seama că unu şi cu unu fac doi?

– Poate că nu te credea prea pricepută la matematică!

– Poate chiar *e* Baffles şi asta este o dublă cacealma, a sugerat Clementine.

– Nu e atât de isteţ.

– Mă întreb dacă o să se mai vadă cu Jennifer azi.

– Sau vreodată!

– Eu aş pleca din ţară dacă mi s-ar întâmpla aşa ceva.

Sylvia a chicotit.

– Cred că e chiar o idee inspirată. Cu bărbatul potrivit, pe mine m-ar cam excita.

– Deci nu cu domnul Atwood?

Au început amândouă să râdă.

– Nu cu domnul Atwood! Ce-ai zice să închidem taraba pe ziua de azi şi să luăm un prânz plăcut?

– Ei, *asta* e o idee inspirată, a încuviinţat Clementine, luându-şi geanta. Viaţa de peştişor auriu într-un acvariu nu-i de mine!

– Deci, cum îţi mai merge cu Rafa? a întrebat Sylvia, sorbind un pahar de Pinot Noir pe terasa unei braserii.

– A, nimic de raportat.

– Dar a trecut numai o săptămână!

– Ştiu. N-ar trebui să mă aştept ca lucrurile să avanseze atât de repede. Doar că mă simt de parcă l-aş cunoaşte de-o viaţă.

A ridicat din umeri, nevrând ca Sylvia să ştie cât de mult îi păsa.

– Trebuie să pleci ca să-ţi simtă lipsa.

– Nu plec nicăieri până în septembrie.

– Atunci e prea târziu. Trebuie să pleci acum.

– Şi unde crezi că ar trebui să dispar?

– Oriunde, după colţ – atâta vreme cât crede că ai plecat.

– N-am destui bani – sau timp liber.

– Păcat. Dorul face inima să se îndrăgostească.

– Sau o face să uite cu totul.

– N-aş zice, iubito. Crede-mă, ştiu. Sunt maestră în a mă lăsa greu.

Clementine a început să râdă, presupunând că fusese ironică, dar Sylvia o privea cu multă seriozitate.

Tânăra a tuşit.

– Sunt sigură că ai dreptate, a spus ea în grabă. Dacă cineva poate juca la rece, tu eşti aceea.

Rafa a urmărit-o pe Marina cum dispare pe alee în maşina ei, înainte de a intra pe furiş în clădirea vechilor grajduri. Grey ieşise la o plimbare cu barca, pictorii erau ocupaţi în grădina de legume, iar Harvey se cocoţase pe acoperiş, unde repara unul dintre coşurile de fum. Domnul Potter îşi bea ceaiul în seră, împreună cu Biscuit, iar Bertha deretica prin camera lui Rafa, întârziind cât mai mult posibil cu împăturitul şi atârnatul în dulap al hainelor pe care el le purtase cu o seară înainte.

A urcat scările şi s-a îndreptat pe palier către dormitorul Marinei şi al lui Grey. Mireasma parfumului ei plutea pe hol şi îi stăruia în nări, de parcă ea ar fi fost acolo cu el. A privit îngrijorat în jur, apoi a intrat. Dar n-avea de ce să-şi facă probleme, era chiar singur. Înăuntru, patul era nefăcut, aşteptând sosirea Berthei, iar fereastra era larg deschisă, dezvăluind o privelişte superbă către mare. Cu inima bătându-i zgomotos, Rafa s-a apucat să ridice fiecare lucru cu grijă. Maria nu păstra multe mărunţişuri şi, din câte vedea, nu era nimic ieşit din comun.

A început să deschidă sertarele, pipăind fundul şi partea din spate la fiecare, în căutarea unor obiecte ascunse. Dar n-a găsit nimic strecurat între haine şi s-a simţit ruşinat pentru că îi invadase intimitatea. Când a deschis dulapul, inima i-a tresărit la vederea unei simpatice cutii înflorate, parţial ascunse printre pantofii ei. S-a întins după ea, a dat la o parte încălţările şi a scos-o afară. Cu degetele tremurânde, a deschis-o. Era plină cu scrisori. Hârtia îngălbenise, arătând că erau vechi. Şi-a ţinut respiraţia. A ridicat-o pe cea de deasupra. Dar s-a dezumflat repede pentru că era o scrisoare de dragoste de la Grey, ce data din 1988. A scotocit mai adânc, dar toate erau ori epistole de la soţul ei, ori desene copilăreşti de la Jake şi Clementine.

I-a găsit certificatul de căsătorie şi vreo câteva fotografii din ziua nunţii lor. A băgat mâna până la fund şi a scos ultima scrisoare, sperând să dea de ceva relevant. Ceea ce a găsit, de fapt, a fost un poem rupt dintr-o carte intitulat „Marina mea Marina“, scrisă în 1968 de John Edgerton. L-a citit şi ochii i s-au umplut de lacrimi; putea fi despre ea.

O, suflet îndurerat ce tânjeşti după mare,
Neliniştită mereu va fi a ta cale,
Câte rămăşiţe de vise aici ai lăsat,
Sub valurile ce deznădejdea le-a înălţat...

Era un poem despre dragoste, dar şi despre pierdere. Se întreba dacă ea îl cunoscuse pe autor şi dacă el compusese poezia pentru ea.

Deodată a auzit uşa din faţă deschizându-se şi apoi trântindu-se. A zvârlit în grabă cutia în fundul dulapului şi a pus pantofii la loc, deasupra ei. S-a repezit să iasă din dormitor. Tocmai când păşea pe palier, scândurile podelei au scârţâit puternic, tulburând liniştea. Jake l-a auzit şi s-a uitat în sus, din holul de la parter.

– Rafa! Ce cauţi aici? l-a întrebat el, fixându-l cu suspiciune.

– Îl caut pe Biscuit, a răspuns artistul, încercând să pară degajat. Şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. Uneori îi place să vină aici şi să stea pe patul tatălui tău.

– Chiar aşa?

Jake nu era convins.

– Nu e aici.

– De ce îl cauţi?

– Vreau ca elevii mei să-l picteze.

– Pe bune?

Tânărul l-a urmărit coborând scările.

– Spune-mi, nu cumva Harvey te-a dus de curând acasă la Edward şi Anya Powell?

Rafa a dat afirmativ din cap.

– Da, am mers să pictăm porumbarul.

– Hmm.

– De ce?

– Fără motiv, a răspuns Jake, frecându-şi bărbia gânditor.

L-a privit pe artist cum iese din casă şi se îndreaptă spre hotel. Brusc a avut neplăcuta senzaţie că Rafa nu era ceea ce părea.

capitolul 32

În acea seară, Jake a luat-o deoparte pe Clementine.

– Vreau să stau de vorbă cu tine, a spus el serios.

Sora lui l-a urmat în bibliotecă.

– Ce s-a întâmplat?

– E vorba de Rafa.

– Ce-i cu el?

– L-am prins în dimineaţa asta băgându-şi nasul prin clădirea vechilor grajduri.

– Ce categoriseşti tu drept „băgat nasul“?

– Păi nu era în bucătărie făcându-şi un ceai.

Clementine i-a aruncat o privire uluită.

– Era la etaj.

– L-ai întrebat ce făcea?

– A zis că îl căuta pe Biscuit.

– Poate că îl căuta.

– Prostii! Nu-l căuta pe Biscuit. Cerceta locul.

– Eşti sigur?

– Convins. Părea chiar viclean.

– Ce vrei să spui?

– Ştii că Harvey l-a dus în casa soţilor Powell chiar înainte ca ei să fie jefuiţi?

Lui Clementine i s-a tăiat răsuflarea.

– Doar nu insinuezi că el ar fi Baffles?

– Nu ţi se pare cam mare coincidenţa că fiecare casă pe care o vizitează el e jefuită mai târziu?

Clementine era prea şocată ca să-i mai răspundă.

– A mers mai întâi în recunoaştere, ca să vadă dacă e un loc bun pentru pictorii lui. Trebuie să fi intrat în bucătărie şi să fi văzut inelul pe pervaz.

– Nu pot să cred că măcar sugerezi una ca asta! Nu-i stă în fire să mintă, a spus Clementine oripilată.

– Tu chiar crezi că e un artist fericit să-şi petreacă vara învăţându-le pe babe să picteze pentru casă şi masă? Gândeşte-te. Ce căuta aici de la bun început? Jefuia case mari şi hoteluri. Pe urmă a văzut anunţul Marinei în ziarul local şi s-a gândit: „Aha, o să intru sub acoperire pe timpul verii şi nimeni n-o să mă bănuiască“.

Tânăra şi-a mijit ochii neîncrezătoare, dar Jake a continuat, mulţumit de felul în care ipoteza lui creştea ca un bulgăre de zăpadă rostogolit la vale.

– Uite ce e: stă aici, în mijlocul Devonului, înconjurat de case mari şi scumpe, având acces la majoritatea dintre ele pentru că Marina insistă să se laude cu el la toţi prietenii ei. E cursa perfectă. Nimeni n-o să-l arate cu degetul, nu-i aşa?

– Nu sunt sigură în privinţa asta, Jake.

Dar, spre ruşinea ei, Clementine simţea cum îi încolţeşte un sâmbure de îndoială.

– Întotdeauna l-am considerat suspect. Chiar de la început, era prea bun ca să fie adevărat.

– Ei bine, n-ai nici o dovadă.

– O să fac rost.

– E un pictor foarte bun.

– Coincidenţă.

– Dacă ar fi hoţ, n-ar avea un ceas scump, n-ar conduce o maşină de fiţe?

– Doar dacă ar fi un hoţ foarte prost, ceea ce, evident, nu e. Jake a zâmbit. Iar *tu* te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

Clementine s-a înfuriat.

– Ştii, dacă ar fi fost un ticălos aşa cum îl crezi tu, m-ar fi sedus încă de-acum câteva săptămâni.

– Nu, n-ar fi făcut-o. Asta i-ar fi distras atenţia de la ţinta lui.

– Nu te cred, Jake. Tu niciodată nu l-ai plăcut pentru că eşti gelos. E mai arătos decât tine, mai isteţ decât tine – ceea ce, permite-mi să adaug, nu e prea greu – şi are mult mai mult şarm. Nu-i de mirare că nu-l suporţi.

– Simt oamenii prefăcuţi.

– Deci, ai de gând să-i spui Marinei?

– Nu încă.

– Bine, pentru că n-o să te creadă.

– O să dovedesc.

– În weekendul ăsta vin soţii Reuben. Nu-i mai da încă un motiv de îngrijorare.

– A, soţii Reuben. A făcut o grimasă. Sigur au pus ochii pe locul ăsta.

– Dacă o să facă vreo ofertă pe care tata n-o s-o poată refuza, Marina o să se arunce de pe o stâncă.

– Nu fi aşa patetică. O să fie bine. O să cumpere altundeva.

– Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa? l-a repezit ea mânioasă. Pentru Marina asta e mai mult decât o casă. E copilul ei.

Jake a avut decenţa de a părea puţin ruşinat.

– Să nu crezi că o să fie bine, pentru că n-o să fie. O să fie distrusă, cu inima frântă şi nimic nu va mai putea s-o refacă vreodată.

Jake a privit-o mirat cum iese în hol.

Clementine rămase în dormitorul ei, gândindu-se la cele spuse de Jake. Instinctele o linişteau, transmiţându-i că fratele ei se înşală. Rafa nu era un spărgător. Era blând şi bun, şi înţelegător. Dacă ar fi fost un hoţ, ar fi fost nemilos şi duplicitar, ceea ce cu siguranţă nu era. Totuşi, nu putea ignora senzaţia sâcâitoare că el îi ascundea ceva. Jake scosese la lumină această îndoială, iar acum Clementine recunoştea că ea fusese mereu acolo, zăcând pe fundul fericirii ei ca un strat de noroi. Să fi fost el prea bun pentru a fi adevărat? Şi dacă nu era hoţul, ce era?

Mai îngrijorător decât suspiciunile lui Jake cu privire la Rafa era pericolul care ameninţa Polzanze şi efectul pe care o asemenea pierdere l-ar fi avut asupra Marinei. Spre surprinderea ei, Clementine a descoperit că simţea o durere ascuţită în piept la gândul că mama ei vitregă ar putea fi obligată să renunţe la ce avea mai de preţ. Şi-a pus mâna acolo. Măcar dacă ar fi putut s-o ajute! Dar nu era nimic de făcut. Dacă tatăl ei chiar avea probleme financiare şi soţii Reuben îi făceau o ofertă generoasă, el avea s-o accepte. Biata Marina va devastată. Nu-şi va mai reveni vreodată.

O inspiraţie bruscă i-a alinat durerea: va sta cu ea şi nu se va mai duce în străinătate. Asta va face. O va ajuta pe Marina să se instaleze în altă parte. Vor construi împreună un alt hotel, unul chiar mai frumos decât Polzanze.

Gândul ăsta a bucurat-o. Şi-a reîndreptat atenţia asupra lui Jake şi a teoriei lui ridicole. De parcă Rafa ar fi putut să fie Baffles: însăşi ideea era absurdă!

Vineri, 12 iunie, Charles Reuben şi glaciala lui soţie, Celeste, au sosit pentru a-şi petrece weekendul la hotel. Marina îl implorase pe Grey să le spună că toate camerele sunt ocupate, dar el o refuzase. Oricât i-ar fi fost de greu să recunoască, avea nevoie de ei.

Ploua torenţial şi Marina a sperat că asta îi va descuraja, pentru că, pe vreme rea, locul arăta foarte cenuşiu. Nori negri şi grei atârnau deasupra mării, iar un vânt rece şuiera peste faleză şi pe acoperiş, mugind de parcă ar fi protestat împotriva noilor oaspeţi.

Marina a detestat-o pe Celeste de la prima vedere. Femeia avea peste un metru optzeci şi era atât de slabă, încât, din profil, aproape că dispărea cu totul. Purta rămăşiţele unei frumuseţi glaciale, cu ochii de un albastru pal, fardaţi din greu cu creion dermatograf şi rimel, şi un păr alb, aranjat într-o coafură bob, ţeapănă, lungă până la umeri. Avea pomeţii înalţi, la fel de ascuţiţi ca diamantele uriaşe care îi sclipeau la urechi, şi degete lungi, zbârcite. Buzele îi erau subţiri şi ţuguiate, dându-i expresia îmbufnată a unei femei tare nefericite. În ciuda luxosului pulover crem de caşmir, a genţii

negre din piele de crocodil de la Birkin şi a pantofilor asortaţi, marca Ralph Lauren, părea teribil de nemulţumită de propria viaţă.

– Ce locşor pitoresc, a spus ea cu o voce nazală, pe când intra în hol, lăsându-i pe Shane şi Tom să se opintească în urma ei cu valizele Louis Vuitton. Iar tu trebuie să fii Marina.

A privit-o de sus, afişând un surâs încordat, atât cât îi permitea cel mai recent lifting facial.

Marina i-a întins mâna şi i-a zâmbit politicos, deşi privirea i-a rămas ostilă.

– Bine aţi venit, a spus ea.

Soţii Reuben erau duşmanii care o ademeneau să-i primească la ea în casă, pentru ca apoi să i-o fure. Grey şi-a întâmpinat călduros musafira, fiindcă ostilitatea nu-i stătea în fire. Marina s-a uitat către uşa deschisă şi l-a văzut pe Charles Reuben care se plimba pe aleea cu pietriş, ţinându-şi BlackBerry-ul lipit de ureche, în vreme ce şoferul îl urma cu o umbrelă uriaşă. Era scund şi solid, cu burta proeminentă a unui bărbat care îşi petrece multă vreme prin restaurante. Avea capul chel, faţa cărnoasă şi era lat în spate ca un brotac. Când în sfârşit a intrat, şi-a scuturat ploaia de pe haină şi s-a plâns, cu un puternic accent londonez, de lipsa semnalului.

– Ai zice că suntem în pădure. Ştiţi, săptămâna trecută am fost în fundul Indiei şi recepţia funcţiona sută la sută. Ce vă spune asta despre Marea Britanie, hm?

– Sunteţi bine-venit să folosiţi telefonul din camera dumneavoastră, a spus Grey.

– Se pare că asta va trebui să fac. I-a strâns mâna lui Grey şi a zâmbit. Drăguţ loc aveţi aici.

– Mulţumesc, a răspuns bărbatul. De fapt, e al Marinei.

– Mă bucur să vă cunosc, i-a spus el femeii, strângându-i mâna cu fermitate. Am auzit multe despre hotel, aşa că a trebuit să vin şi să-l văd cu ochii mei.

– Permiteţi-mi să vă fac cunoştinţă cu managerul nostru, fiul meu, Jake.

Grey era conştient de resentimentele crescânde ale soţiei sale şi era nerăbdător s-o ţină cât mai departe cu putinţă de soţii Reuben.

– O afacere de familie, îmi place, a spus Charles. Aţi cunoscut-o pe soţia mea, Celeste?

În comparaţie cu el, nevasta lui vorbea pe un ton asemănător unui vaiet răguşit, specific clasei superioare.

– Bineînţeles că ne-am cunoscut, a răspuns ea. Ai butonat la telefonul ăla zece minute – ce era să fac, să mă uit cum se ofilesc florile?

– Să vă conduc spre camera dumneavoastră, a spus Grey.

Marina i-a urmărit plecând din hol şi s-a zbârlit ca o tigroaică pregătită să-şi apere teritoriul. Parfumul greu, floral al lui Celeste a rămas în aer, iar Marina a insistat ca uşa să fie lăsată deschisă până la dispariţia mirosului. S-a uitat la superbul aranjament format din crini albi şi trandafiri, nici unul pe cale să se ofilească, şi s-a gândit că Celeste Reuben e cea mai nepoliticoasă femeie pe care o întâlnise vreodată.

Telefonul a sunat, iar Jennifer, întoarsă la postul său după ruşinosul episod cu domnul Atwood, a răspuns pe tonul cel mai profesional.

– E pentru dumneavoastră, doamnă Turner. Este Clementine.

Marina a răspuns de la biroul de recepţie.

– Clemmie.

– Au ajuns?

– Da, tocmai au sosit.

– Cum sunt?

– Îngrozitori.

– Dacă ea ar fi un animal, ce-ar fi?

Marina a început să râdă.

– O hienă albinoasă împodobită cu diamante.

– Adorabil. Şi el?

– Un brotac în piele de căprioară şi caşmir.

Tânăra şi-a coborât vocea.

– Ai nevoie de sprijin moral? Pot pleca oricând. După şarada cu jaful pusă la cale de domnul Atwood, pot să fac ce vreau.

Marina i-a aruncat o privire lui Jennifer, care se ocupa de registre, apoi şi-a stăpânit un zâmbet.

– O să fiu bine, nu-ţi face griji. Nu e ceva cu care să nu mă pot descurca. Grey a insistat să-i tratăm regeşte, aşa că mă duc să-i omor cu blândeţe.

– Nu poţi să-i laşi să-şi vadă de treabă?

– Crede-mă, ăştia sunt genul de oameni care se cer întreţinuţi.

– OK, dar sună-mă dacă ai nevoie de ajutor. Mor de nerăbdare să plec de la birou, e o zi mizerabilă şi nu se întâmplă nimic.

– Vino acasă mai devreme şi ia ceaiul cu noi. Dacă situaţia n-ar fi atât de tragică, ne-am putea distra pe cinste pe seama lor.

– Suntem împreună în treaba asta, Marina. Unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Să nu uiţi asta.

– N-am să uit, scumpo. Şi mulţumesc pentru telefon. Grija ta înseamnă mult pentru mine.

A intrat în salon unde focul ardea pentru a ţine la distanţă umezeala. Era confortabil şi cald, iar aerul mirosea plăcut a fum de lemne. S-a aşezat pe paravanul şemineului, gândindu-se la Clementine şi la cât de mult se schimbase. Aproape că uitase de umbra întunecată care, pe vremuri, o urma peste tot pe fiica ei vitregă. Fata se transformase. Marina s-a uitat către solariu, unde Rafa dădea lecţii unui grup de tinere din Londra şi a ştiut că *lui* trebuia să-i mulţumească. Într-un fel, prezenţa lui acolo, în hotel, schimbase totul.

N-a durat mult până când liniştea salonului a fost tulburată de vaietele lui Celeste.

– E foarte frig pentru luna iunie, s-a plâns ea, îndreptându-se către canapele.

Când l-a văzut pe Biscuit lungit comod pe fotoliu, a strâmbat din nas oripilată.

– Dumnezeule, un câine. Primeşti animale în hotel? a întrebat-o pe Marina.

– Desigur. Dar Biscuit locuieşte aici. Este o parte din locul ăsta.

– Deci e al tău?

– Păi, e al tuturor şi al nimănui în mod special.

– Noroc că nu mi-am pus pantalonii eleganţi.

Şi-a trecut o mână peste canapea înainte de a se aşeza.

– N-aveţi de ce să vă faceţi griji, s-a ataşat doar de fotoliu.

Celeste şi-a rotit privirea prin cameră.

– Familia Somerland avea gusturi bune în privinţa decoraţiunilor, nu-i aşa? a spus ea.

Marina nu s-a obosit să-i spună că toate gusturile îi aparţineau.

– Care e numele acelei flori frumoase?

A făcut semn către aranjamentul format din orhidee mov, aşezat pe măsuţa de cafea din celălalt capăt al camerei.

– Orhidee, a spus Marina.

– Nu, dragă, mă refeream la numele pentru oameni mari.

– N-am de unde să ştiu, a răspuns gazda, muşcându-şi limba. Încă nu m-am făcut om mare.

În acea clipă, Grey şi-a făcut apariţia însoţit de Charles care era rumen în obraji de bucurie.

– Grey o să-mi ofere un tur al grădinilor, a declarat el.

Marina a intrat în panică. Ideea de a fi blocată acolo cu Celeste era mai mult decât putea îndura.

– N-aţi vrea să mergeţi şi dumneavoastră? a întrebat cu speranţă în glas.

Dar femeia s-a lăsat pe spătarul canapelei, încrucişându-şi braţele la piept.

– Eu nu ies afară pe ploaie, a răspuns ea, dezgustată. Voi mergeţi ca băieţii, dar noi fetele o să stăm aici, lângă foc, nu-i aşa, Marina?

Heather a intrat cu ceaiul.

– Bună sincronizare. Aş omorî pentru o ceaşcă de ceai. Este Earl Grey?

– Da, doamnă, a spus fata, aşezându-l pe măsuţa de cafea.

– O, biscuiţi. De-ăia n-o să mă ating.

– E aluat fraged, făcut în casă, a spus Marina.

– Sunt sigură că e. Tipic pentru locurile astea provinciale. Încântător, sunt sigură, dar mă lipsesc. N-am ajuns aşa slabă îndopându-mă cu aluat fraged.

Heather i-a turat o ceaşcă de ceai.

– Doriţi lapte, doamnă?

– E de soia?

– Nu, e de vacă.

– Gras sau degresat?

– Gras.

Celeste s-a albit.

– Atunci o să beau ceaiul cu o felie de lămâie.

Marina şi-a dat ochii peste cap în faţa lui Heather. Avea să fie un weekend obositor.

Când Rafa a intrat agale în sufragerie, Celeste s-a ridicat entuziasmată. Marina le-a făcut cunoştinţă şi a privit-o pe femeie cum flirtează ca o copilă. Clar obişnuită să fie admirată, nu-i păsa că nu se cuvenea să se poarte aşa faţă de un bărbat destul de tânăr ca să-i fie fiu. A chicotit cu timiditate, clipind din genele ei dese şi negre. El a flatat-o şi i-a pus întrebări despre ea, fixând-o în felul lui intens, făcând-o să se simtă ca şi cum ar fi fost singura persoană din cameră cu care voia să stea de vorbă. Marina s-a întrebat dacă Rafa se comporta aşa intenţionat, ca o favoare pentru *ea*, sau dacă o făcea fără să-şi dea seama.

– Pictezi, Celeste? a întrebat-o el.

– Pe vremuri eram o pictoriţă foarte bună, a răspuns ea. Mă pricep la detalii.

– Atunci vino să pictezi.

Marina s-a grăbit s-o încurajeze.

– O, trebuie, Celeste. Le poţi arăta fetelor de-acolo cum se face.

– N-am mai pictat de ani de zile.

– Niciodată nu uiţi să pictezi, a spus Rafa.

– E ca mersul pe bicicletă, a întărit gazda.

– Trebuie să-mi schimb hainele.

– Am un halat pentru dumneata, a spus Rafa. Vino, o să fie plăcerea mea.

Femeia s-a ridicat.

– Ce idee minunată, Marina, să ai un artist al casei.

– Mulţumesc, a răspuns ea, aşteptând insulta.

Dar aceasta n-a mai venit.

Celeste l-a urmat pe Rafa în solariu, iar Marina a fugit de-acolo – dar nu înainte ca Rafa să se uite peste umăr şi să-i facă un semn cu ochiul.

La prânz, Charles s-a întors plin de entuziasm, împreună cu Grey. Se plimbaseră pe faleză tocmai până în Dawcomb-Devlish şi savuraseră o cafea la Wayfarer.

– Fermecător loc, a spus bărbatul, inspirând aerul cu nesaţ. Nimic nu funcţionează mai bine ca marea şi mirosul de ozon pentru a-ţi curăţa căile respiratorii, limpezindu-ţi mintea. Locul ăsta are o energie specială. Îmi place. Îmi place mult.

Dorindu-şi să nu devină prea pisălog, Grey l-a lăsat să ia prânzul cu soţia lui în sala de mese.

Sommelierul găsise, în sfârşit, pe cineva care să se priceapă la vinuri de calitate. Au discutat în amănunt lista de băuturi, iar Charles a ales un vin roşu, un amestec Cabernet Sauvignon, Chateau Palmer ’90, una dintre cele mai scumpe băuturi din meniu. Sommelierul mai că nu a dansat în jurul meselor, în graba lui de a se duce să le aducă sticla din pivniţă.

Celeste se bucurase de câteva ore în solariu alături de Rafa, iar acum era expertă în acuarele. I-a povestit soţului său că tânărul artist o încurajase să picteze pentru că recunoscuse în ea un spirit înrudit, o persoană cu fler şi talent nativ ca al lui.

– Problema e că, a explicat ea în vreme ce somme-lierul turna puţin vin în paharul soţului ei şi aştepta ca acesta să-l guste, pur şi simplu nu am suficient timp într-o zi să fac toate lucrurile la care mă pricep.

Charles a rotit paharul, apoi l-a dus la buze. Sommelierul stătea lângă el, abia îndrăznind să mai respire. Acest amestec Cabernet Sauvignon era

unul dintre preferatele lui şi era sigur că un om de afaceri sofisticat precum domnul Reuben îl va aprecia.

– Plin, complex şi fructat, a declarat acesta, lovind uşor paharul.

Sommelierul i-a turnat mai întâi doamnei Reuben, apoi s-a ocupat de soţul acesteia. A fost dezamăgit când a văzut-o pe femeie luând o înghiţitură fără măcar un zâmbet de plăcere. Era prea ocupată să vorbeas-că despre sine ca să mai observe ce gust excepţional avea băutura.

După prânz, Celeste era nerăbdătoare să mai pic-teze. Charles s-a retras în cameră pentru a da nişte telefoane. Grey şi Marina s-au întors în clădirea vechilor grajduri. Ploaia se oprise, iar soarele ieşise din nou, strălucind deasupra frunzelor ude şi făcând picăturile de apă să sclipească de parcă ar fi fost de sticlă. Nici unul nu voia să vorbească despre soţii Reuben. Implicaţiile erau prea dureroase. Aşa că au valsat pe lângă subiect, deşi acesta atârna între ei ca o firmă luminoasă, cu litere de neon.

La ora ceaiului, Clementine a intrat uruind pe alee în Mini Cooperul ei, nerăbdătoare să vadă cum arătau cei doi vizitatori. L-a găsit pe Rafa în solariu, strângându-şi culorile şi pensulele.

– Deci? a şuierat ea, venind prin spate şi luându-l prin surprindere.

El s-a întors.

– A, tu erai, a râs artistul. Presupun că te referi la soţii Reuben.

– Continuă, cum sunt?

– *Pesados*, a răspuns el. Grei.

– Unde sunt acum?

– Nu ştiu. Marina şi cu tatăl tău s-au întors în clădirea vechilor grajduri. Atmosfera e tare tensionată.

– Ştiu. Se simte.

S-a uitat prin salon, la toţi ceilalţi oaspeţi care stăteau în grupuleţe mici, bând ceai şi ciugulind minisendvişuri cu ou. S-a întrebat dacă şi ei simţeau încordarea.

– Nu-mi vine să cred că tata chiar o să fie de acord să vândă.

– Nu-şi doreşte asta, Clementine.

Ea l-a privit serioasă.

– E chiar atât de rău, nu-i aşa?

– Cred că da. Aş vrea să pot ajuta într-un fel.

– Şi eu. Și-a pus o mână pe braţul lui. Dar nu putem. Tot ce putem face e să-i susţinem – şi să sperăm că familia Reuben o să deteste locul ăsta.

El i-a zâmbit trist.

– Din păcate, asta e imposibil. Polzanze are o anumită magie pe care n-o găseşti prea des.

– Magie pe care Marina o va lua cu ea dacă va trebui să plece. O să ajungă să cumpere o cochilie goală. S-a îndreptat către geam şi s-a uitat la grădinile scăldate de soare. Vrei să-l scoatem pe Biscuit la o plimbare?

– Mi-ai citit gândurile, Clementine. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Clementine şi-a petrecut weekendul lângă Marina, ferind-o de comentariile sarcastice ale hienei şi făcând haz pe seama acesteia prin spatele ei ca să-şi înveselească mama vitregă.

Dar n-a fost de nici un folos că Celeste s-a simţit bine în timpul lecţiilor de pictură sau că Charles a savurat plimbarea cu barca lui Grey şi partida de pescuit, pentru că dacă celor doi le plăcea structura unui hotel şi îl cumpărau, oricum îl eviscerau, aşa cum făcuseră deja cu toate celelalte proprietăţi ale lor, şi îl schimbau din toate punctele de vedere.

Duminică, Grey şi Charles au petrecut mult timp în bibliotecă, discutând despre cărţi. Apoi uşa a fost închisă, iar cei doi au rămas acolo până la ora prânzului, fără ca nimeni să ştie despre ce vorbeau. Marina se săturase şi a refuzat să li se alăture. A rămas în bucătăria ei, împreună cu Rafa, Clementine şi Biscuit, bând ceaşcă după ceaşcă de ceai tare şi mâncând biscuiţi pe care Celeste refuzase să îi guste.

– Ştiu că îi face lui Grey o ofertă pe care n-o s-o poată refuza, a spus ea, frământându-şi mâinile.

– Întotdeauna are puterea să refuze, a spus Rafa cu speranţă.

– Nu şi dacă suntem faliţi. A oftat. Uite, am spus-o. Ai putea foarte bine să ştii, Rafa. Ne-am împrumutat până peste cap, iar acum pur şi simplu nu facem bani.

– Dar în perioada asta locul e plin! a protestat Clementine. Trebuie să facem bani.

– În caz că n-ai vreo zână drept naşă care să dea din bagheta ei magică şi să ne ofere o mare injecţie de capital, suntem incapabili să ne plătim datoriile.

– Trebuie să existe o altă cale, a spus Rafa.

Marina a scuturat din cap.

– Dacă există, eu n-am reuşit să-mi dau seama care e.

A început să-şi ciugulească pieliţa din jurul degetului mare, pentru că ceea ce spusese nu era adevărul curat. *Exista* o cale; se gândise la ea de multe ori, în cele mai disperate momente. La început fusese doar rătăcirea frenetică a unei minţi dezolate. Apoi, pe măsură ce posibilitatea de a pierde Polzanze devenise o realitate, acea rătăcire devenise mai directă şi mai strategică.

Totuşi, în spatele dorinţei de a salva hotelul, se afla o nevoie viscerală. La început, fusese prea speriată pentru a se gândi măcar la ea, dar, încet-încet, ideea se transformase într-o posibilitate, iar inima femeii se umpluse de speranţă. Să fi fost planul ei de a salva Polzanze doar o scuză care să-i permită să revină şi să îndrepte acea teribilă greşeală? Şi-a imaginat cutia din fundul dulapului şi s-a înfiorat la gândul de a se întoarce în trecut.

Clementine i-a luat tremurul drept neajutorare şi a prins-o de mână. Marina i-a răspuns cu un zâmbet firav.

În sfârşit, soţii Reuben au plecat cu Bentley-ul lor condus de un şofer, iar Grey şi-a făcut apariţia în uşa bucătăriei. Până şi Biscuit a ridicat capul ca să audă ce avea de zis.

– Deci? a întrebat Marina.

Dar putea ghici după expresia amărâtă de pe chi-pul lui.

– O, Doamne, ţi-a făcut o ofertă, nu-i aşa?

Rafa i-a surprins privirea lui Clementine. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. S-au întors către Marina şi au privit neputincioşi cum aceasta părea să se ofilească sub ochii lor.

– Este o ofertă foarte mare? a întrebat ea cu o voce tremurândă.

– E cea mai mare ofertă pe care am putea-o primi vreodată, a răspuns Grey.

Era prea ruşinat să admită că o parte din el se simţea uşurată că, în sfârşit, exista o cale de ieşire din coşmarul lor financiar.

– Ce-o să faci?

Clementine i-a strâns mâna Marinei.

– Nu poţi vinde, tată. Trebuie să existe o altă cale.

Grey a oftat şi s-a scărpinat în cap.

– Nu-mi vine în minte nici una.

Marina a închis ochii. În acea clipă şi-a văzut întreaga viaţă trecându-i prin faţa lor. A revăzut clădirea casei pe care o preţuia de parcă ar fi urmărit un film ce i se derula în minte. Ea și Harvey râzând în vreme ce zugrăveau salonul; domnul Potter tundea iarba cu noua maşină pe care o cumpăraseră; Grey venind în weekenduri şi admirând progresele făcute; în seră, în vreme ce ploaia bătea în geamuri, ronţăind biscuiţii digestivi ai domnului Potter și discutând ce plante să cumpere şi unde să le aşeze. Făcuseră planuri împreună: ea, Harvey, domnul Potter şi Grey. Fuseseră o echipă, o familie. Îşi realizase visul cu toată puterea voinţei sale şi îl udase cu dragoste. Acesta crescuse mai mare şi mai frumos decât şi l-ar fi imaginat vreodată. Nimeni nu avea să i-l ia. Nu acum. Nu când avea mai mare nevoie de el.

– Există o persoană care ne poate ajuta, a spus ea, ridicându-şi bărbia. O persoană, dacă mă laşi să întreb.

capitolul 33

În bucătărie s-a lăsat tăcerea. Rafa, Clementine şi Grey se uitau uluiţi la Marina.

– Cine? a întrebat Grey.

Credea că cercetaseră fiecare posibilitate.

Femeia părea jenată.

– Un vechi prieten.

Soţul ei s-a încruntat.

– Cum adică un vechi prieten?

– E complicat. E cineva pe care l-am cunoscut cu multă vreme în urmă.

– Păi, unde e?

Ea a ezitat, frământându-şi mâinile.

– În Italia.

Cuvintele au fost rostite spre uimirea tuturor. Nici unul nu era mai uimit decât însăşi Marina.

– Italia?

– Da.

– Pe cine Dumnezeu cunoşti tu în Italia, cu atât mai puţin cineva capabil să te scoată din belele? Grey a privit-o fix din cealaltă parte a mesei. Draga mea, asta e o mare surpriză. De ce nu mi-ai mai spus despre el până acum?

Colţurile gurii ei au tresărit de emoţie, iar Marina a inspirat adânc pentru a se calma.

– Trebuie să ai încredere în mine, dragul meu, şi să nu-mi mai pui întrebări. Te rog. E o poveste lungă. Nici nu m-aş fi gândit la el dacă n-aş fi fost disperată. Dar *sunt* disperată.

În liniştea care s-a lăsat, Marina a simţit un junghi în adâncul sufletului. A realizat că era disperată de foarte, foarte mult timp şi abia acum, când ezita la graniţa unde se întâlnesc trecutul şi prezentul, îşi dădea seama de adevăratul motiv aflat în spatele planului ei – iar acela nu era Polzanze. Cutia de pantofi ascunsă în spatele dulapului a ieşit din nou la suprafaţă şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Grey era oripilat de planul soţiei.

– N-o să te las să traversezi Europa ca să cerşeşti bani de la un bărbat pe care nu l-am întâlnit în viaţa mea.

– Asta e altceva, dragule – şi n-o să cerşesc.

Grey şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Nu-i plăcea ideea ca soţia lui să aibă secrete faţă de el, mai ales când venea vorba de bani. S-a uitat lung la ea. Apoi a văzut în ochii ei ceva care l-a făcut să se răzgândească – acelaşi dor pe care îl vedea când vorbea cu ea după coşmaruri, aceeaşi dorinţă care o îndemna să se plimbe pe plajă şi să se uite ore în şir la apă. Ştia că sursa neliniştii ei se afla în Italia şi, pentru asta, trebuia să plece.

– Bine, a cedat el cu blândeţe, luând-o de mână. Dar nu pot merge cu tine.

Ea a înţeles că Grey nu se simţea în largul lui să ceară ajutor de la un străin.

– Asta e treaba ta, Marina.

– O să merg singură. O să fie bine.

El i-a zâmbit cu drag. Femeia nu-şi dădea seama cât de fragilă părea.

– Draga mea, nu cred că e un lucru înţelept să călătoreşti singură. De ce n-o iei pe Clemmie cu tine sau pe Jake?

– Nu, chiar o să fiu bine, a insistat ea.

– Merg eu cu tine, a propus Rafa.

Marina şi Grey s-au uitat la el. Aproape că şi uitaseră că se afla acolo.

– În primul rând că vorbesc limba. A ridicat din umeri. Şi sunt un bun şofer.

– Eşti foarte generos să te oferi, Rafa, a spus Grey. Apoi s-a întors către soţia lui. Cred că e o idee bună. Aş fi mult mai mulţumit dacă aş şti că ai pe cineva cu tine.

– Atunci aşa rămâne, a spus Marina.

A surâs fără putere, ca un cauciuc dezumflat care a rulat mii de kilometri şi nu mai poate continua.

– E ultima noastră şansă.

Grey a încuviinţat din cap.

– Dacă nu merge, o să fim de acord să-i vindem lui Charles Reuben. Ne putem instala în altă parte.

Dar Marina nu-l mai asculta. Era deja în Italia, păşind pe cărările trecutului ei.

Mai târziu, în vreme ce îl plimbau pe Biscuit de-a lungul falezei, Clementine şi Rafa discutau despre ciudatul episod care avusese loc în bucătărie.

– Ce-a fost asta? a întrebat ea.

– N-am idee. E bizar.

– Cu cine se duce să se întâlnească în Italia? Vreun vechi iubit, poate?

– Tot ce e posibil.

– Trebuie să-mi trimiţi mesaje. Mor de nerăbdare să aflu.

– Trebuie să fie un vechi iubit foarte *special* dacă speră că el o să-i scrie un cec atât de consistent.

– Cine are atâţia bani de aruncat? Era conştientă că el o privea într-un fel ciudat. De ce nu-l poate suna pur şi simplu? Dacă e un prieten atât de bun, de ce nu-i dă un telefon ca să-i ceară un împrumut?

– Clementine, trebuie să-ţi spun ceva, a rostit brusc Rafa.

Ea s-a întors şi a descoperit că faţa lui pălise cu totul, inclusiv buzele.

– Eşti bine?

– Nu.

Clementine nu voia să-i audă mărturisirile. Dacă el era Baffles, prefera să nu ştie. N-avea decât să jefuiască mai departe, în taină, iar prietenia lor să continue nestingherită. Îi plăcea cum stăteau lucrurile. Dacă el i se confesa, avea să strice totul.

– Am fost în clădirea vechilor grajduri... a început bărbatul.

– Ştiu. Te-a găsit Jake.

– I-am zis că îl căutam pe Biscuit.

– Dar nu-l căutai?

– Nu.

– Sunt sigură că Jake te-a judecat greşit. Nu-ţi face griji din cauza lui. E puţin invidios pe tine, cum probabil ţi-ai dat seama deja.

– Jake nu m-a judecat greşit. Căutam altceva.

– Nu vreau să ştiu! a izbucnit ea, astupându-şi urechile cu mâinile. Nu-mi spune. Dacă ai un secret, te rog, ţine-l pentru tine.

El a privit-o uluit.

– Dar vreau să-ţi spun. Vreau să ies la lumină.

– De ce? La ce bun? O să-mi mărturiseşti ceva groaznic şi apoi n-o să mai fim prieteni.

– Nu, nu e aşa.

Rafa i-a luat mâinile de la urechi.

– Ba da, este. N-ai venit aici ca să le înveţi pe băbuţe să picteze, nu?

– Nu... dar...

– Ne-ai ales pentru un motiv?

– Da.

Clementine a simţit cum un val de emoţie i se ridică în piept şi s-a luptat pentru a-şi elibera mâinile.

– Atunci nu-mi spune motivul, te rog. Nu mai suport. Am avut încredere în tine.

În zăpăceala ei, fata a luat-o la goană pe plajă.

– Clementine, stai! Nu e ceea ce crezi tu. Intenţiile mele sunt bune.

Ea s-a oprit şi s-a întors, vântul smulgându-i părul de la spate şi aruncându-i-l peste obraji.

– Tu chiar nu pricepi, nu-i aşa? „Nu pricepi că te iubesc“, a strigat ea în tăcere. Apoi, cu voce tare, a adăugat. Sper să găseşti ceea ce cauţi.

El a urmărit-o cum se îndepărtează. Ar fi putut să fugă după ea şi să-i spună totul – acum era destul de sigur că se afla în locul potrivit –, dar Grey nu ştia nimic despre trecutul Marinei, iar la asta nu se aşteptase. Cum s-ar simţi ei dacă, brusc, el le-ar întoarce lumea cu fundul în sus şi le-ar spune cine era cu adevărat? S-a aşezat pe nisip, luându-şi capul în mâini. O parte din el voia să-şi facă bagajele şi să se întoarcă în Argentina, lăsând în urmă toată povestea asta încurcată. Dar o parte din el ştia că trebuia să meargă în Italia împreună cu Marina. Dacă avea vreo speranţă s-o cucerească pe Clementine, trebuia să ştie *tot* adevărul.

Clementine a plâns cu nasul în pernă. Ştia că ar fi trebuit să aştepte să audă ce avea el de spus. Ieşirea ei fusese la fel de aiurea ca acelea din telenovelele de prost gust, în care câte un personaj întotdeauna îl lasă baltă pe celălalt, înainte să-i audă explicaţiile. Însă n-ar fi suportat să-l vadă răsturnat de pe piedestal. Nu putea risca să descopere că s-a îndrăgostit de un miraj, de o imagine inteligent construită. Nu voia să fie asemenea Sylviei, cu viziunea ei cinică despre dragoste. Şi acum ce urma? Cum să mai revină la relaţia dinainte? Ar fi putut foarte bine să-l asculte, pentru că deja totul se schimbase între ei şi nici măcar nu avea satisfacţia de a şti cine era el cu adevărat.

Marina şi Rafa au plecat spre aeroport a doua zi de dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, pe când Polzanze încă mai dormea. Au luat un tren spre Heathrow, via Londra, apoi s-au îmbarcat pentru un zbor cu destinaţia Roma.

Erau atâtea întrebări pe care Rafa tânjea să le pună, dar era suficient de isteţ încât să nu se bage în ceea ce Marina credea că e aventura ei secretă. Ea habar nu avea că aceasta era şi aventura lui.

Marina era agitată. Îşi rodea unghiile, se fâţâia şi nu reuşea să citească revista care a rămas deschisă la aceeaşi pagină pe toată durata călătoriei. Era neobişnuit de tăcută, răspunzând monosilabic la comentariile lui.

Croasantul de pe tava ei a rămas neatins. În aeroportul din Roma l-a rugat pe Rafa să se ocupe de închirierea unei maşini, lucru pe care el l-a făcut într-o italiană fluentă, în vreme ce ea se plimba de colo-colo, ca un ogar ce se pregăteşte pentru o cursă. Într-un târziu, înarmaţi cu o hartă şi două pahare cu cafea la pachet, au condus prin zona rurală a Toscanei, spre un orăşel obscur numit Herba.

Rafa se concentra asupra drumului, pe când Marina se uita pe geam la chiparoşii de un verde-închis, la pinii-umbrelă înalţi şi la fermele italiene, cu acoperişurile lor din ţiglă roşie şi ziduri de culoarea nisipului. O briză călduţă intra prin ferestrele deschise, purtând miresme de cimbrişor, rozmarin şi conifere. Marina şi-a sprijinit cotul de rama geamului, mușcându-și degetul. Se simţea de parcă ar fi condus către o uşă enormă, având o singură şansă de a o deschide. Dacă va eşua, aceasta va închide pentru totdeauna unicul lucru pe care aşteptase toată viaţa să-l găsească. Acum că se afla în Italia, Polzanze părea foarte, foarte departe şi, cumva, mai puţin important. Punctul ei de interes se schimbase, masca era pe cale să cadă – poate că, de la început, hotelul nu fusese decât un paravan, ascunzând singurul lucru care conta, singurul lucru care contase *vreodată*. Şi-a şters o lacrimă şi a încercat să se concentreze asupra planului ei.

Începuse să se lase seara, când maşina a oprit în faţa porţilor domeniului La Magdalena. Lumina devenise mai blândă, umbrele se lungiseră. Locuinţa galbenă din capătul aleii o privea curioasă dintre chiparoşi. Un gardian s-a aplecat pe fereastră.

– Marina Turner, a spus ea.

Bărbatul a dat din cap şi s-a întors în ghereta lui pentru a deschide porţile acţionate electronic.

– Condu mai departe, a spus ea.

Rafa a făcut cum i s-a cerut şi a înaintat pe alee. Nu îndrăznea s-o privească; ştia, fără să se uite, că ea plângea. A parcat în faţa casei.

– De ce nu te duci până în Herba să arunci o privire prin împrejurimi? i-a sugerat ea. Lasă-mă vreo două ore.

Rafa a văzut-o cum coboară şi mai întârzie o vreme, adunându-şi curajul. A mângâiat cu privirea faţada, şi-a îndreptat rochia, şi-a netezit părul. Apoi a urcat treptele care duceau către uşa din faţă, unde a fost întâmpinată de un valet în uniformă.

Rafa a mers de-a lungul coastei, până în Herba, orăşelul pe care îl cunoştea atât de bine din amintirile tatălui său. Bărbatul i-l descrisese în detaliu în timpul acelor lungi plimbări călare prin pampas, iar Rafa putea vedea acum că localitatea nu se schimbase prea mult de pe vremea când părintele său era doar un băiat care alerga desculţ pe străzile pietruite, împreună cu fraţii lui. Aşadar, aici începuse totul, şi-a spus el, simţind cum îl cuprinde o nostalgie ciudată.

Valetul a salutat-o formal pe Marina, apoi a condus-o pe podeaua cu dale ca o tablă de şah, oprindu-se în faţa unor impozante uşi din lemn. A ciocănit rapid. O voce a strigat din interior: „*Avanti*“. Marina şi-a ţinut răsuflarea şi a clipit pentru a-şi alunga lacrimile. Valetul a deschis încet uşa. Ea şi-a ridicat bărbia, şi-a îndreptat umerii şi a păşit înăuntru.

Bărbatul din spatele biroului şi-a pus jos stiloul, înălţând privirea. S-a albit de uimire la vederea femeii care stătea în faţa lui.

– Dumnezeule, a spus el cu răsuflarea tăiată, ridicân-du-se în picioare.

Pentru o clipă nu i-a venit să-şi creadă ochilor.

– Dante, a rostit ea încet.

Nu mai putea face nici un pas, pentru că picioarele îi amorţiseră. A rămas încremenită, tremurând. Bărbatul şi-a înconjurat încet biroul, îndreptându-se către ea, fără s-o scape din ochi – temându-se că ea va dispărea la fel de brusc cum apăruse. Când a ajuns la doar câţiva centimetri distanţă, privirea i s-a înceţoşat. A luat-o de mână, părând să nu-i mai pese că o lacrimă i se scursese din colţul ochiului şi se rostogolea peste ridurile feţei.

– Floriana.

capitolul 34

Au stat aşa multă vreme, cu faţa spre trecut. Dante îmbătrânise, la fel şi ea. Părul lui încărunţise, devenise mai rar, iar ridurile laba-gâştei se adânciseră, întinzându-se până spre tâmple. Avea pungi sub ochi, cearcănele trădând o viaţă marcată de muncă grea şi dezamăgiri. Bărbatul privea uimit trăsăturile Marinei, iar întrebările i se înghesuiau pentru a fi rostite, dar el era pierdut în vâltoarea propriilor emoţii. Nu i-a eliberat mâinile, ci a rămas, la fel ca şi ea, încremenit şi tremurând.

Într-un târziu a luat-o în braţe şi a strâns-o cu putere, lăsând-o pentru o clipă fără suflare. Era ca şi cum ultimele patru decenii se risipiseră pur şi simplu, lăsându-i aşa cum erau odată, schimbaţi doar la exterior.

El şi-a lipit obrazul ud de al ei şi a închis ochii.

– Te-ai întors, i-a şoptit. *Piccolina* mea. *L'orfanella*. Te-ai întors.

Când i-a dat drumul, amândoi au început să râdă printre lacrimi, puţin jenaţi că doi oameni maturi se puteau comporta în felul acesta.

– Hai să stăm afară unde te pot vedea la lumină. Nu te-ai schimbat deloc, Floriana, cu excepţia părului, e mai deschis la culoare!

– L-am vopsit, a răspuns ea cu timiditate. Nu-ţi place?

– E diferit şi vorbeşti italiana ca o englezoaică.

– *Sunt* englezoaică.

El a luat-o de mână şi a condus-o prin casă, spre terasă.

– Îţi mai aminteşti petrecerea de ziua ta?

– Bineînţeles.

Bărbatul s-a uitat în jos către mâna ei.

– Nu porţi inelul de la mine – nici brăţara de la mama.

Ochii ei s-au umplut iar de lacrimi şi a început să-i explice.

– Le-am dat...

Dante a zâmbit, alungând subiectul cu o fluturare a mâinii.

– Nu contează. Nimic nu contează. Vino, stai jos. Avem atâtea de vorbit. Vrei ceai, cafea? Nu ştiu ce mai bei zilele astea. Deodată a părut dezamăgit. Cândva ştiam totul despre tine.

– Aş vrea cafea şi pâine. Brusc mi s-a făcut foame.

Dante a chemat valetul.

– Cafea, pâine şi brânză pentru amândoi.

Dante şi Marina s-au aşezat unul lângă altul, cu faţa către grădini. Amintirile se ridicau din iarbă ca nişte fluturi, răspândindu-se în bătaia brizei.

– Nu-mi vine să cred că eşti aici, a spus el, privind-o cu scepticism. Cred că mă înşală privirea. Şi totuşi, iată-te, mai frumoasă acum decât atunci când te-am cunoscut.

– N-am crezut că o să te mai văd vreodată. Ţi-am citit şi recitit scrisorile, sperând că ai să vii şi-ai să mă găseşti. Te-am aşteptat ani de zile. Femeia a scuturat din cap, nedorind să-şi amintească acea perioadă mohorâtă şi singuratică. Ce s-a întâmplat cu Noapte Bună?

– S-a prăpădit de dorul tău, Floriana. Zăcea pur şi simplu în mijlocul drumului şi cu privirea aţintită înainte.

Îngrozită, ea şi-a apăsat pieptul cu mâna.

– S-a prăpădit de dorul meu?

– Da. Într-un târziu l-am cărat în casă, dar n-a mai vrut să mănânce. Floriana, n-am avut habar ce s-a întâmplat cu tine. Te-am căutat peste tot, dar nimeni nu ştia nimic, cu excepţia lui Elio.

– Ce ţi-a spus?

– Că ai fugit cu un alt bărbat, exact ca mama ta.

– L-ai crezut?

– Sigur că nu. Acum spune-mi, unde te-ai dus?

Valetul le-a adus cafea într-un ibric de argint şi o tavă cu pâine de casă, brânză şi gutui. Marina l-a aşteptat să toarne cafeaua şi să-i lase singuri, înainte de a răspunde la întrebarea lui Dante. Nu mai vorbise niciodată despre asta – până şi să rememoreze fusese prea dureros. Dar acum, pe măsură ce aducea la lumină acele amintiri, şi-a dat seama că vremea le mai scăzuse puterea.

– Cu o seară înainte să ne întâlnim lângă zid, un străin şi-a făcut apariţia în apartament. Tata mi-a spus că ştie că îţi port copilul. Avea în mână un plic maroniu. A zis că e un cadou de la Beppe Bonfanti.

– L-a şantajat pe tata?

– Mă tem că trebuie s-o fi făcut.

– Deci tata ştia? Dante a privit pierdut către grădini. Tatăl meu a ştiut tot timpul?

– Habar n-am de unde a aflat tatăl *meu*, pentru că singurii oameni care ştiau adevărul erau părintele Ascanio şi Signora Bruno. Nici unul dintre ei nu m-ar fi trădat.

– Deci, ce s-a întâmplat?

Ea a ezitat un moment, pentru că trăsăturile lui Dante păreau să fi căzut sub greutatea amărăciunii.

– Bărbatul mi-a spus că a venit ca să mă aducă aici, la tine, iar eu l-am crezut. Ce alternativă aveam? A pretins că tatăl tău avea să aibă grijă de mine – de noi.

– Unde te-a dus?

– Am condus până aici şi iată-l pe Noapte Bună în mijlocul drumului, dând din coadă de cum m-a văzut. Dar maşina a trecut pe lângă porţi, iar Noapte Bună s-a luat după ea.

Bărbia a început să-i tremure. Dante a luat-o de mână, mângâindu-i pielea cu degetul mare, implorând-o în tăcere să continue.

– Noapte Bună n-a putut ţine pasul. A tot fugit, dar curând n-a mai rămas din el decât un punctişor, până când a dispărut cu totul. Atunci l-am văzut pentru ultima oară.

– Şi din cauza asta a rămas în mijlocul drumului, aşteptându-te să te întorci.

– Mi-e atât de dor de el, Dante. Aproape că mi-a fost mai dor de el decât de tine.

A sorbit din cafea, iar bărbatul a tăiat câte o felie de pâine pentru fiecare. Au mâncat în tăcere, în vreme ce Marina îşi amintea câinele, iar Dante îşi amintea de moartea lui.

– M-a dus la mănăstire, Dante.

– La Santa Maria degli Angeli?

– Da, exact aceea.

– Dar am bătut la uşă. Pentru numele lui Dumnezeu, am bătut la uşa aia zi şi noapte!

– Ştiai că sunt acolo?

– *Speram* să fii acolo. Era singurul loc în care te puteam căuta. Părintele Ascanio îmi promisese că va aranja ca mănăstirea să te primească, aşa că atunci când Elio mi-a spus că ai fugit, m-am rugat să te fi dus acolo. Nu aveai unde altundeva să mergi. Dar m-au alungat, pretinzând că n-au auzit vreodată de tine. Bineînţeles, nu credeam că ai fugit. M-am gândit că poate ceva te-a speriat sau că ţi-ai pierdut încrederea în mine. Părea atât de amărât, încât inima femeii s-a rupt în bucăţi.

– Nu, Dante...

– Dar niciodată n-am bănuit că tata ştie. Niciodată n-a lăsat să se vadă. Până în ziua morţii lui, niciodată n-a lăsat să se vadă...

Vocea i s-a stins.

– Da, am citit că a murit.

– Ai citit?

– Acum şase luni. Păstrez toate articolele despre familia ta – iar acum, cu internetul, e mult mai uşor.

– Oh, Floriana, a gemut el.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta.

– Mie nu-mi pare rău deloc. Niciodată nu l-am plăcut.

A tăiat o felie de brânză.

– Hai să nu mai vorbim despre el. Continuă. Puzzle-ul începe să prindă contur.

În acel moment, Marinei i-a venit greu să vorbească. Era ca şi cum o greutate i se lăsase pe piept.

– Am dat naştere unui fiu.

– Avem un fiu?

– *Aveam* un fiu, Dante. A început să-și simtă gâtul înfierbântat şi iritat. Un băieţel superb pe care l-am îngrijit vreme de cinci luni, acolo, la mănăstire, până când, în final, mi-a fost luat.

– Cine l-a luat?

– Părintele Ascanio.

– Deci părintele Ascanio a ştiut tot timpul unde eşti?

– El a făcut toate aranjamentele, i-a spus Marina.

– Nu pricep. A zis că habar n-are unde ai plecat. Mi-a spus că se roagă să te întorci teafără. Bărbatul a scuturat din cap. M-a minţit.

– Încerca doar să te protejeze, Dante. A zis că se teme pentru vieţile noastre...

– Se temea pentru vieţile voastre?

– Da, a zis că nu ne poate apăra dacă rămânem în Italia.

– Să vă apere de cine?

– De Beppe.

El a privit-o chiorâş, frecându-şi bărbia.

– Nu se leagă, Floriana.

– Vrei să spui că nu era nici un pericol?

– Nu spun deloc aşa ceva. A părut să lase deoparte singura piesă din puzzle care nu se potrivea. Continuă.

– Părintele Ascanio mi-a spus că unicul mod de a ne proteja este ca eu să renunţ la copil. M-a trimis să mă ascund în Anglia şi nu ştiu unde l-a dus pe fiul nostru... Vocea ei s-a frânt. Speram că tu ai putea şti.

Dante s-a uitat la ea neajutorat.

– Eu nici nu ştiam că avem un fiu. Apoi trăsăturile i s-au înăsprit, iar privirea i s-a pierdut printre statuile din grădină. Totuşi, cred că e cineva

care ştie.

– Părintele Ascanio? I-am scris, dar nu mi-a răspuns niciodată.

– Părintele Ascanio a murit acum câţiva ani.

– Atunci cine?

– N-ai mai vorbit cu nimeni înainte să pleci în Anglia?

– Doar cu maica stareţă.

– Cu nimeni altcineva?

Marina a scuturat din cap.

– Bineînţeles că n-ai vorbit. Începe să aibă sens. După toţi aceşti ani, începe să se lege. Lasă în seama mea.

– Cine? a insistat ea.

Dante a luat-o de mână.

– Lasă în seama mea, Floriana. Trebuie să ai încredere în mine.

Umerii femeii s-au lăsat în jos.

– Am.

Deodată şi-a amintit de Rafa.

– O, Doamne, Rafa s-ar putea întoarce în orice clipă.

– Rafa?

– E un artist argentinian care a venit pe timpul verii să-i înveţe pe oaspeţii noştri să picteze. Soţul meu n-a fost prea încântat ca eu să vin singură. I-am spus să meargă în Herba pentru vreo două ore.

– O să-l rog pe Lavanti să se ocupe de el când se întoarce. Nu-ţi face griji.

Dante l-a chemat pe valet şi l-a instruit să-l conducă pe Rafa în salon. Apoi, când Lavanti a părăsit terasa, Dante şi-a întors din nou privirea drăgăstoasă către Marina.

– Când ai vorbit cu secretara mea şi i-ai spus că ai informaţii despre Floriana, mi-am dat seama că, deşi renunţasem de multă vreme să te mai caut, în sufletul meu nu m-am oprit niciodată. Dar, până la urmă, a trebuit să mi te scot din minte.

– Te-ai căsătorit?

– Iartă-mă.

Ea s-a încruntat.
– Ce e de iertat?
– Am luat-o de soţie pe Costanza.

Rafa a parcat maşina şi s-a plimbat prin oraş. Aerul era dens şi umed, lumina serii făcând ca vechile ziduri etrusce să pară portocalii. Porumbeii se adunau pe străzile pietruite, corciturile numai piele şi os, strânse în haite, căutau resturi de mâncare, femeile bârfeau în praguri, în vreme ce copiii se jucau. A ajuns în Piazza Laconda, unde localnicii stăteau la mese, ascunşi sub umbrele, bând Prosecco. A simţit atracţia bisericii şi a intrat. Tămâia încă mai stăruia în aer după slujbă, iar câteva bătrâne văduve rămăseseră pe scaunele lor, vorbind în şoaptă. Rafa şi-a băgat mâinile în buzunare şi a păşit încet pe lespezi, amintindu-şi de Clementine şi de prima lor vizită în casa uitată de Dumnezeu. A simţit în inimă durerea dorului de ea.

Un cuplu tânăr stătea în faţa meselor cu lumânări, ţinându-se de mână. Le invidia fericirea. Bărbatul i-a zâmbit şi i-a dat o lumânare de spermanţet. Rafa a luat-o şi i-a mulţumit. Cuplul s-a îndepărtat, lăsându-l singur lângă masa încărcată cu flăcări care dansau. S-a gândit la tatăl lui trecut în nefiinţă, care trebuie să fi aprins lumânări aici, aşa cum şi el era pe cale să o facă. Apoi, în vreme ce apropia lumânarea aprinsă de fitil, a meditat la scopul lui şi l-a rugat pe Dumnezeu să-i dea curajul de a merge până la capăt.

Marina se simţea de parcă o mână rece i-ar fi stors aerul din plămâni. Pentru o vreme n-a mai putut vorbi. Se uita la el, nevenindu-i să creadă.

Dante s-a grăbit să-i explice:

– O, Floriana, nu e ceea ce pare. Niciodată nu mi-am propus să mă însor cu prietena ta. Pur şi simplu s-a întâmplat de la sine pentru că, bănuiesc eu, într-un fel am încercat întotdeauna să mă întorc la tine. Nu puteam să las trecutul în pace. Costanza era singura mea legătură cu tine. Şi-a ridicat ochii, privind-o cu tristeţe. De fiecare dată când mă uitam la ea, mă gândeam la tine, Floriana – până când mi-am dat seama că ea reprezenta o fundătură, nu ducea nicăieri.

– Costanza, a şoptit Marina. Nu-mi vine să cred.

– Ne-am făcut unul pe altul cât se poate de nefericiţi.

– Unde e acum?

– Am divorţat după cincisprezece ani de căsnicie.

– Îmi pare atât de rău.

S-a întins şi i-a atins mâna. El i-a strâns degetele şi a zâmbit trist.

– Cincisprezece ani, Floriana. Ani pe care ar fi trebuit să-i petrec cu tine.

– Am învăţat că nimic nu se iroseşte, Dante. Ai copii?

– Trei fiice, care îmi aduc necazuri şi bucurii, în egală măsură. Dragostea pe care o simţea pentru fetele lui i-a readus culoarea în obraji. Dar mai multe bucurii, a mai spus el.

– Costanza, mamă, a spus Marina gânditoare. Mă bucur pentru ea. Ce s-a ales de contesă?

– Contesa! A făcut o grimasă. Am urât-o, până când ura a devenit atât de mare încât nu mai suportam să stau în aceeaşi încăpere cu ea. Soţul ei a lucrat o vreme pentru tata, dar era inutil şi, în final, când tata s-a retras, l-am concediat. I-am scos din belele de vreo câteva ori, până când mi-am pierdut răbdarea. Acum locuiesc împreună cu Costanza la Roma şi ea are grijă de ei. Dar contesa e bătrână şi nefericită, iar dezamăgirea a urâţit-o din toate punctele de vedere.

– Întotdeauna avea să fie nefericită. Oamenii materialişti nu sunt niciodată mulţumiţi.

– Costanza vorbea mereu despre tine. Îi lipseai. Niciodată n-am putut lăsa să se vadă cât de mult îmi lipseai şi mie. A trebuit să-mi îngrop amărăciunea în muncă. Am crezut că, dacă o să lucrez în fiecare oră lăsată de la Dumnezeu, n-o să mai am vreme să mă gândesc la tine.

– O, Dante!

– Poate că soţia mea a simţit şi a vorbit despre tine în speranţa că mă va bucura, dar n-a făcut decât să înrăutăţească lucrurile, de parcă mi-ar fi frecat rănile cu şmirghel.

– Singurul lucru în neregulă la Costanza era mama ei. Când am ajuns în Anglia nu aveam pe nimeni. Şi eu m-am topit de dorul ei.

– Niciodată n-aş fi fost fericit cu ea, Floriana. Am luat-o de nevastă numai ca să-mi mulţumesc tatăl şi să păstrez un soi de legătură cu tine. Niciodată n-o să mai iubesc pe altcineva în afară de tine. I-a zâmbit dezolat. Singura care mi-a ştiut tainele inimii a fost mama, deşi n-am discutat niciodată despre asta.

– Violetta. Ce mai face?

– Este într-o lume a ei. Nu mai vine aici. Locuieşte la Milano şi rareori iese din casă. Spune-mi, tu ai copii?

– Nu.

El s-a încruntat.

– Nu?

– Dumnezeu m-a pedepsit pentru că l-am dat pe cel care mi-a fost încredinţat în grijă.

– Nu-i adevărat.

Marina şi-a coborât privirea, ruşinată.

– I-am întors spatele lui Dumnezeu.

– Dar, Floriana, n-ai avut de ales.

– Ar fi trebuit să lupt mai tare pentru el.

– Erai tu însăţi un copil.

– Am implorat să mi se permită să-l păstrez. L-am iubit din toată inima. Umerii ei au început să tremure. Aşa că am pus brăţara primită de la mama ta şi inelul, împreună cu o scrisoare de la mine, într-o cutie şi...

Dante a luat-o în braţe.

– E în regulă. O să-l găsim.

Ea şi-a strâns în mâini poalele fustei şi a tras aer în piept.

– Niciodată n-am spus nimănui.

– Nici măcar soţului tău?

– Nimănui. N-am putut vorbi despre asta. Am fugit de mine, Dante – de vinovăţia mea.

Bărbatul a ţinut-o strâns la piept, iar Marina a închis ochii. Şi-a amintit de bebeluşul pe care îl hrănise la sân. De noul suflet pe care îl privise dormind, umilă în faţa miracolului naşterii lui. A încercat să-şi imagineze chipul lui, dar n-a reuşit. Oricât de mult ar fi încercat, faţa bebeluşului era învăluită într-o ceaţă care devenea tot mai densă cu cât încerca s-o ridice.

Au continuat să stea de vorbă, în vreme ce umbrele se lungeau, iar lumina scădea. Ea i-a povestit despre viaţa din Anglia, despre felul în care Grey apăruse ca un înger păzitor pentru a o ridica din hăul ei întunecat, cu dragoste şi înţelegere.

– Niciodată nu i-am vorbit despre trecutul meu. Nici măcar nu ştie că sunt italiancă. Am trăit cu o mamă adoptivă care m-a învăţat engleza şi m-a ajutat să-mi clădesc o nouă viaţă. M-am apucat să învăţ limba cu atâta dăruire încât, atunci când l-am cunoscut pe Grey, vorbeam engleza foarte bine, iar el n-a bănuit că mă ascund. Am încercat să privesc înainte şi să devin o altă persoană. Am crezut că, dacă o las pe Floriana în urmă, în Italia, voi lăsa acolo şi durerea ei. Am încercat să-l uit pe fiul nostru. Am încercat să te uit şi pe tine, Dante. A închis ochii. Dar inima nu poate uita, iar rănile nu se vindecă niciodată cu adevărat.

– Şi, ce te-a făcut să te întorci? De ce, după toţii anii ăştia, ai ales să vii tocmai acum?

– Pentru că am nevoie de ajutor. Întotdeauna ai spus că pot veni la tine, indiferent ce s-ar întâmpla.

– Încă mai poţi, Floriana.

Femeia a inspirat adânc. Dar apoi ceva a oprit-o înainte să poată pune întrebarea.

– De ce ai nevoie?

Ea s-a şters la ochi şi a surâs în sinea ei.

– De nimic, a răspuns cu hotărâre. Nu am nevoie de absolut nimic.

Dante s-a încruntat nedumerit.

– Eşti sigură? Ştii că aş face orice pentru tine.

Crezuse că Polzanze era viaţa ei, dar, deodată, în acel fericit moment de autodescoperire, a realizat că mortarul şi cărămizile n-ar fi putut vreodată să

fie mai mult decât mortar şi cărămizi. Lucrurile materiale n-aveau nici un sens fără sentimentele care le erau asociate; astfel, Polzanze nu era nimic fără dorul ei.

Ea i-a luat mâinile bărbatului şi s-a uitat drept în ochii lui.

– Dante, găseşte-l pe fiul nostru, oriunde ar fi el.

În vreme ce intrau în casă, Dante şi-a pus mâna pe spatele ei.

– Floriana, asta a fost una dintre cele mai fericite zile din viaţa mea.

– N-ar fi trebuit să las să treacă atât de mult timp.

– Ce-o să faci acum?

– O să mă întorc în Anglia şi-o să-i spun totul soţu-lui meu.

– E genul de bărbat care ar înţelege?

– Ştiu că o să înţeleagă. E un om bun, şi tocmai de aceea îi datorez o explicaţie pentru purtarea mea iraţională de-a lungul anilor. A fost incredibil de răbdător.

– Îl iubeşti, Floriana?

Ea l-a privit pe Dante, conştientă că răspunsul îl va răni. Dar nu putea minţi pentru a-i cruţa sentimentele.

– Da, îl iubesc. Îmi iubesc soţul foarte mult.

– Sunt fericit că ai găsit dragostea alături de un om bun, *piccolina*. A zâmbit ca să-şi ascundă dezamăgirea. De ce nu rămâi peste noapte?

– Rafa nu ştie că vorbesc italiana.

– Contează?

Marina a ridicat din umeri.

– Presupun că acum nu.

– Atunci o să luăm o cină plăcută, cu vin bun şi mâncare gustoasă, iar noi doi n-o să mai vorbim despre trecut. Te vei odihni şi te vei reface. Tocmai ai urcat un munte emoţional. Nu ţi-ar face bine să stai în vreun hotel impersonal, pe drumul spre Roma şi, oricum, este târziu.

El i-a zâmbit larg, iar ea nu s-a putut abţine să-i răspundă la fel.

– Te rog, rămâi.

– Bine. O să rămânem. Dar trebuie să-mi spui Marina.

Dante a părut oripilat.

– Îmi ceri prea mult. N-o să-ţi spun în nici un fel.

Rafa s-a întors având o dispoziţie sumbră. Se aşezase la o masă în piaţă şi stătuse timp de un ceas cu un pahar de vin în faţă, întrebându-se dacă, atunci când îi va spune în sfârşit Marinei, dezvăluirea lui va fi primită cu recunoştinţă. Valetul l-a întâmpinat pe trepte şi l-a condus în salon. Acolo a stat o vreme, plimbându-se prin încăpere, uitându-se la fotografiile de familie. Oameni bronzaţi şi radioși zâmbeau din mijlocul ramelor de argint, iar Rafa a avut impresia unei lumi rarefiate, mereu fericite, în care era tot timpul vară. S-a uitat la tablourile impresionante de pe pereţi, apoi a întârziat multă vreme în faţa portretului de familie care atârna deasupra şemineului. Era datat din 1979: mama, tata şi cele trei fetiţe ale lor, purtând rochiţe albe, frumoase, şi pantofi de satin. S-a apropiat şi l-a cercetat pe bărbat. Pictura îl captivase atât de tare, încât n-a auzit când uşa s-a deschis, iar Marina şi Dante au intrat în cameră.

– Rafa.

Glasul femeii l-a smuls din gândurile sale.

– Vino să-l cunoşti pe Dante, vechiul meu prieten.

Rafa n-a fost surprins s-o audă pe Marina vorbind fluent italiana; asta n-a făcut decât să-i confirme ceea ce bănuise tot timpul.

Dar ea i-a interpretat greşit paloarea şi a simţit nevoia să-i explice.

– Am crescut aici. Dante face parte din trecutul meu.

Rafa a strâns mâna întinsă a bărbatului.

– E o plăcere să te cunosc.

– Am căzut de acord să rămâneţi amândoi peste noapte la La Magdalena, apoi să vă întoarceţi la Roma mâine-dimineaţă, a spus Dante.

Rafa nu putea să-şi ia ochii de la el. Părea mai bătrân decât bărbatul care zâmbea în pozele familiei, dar încă era chipeş, cu o charismă care umplea toată camera.

– Înţeleg că eşti artist. Vino, dă-mi voie să-ţi arăt operele de artă pe care familia mea le-a colecţionat de-a lungul generaţiilor, iar apoi o să te duc prin grădini, înainte să se întunece. Consider că perioada asta din zi e deosebit de frumoasă.

Rafa l-a urmat pe Dante în hol. I-a surprins privirea Marinei şi s-a încruntat, dar ea şi-a ferit ochii, dându-i de gândit cu privire la natura relaţiei dintre cei doi.

A fost încântat de La Magdalena şi a simţit cum temerile i se domolesc pe măsură ce se plimbau în liniştea grădinilor. Marina a rămas în urmă, lăsându-se în voia amintirilor care pluteau în jurul ei, în miresmele şi sunetele locului pe care îl iubise mai presus de oricare altul. De unele s-a agăţat, în vreme ce pe altele le-a lăsat să treacă, dar cu fiece rememorare se simţea un pic mai uşoară. S-au plimbat prin grădina cu sirene, unde ea şi cu Dante se împrieteniseră, şi printre măslini, acolo unde ea îl îmblânzise pe păunul Michelangelo. Au mers în jurul fântânii şi au admirat statuile, dar nu s-au apropiat de locul în care zidul încă mai era prăbuşit. Amintirile care stăruiau acolo erau prea dure pentru amândoi.

Au cinat pe terasă, la lumina lumânărilor, iar Marina i-a povestit lui Dante despre Clementine şi Jake. Rafa a rămas tăcut, gândindu-se la cearta ce avusese loc pe plajă între el şi Clementine. Ar fi vrut să-i dea un mesaj – fetei i-ar fi plăcut la nebunie să afle că mama ei vitregă vorbea fluent italiana – dar nu putea să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Trebuia să iasă la lumină şi să-i spună adevărul, acum că era sigur.

S-a uitat la Dante şi la Marina, urmărind felul în care interacţionau cu uşurinţa unor prieteni apropiaţi, felul în care ea îşi mişca mâinile când vorbea italiana, faptul că nu avea aproape deloc accent. Deşi îl includeau în conversaţie, cei doi nu prea îi dădeau atenţie, atât erau de ocupaţi unul cu celălalt. Privirea tandră a lui Dante era inconfundabilă, iar ea părea să crească sub ochii lui, întinerind cu fiecare hohot de râs.

Rafa era subjugat, retrăgându-se în fundal, în vreme ce ei se scăldau în magia ciudată pe care o generau. Ce straniu, şi-a spus el, că, uneori, când primeşti răspunsul la o întrebare, se iveşte o alta; iar răspunsul la *acea* întrebare era cel de care se temea cel mai mult.

capitolul 35

Clementine nu s-a dus la muncă. A sunat-o pe Sylvia şi, cu cea mai răguşită voce posibilă, i-a spus că se simţea rău din cauza unui virus misterios şi că nu voia să contamineze tot biroul.

– Cred că domnul Atwood are deja destule probleme acasă, a spus ea.

Sylvia ştia că se preface, dar nu s-a supărat. Îşi închipuia că fata are de gând să-şi petreacă ziua cu Rafa şi n-o condamna pentru asta. Şi-a pornit computerul, întrebându-se dacă, undeva prin lume, o exista un Rafa şi pentru ea.

Dar bărbatul plecase în acea dimineaţă spre Italia, iar hotelul părea gol în lipsa lui. Clementine s-a plimbat prin camere ca un câine rătăcit, suferind de dor şi de singurătate. L-a luat pe Biscuit la o plimbare pe faleză, timp în care şi-a scos telefonul de mai multe ori pentru a vedea dacă Rafa îi trimisese vreun mesaj. S-a gândit să-l sune, să-i spună că-i pare rău pentru că fugise fără să mai aştepte să-i asculte explicaţiile, dar de fiecare dată s-a oprit din tastatul numărului, temându-se de ce ar putea auzi din gura lui.

Şi-a găsit tatăl în bibliotecă, aşezând la loc volumele returnate de general.

– N-a mai citit prea multe de când a cerut-o pe Jane Meister în căsătorie, a spus Grey, urcându-se pe scară ca să aşeze cartea *Masters and Commanders* a lui Andrew Roberts în sectorul despre armată. E un om fericit.

– Norocul lui.

Bărbatul s-a uitat în jos, la chipul supărat al fiicei sale.

– Tu de ce eşti aşa de amărâtă?

Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat pe fereastră, la ocean. Era o zi superbă, cu cer albastru şi o apă ca oglinda.

– Tată, ai chef să mă scoţi la o plimbare cu barca?

Grey s-a oprit din treabă şi a coborât de pe scară.

– Mi-ar face mare plăcere.

Ea a surâs fără vlagă.

– Chiar aş vrea să petrec un timp cu tine.

Grey a bătut-o uşor pe umăr. Acest mic gest de tandreţe i-a provocat lui Clementine un val de nevoie, făcând-o să se arunce la pieptul lui. Grey a înţepenit de mirare, neştiind cum să răspundă. Trecuseră mulţi ani de când o îmbrăţişase ultima oară, şi uitase cum e. Dar ea nu s-a retras. Cu mişcări ezitante, Grey şi-a pus braţele în jurul fiicei lui şi a ţinut-o aproape. N-a întrebat ce se întâmplase deoarece simţea că, odată ce se vor afla în mijlocul mării, ea îi va spune.

A doua zi de dimineaţă, Marina s-a trezit în sunetele de mult uitate ale Italiei. Păsările ciripeau în vârful pinilor, iar miresmele grădinii pluteau în bătaia unei brize calde. Putea simţi arome de conifere şi de pământ reavăn, de rozmarin şi de iarbă proaspăt tăiată, iar zgomotele făcute de grădinarii care udau gardurile vii folosindu-se de furtunuri era unul diferit. A deschis ochii, lăsându-şi privirea să-i rătăcească în voie prin dormitor. Era decorat extravagant, cu tavan înalt, frize elaborate, mobilă veche, delicată, şi draperii de mătase, în culoarea palidă a oului de raţă.

Cândva crezuse că va locui aici împreună cu Dante şi va avea mulţi copii cu părul bălai pe care să-i iubească, dar asta se întâmpla cu multă vreme în urmă – într-o altă viaţă. Acum pe când stătea în uriaşul pat luxos, uitându-se la grădinile pe care, odată, le crezuse paradisul, nu mai avea acel vechi sentiment de dor sau de pierdere, ci unul diferit: un soi de mulţumire. Era ca şi cum ar fi putut, în sfârşit, să lase trecutul în urmă pentru că acum, când se întorsese, îşi dădea seama că acesta nu mai avea puterea s-o rănească.

S-a ridicat şi a tras draperiile. Cu ochii spre soare, a lăsat briza să-i dezmierde pielea cu mângâieri fine. A privit împrejurimile cu detaşare şi a realizat cât de mult se schimbase. Nu mai era Floriana. Era Marina, cu un soţ englez şi o viaţă englezească. Deşi seara trecută existase un moment în care crezuse că Marina era masca, acum îşi dădea seama că ea *era* Marina, iar Floriana nu mai reprezenta decât o amintire pe care o reînvia în gândurile ei. Trecutul dispăruse şi ea nu-l mai putea recupera niciodată.

Dar nu-l voia înapoi. A tras adânc aer în piept şi a închis ochii. Nu-şi voia *trecutul* înapoi, ci doar pe fiul pe care îl lăsase acolo şi după care tânjea din tot sufletul. Primele zile de exil, în care cerul cenuşiu al Angliei şi ploaia pătrunzătoare o aruncaseră într-o nebunie a dorului de casă, erau de mult apuse. Orele în care se plimba frustrată pe plajă, aşteptând veşti despre fiul ei de la părintele Ascanio trecuseră, iar bătrânul preot era acum mort.

Trauma de a o lua de la capăt într-o ţară străină, învăţând o nouă limbă şi rămânând izolată, pentru că inima îi era prea frântă ca să-şi mai facă prieteni, trecuse şi ea – asemenea unui copac pe timp de iarnă, ea fusese îngheţată până când primăvara scosese la iveală muguri verzi care, într-un târziu, înfloriseră iar, făcând-o mai puternică. Acum ştia că poate supravieţui oricărui eveniment, chiar şi pierderii scumpului ei Polzanze, pentru că îşi pierduse fiul şi totuşi mai avea capacitatea de a se bucura de viaţă şi de a iubi.

S-a uitat la cerul albastru, unde o pasăre de pradă se rotea tăcută în bătaia vântului, şi a simţit cum îi creşte în inimă senzaţia a ceva mai puternic decât ea; senzaţia prezenţei lui Dumnezeu. Închizând din nou ochii şi simţind acea prezenţă caldă pe chip, l-a primit din nou în sufletul ei. Şi a înălţat o rugăciune pentru singurul lucru care conta cu adevărat în acele momente: copilul ei.

Când a ieşit pe terasă, i-a găsit pe Dante şi pe Rafa bucurându-se deja de un mic dejun copios. Sporovăiau ca doi vechi prieteni. Rafa a remarcat imediat schimbarea Marinei. Întreaga ei fiinţă radia, făcând-o să pară mai tânără, aproape o copilă.

După ce au mâncat, s-au întors la maşină. Valetul le aşezase valizele în portbagaj şi acum stătea, ţinând deschisă portiera din dreapta. Dante le-a propus să conducă prin Herba, dar Marina a refuzat. Văzuse destule.

L-a luat de mână şi încet, ca să nu-i audă Rafa, i-a şoptit cu blândeţe:

– Nu mai sunt fetiţa aceea, Dante.

Ochii lui s-au înceţoşat, iar el i-a strâns degetele.

– Dar eu sunt acelaşi băiat care te iubeşte.

Rafa i-a văzut îmbrăţişându-se. S-au ţinut strâns multă vreme. El şi-a întors privirea, uitându-se către pâl-cul de pini, unde două veveriţe se fugăreau de-a lungul unui trunchi subţire, dispărând sub acoperământul acelor verzi. Simţind junghiul geloziei, şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

Dante nu voia să-i dea drumul femeii. Încă mai arăta la fel, în ciuda părului de culoarea mierii. Când o văzuse ieşind pe terasă în acea dimineaţă, i se tăiase răsuflarea şi se ţinuse de masă, fiind brusc azvârlit cu patruzeci de ani în urmă. Regreta că nu avusese curajul să fugă atunci când se ivise ocazia şi regreta că nu încercase mai mult să o găsească. A urmărit-o cum se urcă în maşină şi i-a făcut cu mâna, în vreme ce ea se îndepărta încet pe alee. Încă îi mai simţea aroma pe pielea lui şi trupul moale în braţele lui, iar propriul dor îl mira, pentru că timpul nu-i slăbise nicicum puterea. Soarta intervenise şi i-o luase o dată; iar acum i-o lua din nou. Dar de data asta nu mai era pierdută – şi aveau un fiu. Şi-a frecat bărbia. Cât de mult îşi dorise un fiu!

A urcat scările cu pas hotărât şi a intrat în casă.

– Lavanti, mă întorc la Milano, i-a strigat el valetului, apoi a dispărut în birou.

Marina s-a uitat înapoi pentru ultima oară, în vreme ce maşina aluneca printre porţile domeniului La Magdalena. Le-a privit cum se închideau în urma ei, cum închideau trecutul, alungându-l în podul minţii ei, pentru a fi aşezat într-o cutie şi pus la păstrare, împreună cu restul vieţii Florianei.

– Pari mai fericită azi, a comentat Rafa, cu o oarecare amărăciune.

– Sunt, a oftat ea.

Bărbatul i-a cântărit cuvintele cu un aer meditativ.

– Dar n-am obţinut lucrul pentru care venisem. Nici nu l-am cerut.

S-a uitat pe geam, la o mamă cu doi copii mici care se plimbau încet pe marginea drumului.

– Dacă o să pierd Polzanze, aşa să fie. E doar o casă. Pot lua cu mine toate lucrurile importante. „Pentru că toate lucrurile importante au fost mereu cu mine.“

– Presupun că soţul tău nu ştie că vorbeşti fluent italiana.

– Nu, nu ştie. Am o groază de explicaţii de dat.

– Presupun că aş fi impertinent dacă te-aş ruga să-mi explici mie.

– Da, ai fi, Rafa.

Femeia şi-a privit inelul de pe deget.

– E corect ca, mai întâi, să fiu sinceră cu soţul meu. Apoi o să vorbesc pe şleau cu voi toţi. Nu mai vreau să ascund cine sunt.

El s-a încruntat, având o ciudată senzaţie de respingere. După aceea, nici unul n-a mai spus nimic. Amândoi se uitau pe geam, singuri cu gândurile lor.

S-au întors la Polzanze în acea seară. Grey, Clementine, Jake, Harvey şi domnul Potter stăteau toţi în solariu, aşteptând să afle dacă ea salvase sau nu hotelul. Deodată, Marina a simţit pe umeri povara responsabilităţii, de parcă tocmai îmbrăcase o mantie de plumb. Atât de mulţi oameni depindeau de ea şi de Polzanze, iar ea îi dezamăgise. S-a uitat la chipurile lor nerăbdătoare şi, brusc, s-a dezumflat.

– Trebuie să-i vorbesc lui Grey, a spus ea.

– Ai primit împrumutul? a întrebat-o Clementine, incapabilă să-şi stăpânească nerăbdarea.

– Nu, nu l-am primit, a răspuns ea.

Aerul s-a fărâmat în jurul lor, ca zăpada udă. Ar fi vrut să-i liniştească şi să le spună că nu contează. Dar *conta*. Conta foarte mult. Pentru ei.

Clementine a afişat un zâmbet înţelegător.

– O să fie bine, a spus ea, luptându-se cu lacrimile.

Până atunci nu realizase cât de mult conta Polzanze pentru ea. S-a uitat la Rafa, dar el nu era în stare să-i întâlnească privirea. Părea atât de trist, de parcă noaptea petrecută în Italia îl îmbătrânise cu zece ani. Îi venea să-l scuture. Nu ştia cât de mult îl iubeşte?

Marina şi-a privit soţul.

– Grey, vrei să faci o plimbare cu mine? Trebuie să-ţi spun ceva.

Bărbatul ştiuse încă de la începutul relaţiei lor că ea îi ascunde ceva. Coşmarurile repetate din care ea se trezea ţipând şi apoi plângea în braţele lui îi dădeau de înţeles că exista ceva îngrozitor şi întunecat pe care ea nu putea să i-l împărtăşească. N-o întrebase niciodată despre ce era vorba pentru că avusese încredere că, în timp, când va fi pregătită, îi va spune singură. Nu se aşteptase să treacă atâţia ani. Acum ea l-a luat de mână şi au coborât către plaja pe care Marina îşi petrecuse ore în şir privind înspre mare, jelindu-şi imposibilitatea de a concepe un copil. S-au plimbat pe nisip, iar femeia nu s-a grăbit.

– Îmi promiţi ceva, Grey?

– Sigur.

– O să încerci să nu mă judeci?

– N-o să te judec, draga mea.

– Ba da, o s-o faci. E firesc. Te rog să nu-ţi schimbi părerea despre mine pentru că ţi-am ascuns asta. Era singura cale de a-i face faţă.

– Bine.

– Şi să ştii că te iubesc. S-a oprit şi i-a luat ambele mâini în ale ei. Te iubesc pentru răbdarea şi compasiunea ta, pentru faptul că întotdeauna m-ai iubit, deşi ştiai că, în adâncul sufletului meu, există un loc în care nu te-am lăsat niciodată să ajungi.

– Marina, scumpo, orice-ar fi, încă te iubesc.

Femeia a inspirat adânc şi, fără să-şi dea seama, l-a strâns tare de mâini.

– Numele meu e Floriana Farussi. Sunt italiancă. M-am născut în Toscana, într-un orăşel de pe malul mării numit Herba. Mama mea a fugit cu un vânzător de roşii de la piaţă, luându-l cu ea pe frăţiorul meu mai mic,

lăsân-du-mă cu beţivanul de tata, Elio. Eram ca şi orfană, dar întotdeauna am visat la mai mult.

Era atât de pornită să-şi spună povestea, încât nici n-a observat că soţul ei devenise la fel de cenuşiu ca un crap.

A vorbit pe îndelete şi i-a spus totul. S-au aşezat pe nisip, iar ea i-a descris vara în care s-a îndrăgostit de Dante, momentul în care aproape că s-a sinucis aruncându-se în mare de pe cea mai înaltă stâncă şi ziua în care făcuseră dragoste. I-a povestit despre Noapte Bună, despre Costanza şi despre răutatea contesei, mama acesteia.

În vreme ce îi vorbea despre sarcină, despre speranţele pentru un viitor alături de Dante şi despre pierderea copilului la mănăstire, Grey a început s-o înţeleagă mai profund. Acum şi-a dat seama de ce se plimba pe nisip, plângând pierderea unui bebeluş pe care îl îngrijise pentru un timp atât de scurt şi de ce imposibilitatea ei de a mai rămâne gravidă aproape că o distrusese. A înţeles de ce suferea nopţi de groază şi de ce, uneori, părea atât de bântuită de un dor.

– Aşadar, când, în sfârşit, l-am văzut pe Dante, mi-am dat seama că nu-i pot cere bani. Pur şi simplu n-am putut.

El a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe tâmplă.

– Bineînţeles că n-ai putut.

– Aş fi transformat în praf şi pulbere toate celelalte lucruri. Ar fi crezut că e doar un complot cinic pentru a-l exploata. Dar ce-am avut noi a fost preţios, iar fiul pe care l-am conceput împreună e acolo, undeva, şi e mult mai important decât Polzanze. Marina s-a întors şi i-a zâmbit. Vezi tu, toate mi s-au limpezit în Italia. *Tu* eşti important pentru mine, Grey. Tu, Jake, Clementine, Harvey, domnul Potter – *voi* sunteţi familia mea şi vă voi purta în suflet oriunde voi merge. Deci, nu contează cu adevărat dacă vom continua aici sau dacă o vom lua de la capăt în altă parte. Atâta vreme cât suntem împreună, vom fi bine.

– Dar, scumpo, fiul tău...

– S-ar putea să nu-l găsesc niciodată. S-a întors, iar apa mării s-a reflectat în ochii ei sclipitori. Sper că e fericit. Sper că nu ştie nimic despre

mine.

– Ştiu că e târziu, dar cred că ar trebui să le spui lui Jake şi lui Clementine, a zis el, în vreme ce se întorceau spre casă.

– Ai dreptate. Sper să fie la fel de înţelegători ca tine.

– Mă bucur că mi-ai spus. Te înţeleg mai bine acum. Cred că o să descoperi că şi ei o să te înţeleagă mai bine.

Clementine şi Jake au reacţionat foarte diferit la mărturisirea ei. Tânăra a fost fascinată de romantismul şi de tragedia istorisirii. Simţea întru totul disperarea Marinei, în vreme ce aceasta îşi descria povestea de dragoste şi pierderea fiului, în vreme ce Jake a considerat emoţiile greu de înţeles. Ca bărbat care nu fusese vreodată îndrăgostit, care nu suferise niciodată, nu reuşea să priceapă enormitatea celor întâmplate. Faptul că ea ascunsese totul îl captiva mult mai mult decât povestea în sine. Pentru el totul părea doar o mare aventură. Totuşi, o admira pentru că nu-i ceruse bani lui Dante şi a jurat că, indiferent unde vor alege Grey şi Marina s-o ia de la capăt, el îi va urma şi îi va sprijini sută la sută.

Rafa se plimba prin cameră, în vreme ce Biscuit stătea neliniştit pe pat, urmărindu-l cum se mişcă încolo şi încoace, de parcă podeaua ar fi fost acoperită cu tăciuni aprinşi. Brusc devenise nesigur. La plecarea din Argentina fusese atât de convins de justeţea căutărilor lui. Pornise la drum cu entuziasmul şi curiozitatea unui tânăr detectiv, aflat la primul lui caz. Dar nu luase în calcul consecinţele emoţionale pe care le-ar avea adevărul, odată descoperit. Nu-şi imaginase că se va îndrăgosti de Clementine, nu se gândise că ar putea s-o iubească şi pe Marina. Nu anticipase temerile îngrozitoare pe care răspunsurile i le dezvăluiau.

Voia să-şi sune mama. Ar fi vrut să poată vorbi cu tatăl său. Ar fi vrut să nu fi pornit niciodată la drum. Laşul din el îşi dorea ca lucrurile să redevină aşa cum erau înainte, să i se umple capul cu mâzgă şi confuzie, înainte ca inima lui să decidă cu de la sine putere să se implice.

A început să-şi arunce hainele în valiză.

A doua zi de dimineaţă s-a trezit târziu. S-a uitat la ceas. Era zece. Nu mai dormise atât de mult de pe vremea când era student. A făcut duş, s-a îmbrăcat şi s-a apucat să termine ce începuse cu o seară înainte. Avea să inventeze o scuză şi să plece cât mai repede posibil; aşa putea să uite toată povestea. Când s-a gândit la Clementine, a simţit în piept o durere ascuţită – nu suporta gândul că n-o va mai vedea niciodată.

A fost întrerupt de o uşoară bătaie în uşă. S-a uitat la valiza care zăcea deschisă pe pat, apoi la uşă. N-a avut încotro şi a deschis. Acolo, în prag, stătea Clementine.

– Te superi dacă intru?

El a ridicat din umeri.

– Dacă tot eşti aici...

Fata a fost uimită să vadă că el îşi făcea bagajele. Inima i-a tresărit, panicată.

– Pleci?

– Da.

– Când?

– Azi.

L-a privit îngrozită.

– Unde te duci?

– Acasă.

– Dar credeam că o să stai toată vara?

– Mi-am schimbat planurile. E complicat.

– Nu la fel de complicat ca povestea pe care ne-a spus-o Marina aseară. Sau mai bine zis Floriana Farussi din Italia.

El s-a aşezat la fereastră, frecându-şi tâmplele.

– Ştiai? a întrebat ea.

– Ce v-a spus?

– Tot.

S-a aşezat lângă el, strângându-şi genunchii la piept.

– Am avut mult timp să meditez cât ai fost plecat. Îmi pare rău că am fugit atunci, pe plajă, şi nu ţi-am dat răgazul să explici. A fost o dovadă de

laşitate din partea mea. Acum sunt pregătită, dacă mai vrei să-mi spui. L-a privit intens. De ce fugi, Rafa?

Marina strângea ierburi din ghiveciul aflat în faţa clădirii vechilor grajduri, când automobilul Alfa Romeo de un negru strălucitor a oprit în faţa hotelului. Motorul s-a oprit şi s-au putut auzi paşi pe aleea cu pietriş, dar femeia era atentă la ceea ce făcea. A urmat o scurtă discuţie în şoaptă, apoi paşii au devenit mai zgomotoşi. Marina şi-a ridicat privirea, dând cu ochii de Grey care se îndrepta către ea împreună cu Dante. Inima i-a tresărit de uimire, făcând-o să-şi scape foarfeca de grădină.

– Dante?

– Floriana. N-am mai avut răbdare şi n-am vrut să-ţi spun la telefon, a zis el în engleză. În plus, am vrut să fiu aici cu tine când îţi spun.

– Ce să-mi spui?

Dar ştia deja despre ce era vorba şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Fiul nostru.

Ea şi-a dus degetele către buze.

– Ştii unde e?

– Da.

– Unde?

– E aici.

Marina a simţit că ameţeşte.

– Aici?

– Da.

– Dar nu pricep.

– Îl cheamă Rafa Santoro.

Marina a rămas fără grai. Emoţiile i s-au înălţat asemenea unui talaz şi le-a eliberat cu un vaiet prelung. Când i s-au înmuiat genunchii, ambii bărbaţi s-au repezit s-o prindă. Dar Dante a văzut-o întinzându-se către Grey şi s-a stăpânit. S-a retras, în vreme ce soţul ei o ajuta să intre şi o aşeza pe canapeaua din salon.

– Sunt bine, a spus ea pe când el îi dădea drumul. Te rog, du-te şi cheamă-l. Adu-l la mine.

Grey a ieşit, el însuşi ameţit de uluitoarea înşiruire de revelaţii.

Marina a lovit uşor canapeaua cu palma.

– Dante, cum ai aflat?

Bărbatul s-a aşezat lângă ea. Femeia l-a luat de mână şi i-a zâmbit, cu toate că ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

– Când mi-ai spus că părintele Ascanio te-a trimis în Anglia pentru că se temea pentru viaţa ta, brusc mi-am dat seama că acolo *nu* era mâna tatălui meu. Vezi tu, tata n-ar fi implicat niciodată un preot, iar felul lui de a rezolva o problemă ca a noastră era mult mai brutal. Dacă el ar fi promis să aibă grijă de tine, n-ai fi avut de ce să te mai temi. N-ai mai fi fost trimisă în străinătate, iar fiul nostru n-ar mai fi fost adoptat. Aşadar, am început să mă gândesc: dacă nu tata, atunci cine? Părintele Ascanio n-ar fi avut niciodată posibilitatea să te trimită în Anglia, să-ţi facă rost de paşaport şi să-ţi schimbe identitatea. Singurul om pe care îl ştiam în stare de toate astea era Zazzetta.

– Zazzetta?

– Am mers cu elicopterul drept la Milano şi l-am luat la întrebări. În toţi aceşti ani a păstrat secretul, trimiţând, în taină, bani unei vechi iubiri de-a lui, care a fost de acord să aibă grijă de tine aici.

– Katherine Bridges e o veche iubire de-a lui Zazzetta?

– Lucra pe post de guvernantă la Milano, pe vremea când Zazzetta s-a apucat să muncească pentru tata. Lui îi datorezi viaţa, Floriana. Când tatăl meu a primit scrisoarea de şantaj de la Elio, i-a spus lui Zazzetta să facă problema să dispară. I-a spus să procedeze în aşa fel încât să pară un accident.

Marina s-a albit.

– Dar Zazzetta e un om credincios, fiind peste puterile lui să omoare o fată şi pruncul ei nenăscut. Aşa că, împreu-nă cu părintele Ascanio, în care ştia că poate avea încredere, a plănuit totul în mare taină şi l-a trimis chiar pe fratele lui să te ia. Vezi tu, Floriana, nu-ţi puteau spune adevărul, nu se puteau încrede în nimeni, pentru că şi vieţile lor depindeau de asta. Dacă tata ar fi aflat că ajutorul lui de nădejde l-a trădat, v-ar fi terminat pe toţi.

Ţi-ar fi dat de urmă şi l-ar fi îngropat pe Zazzetta fără măcar să se mai uite în urmă. Dante şi-a coborât privirea. N-am cuvinte să-ţi descriu răutatea acelui om. Mi-ar plăcea să-ţi pot spune că banii şi puterea l-au corupt, dar cred că pur şi simplu s-a născut aşa.

– Nu-mi spune, Dante. Acum e mort. Niciodată nu va mai răni pe cineva. Iar tu l-ai găsit pe fiul meu. Pe fiul *nostru*.

– În timp ce tu *îl* căutai, el te căuta pe tine.

– Şi m-a găsit. Doar că eu n-am ştiut.

Dante a zâmbit.

– Până la urmă, există o mică felie de dreptate.

– Care e aceea?

– Tata şi-a încredinţat întreaga viaţă în mâinile lui Zazzetta. El făcea totul pentru Beppe. Astfel, i-a fost uşor să ia bani din banii lui ca să-i plătească pe Lorenzo Santoro din Argentina şi pe Katherine Bridges din Anglia. Deci, vezi tu, tata v-a finanţat pe tine şi pe fiul nostru, fără să-şi dea seama vreodată.

– Şi iată-ne reuniţi după atâţia ani. Asta e dreptate, în felul lui Dumnezeu.

capitolul 36

– Tu eşti fiul Marinei, nu-i aşa? a spus Clementine.

Rafa a încuviinţat din cap.

– De ce nu i-ai spus?

– Pentru că nu eram sigur că ea e. Singurele informaţii pe care le aveam erau o scrisoare semnată „Floriana“, o brăţară, un inel şi cutia cu lucruri personale care i-au aparţinut părintelui Ascanio, fratele tatălui meu, trimisă după moartea acestuia.

– Părintele Ascanio a fost unchiul tău?

– Da. Sunt italian-argentinian, nu uita. A mers la valiză, de unde a scos un dosar. Aici sunt scrisorile. Sunt nenumărate de la Costanza din Roma, trimise unchiului meu în Herba, implorând să afle unde se află prietena ei, şi scrisori de la Floriana, pe care ea îl roagă să le trimită mai departe. Bineînţeles, el n-a făcut-o niciodată pentru că iată-le aici, legate într-un teanc, împreună cu o epistolă neterminată, adresată Florianei, pe care a scris-o, dar n-a expediat-o niciodată. Ea mi-a dat primul indiciu. Vezi, el menţionează Beach Compton, un mic orăşel de pe coastă, aşa că mi-am început căutările de acolo. Ştiam că ea avea în jur de şaptesprezece ani când a plecat din Italia, aşa că am presupus că a mers la şcoală. Există o singură şcoală în oraş, iar fosta directoare încă mai locuieşte acolo. Totuşi, Floriana nu s-a întors la liceu, dar directoarea o cunoaşte bine pe mama ei adoptivă, Katherine Bridges, pentru că aceasta a predat engleza acolo şi s-au împrietenit. Şi-a amintit-o pe Floriana cu toate că, desigur, pe ea n-o mai

chema aşa. Din cauza asta n-am putut fi sigur. Iar când am cunoscut-o era atât de englezoaică, nu arăta deloc aşa cum mă aşteptam.

– Ai dat de Katherine Bridges?

– S-a căsătorit şi s-a mutat în Canada acum cincisprezece ani.

– Niciodată n-am ştiut că există. Crezi că a ţinut-o ascunsă intenţionat?

– Posibil.

– Şi cum ai găsit-o pe Marina aici?

– Directoarea, Christine Black, păstrează albume cu de toate. Mi-a arătat un articol despre Polzanze dintr-o revistă, scris cu puţină vreme după deschiderea hotelului.

– Şi de ce pleci?

El şi-a frecat tâmplele.

– Clementine, oare Marina chiar îşi doreşte să răscolească trecutul? Oare vrea ca soţul ei să-i afle secretul? Oare Dante ştie măcar că ea i-a născut copilul? S-a întors în Italia să salveze Polzanze, nu să dezgroape amintiri dureroase. Poate că eu sunt o amintire dureroasă pe care preferă să nu şi-o readucă în minte.

S-a auzit o bătaie în uşă. Clementine a pufnit nervoasă. Nu se bucura de întrerupere. A fost surprinsă când l-a văzut pe tatăl ei băgând capul pe uşă.

– Rafa, vrei să vii până în clădirea vechilor grajduri? E cineva pe care cred că ar trebui să-l cunoşti.

Rafa s-a uitat la Clementine, care a ridicat din sprâncene, la fel de uimită ca şi el. Grey a văzut valiza deschisă de pe pat, dar n-a spus nimic. Cei doi l-au urmat pe scări, pe lângă recepţie, de unde Rose urmărea curioasă sosirile şi plecările misterioase, până în clădirea vechilor grajduri, unde acum li se alăturase şi Jake.

Rafa a remarcat automobilul Alfa Romeo de pe aleea cu pietriş, păzit de şoferul în uniformă care îi lustruia cu mândrie capota. Nu se aşteptase să-l vadă pe Dante. Când a intrat, în salon s-a lăsat liniştea. Aerul a încremenit brusc. Dante şi Marina s-au ridicat. Rafa a văzut că femeia

plânsese. Atunci şi-a dat seama că ea ştia cine era el, iar uşurarea i-a fost neaşteptat de mare.

Tandreţea din privirea femeii l-a luat pe nepregătite.

– Fiul meu, a spus ea.

Rafa era prea tulburat ca să-i mai răspundă. Bănuise că ea e mama lui, apoi, în Italia, îşi alungase orice îndoială, şi totuşi, vorbele rostite de ea cu voce tare au făcut ca totul să pară real.

S-a uitat la Dante.

– *Mio figlio*, a spus acesta şi i-a întins mâna.

– Ai venit să mă cauţi? a şoptit Marina pe când se apropia cu ezitare de el.

El n-a putut decât să dea din cap prosteşte, în vreme ce oamenii care îl aduseseră pe lume îşi înfăşurau braţele în jurul lui.

– Deci nu eşti Baffles, hoţul gentleman, a spus Jake, considerând insuportabilă intensitatea emoţiilor.

Rafa a început să râdă.

– Bineînţeles că nu.

– Atunci ce căutai în camera Marinei?

– Încercam să găsesc o dovadă că ea e mama.

– Şi ai găsit? l-a întrebat femeia.

– Nu. Doar o poezie: „Marina mea Marina“.

– Ah, ai greşit cutia. Aşa mi-am căpătat numele. L-am ales dintr-o carte de poezii a lui Katherine Bridges, care se afla pe noptiera mea când am ajuns în Beach Compton. Sigur, pe vremea aceea n-o înţelegeam, pentru că nu vorbeam deloc engleza, dar Marina e şi un nume italienesc, provenit de la substantivul „mare“. Marea a fost singurul lucru în comun pe care l-am putut găsi între Anglia şi Italia, aşa că mi-am ales-o drept nume şi am rupt pagina ca s-o păstrez. Lasă-mă să-ţi aduc acum cutia *potrivită* şi să-ţi arăt cum m-am agăţat de amintirea ta în toţi aceşti ani.

A ieşit din cameră şi s-a grăbit să urce. Inima îi era atât de uşoară încât o putea simţi înălţându-i-se în piept ca un uriaş balon cu heliu.

Rafa s-a aşezat lângă tatăl lui, ţinând încă dosarul pe care i-l arătase lui Clementine. Acum i l-a arătat şi lui Dante.

– Tu nu erai pomenit nicăieri în hârtiile unchiului meu, a spus el. Dar mă bucur că te-am găsit şi pe tine.

Dante a scos din dosar un săculeţ de catifea şi s-a uitat în el. Acolo, sclipind prin întuneric, se aflau inelul cu diamant pe care i-l oferise Florianei şi brăţara cu pandantive de la mama lui. A răsucit inelul între degete, amintindu-şi cu drag noaptea în care i-l dăruise pe malul mării, sub bolta înstelată. Cândva crezuse că vor îmbătrâni împreună.

– Acum că ştiu cine eşti, îmi dau seama că ai ochii Marinei, a spus Jake.

– Dumnezeule, cred că ai dreptate, a încuviinţat Grey. Nu ştiu de ce n-am remarcat până acum. Asemănarea e uimitoare.

– Şi culoarea părului meu, nu că s-ar vedea, având în vedere că acum sunt atât de cărunt, a mai spus Dante.

– *Eu* n-am crezut niciodată că tu eşti Baffles.

Clementine i-a surâs cu drag. El i-a zâmbit înapoi, lăsându-şi ochii să mai întârzie asupra ei, înainte ca Marina să revină cu o veche cutie de pantofi, obligându-l să-şi întoarcă privirea.

Femeia s-a lăsat în genunchi în faţa canapelei şi a deschis capacul. Conţinutul n-o mai umplea de vinovăţie. Asemenea unor grenade, fusese dezamorsat.

– Acestea sunt câteva lucruşoare preţioase pe care le-am păstrat din scurta noastră perioadă petrecută împreună. O fotografie cu tine făcută de maica stareţă.

A ridicat-o şi s-a uitat la ea, uimită că bebeluşul din poză stătea acum în faţa ei ca bărbat în toată firea.

– Uite, vezi cât de dulce erai! Şi păturica ta. Şi-a dus-o la nas, apoi a scos un plic. O şuviţă din părul tău. Uite cât de blond erai! Aveai un păr atât de frumos şi mătă-sos. Prostii, a spus ea minimalizându-le importanţa, simţindu-se jenată în vreme ce scotocea prin cutie cu degetele tremurânde. Dar sunt tot ce aveam.

A ridicat un teanc de scrisori legate cu panglica roz în care Violetta îi împachetase cadoul de ziua ei.

– Şi astea... cât de mult le-am preţuit pe astea!

I-a surprins privirea lui Dante şi a zâmbit gânditoare.

– Ce nume mi-ai dat? a întrebat Rafa.

– Ai fost botezat Dante.

El s-a uitat în jos, către catarama de la curea.

– Păi, ăsta a fost întotdeauna al doilea prenume al meu. Rafael Dante Santoro. R.D.S. Când m-ai prezentat lui Dante în Italia, toate piesele s-au aşezat la locul lor. Atunci am ştiut de unde vin. Dar n-am fost convins că pot merge până la capăt cu mărturisirea. Nu eram sigur că ai vrea să ştii. Nu eram sigur că *eu* vreau să ştiu – mă aşteptam să mă simt respins. Dar acum, că ştiu adevărul, înţeleg de ce-am fost dat spre adopţie. Înţeleg că n-ai avut de ales.

Marina avea atât de multe întrebări, încât nu ştia de unde să înceapă. Aşa că l-a luat de mână şi i-a pus-o pe cea care o frământase mai mult decât oricare alta.

– Ai avut o viaţă fericită?

El i-a zâmbit.

– Foarte, a fost răspunsul.

– Sunt aici şi pentru un alt motiv, a spus Dante.

– Ce-ar mai putea fi? a întrebat Jake, sătul de-atâtea revelaţii.

– Aş vrea să investesc în hotelul tău.

Marina s-a uitat la Rafa şi a făcut o faţă lungă.

– Da, Rafa mi-a povestit tot înainte să cobori la micul dejun. Nu fi supărată. L-am întrebat de ce ai venit să mă vezi, iar el mi-a răspuns. Te respect pentru că n-ai vrut să ceri, dar acum lasă-mă să-ţi fac o ofertă.

– Mi-e ruşine, a spus ea, închizând capacul cutiei.

– Nu e nimic rău în a iubi un loc şi a face tot posibilul să-l păstrezi. Eu iubesc La Magdalena şi m-aş lupta din răsputeri s-o păstrez, dacă aş fi în pericol s-o pierd. Lasă-mă să fac asta pentru tine, fiindcă pot. I-a zâmbit cu drag. Şi fiindcă vreau.

Ea a încuviinţat din cap resemnată, dar, în secret, mulţumită, de dragul tuturor.

– Atunci o să te las pe mâna soţului meu, a spus ea, ridicându-se de pe podea. Grey se pricepe la finanţe mai bine decât mine. De ce nu vorbeşti cu el despre afaceri, câtă vreme eu mă duc să pregătesc prânzul? Propun să mâncăm împreună. Ca o mare familie. S-a uitat în jur. Unde e Harvey? L-a văzut cineva în dimineaţa asta?

– S-a dus ieri-seară să-şi viziteze mama, a spus Jake. Poate că nu s-a întors încă.

– Atunci trebuie să-l sun numaidecât.

Şi a dispărut în bucătărie.

Grey l-a invitat pe Dante în hotel, pentru a discuta despre afaceri în bibliotecă. Jake s-a întors la treburile lui, încântat că poate părăsi atmosfera încărcată din salon. Clementine şi Rafa au rămas singuri.

– Deci, tot mai ai de gând să pleci azi? l-a întrebat ea, băgându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

– Cum aş putea?

– Ei bine, ai găsit ce căutai.

– Am găsit *mai mult* decât căutam.

A privit-o în felul acela intens al lui. Ea şi-a ferit ochii, nedorind să spere şi să fie dezamăgită.

– Clementine, te-am găsit pe tine.

– Dar nu m-ai vrut.

– Întotdeauna te-am vrut. Te-am vrut atât de mult, în-cât mă durea. A luat-o în braţe. Nu mă puteam aştepta să mă iubeşti când eu îţi ascundeam adevărata mea identitate. Nu puteam risca să te rănesc.

– Dar tot ai făcut-o.

Rafa şi-a trecut degetele peste chipul ei.

– Îmi pare rău, *mi amor*. Niciodată n-am vrut s-o rănesc pe femeia pe care o iubesc.

– Şi acum ce facem?

Şi-a ridicat bărbia sfidător.

– Propun să ne bucurăm de restul verii aici. Vreau să petrec un timp cu Marina şi să-i împărtăşesc amintirile. Apoi o să te duc într-o călătorie lungă prin America de Sud.

– Eşti îndrăzneţ.

– O să începem din Argentina, apoi o să traversăm Chile călare, până în Brazilia şi Mexic şi Peru.

Şi-a aplecat capul şi a sărutat-o blând pe gât.

– O să ne ia o vreme. Ce-o să zică domnul Atwood?

– N-o să mai lucrezi acolo.

Şi-a lipit buzele de linia bărbiei ei.

– N-o să mai lucrez?

– Nu, fiindcă eşti făcută pentru ceva mai bun.

Gura lui a urcat spre pometţii ei şi i-a mângâiat uşor pielea.

– Pentru ce anume? l-a întrebat ea cu voce slabă.

– Nu ştiu, dar o să descoperim împreună. Asta o să fie partea amuzantă.

Fără să mai scoată o vorbă, Rafa a strâns-o la piept, lipindu-şi buzele de ale ei. În timp ce o săruta, toate dezamăgirile şi dorinţele adunate de-a lungul ultimelor săptămâni s-au evaporat precum ceaţa verii.

Marina a format numărul azilului Sun Valley şi a cerut cu doamne Dovecote. A urmat un foşnet prelung, un murmur de voci, apoi recepţionera a revenit la telefon pentru a-i spune că nu au pe nimeni în azil cu acest nume.

– Dar trebuie să fie o greşeală. Poate că e înregistrată sub un alt nume. Fiul ei, Harvey Dovecote, o vizitează regulat. În ultima vreme a mers de câteva ori pe săptămână.

– Îmi pare rău, nu avem pe nimeni cu acest nume, iar toţi cei care vin în vizită sunt obligaţi să se înregistreze. N-a fost nimeni cu numele ăsta. Mi-aş aminti un nume ca Harvey Dovecote.

Perplexă, Marina a pus jos receptorul. S-a gândit la frumosul Jaguar al nepotului şi inima a început să-i bubuie în piept. Începuse să-l pomenească pe nepotul lui abia de curând. Nu ar fi trebuit să fi spus ceva despre el până acum? Şi dacă nu mergea să-şi viziteze mama, unde se ducea? Dacă mama

lui nu era la Sun Valley, ce alte minciuni mai spusese? Măcar o mai fi fost mama lui în viaţă? Era el însuşi trecut de şaptezeci de ani.

Deodată a avut cea mai teribilă viziune. Înfierbântată de grijă, s-a repezit în biroul ei şi a scotocit în sertar, după cheia de la magazia lui Harvey. Nu era sigură că păstrase una, pentru că nu mai intrase acolo de ani de zile. Totuşi, aceasta zăcea între toate celelalte chei, inscripţionată şi etichetată. A înşfăcat-o, sperând că toate temerile ei se vor dovedi nefondate. Poate că Harvey avea o explicaţie plauzibilă. Însă viziunea refuza să dispară. Fără să sufle un cuvânt nimănui, ea a traversat grădina, către micuţa magazie a bătrânului, ascunsă în fundul grădinii de legume, în umbra unui castan uriaş. Cu mâna tremurându-i, a băgat cheia în broască şi a răsucit-o.

Uşa a scârţâit supărată, pe măsură ce viaţa secretă a lui Harvey era scoasă la lumină. Marina şi-a ţinut răsuflarea de uimire. Acolo, în grămezi aşezate cu grijă printre bobine de sfoară şi benzi adezive, se aflau bijuteriile, tablourile şi argintăria furate din marile case pe care le jefuise. Pe un raft prins în perete erau aşezate, într-un teanc ordonat, cărţile lui E.W. Hornung despre Raffles, spărgătorul amator.

Marina s-a grăbit să închidă uşa şi s-o încuie, inima gonindu-i în piept. „Nimeni nu trebuie să afle despre asta“, şi-a spus ea, simţind că i se face rău. „Cel puţin nu înainte să stau de vorbă cu Harvey.“ Şi-a băgat cheia în buzunar şi s-a întors în casă.

Maria Carmela a auzit soneria telefonului şi a ştiut instinctiv că era fiul ei, Rafa. A fugit în bucătărie şi a răspuns.

– *Hola*.

– *Mamá*.

– Care-s veştile? Nu te-am mai auzit de-o săptămână.

– Mi-am găsit părinţii biologici.

Maria Carmela s-a aşezat.

– I-ai găsit? Pe amândoi?

– Da. Marina, femeia care deţine hotelul, e Floriana. S-a îndrăgostit de un bărbat pe nume Dante. Sunt amândoi aici.

– Eşti bine?

– Sunt fericit, *mamá*. Ştiu de unde vin, dar ştiu şi cui îi aparţin.

– Ştii?

Vocea i-a părut sugrumată.

– Îţi aparţin ţie, *mamá*. Întotdeauna ţi-am aparţinut.

Sufletul Mariei Carmela s-a umplut până la refuz.

– Am fost atât de îngrijorată. Vezi tu, când părintele Ascanio ne-a rugat să te adoptăm, a trebuit să mă confesez angajatoarei mele, Señora Luisa. Când ea te-a luat sub aripa ei ocrotitoare, m-am temut că mi te va răpi, fiindcă era singura persoană care ştia că nu eşti al nostru şi era fermecată de tine. Când ai pornit să-ţi cauţi mama biologică, iar mi-a fost frică să nu te pierd. Mereu am fost conştientă că ne-ai fost încredinţat, dar nu eşti *al* nostru. Mereu m-am temut că într-o zi te voi pierde.

– Dar asta n-are sens! Tu ai fost mama care m-a sărutat de noapte bună, care mi-a citit poveşti înainte să adorm, care mi-a bandajat genunchiul când am căzut de pe iapa tatei. Tu ai fost mama la care am fugit când am fost nefericit, în faţa căreia mi-am descărcat sufletul când mi-a fost rănit. Tu eşti femeia care mi-a fost mamă în toate felurile care contează. N-am avut altă mamă în afară de tine.

I-a simţit emoţia prin receptor, dându-şi seama că era prea tulburată ca să mai vorbească.

– Ascultă, o mai ştii pe fata despre care ţi-am povestit? Clementine?

Ea şi-a tras nasul şi s-a adunat.

– Bineînţeles, Rafa.

– Vreau s-o aduc s-o cunoşti.

– Vii acasă?

– Da, vin acasă.

A urmat o pauză. Rafa simţea bucuria mamei sale şi inima i s-a umplut de fericire.

– E foarte specială. Ştiu că şi tu ai s-o îndrăgeşti.

– Dacă tu o iubeşti, atunci şi eu o să fac la fel. Ce minune, când mă gândesc că ai plecat în căutarea unei femei şi ai găsit două. Spune-mi, *hijo*,

a fost mama ta biologică fericită să te vadă?

– Da, a fost.

– I-ai spus câtă grijă am avut de tine?

– I-am spus că am avut cea mai fericită viaţă cu putinţă.

– N-am fost bogaţi.

– Nici ea n-a fost. Dar, ca şi tine, are toate bogăţiile care contează.

– Cred că tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

Rafa n-a răspuns.

– Vorbesc serios, *mi amor*, te-ar considera foarte curajos. Ţi-ai asumat un risc, unul pe care ai fost sfătuit să nu ţi-l asumi, dar a meritat.

– Mi-e dor de el.

– Şi mie mi-e dor de el. N-ar fi fost de acord să-ţi dau cutia cu lucrurile ce i-au aparţinut fratelui său, însă ar fi bucuros să afle rezultatul. Că eşti în siguranţă, că ştii de unde vii, dar că, mai presus de toate, încă mai ştii unde ţi-e locul.

Rafa a închis telefonul şi a scos săculeţul din buzunar. A luat în mână inelul şi brăţara. Întotdeauna îşi pusese întrebări legate de femeia căreia îi aparţinuseră. Şi-a ridicat privirea către fereastră, văzându-le pe Marina şi pe Clementine sub cedru, împreună cu Biscuit. Sosise aici cu senzaţia că nu-şi găseşte locul, de parcă adevărul despre naşterea lui i-ar fi retezat rădăcinile. Acum realiza că acele rădăcini nu fuseseră niciodată retezate cu adevărat, pentru că Maria Carmela şi Lorenzo vor fi mereu părinţii lui.

Ce se schimbase acum era viitorul lui. Căutându-şi mama, o găsise pe Clementine, iar ea modificase totul. Deodată a simţit dorinţa de a-şi lua un angajament, de a se aşeza la casa lui şi de a-şi întemeia o familie. Floriana şi Dante nu au avut parte de un final fericit împreună, dar el şi Clementine primiseră şansa asta. Şi-a strâns degetele în jurul bijuteriilor. Cu binecuvântarea Marinei, îi va oferi Clementinei podoabele care, cândva, însemnaseră atât de mult pentru Floriana.

În acea seară, pentru a nu se mai gândi la grămezile de comori furate ale lui Harvey, Marina s-a aşezat pe banca din fundul grădinii, cu scrisorile Costanzei şi cu epistola neterminată pe care părintele Ascanio n-a mai

trimis-o niciodată. Marea murmura blând la picioarele ei, iar luna clădea o potecă de argint peste apă, către regatul de marmură al lui Iisus, de unde El îi ascultase, în sfârşit, rugăciunile. Şi-a strâns şalul în jurul umerilor şi a deschis mai întâi scrisoarea preotului. Aprinzând lanterna, a citit scrisul îngrijit şi înflorat.

Draga mea Floriana,

Am încredere că această scrisoare te va găsi sănătoasă la trup şi cu sufletul pe cale să se vindece. Eşti o fată foarte curajoasă şi sunt tare mândru de tine. De-a lungul chinurilor prin care ai trecut, te-ai comportat cu multă demnitate şi putere.

Aş fi dat orice ca să rămâi în Herba, unde puteam să te veghez părinteşte, dar, aşa cum ţi-am explicat la mănăstire, viaţa ta şi a fiului tău se află în mare pericol. Aceasta e singura cale. Beppe Bonfanti e un om foarte puternic, în stare să-şi reducă la tăcere duşmanii în modul cel mai brutal. Aşadar, mă tem că nu pot transmite nici una dintre scrisorile tale Costanzei – ar fi prea periculos, dat fiind că tatăl ei lucrează pentru Beppe. Nimeni nu trebuie să afle unde eşti.

Mă doare să-ţi spun că părintele Severo, în care am avut încredere vreme de peste cincisprezece ani, mi-a auzit discuţia cu Dante şi a lăsat ca secretul nostru să-i scape de faţă cu tatăl tău. S-a spovedit şi e plin de remuşcări. Am considerat că e drept ca el să părăsească Herba.

Crede-mă, copila mea, când îţi spun că băieţelul tău a fost dat celui mai iubitor cuplu şi va fi crescut în religia catolică de către o familie italiană. Prin sacrificiul tău, i-ai oferit cel mai bun început în viaţă pe care îl putea avea. Dumnezeu ştie cât de mult te-a costat şi mă rog ca El să te aline pe măsură ce te instalezi în noul tău cămin.

Înţeleg că Beach Compton se află pe malul mării. Sper că o vei putea lua de la capăt acolo. Domnişoara Bridges e o femeie bună, cu frica lui Dumnezeu, care sunt sigur că va avea multă

grijă de tine. Ai o uriaşă forţă lăuntrică şi o credinţă puternică, solidă. Păstrează-l pe Dumnezeu în preajmă şi în sufletul tău şi vei trece peste toate astea.

Cât despre mine

Se oprise acolo. Abia acum înţelegea Marina până unde mersese părintele Ascanio ca s-o salveze. Îl trimisese pe fiul ei în Argentina, la propriul său frate, singura persoană în care avea încredere că îl va îngriji aşa cum se cuvinte. Nu i-ar fi putut găsi un cămin mai bun nici dacă ar fi răscolit pământul întreg. Bătrânul îşi pusese viaţa în joc. Acum îşi dădea seama de ce: din iubire.

A împăturit scrisoarea şi a pus-o la loc în plic, cu părere de rău pentru că părintele Ascanio nu mai era în viaţă, astfel încât să-i poată mulţumi. Apoi a luat pachetul de scrisori trimise de Costanza şi le-a citit una câte una, descoperind cu uimire cât de dor îi era de vechea ei prietenă.

A doua zi de dimineaţă, Harvey şi-a făcut apariţia la Polzanze. În vreme ce Dante lua micul dejun în sala de mese împreună cu Grey, Clementine şi Rafa, Marina l-a chemat pe bătrân în biroul ei.

– Trebuie să discut ceva cu tine, Harvey, i-a spus ea pe un ton solemn.

– E totul în regulă?

– Cred că ar trebui să stai jos.

S-a aşezat pe marginea fotoliului şi l-a privit cum se cufundă pe canapea, vechiul ei prieten şi confident, bărbatul care îi fusese aproape ca un tată. Nu-i venea să creadă că el putuse s-o mintă. Voia să-i audă explicaţiile cât mai repede. Era gata să creadă orice scuză i-ar fi aruncat.

– Am încercat să te sun ieri la azil.

El a părut surprins.

– Ai încercat?

– Mi-au zis că nu ştiu nimic despre vreo doamnă Dovecote.

– Probabil că ai sunat la azilul greşit.

– Nu, Harvey. Am aflat.

L-a privit cu tristeţe.

El şi-a ferit ochii.

– Ce-ai aflat?

Dar vedea după seriozitatea de pe chipul lui că bătrânul îşi dăduse seama că fusese prins.

– Ştiu despre magazie. Şi-a coborât vocea. Eşti Baffles sau Raffles sau cum ţi-oi fi zicând. Harvey, cum ai putut să mă minţi?

El s-a îndreptat către ea, plin de remuşcări.

– Am făcut-o pentru tine, Marina, pentru Polzanze. Când am văzut că erai în mare pericol să-l pierzi, am decis că trebuie să te ajut cumva. Ştiam cât de mult înseamnă locul ăsta pentru tine. Mă temeam că dacă ai să rămâi fără el, ai să-ţi pierzi minţile.

– Of, Harvey...

Bătrânul a ridicat din umeri.

– Şi m-am lăsat un pic dus de val.

– Un pic?

– Jaguarul a fost la mâna a doua. L-am luat pe o nimi-ca toată.

– Măcar ai un vreun nepot?

El a scuturat din cap.

– Sau o mamă?

– Nu, a murit acum mulţi ani.

– Dar, Harvey, ai putea ajunge la închisoare pentru asta.

– Am crezut că o s-o fac doar o dată. Dar a fost atât de uşor. Aşa că am făcut-o iar... şi iar. Recunosc că a fost distractiv. Macavity, motanul misterios. I-am sfidat pe toţi. A rânjit hoţeşte. M-a încântat gândul că ţi-aş putea răscumpăra datoriile. Moş Harvey, furişându-se în casele oamenilor precum James Bond.

– Sau Raffles.

– Întotdeauna mi-au plăcut romanele alea. Totul a pornit ca o joacă.

– Dar jocul a mers prea departe.

El a privit-o amărât.

– Ce o să faci, Marina?

– Ar trebui să chem poliţia.

– Dar n-o să dai în vileag un bătrân aiurit ca mine, nu-i aşa? Aş muri acolo.

Marina a strâns din dinţi, ridicându-şi bărbia. Gândul de a rămâne fără Harvey îi provoca o zvârcolire dureroasă în piept. S-a ridicat şi a mers la fereastră. Pierduse deja prea multe în viaţă pentru a mai îndura şi pierderea lui.

– N-o să te dau în vileag, Harvey. Dar cu o singură condiţie.

– Care? Fac orice.

– Trebuie să returnezi totul.

El a rămas cu gura căscată.

– Dacă a fost atât de uşor, o poţi face din nou. Toate trebuie să se întoarcă la locul lor

– Dar cum rămâne cu Polzanze?

– A, da, tu nu ştii, nu-i aşa? Marina s-a aşezat la loc. S-au întâmplat multe cât ai fost plecat. Dumnezeule, de unde să încep?

capitolul 37

Sylvia stătea la biroul ei şi privea cu tristeţe scaunul gol de alături. Clementine venise la birou pe 31 august, ca să-şi strângă lucrurile şi să-şi ia rămas-bun, asta fiindu-le înţelegerea de la bun început, având în vedere că Polly trebuia să se întoarcă din concediul de maternitate pe întâi septembrie. Doar că acum nimeni nu-şi mai dorea ca ea să plece. Se dovedise a fi cea mai eficientă secretară – şi o bună prietenă pentru Sylvia. Domnul Atwood îi oferise o sumă indecent de mare ca să mai rămână, dar Clementine îl refuzase. La urma urmei, ce femeie ar pune banii înaintea unei călătorii de şase luni prin America de Sud, împreună cu bărbatul visurilor ei?

Sylvia era surprinsă că doamna Atwood nu-i intentase divorţ soţului. Poate că el îi promisese să-şi pună costumul de tâlhar pentru *ea*. Poate că femeia era mai jucăuşă decât o crezuse. Oare câte alte deghizări o mai fi folosit bărbatul? Astfel de gânduri o făceau să zâmbească în zilele în care îi era dor de Clementine.

Toamna se strecurase peste ei fără veste pentru că, la drept vorbind, vremea fusese ca de toamnă în cea mai mare parte a lunilor iulie şi august, cu cer încărcat şi ploi persistente. Polly revenise, incapabilă să mai rostească vreo frază fără s-o strecoare şi pe fetiţa ei acolo, pe undeva. Gâgâlice în sus, Gâgâlice în jos, iar Sylvia nu putea pricepe de ce nu folosea adevăratul nume al copilului, Esme, care era chiar foarte frumos.

Clementine radia. Sylvia n-a fost geloasă pentru că gelozia implică resentimente, iar ea n-ar fi putut niciodată să-i poarte pică fostei colege, dar simţea ceva asemănă-tor invidiei. Dragostea nu doar că o făcea pe

Clementine să pară mai frumoasă, dar îi dădea şi un aer nepăsător, de parcă nimic pe lume n-ar mai fi contat, atâta vreme cât era cu bărbatul iubit. Umbra se risipise, luându-i cu ea atitudinea defensivă. Gata cu nefericirea, gata cu amărăciunea, gata cu plânsul de milă.

Acum Sylvia trebuia să-şi facă rezervare ca să poată lua prânzul la Polzanze în weekenduri. Înainte nimeni n-avea nevoie de rezervare, dar acum hotelul era foarte aglomerat şi singura cale de a obţine o masă era să ţi-o păstrezi din timp sau să-l suni pe Jake pe mobil. Numărul îl aveau doar clienţii foarte speciali şi Sylvia era unul dintre ei. Artistul casei plecase, dar pe acolo continua să roiască toată lumea bună a Devonului, iar camerele erau mereu pline. Marina dăduse un anunţ în *Gazeta din Dawcomb-Devlish* pentru a găsi un alt pictor, iar William Shawcross îi distrase pe toţi la primul dineu literar pentru care se vânduseră toate biletele. Scriitorul nu doar că era un vorbitor talentat şi captivant, dar era şi al naibii de frumos. Sylvia reuşise să-l înghesuie într-un colţ pentru multă vreme, iar el fusese politicos şi o ascultase, în vreme ce ea îi povestise că materia ei preferată în şcoală fusese istoria.

Acum ronţăia capătul unui pix şi se gândea cât de brusc se schimbase viaţa lui Clementine. După America de Sud, cei doi aveau să se căsătorească şi să se stabilească în Italia. Se gândiseră mult unde să prindă rădăcini, Rafa dorindu-şi să rămână aproape de Maria Carmela, dar tatăl lui, Dante, era nerăbdător ca ei să locuiască pe domeniul La Magdalena. Până la urmă, se hotărâseră să-şi împartă timpul între Argentina şi vila La Magdalena, Rafa urmând să-şi aducă mama în Italia în fiecare vară. Sylvia s-a gândit cât de grozav trebuie să fie să descoperi că adevăratul tău tată e unul dintre cei mai bogaţi italieni. I-a aruncat o privire lui Polly, care era ocupată să cerceteze site-ul pentru îngrijirea bebeluşilor, şi s-a încruntat. Clementine era atât de norocoasă. Ea nu-l mai avea nici măcar pe Freddie lângă care să se cuibărească. Niciodată nu se simţise mai singură ca acum.

Chiar în acel moment uşa s-a deschis şi a intrat Jake de la Polzanze. I se părea ciudat să-l vadă în afara serviciului, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă

lejeră. A surprins-o cât de chipeş arăta, cu părul săltându-i pe frunte şi cu ochii lui albaştri, limpezi ca o lagună.

– Hei, salut, Jake, a spus ea veselă. Ce faci aici?

El a privit în jur, uşor agitat.

– De fapt, am venit să te văd pe tine.

Sylvia s-a îndreptat de spate.

– Chiar aşa?

– Mă întrebam dacă mi-ai permite să te invit la un ceai?

Sylvia era uimită.

– Acum?

– Dacă nu eşti prea ocupată.

Ea s-a întors către Polly.

– Fii drăguţă şi stai cu ochii pe telefoane pentru mine. O să iau o pauză. Nu e sănătos să stai înăuntru toată ziua.

Jake i-a zâmbit copilăreşte.

– Devil's îţi convine?

– Localul meu preferat.

– Aud că fac nişte papanaşi foarte buni, cu smântână şi gem.

– Cu siguranţă aşa e. N-ai mai fost acolo până acum?

– Spre ruşinea mea, spun sincer că nu.

– O, Jake, te aşteaptă un răsfăţ.

Sylvia şi-a pus haina pe umeri, apoi şi-a luat geanta.

Au ieşit din birou şi au început să meargă pe stradă.

– Aştept de multă vreme să te invit la o întâlnire, a mărturisit Jake.

Ea a simţit furnicături de plăcere.

– Zău?

– Da, de când ai venit prima dată la Polzanze. Atunci mi-am zis că eşti cea mai senzuală femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Doamne, Jake, sunt flatată. Până acum nimeni nu mi-a mai spus că sunt senzuală.

Zâmbetul ei l-a încurajat să meargă puţin mai departe.

– E adevărat. Doar că a trebuit să-mi adun curajul ca să te invit.

– Dar de ce ţi-a luat atât de mult?

– Sylvia, eşti o femeie frumoasă. Nu eram sigur că vei zice „da“.

Ea a râs, nevenindu-i să creadă.

– În cazul ăsta, Jake, să considerăm mersul la Devil’s prima noastră întâlnire.

În local era cald şi mirosea a prăjituri proaspăt scoase din cuptor. S-au aşezat la o masă de lângă fereastră şi au comandat ceai şi papanaşi. Jake era încântat s-o vadă savurând smântâna şi gemul cu un apetit sănătos.

– Îmi place o femeie care nu se teme să se bucure de mâncare, a spus el.

– O, n-aş putea să-mi refuz aşa ceva, a spus Sylvia cu entuziasm, lingându-şi un deget mânjit cu smântână.

– Trebuie să-ţi spun că arăţi foarte bine, a continuat el, admirându-i sânii plini, înghesuiţi în materialul elastic al rochiei. Deci, cum se face că o fată frumoasă ca tine nu e măritată?

Ea şi-a privit degetele goale şi a oftat.

– De fapt, sunt divorţată şi încă n-am găsit bărbatul potrivit. În adâncul sufletului sunt o fată de modă veche. Vezi tu, eu cred în Marea Dragoste – iubirea aia care te ia pe sus, ca în romanele siropoase. N-are rost să accepţi compromisuri. Prefer să fiu singură decât cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

A zâmbit, în vreme ce se gândea la ce-ar zice Clementine dacă ar putea s-o audă acum.

– Vreau basmul, a spus ea ferm. Şi nimic mai puţin.

*

Grey a pornit micuţa barcă de pescuit, ducând-o spre golfuleţul izolat. Pescăruşii plonjau de la înălţimi ca să înoate pe lângă ei, în speranţa că vor lua parte la răsfăţul picnicului pregătit de Marina. Apa era liniştită, cerul înnorat, cu excepţia unor petice de un albastru strălucitor care îi lăsau ca, din când în când, să tragă cu ochiul spre paradis. Vântul era tomnatic, iar Marina şi-a strâns haina pe umeri, tremurând şi luându-l lângă ea pe Biscuit ca să-i ţină de cald.

Grey a dus barca pe nisip şi a oprit motorul. A sărit pe mal, apoi a tras ambarcaţiunea mai spre plajă, asigurându-se că aceasta nu va aluneca iar în mare. Marina i-a dat păturile şi coşul pentru picnic, râzând de câinele care sărise deja peste bord şi pornise să adulmece pietrele cu entuziasm. Grey şi-a luat soţia de mână, ajutând-o să coboare.

– Aici e, a spus el cu mândrie. Locul în care am visat să te aduc.

– E superb, a spus ea încântată, luând o pătură şi întinzând-o pe nisip.

– Se pare că nimeni nu vine pe aici.

– Atunci o să fie locşorul nostru secret.

– Îmi place cum sună. S-a aşezat lângă coş. Ce-i aici?

– Tot ce-ţi place ţie, a răspuns ea, alăturându-i-se pe pătură.

– A, pâine, pateu, somon afumat, brânză şi spumă de ciocolată. A început să râdă. Draga mea, te gândeşti la toate.

– Cel mai important, vinul.

Ascunsă într-un răcitor se afla o sticlă de Sauvignon Blanc.

Grey a scos paharele şi a turnat băutura. Şi l-a ridicat pe al lui.

– Pentru prietenii care lipsesc, a spus el cu subînţeles.

– Pentru prietenii care lipsesc. Marina a luat o gură de vin. Mi-e dor de ei, dar într-un fel fericit.

– Se pare că se distrează de minune călătorind prin America de Sud.

– Asta e grozav la e-mailuri. Pe vremea mea aveam doar scrisori cărora le trebuiau zile întregi ca să ajungă la destinaţie.

– Niciodată nu mi-ai spus că încă mai păstrezi toate scrisorile alea de dragoste pe care ţi le-am trimis.

– Păstrez tot. Nu mă pot abţine. E în natura mea să mă agăţ de toate dovezile vieţii mele. I-a zâmbit gânditoare. Poate pentru că întotdeauna mi-a fost un pic teamă să nu le pierd.

– Clementine are un superb inel de logodnă cu diamant tocmai datorită instinctelor tale de coţofană.

– A fost ciudat să revăd bijuteriile alea. Pe vremuri însemnau atât de mult pentru mine. Acum sunt doar bijuterii.

– Dar Clemmie le va imprima propriile asocieri şi ele vor deveni speciale pentru ea aşa cum, cândva, au fost speciale pentru tine.

Ea l-a luat de mână.

– Grey, dragule, ai fost nespus de înţelegător în toată perioada asta.

– Nu uita câţi ani am aşteptat să-ţi deschizi sufletul.

– Atunci răbdarea e cea mai admirabilă calitate a ta.

– Aş fi aşteptat o veşnicie dacă ar fi fost nevoie. Dar ştii, ar fi fost mult mai uşor dacă mi-ai fi spus de la bun început. Niciodată nu te-aş fi judecat.

– Ştiu. Dar pe cât a fost de crud, pe atât a fost de greu de povestit. Acum pot vorbi deschis despre fiul meu. A zâmbit mulţumită şi a inspirat adânc. Fiul meu – cuvintele astea mi se par foarte dulci.

– Cine-ar fi crezut, Rafa şi Clementine? Fiul tău şi fata mea.

– Va trebui să-ţi suport fosta nevastă la cununia din mai.

– Ea va trebui să suporte faptul că nunta se va face la Polzanze. Cred că asta e mai rău.

– Iar eu o s-o cunosc pe Maria Carmela. Tremura de nerăbdare. O să-mi aducă poze cu Rafa de când era copil. Ce norocos a fost că a ajuns într-un cămin atât de bun. Le datorez atât de multe părintelui Ascanio şi lui Zazzetta, pe care întotdeauna l-am considerat personajul negativ. A mai luat o gură de vin. Ştii, viaţa mea a fost atât de bogată pentru că am trăit de două ori. Dacă n-ar fi fost acea oribilă întorsătură a sorţii, nu v-aş fi cunoscut pe tine, pe Clemmie şi pe Jake – sau pe Biscuit, a adăugat ea, în vreme ce câinele se întinsese pe pătură şi începuse să adulmece coşul.

– Cine ştie ce soi de oameni am fi fost dacă nu ne-am fi cunoscut?

– Asta e o întrebare foarte profundă.

– Nu-i aşa că-i plăcut să avem toată după-amiaza la dispoziţie ca s-o discutăm?

Când s-au întors la hotel deja începuse să se întunece. Zilele erau mai scurte acum, lumina soarelui slăbise, iarba era presărată cu frunze veştede şi conuri uscate. Numai porumbeii se alintau pe acoperişuri, de parcă ar fi fost în continuare vară.

Marina s-a uitat la casa pe care o iubea atât de mult şi s-a gândit la Dante, care făcuse ca totul să fie posibil; Dante care făcea iar parte din viaţa ei. Acum putea rememora totul cu plăcere şi, în acele clipe, amintirile adânc îngropate reveneau la suprafaţă ca nişte flori, croindu-şi drum printre ruine, ieşind la lumină, unde ea le privea cu nostalgie. Un singur trandafir frumos se ivea plin de spini. O durea să se uite la el, aşa că l-a ignorat, chiar dacă acesta devenea mai mare şi mai ispititor cu fiecare zi care trecea. Până când, într-o după-amiază de decembrie, a intrat în hol unde Jennifer vorbea la telefon.

– A, uite-o, a spus fata, făcându-i semn Marinei. E pentru dumneavoastră.

I-a întins receptorul.

– Cine e?

Jennifer a dat din umeri.

– Nu ştiu. Zice că este o veche prietenă. O cheamă Costanza.

epilog

Rafa şi Clementine se plimbau prin grădinile domeniului La Magdalena. Trecuseră doar două luni de când se mutaseră şi deja se simţeau de parcă ar fi locuit acolo toată viaţa. Marina Carmela venise pentru a-şi petrece vara cu ei, instalându-se în grădina cu sirene şi citind pe banca pe care Violettei îi plăcuse să stea. Fetele lui Dante îi vizitau deseori cu soţii şi copiii lor, umplând iar piscina cu râsete. Pe Biscuit îl lăsaseră la Polzanze, cu Marina, dar La Magdalena era plină de câini şi motani fără stăpân salvaţi de Dante, iar Rafa şi Clementine îi iubeau pe toţi.

Soarele atârna la orizont, dând cerului o nuanţă rozalie şi aruncând pe iarbă umbre ca de cerneală. Greierii şi păsările care se pregăteau de culcare ciripeau zgomotos, în vreme ce îşi căutau culcuşurile pentru noapte. Miresmele de pin şi de eucalipt stăruiau în aerul umed, iar Clementine le-a inspirat mulţumită, savurând aromele ţării străine care o adoptase. N-a trecut mult până când au ajuns lângă acea parte a zidului unde pietrele căzuseră, lăsându-l îndeajuns de scund pentru a fi escaladat.

– Mă întreb de ce Dante nu vrea să repare partea asta, a spus Rafa, înaintând.

A luat o piatră căzută, a zvârlit-o în aer şi a prins-o.

– E clar că e ceva special pentru el. I-ai observat expresia când ne-a spus că putem face orice vrem cu casa şi grădinile, dar că zidul ăsta trebuie să rămână exact aşa cum e?

– Aş zice că are legătură cu Floriana, a spus Rafa. Dar într-un fel am senzaţia că nu putem întreba.

Clementine s-a dus lângă zid şi s-a uitat prin spărtură. Dincolo de ea, dealurile Toscanei se unduiau blând în lumina portocalie şi, în zare, puteau vedea acoperişurile roşii din Herba, cu turnul bisericii înălţându-se deasupra lor. Deodată a simţit imboldul de a se urca pe zid şi de a sta acolo o vreme. Avea o senzaţie de pace cu briza fluturându-i prin păr şi soarele încălzindu-i pielea.

– Vino şi stai lângă mine, a spus ea, aşezându-se pe bolovani. E superb aici sus.

Rafa s-a căţărat pe zid şi i s-a alăturat.

– Ai dreptate, e frumos aici.

A luat-o de după umeri şi a tras-o uşor mai aproape. Au privit soarele care se lăsa încet în jos şi schimbările subtile ale culorilor de pe cer, în vreme ce ziua făcea loc amurgului. Atunci, în faţa unei asemenea splendori, el şi-a dat seama. Părinţii lui stătuseră şi ei pe acest zid, admirând apusul superb, aşa cum făceau ei acum. Fantomele trecutului încă mai erau acolo.

– O mai ştii pe Veronica Leppley? a întrebat-o el după o vreme.

– Sigur că da.

– Ea mi-a spus odată că nu mă voi simţi împlinit până când nu-mi voi găsi sufletul-pereche. Pe atunci îmi căutam mama. Dar acum că te am pe tine, îmi dau seama că avea dreptate. Găsirea Marinei mi-a dat o identitate, am descoperit cine sunt cu adevărat şi de unde vin, dar faptul că te-am întâlnit pe tine mi-a dat sentimentul împlinirii. Simt că tu ai închis cercul. Unde mă sfârşesc eu, începi tu şi unde te sfârşeşti tu, încep eu. Înţelegi?

Clementine şi-a ridicat bărbia şi l-a sărutat pe gât.

– Înţeleg foarte bine.

– Te iubesc, Clementine. Cred că o să fim foarte fericiţi aici.

Ea a oftat mulţumită, gândindu-se la cum tânjea să fugă, dar incapabilă să-şi amintească exact ce simţea pe atunci.

– Şi eu te iubesc, Rafa, a răspuns fata, cuibărindu-se lângă el. Nu mi-aş dori să fiu nicăieri altundeva în lume.

GAZETA DIN DAWCOMB-DEVLISH

CAZUL LUI „BAFFLES“, HOŢUL GENTLEMAN – NOI EVENIMENTE ULUITOARE – POLIŢIA ZĂPĂCITĂ (DIN NOU!)

Avalanşa de spargeri din zona Dawcomb-Devlish, care a ţintit averile familiale aflate în case de lux şi hoteluri din zona rurală, a primit porecla de „cazul Baffles“, după eroul cu acelaşi nume din filmul Raffles,*care şi el era un hoţ gentleman. Însă poliţia a fost zăpăcită de cazul ce a provocat frică, dar şi amuzament, în Devon. Acum acesta a luat o întorsătură dramatică.*

Dacă cineva credea că povestea lui Baffles nu poate deveni mai misterioasă, s-a înşelat. Într-o senzaţională răsturnare de situaţie, se pare că hoţul chiar are ceva din purtarea unui gentleman: a început să returneze bunurile obţinute ilegal.

Primele obiecte înapoiate au fost vasele din argint, luate de la domnul şi doamna Greville-Jones, care locuiesc în Cherry Manor, Salcombe. Joia trecută, aceştia şi-au descoperit serviciul de masă din argint, în valoare de 20 000 de lire, aşezat pe masa din sufragerie cu un bileţel pe care scria: „Scuze că lustruitul a durat atât de mult. Baffles“.

„Era întins ca pentru unul dintre dineurile mele obişnuite“, a spus doamna Greville-Jones.

Doamna Powell din Watertown Park, Thurlestone, şi-a găsit inelul cu diamant pe pervaz: „Asta o să-ţi readucă sclipirea pe deget. Sfatul meu, nu-l mai scoate niciodată! Baffles“, *scria pe bileţel.*

Totuşi, poliţiştii nu sunt deloc amuzaţi: „Infractorul o fi crezând că asta e distractiv“, a spus inspectorul Reginald Bud, „dar noi luăm în serios acest incident de intrare prin efracţie“.

Una dintre victime, care vrea să-şi păstreze anonimatul, a comentat: „Eu îmi ţin acum uşa de la intrare descuiată, ca să-i fie mai uşor, iar băieţelul meu de zece ani îi lasă în bucătărie

prăjiturele şi un pahar cu lapte, în caz că i s-ar face foame. Cam ca lui Moş Crăciun.“

mulţumiri

N-aş fi putut scrie această carte fără ajutorul a doi oameni foarte speciali. Mai întâi, soţul meu, Sebag. Îmi ştiam povestea, dar nu reuşeam să-mi dau seama cum să pun laolaltă toate părţile intrigii. Sebag se plimba încoace şi încolo prin bucătăria cabanei noastre, în vreme ce eu ţineam strâns în mână o cană cu ceai şi îmi luam notiţe. Pe măsură ce ziua lăsa loc serii, am tot făcut schimb de idei... iar firul naraţiunii a început să prindă contur. În sfârşit, când luna s-a înălţat sus pe cer şi bufniţele au început să-şi facă auzit glasul, ne-am dus la culcare – extenuaţi! Totuşi, exista o problemă – oricât am fi fost de mulţumiţi, nu ne puteam hotărî cum să o scoatem la capăt cu principala răsturnare de situaţie.

Pentru o asemenea problemă tehnică aveam nevoie de un expert. Am apelat la experienţa vechiului meu prieten de la universitate, Charlie Carr, care se ocupă de investigaţii. Mulţumesc, Charlie, pentru că ai tăiat nodul Gordian – privind retrospectiv pare atât de simplu, dar aşa se întâmplă cu toate intrigile bune! N-aş fi reuşit fără tine.

Şi mulţumesc, Sebag, pentru că ai fost, încă o dată, Sherlock Holmes al meu.

O mare parte din această poveste se petrece în Toscana. Eu am locuit în Italia când aveam douăzeci de ani, dar asta nu mă împiedică să fac greşeli îngrozitoare. Aşadar, le-am cerut o mână de ajutor prietenilor mei italieni de nădejde. Le mulţumesc tuturor: Eduardo Teodorani Fabbri, Stefano Bonfiglio şi Sofia Barattieri di san Pietro.

În perioada în care mă gândeam unde să plasez acţiunea romanului, am mers să locuiesc împreună cu Olga Polizzi, la încântătorul ei hotel rustic, Endsleigh. Locul acela are ceva magic. Cuibărit adânc în zona rurală din Devon, e clădit lângă un râu plin de meandre şi adăpostit de copaci seculari. Olga are foarte mult fler şi este o persoană plină de căldură, aşa că Endsleigh pare mai mult un cămin decât un hotel – iar eu m-am simţit acolo ca acasă! Era toamnă. Focuri uriaşe, alimentate de buşteni, umpleau camera cu mireasma plăcută a fumului de lemne şi numeroase lumânări aşezate în suporturi de sticlă mov străluceau pretutindeni. Atmosfera părea blândă şi primitoare, iar eu nu mai voiam să plec.

Aşa că m-am inspirat după Endsleigh pentru hotelul Polzanze şi sper că am reuşit să redau o parte din spiritul acestuia. Îi mulţumesc Olgăi pentru că m-a inspirat, deoarece, având doi copii mici, îmi e greu să călătoresc, iar inspiraţia o capăt în doze mici – trebuie să mă încred în amintiri. Dar nimic nu e la fel de revigorant ca descoperirea unor noi locuri minunate.

Tot ce scriu ivorăşte din uriaşul creuzet care conţine toate experienţele mele de viaţă. Pentru bogăţia acestuia trebuie să le mulţumesc părinţilor mei, Charles şi Patty Palmer-Tomkinson. N-aş fi putut scrie nici măcar un singur cuvânt fără înţelepciunea, îndrumarea şi dragostea lor.

Vreau să-i mulţumesc în mod special agentului meu, Sheila Crowley. Neobosită în sprijinul oferit şi întotdeauna optimistă, ea este un aliat preţios şi o bună prietenă. Echipa de la Curtis Brown este plină de energie şi entuziasm, iar eu le mulţumesc tuturor pentru munca pe care o depun în numele meu.

Sunt îndeajuns de norocoasă încât să fiu publicată, de ambele părţi ale oceanului Atlantic, de către Simon & Schuster. Am doi editori activi, Suzanne Baboneau în Marea Britanie şi Trish Todd în SUA. Amândouă mă conduc în direcţia potrivită şi scot la iveală tot ce am mai bun de oferit. Le sunt foarte recunoscătoare pentru încrederea pe care o au în poveştile mele, pentru isteţimea şi sensibilitatea cu care mi-au pregătit cărţile pentru tipar.

Aş vrea să-i mulţumesc şi lui Libby Yevtushenko pentru că a muncit din greu la manuscris, îmbunătăţindu-l cu inteligenţă şi tact.